CRIME SCENE: DO NOT CROSS

LEIF G.W. PERSSON

UCIGAȘUL DRAGONULUI

Evert Bäcksström #2

LEIF GW PERSSON

Seria: Evert Bäckström

Volumul 2

UCIGAȘUL DRAGONULUI

Original: *Dem som dödar draken*
[*He Who Kills the Dragon*] (*2008*)

Traducere din suedeză de:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

3
TREI

2016

O poveste întunecată pentru adulţii cu suflet de copil.

Leif G.W. Persson

1.

O cravată cu pete de grăsime, un capac de cratiță din fontă și un ciocan simplu de tapițer, cu coada de lemn ruptă. Acestea erau lucrurile care băteau cel mai tare la ochi găsite de echipa de criminaliști de la poliția din Solna pe parcursul anchetei preliminare făcute la locul crimei. Dar nu trebuia să fii expert criminalist ca să te prinzi că aceste trei obiecte fuseseră folosite, cu mare probabilitate, la uciderea victimei. Orice om înzestrat cu o pereche de ochi și cu un stomac tare își putea da seama de asta.

În privința ciocanului de tapițer cu coada ruptă, deveni curând limpede că – dacă, la drept vorbind, așa ceva era posibil, cu și mai mare probabilitate – acele urme inițiale se dovediseră greșite și ciocanul nu fusese folosit de făptaș la uciderea victimei.

Odată ce echipa de criminaliști se apucase de treabă, investigatorii făcuseră ce aveau de făcut. Bătuseră pe la ușile vecinilor, întrebându-i despre victimă și dacă cineva văzuse ceva ce-ar fi putut avea legătură cu cele întâmplate. O femeie, angajată civilă a poliției, se apucase să caute informații pe computer – civilii colaboratori se ocupau de obicei de această parte a anchetei.

Nu le luase mult până să descopere povestea tragică a celei mai des întâlnite tipologii de victimă din istoria penală a Suediei pe parcursul unui secol și jumătate de când existau arhive. Poate că genul acesta de victimă fusese întâlnit, de fapt, și cu mult înainte, deoarece însemnări ale curților de judecată ce proveneau tocmai din vremurile medievale înfățișau aceeași imagine ca și registrele societății industrializate. Victima clasică a omorului suedez, se putea spune. În terminologia contemporană: „Un bărbat necăsătorit, de vârstă mijlocie, marginalizat social și cu o gravă dependență de alcool”.

•

— Un machitor cum scrie la carte, în principiu.

Așa o etichetă pe victimă inspectorul Evert Bäckström, conducătorul anchetei preliminare făcute de poliția din Solna, înaintea șefei sale, după ședința inițială a echipei însărcinate cu cazul.

2.

Chiar dacă existau probe mai mult decât suficiente atât în cele declarate de vecini, cât şi în informaţiile extrase din diverse registre, dovezile furnizate de cei doi experţi criminalişti întăreau ipoteza.

— Omor tipic la băutură, dacă mă-ntrebi pe mine, Bäckström, rezumă cazul cel mai vârstnic dintre ei, Peter Niemi, când îşi prezentă descoperirile la aceeaşi şedinţă preliminară.

•

Cravata, capacul de cratiţă şi ciocanul aparţinuseră toate victimei şi se aflau în apartament înainte de începerea nefericitului şir de evenimente. Cravata fusese găsită, pur şi simplu, la gâtul victimei. Pe deasupra gulerului de la cămaşă, cum se pune de obicei, însă de data asta strânsă cu nişte centimetri prea mult şi, pentru siguranţă, legată peste beregată cu un nod simplu.

Două persoane, dintre care una chiar victima, potrivit amprentelor, petrecuseră, se părea, orele de dinaintea crimei mâncând şi bând împreună în acelaşi apartament. Sticlele goale de spirtoase şi de bere tare, paharele de bere şi de vodcă, resturile unei mese pe două farfurii puse pe o masă din camera de zi furnizau dovada că ultima cină a victimei constase într-un fel clasic suedez, coaste de porc cu fasole boabe. Fasolea era din cea gata gătită, cumpărată ceva mai devreme, potrivit ambalajului de plastic din coş, de la un supermarket local. Înainte să fie servită, fusese încălzită în cratiţa de fontă al cărei capac fusese folosit de ucigaş pentru a-şi lovi gazda în zona capului, repetat, mai târziu în aceeaşi zi.

•

Legistul ajunsese şi el la concluzii asemănătoare. Îşi transmisese descoperirile expertului criminalist prezent la autopsie, fiindcă el, unul, avea treburi mai importante la ora când poliţia trebuia să ţină prima întâlnire legată de caz. Descoperirile finale aveau să apară în scris peste aproximativ o săptămână, însă obişnuita disecţie şi un ochi antrenat erau îndeajuns pentru a furniza un raport verbal preliminar.

— Nefericita noastră victimă era ceea ce dumneavoastră, domnii de la poliţie, aţi numi un beţivan, explică legistul, fiindcă, spre deosebire de cei prezenţi la şedinţă, era o persoană educată, de la care lumea se aştepta să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

•

Luate împreună, toate acestea – declaraţiile vecinilor, tristele observaţii despre victimă din documentele oficiale, descoperirile de la locul faptei,

raportul inițial al legistului – ofereau poliției tot ce trebuia să știe cu adevărat. Doi bețivani, care se cunoșteau de mai înainte, se întâlniseră să mănânce ceva și să bea zdravăn, apoi se luaseră la ceartă de la vreo chestie fără sens din trecut. Iar unul dintre ei sfârșise petrecerea omorându-l pe celălalt în bătaie.

Nu era mai complicat de-atât. Se puteau aștepta să-l descopere pe făptaș printre apropiații de aceeași teapă ai victimei, iar ancheta era deja în desfășurare. Asemenea cazuri erau rezolvate în procent de nouă din zece, iar dosarul ajungea de obicei pe biroul procurorului în mai puțin de o lună.

•

Un caz de rutină, cu alte cuvinte, așa că polițiștii din Solna care participaseră la prima ședință nu se gândiseră să cheme specialiști din altă parte – de pildă de la secția de profile psihologice a Departamentului Național de Investigații Criminalistice, ori măcar de la profesorul titular de criminologie de la Poliția Națională, care întâmplător locuia la doar câteva străzi distanță de victimă.

Niciunul dintre acești experți nu apăruse din proprie inițiativă, ceea ce era un lucru bun, fiindcă n-ar fi făcut decât să confirme exact aceleași lucruri pe care le știa toată lumea deja. Acum, măcar, nu riscau să fie prinși cu chiloții în vine în privința probelor științifice.

Însă avea să se demonstreze că toate cele de mai sus, tot ce se dedusese din adunarea probelor criminalistice, din experiența vastă a poliției și din bunul și bătrânul instinct pe care învață să și-l dezvolte orice polițist adevărat – erau complet greșite, de la un capăt la altul.

— OK, zi-mi în mare, Bäckström, spuse Anna Holt, șefa districtului vestic, când Bäckström îi prezentă cazul, în ziua de după crimă.

— Un pilangiu oarecare, zise Bäckström, înclinând cu solemnitate din cap.

— OK, ai cinci minute, oftă Holt.

Mai avea și alte lucrări de făcut, și cel puțin unul era cu mult mai important decât cazul lui Bäckström.

3.

Joi, 15 mai, soarele răsări peste strada Hasselstigen numărul unu din Solna la trei și douăzeci de minute dimineața. Cu exact două ore și patruzeci de minute înainte ca Septimus Akofeli, de 25 de ani, să sosească la acea adresă pentru a aduce ziarele de dimineață.

•

Septimus Akofeli era de fapt un curier pe bicicletă, însă cam de vreun an făcea nişte bănuţi în plus aducând ziarele în câteva cvartale din zona Råsundavägen, inclusiv la clădirea de pe Hasselstigen numărul unu. Se mai întâmpla şi să fie un refugiat din sudul Somaliei, dintr-un sătuc aflat la doar jumătate de zi de mers pe jos de graniţa cu Kenya. Ajunsese în noua sa patrie în ziua în care împlinea treisprezece ani, iar motivul pentru care nimerise în Suedia şi nu altundeva era acela că mătuşa, unchiul şi nişte veri de-ai lui sosiseră acolo cu cinci ani înainte, iar celelalte rude îi muriseră. Sau fuseseră ucise, se putea spune, fiindcă prea puţine muriseră din alte cauze.

Septimus Akofeli nu era tocmai un refugiat somalez obişnuit, care să fi ajuns în Suedia din întâmplare. Avea rude apropiate care-i purtau de grijă şi existau motive umanitare întemeiate ca să i se permită şederea. Şi totul, până la urmă, ieşise destul de bine. Sau, cel puţin, pe cât de bine se putea aştepta.

Septimus Akofeli se ţinuse de şcoală şi de liceu în Suedia, cu rezultate decente, dacă nu chiar bune, la majoritatea disciplinelor. Apoi studiase timp de trei ani la Universitatea Stockholm. Îşi luase licenţa în filologie, cu engleza ca specialitate principală. Avea permis de conducere suedez şi devenise cetăţean al Suediei la douăzeci şi doi de ani. Făcuse cereri de angajare pentru numeroase posturi şi în cele din urmă obţinuse unul. Ca biciclist-curier pentru Hamalii Verzi – „curieri pentru cei cărora le pasă de planetă". Apoi, când primise prima înştiinţare de plată pentru împrumutul pe care-l făcuse ca să studieze, îşi mai găsise o slujbă, cea de băiat de ziare. Locuia singur, de doi ani, într-o garsonieră de pe strada Fornbyvägen, în Rinkeby.

Septimus Akofeli ştia să-şi poarte de grijă. Nu depindea de nimeni. Pe scurt, realizase mai mult decât majoritatea, dacă nu ţineai cont de proveniență, şi se descurcase mai bine decât aproape oricine care venea din acelaşi loc.

Septimus Akofeli nu era defel un refugiat somalez obişnuit. Pentru început, Septimus era un prenume neobişnuit pentru un somalez, fie el membru al micii minorităţi creştine din Somalia, iar pielea îi era sensibil mai deschisă la culoare decât a majorităţii compatrioţilor săi. Pentru asta exista o explicaţie simplă: un pastor de la misiunea africană a bisericii anglicane, Mortimer S. Craigh – cu S de la Septimus – încălcase cea de-a şasea poruncă. O lăsase însărcinată pe mama lui Septimus, îşi dăduse seama de enormitatea păcatului său, ceruse iertare de la Domnul şi se întorsese mai mult sau mai puţin în grabă la parohia sa din Great Dunsford, Hampshire, aflată în cele mai pastorale împrejurimi cu putinţă.

•

Joi, pe 15 mai, la șase și cinci dimineața, Septimus Akofeli, 25 de ani, descoperi cadavrul lui Karl Danielsson, 68 de ani, pe holul apartamentului acestuia, aflat la etajul întâi, pe strada Hasselstigen numărul unu din Solna. Ușa apartamentului era larg deschisă și trupul neînsuflețit zăcea la doar vreun metru de aceasta. Akofeli lăsase pe jos exemplarul din *Svenska Dagbladet* pe care era pe cale să-l bage în cutia poștală a lui Danielsson. Se aplecase și se uitase bine la cadavru. Ba chiar îl și trăsese ușurel de obraji. După care clătinase din cap și sunase la 112 de pe mobil.

La ora șase și șase minute i se făcuse legătura cu dispeceratul de urgențe al poliției din Stockholm de pe insula Hungsholmen. Operatorul îi ceruse să rămână pe fir și-l lăsase în așteptare în vreme ce solicita ajutor, și primi răspuns imediat de la o mașină ce patrula în Solna. Iar „persoana de sex masculin" care sunase părea „neobișnuit de calmă și stăpână pe sine", lucru util pentru că nu era pur și simplu cineva care făcuse o farsă poliției, ci suferea, în schimb, de „probleme mintale mai grave…"

Ceea ce nu știa operatorul de la centrală, însă, era faptul că situația era mult mai simplă. Septimus Akofeli era deosebit de bine pregătit pentru a face acest gen de descoperire. Încă de mic văzuse mai multe trupuri de oameni uciși și mutilați decât majoritatea celor nouă milioane de locuitori din noua sa patrie.

•

Septimus Akofeli era scund și slab, avea 1,67 metri și doar 55 de kilograme. Însă era tonifiat și atletic, așa cum ești când cobori și urci scările în fugă vreo câteva ore în fiecare dimineață, după care îți petreci restul zilei gonind pe bicicletă, ducând scrisori și colete unor clienți nerăbdători, genul de clienți cărora le pasă de planetă și n-ar trebui lăsați să aștepte mai mult decât strictul necesar.

Septimus Akofeli era arătos, cu piele măslinie, structură osoasă clasică și un profil ce părea desprins de pe o vază egipteană antică. Evident că n-avea habar ce putea să-i treacă prin cap unui polițist suedez între două vârste care lucra ca dispecer la urgențe în cadrul Poliției Stockholm și se străduise din răsputeri să-și uite amintirile din copilărie.

Pentru început, făcu ce i se spusese și rămase pe fir. După vreo două minute scutură din cap, apăsă o tastă ca să termine apelul – poliția, vezi bine, uitase de el – apoi își puse alături geanta cu ziare și se așeză pe treptele de pe casa scării, lângă ușa apartamentului, rămânând, așa cum promisese, în clădire.

După încă vreo câteva minute, apărură și alții. Mai întâi, cineva deschise grijuliu, apoi trase după el ușa imobilului. Pe trepte răsunară pași. Își făcură apariția doi agenți de poliție, un bărbat trecut de patruzeci de ani și, în

spatele lui, o colegă mult mai tânără. Bărbatul îşi ţinea mâna dreaptă pe patul pistolului, iar stânga şi-o întinse spre el. Femeia din spatele lui avea în mâna dreaptă un baston telescopic de oţel.

— Bine, zise poliţistul, făcând cu bărbia semn către Akofeli. Uite ce-o să facem. Mai întâi ridicăm mâinile sus, apoi ne ridicăm încetişor, calm, după aceea ne întoarcem cu spatele spre noi, cu picioarele depărtate…

Dar despre care *noi* vorbeşte? se întrebă Septimus Akofeli, făcând cum i se spusese.

4.

Hasselstigen e o străduţă scurtă, laterală, ce dă în Råsundavägen, lungă de doar câteva sute de metri, aflată cam la jumătate de kilometru de stadionul naţional şi lângă locul unde altă dată fuseseră vechile studiouri Filmstaden, ţinând de Svensk Filmindustri. Între timp, studiourile fuseseră transformate în locuinţe luxoase ce adăposteau persoane deloc asemănătoare celor ce locuiau la numărul 1.

Clădirea de la numărul unu fusese construită în toamna lui 1945, la şase luni de la sfârşitul războiului. Localnicii ziceau că era o clădire pe care Dumnezeu însuşi, sau cel puţin proprietarul ei, o abandonase. Era un imobil de cărămidă cu cinci etaje, împărţit în treizeci de apartamente mici, fiecare cu câte o cameră sau două şi o bucătărie. Avea şaizeci de ani şi de mult avea o nevoie disperată de zugrăveală exterioară, de reparare a instalaţiilor şi de cam tot ce ţinea de renovare.

Până şi chiriaşii apucaseră vremuri mai bune. Cam douăzeci dintre ei erau celibatari, în majoritate pensionari. Mai erau opt cupluri vârstnice, tot de pensionari, şi o femeie de patruzeci şi nouă de ani ce locuia într-un apartament de două camere cu fiul ei de douăzeci şi nouă de ani, care încasa indemnizaţie de invalid. Vecinii îl socoteau cam ciudat. Era de treabă, nu făcea niciun rău, ba chiar ajuta dacă era solicitat, însă locuise mereu cu maică-sa. În ultima vreme stătea singur totuşi, de când maică-sa făcuse un atac cerebral şi era, de câteva luni, internată într-un cămin pentru convalescenţi.

Unsprezece dintre chiriaşi primiseră ziarul de dimineaţă, cinci exemplare din *Dagens Nyheter* şi şase din *Svenska Dagbladet*, şi în ultimul an, sau cam aşa ceva, Septimus Akofeli fusese cel care îl aducea în fiecare dimineaţă. Precis ca un ceasornic, apărea în jurul orei şase dimineaţa, zi de zi – nu ratase nici măcar o singură distribuţie.

Patruzeci şi unu de oameni locuiau, în total, în clădirea de pe Hasselstigen. De fapt patruzeci, de dragul preciziei, de vreme ce unul tocmai fusese omorât. Până joi după-amiază, poliţia din Solna întocmi o listă cu toţi rezidenţii, inclusiv victima.

În orele scurse între primul apel recepţionat de dispecerat şi alcătuirea listei se întâmplaseră multe. Printre altele, şeful echipei de investigaţii de la poliţia Solna, Evert Bäckström, sosise la locul crimei la ora zece şi douăzeci în acea dimineaţă. La doar trei ore şi jumătate după ce colegii săi din „Groapă" primiseră telefonul cu pricina şi, ca s-o spunem pe şleau, cu viteza fulgerului dacă ne gândim că era vorba despre Bäckström.

Pentru asta exista o explicaţie foarte personală. Cu o zi înainte, medicul de pe lângă poliţia din Stockholm îl făcuse să-i promită că va face schimbări în viaţa sa privată şi-i prezentase un viitor medical sumbru care – dacă Bäckström continua să se comporte aşa – izbutise să-l sperie de moarte până şi pe acest pacient. Asta, cel puţin, dusese la o seară lipsită de alcool şi la o noapte lipsită de somn, după care Bäckström decisese să meargă pe jos până la noua sa slujbă de la secţia din districtul de vest.

Un nesfârşit drum al patimilor, lung de vreo patru kilometri. Sub un soare necruţător, aşa străbătuse traseul de la locuinţa sa confortabilă de pe strada Inedalsgatan din cartierul Kungsholmen până la secţia de poliţie aflată pe Sundbybergsvägen, în Solna. Pe o căldură greu de îndurat şi care ar fi făcut de ruşine până şi un alergător olimpic de maraton.

5.

La nouă şi un sfert, joi dimineaţa, pe 15 mai, soarele răsărise deja pe cerul albastru, senin. Chiar dacă era abia mijlocul lui mai, temperatura se făcuse de douăzeci şi şase de grade la umbră când Bäckström, scăldat în sudoare, trecu podul peste canalul Karlberg. Fiindcă era atent şi prevăzător, se îmbrăcase corespunzător pentru încercările care-l aşteptau. Purta cămaşă şi pantaloni scurţi cu motive Hawaiiene, sandale pe piciorul gol, ba chiar avea o sticlă cu apă minerală rece pe care o băgase în buzunar pentru a contracara vreun eventual atac perfid al deshidratării.

Dar nimic nu-l ajuta. Chiar dacă se abţinuse de la băutură o zi întreagă, pentru prima dată în viaţa sa de adult – nu pusese strop de alcool în gură de douăzeci şi cinci de ore şi jumătate, mai exact – nu se simţise niciodată aşa de rău ca acum.

O să-l omor pe vraciul ăla nenorocit, îşi zise Bäckström. Şi să mai zici de mahmureală! Nu pusese în gură strop de băutură, era acum la a doua zi pe uscat şi tot se simţea la fel de vioi ca un vultur care se încurcase într-o reţea de înaltă tensiune.

În momentul acela îi sună mobilul. Era de la secţia din Solna.

•

— Am tot încercat să dăm de tine, Bäckström, îi zise ofiţerul de serviciu. Te tot caut de dimineaţă, de la şapte.

— Sunt la o întâlnire matinală cu cei de la Naţională, minţi Bäckström, fiindcă aproximativ pe la acea oră izbutise să aţipească niţel. Dar ce s-a-ntâmplat? întrebă pentru a evita să mai fie luat la întrebări.

— Avem un caz de omor pentru tine. Oamenii noştri de pe teren ar avea nevoie de sfaturile şi autoritatea ta. Cineva a omorât un pensionar bătrân. Am auzit că locul arată ca un abator.

— Ce ştim? mârâi Bäckström, care nu se simţea deloc mai bine, în ciuda veştilor bune.

— Mai mult nu cunosc. E crimă, asta e limpede. Victima e destul de în vârstă, un pensionar s-ar părea, cum ziceam, şi s-ar spune că nu arată prea drăguţ. Făptuitorul e necunoscut. N-avem nicio descriere ca să-l dăm prin staţie, aşa că asta-i tot ce ştiu. Dar unde eşti, de fapt?

— Tocmai am traversat canalul Karlberg, zise Bäckström. Încerc de obicei să merg pe jos până la serviciu, dacă nu plouă prea tare. E bine să mai faci un pic de mişcare, limpezi el situaţia.

— Am înţeles, zise ofiţerul de serviciu, abia reuşind să-şi ascundă surprinderea. Dacă vrei, pot trimite o maşină să te ia.

— O idee bună, spuse Bäckström. Şi ai grijă să le spui că-i urgent. Îi aştept lângă locul ăla de întâlnire al huliganilor, pe partea dinspre Solna a podului.

•

Şapte minute mai târziu îşi făcu apariţia o maşină de poliţie, cu luminile albastre clipind, care execută un viraj strâns şi se opri la intrarea clubului suporterilor lui AIK Stockholm. Atât şoferul, cât şi mai tânăra sa însoţitoare coborâră din maşină şi îl salutară din cap, amabili. Era limpede că aveau o idee despre cum trebuiau făcute lucrurile, fiindcă şoferul deschise portiera din spate, din dreptul său, astfel ca Bäckström să nu fie silit să se aşeze pe bancheta din spatele pasagerului din dreapta, rezervat suspecţilor.

— Iată-te, deci, Bäckström, chiar pe terenul clasic al infracţionalităţii, zise poliţistul, arătând către tufele din spatele lui Bäckström. Holm îmi zice, apropo, adăugă, făcând semn cu degetul mare către pieptul uniformei proprii. Iar ea e Hernandez, rosti el, arătând cu bărbia către colega sa.

— Cum adică teren clasic? făcu Bäckström de îndată ce se ghemui pe banchetă, în principal fiindcă gândurile îi zburau deja către colega lui Holm.

Păr lung, negru, legat într-un coc artistic, un zâmbet ce-ar fi putut lumina întregul stadion Råsunda şi un bust ce-i testa serios rezistenţa uniformei albastre.

— Cum adică teren clasic? repetă.

— Ei, ştii doar, cu prostituata aia. Aici au găsit-o, nu? În fine, bucăţi din ea. Crima aceea de demult, despre care toată lumea a crezut că a fost comisă de legistul acela şi de un amic de-al lui, medic de familie. Dar ce să vezi? Şeful de pe-atunci de la criminalistică, Toivonen bătrânul, se pare că are o teorie cu totul diferită despre cum s-au petrecut lucrurile.

— Cred că ai participat la anchetă, nu, Bäckström? se băgă Hernandez în vorbă, întorcându-se spre el şi zâmbind. Când a fost? Când au găsit-o, adică? Eu nu eram născută pe-atunci, dar parcă prin anii şaptezeci, nu? Acum vreo treizeci şi cinci, patruzeci de ani? Cam aşa?

— Vara lui 1984, zise Bäckström fără chef.

Şi dacă mai vorbeşti mult, curviştină mică, te trimit la circulaţie. În Chile, se gândi, holbându-se la Hernandez.

— A, 1984. OK, eram născută, zise Hernandez, care n-avea de gând să renunţe şi încă îşi arăta şiragul de dinţi albi, strălucitori.

— Nu mă îndoiesc. Dar pari un pic mai în vârstă, totuşi, rosti Bäckström, care nu voia nici el să cedeze.

Na, că ţi-am spus-o, lesbiană nenorocită, îşi zise.

— Avem multe să-ţi spunem despre cazul de faţă, zise Holm ca să schimbe subiectul şi-şi drese vocea atent, în vreme ce Hernandez se întoarse cu spatele la Bäckström şi se apucă să se uite prin agendă, ca să se asigure că pricepuse bine faptele. Tocmai venim de acolo.

— OK, ascult, făcu Bäckström.

•

Holm şi Hernandez fuseseră primii poliţişti la locul faptei. Luau o pauză de cafea la benzinăria non-stop din spatele centrului comercial din Solna când auziseră apelul prin staţie. Porniseră luminile şi sirena, ajungând, trei minute mai târziu, pe Hasselstigen nr. 1.

Colegul de la dispecerat îi sfătuise să fie atenţi. Credea că „individul de sex masculin" care-i sunase nu reacţionase ca oamenii normali care sună să anunţe aşa ceva. Nu părea să-şi fi pierdut cumpătul şi nu avea nicio problemă în a-şi controla glasul. Era, într-un cuvânt, suspect de calm şi de controlat, cum par unii demenţi care sună la poliţie ca să-şi povestească ultimele realizări.

— Tipul care a sunat distribuia ziarul. Imigrant. Pare de treabă, cred că-l putem scoate de pe listă, dacă mă-ntrebi, rezumă Holm.

Dar cine naiba l-ar întreba pe unul ca tine ce părere are? îşi zise Bäckström.

— Şi victima? Despre ea ce ştim?

— Era chiriaş în apartament. Pe nume Karl Danielsson. Mai în vârstă, celibatar, şaizeci şi opt de ani. Un pensionar, cum ar veni.

— Suntem siguri? zise Bäckström.

— Destul de siguri, spuse Holm. L-am recunoscut imediat. L-am arestat pentru beţie şi tulburarea liniştii publice la cursa de la Solvalla, acum câţiva ani. Şi după aia a făcut un ditai circul, m-a reclamat pe mine şi pe cei din echipă pentru tot ce i-a trăsnit prin cap. Şi nu a fost prima dată când a fost reţinut pentru asemenea fapte. Probleme sociale, alcool, din astea. Marginalizat social, cum se zice acum.

— Adică un machitor cum scrie la carte, făcu Bäckström.

— Ăă, da, se poate spune şi aşa, zise Holm, părând deodată că ar vrea să schimbe subiectul.

•

Cinci minute mai târziu, îl lăsară pe Bäckström în faţa uşii cu numărul unu de pe Hasselstigen, iar Holm îi ură succes. El şi cu Hernandez aveau de gând să se ducă la secţie şi să-şi scrie rapoartele, însă dacă îl puteau ajuta cu ceva, Bäckström era binevenit să-i contacteze.

Şi de ce mama dracului aş vrea să fac asta? gândi Bäckström ieşind din maşină, fără a se obosi să le mulţumească pentru transport.

6.

Ca de obicei, îşi zise Bäckström, ieşind din maşină. În spatele cordoanelor ce fuseseră întinse înaintea clădirii se îmbulzea obişnuita amestecătură de jurnalişti şi fotografi, vecini şi curioşi care n-aveau altceva mai bun de făcut. Plus gloata de gură-cască, firește, care nimerise acolo fără să ştie cum. Printre aceştia se numărau trei tinerei bronzaţi care nu scăpară ocazia pentru a comenta hainele şi ţinuta lui Bäckström, în vreme ce acesta trecea pe sub cordon, cu o oarecare dificultate.

Bäckström se întoarse către ei şi-i privi lung, pentru a le reţine chipurile în aşteptarea zilei în care avea, în cele din urmă, să-i întâlnească la propriul său loc de muncă. Era doar o chestiune de timp şi, când ziua aceea avea să vină, voia să le ofere o experienţă de neuitat micilor nemernici.

Când trecu pe lângă tânărul agent în uniformă care stătea la uşa imobilului, dădu primul ordin legat de noua investigaţie criminalistică:

— Sună la supravegheri şi pune-i să trimită vreo doi oameni ca să facă nişte poze frumoase încântătorilor noştri spectatori.

— S-au făcut deja, îl informă colegul lui. A fost prima chestie pe care mi-a zis-o Ancora când a venit. Colegii noştri de la supravegheri fac, cred, fotografii de vreo două ore, adăugă el din vreun motiv sau altul.

— Ancora? Ce rahat e şi ancora asta?

— Annika Carlsson. Ştii doar, colega noastră cea înaltă, brunetă, care lucra la spargeri. Poreclită Ancora.

— Adică scorpia aia nenorocită? zise Bäckström.

— Aş prefera să nu comentez, Bäckström, spuse colegul lui cu un rânjet. Dar e clar că unele lucruri se află.

— Ca de pildă? zise bănuitor Bäckström.

— Hm, probabil că ar fi bine să eviţi o partidă de skandenberg cu ea, zise colegul.

Auzind una ca asta, Bäckström se mulţumi să clatine din cap. Încotro se îndreaptă lumea asta? se întrebă intrând pe uşa imobilului de la numărul unu. Ce dracu' se întâmplă cu poliţia suedeză? Poponari, lesbiene, coloraţi şi obişnuiţii lingăi. Niciun poliţist normal cât vedeai cu ochiul.

La locul crimei, totul arăta cum arată de obicei un loc în care un beţiv bătrân a fost omorât în bătaie în apartamentul propriu. Ba, de fapt, situaţia se prezenta mai rău decât în locuinţa unui beţiv bătrân oarecare. În cazul de faţă, respectivul beţiv zăcea pe spate pe covoraşul de la intrare, aproape în prag, cu picioarele spre uşă, răşchirate, şi braţele desfăcute larg deasupra craniului strivit, aproape ca şi cum s-ar fi rugat. Dacă era să judeci după miros, pantalonii cenuşii de tercot se umpluseră cu fecale şi urină când murise. Pe duşumea era o baltă de sânge lată de-un metru. Pereţii din amândouă părţile holului îngust erau stropiţi cu sânge de sus şi până jos, ba chiar se vedeau urme de sânge şi pe tavan.

Doamne, ce mizerie, îşi zise Bäckström clătinând din cap. Ar trebui să le dau un pont celor de la *Case Frumoase*, ca designerii ăia poponauţi să aibă în sfârşit o treabă serioasă de făcut, ceva mai cu picioarele pe pământ. Să pun un mic anunţ pe My-Lovely-Home, îşi zise Bäckström, apoi gândurile îi fură întrerupte de o bătaie pe umăr.

— Salut, Bäckström, mă bucur să te văd, zise inspectorul Annika Carlsson, 33 de ani, înclinând prietenoasă din cap.

— Salut, răspunse Bäckström, făcând un efort să sune mai puţin ursuz decât avea chef.

O femeie cu jumătate de cap mai înaltă decât el, deşi era un bărbat înalt, bine făcut, în floarea vârstei. Picioare lungi, talie subţire, iritant de arătoasă şi cu toate cele la locul potrivit. Dacă şi-ar fi lăsat părul să-i crească un pic şi ar fi îmbrăcat o fustă scurtă, ar fi putut chiar să treacă drept o femeie absolut normală. Dacă nu puneai la socoteală înălţimea, evident, dar era probabil prea târziu ca să se mai poată face ceva în privinţa asta, şi oricum, cu un pic de noroc, se oprise din crescut deja, cu toate că încă avea caş la gură.

— Ai nişte instrucţiuni anume, Bäckström? Echipa de criminalişti a terminat cu verificările preliminare şi, îndată ce duc cadavrul la autopsie, o să poţi arunca o privire la locul crimei.

— Mai încolo, zise Bäckström scuturând din cap. Cine naiba e ăla? întrebă, arătând din cap spre o siluetă subţiratică, cu piele închisă, ce se ghemuise cu spatele la un perete, în celălalt capăt al casei scărilor.

Avea pe chip o expresie înnegurată, melancolică, iar pe umăr o geantă de cârpă din care se iţeau ziare.

— E băiatul cu ziarele, cel care a anunţat, zise Carlsson.

— Cine-ar fi crezut? zise Bäckström. Deci de aia are o taşcă cu ziare atârnându-i din umăr.

— Nimic nu-ţi scapă, spuse cu un zâmbet Carlsson. Are, mai precis, cinci *Dagens Nyheter* şi patru *Svenska Dagbladet*. Exemplarul victimei e acolo, lângă uşă, continuă ea arătând cu bărbia spre un ziar împăturit de pe jos, la intrarea în apartamentul victimei. A apucat să dea un exemplar din *Dagens Nyheter* unei bătrâne de la parter.

— Ce ştim despre el, atunci? Despre băiat?

— Păi… pare, în primul rând, absolut curat. L-au verificat criminaliştii şi nu i-au găsit nicio urmă pe corp sau pe haine. Dacă ţinem seama de felul în care se prezintă pe-aici lucrurile, ar fi fost plin de sânge dacă el ar fi fost atacatorul. Ne-a zis chiar el că a pipăit faţa victimei, obrazul, ca să fiu exactă, şi când şi-a dat seama că-i complet ţeapăn a ştiut că victima e moartă.

— Deci studiază medicina, ha?

Al dracului, îşi zise Bäckström. Tuciuriul nu era, vezi bine, lipsit de ambiţie.

— Cred că a văzut multe cadavre în fosta lui ţară, zise Carlsson, de data asta fără să mai zâmbească.

— A folosit ocazia ca să bage ceva prin buzunare? întrebă Bäckström, lăsându-se pradă vechilor sale instincte în privinţa negricioşilor.

— L-au căutat. A fost primul lucru pe care l-a făcut patrula care a ajuns aici. Avea în buzunare un portofel cu permisul de conducere, o legitimaţie de la ziarul care se ocupă cu distribuţia presei aici, ceva bani în monede şi

bancnote, cam vreo sută de coroane, cred, mai mult monede. Şi un telefon mobil care e al lui. I-am notat numărul, în caz că te întrebi. Dacă o fi luat ceva, la el n-avea nimic, iar spaţiile comune ale clădirii le-am cercetat deja, aşa că n-a ascuns nimic pe-acolo.

La dracu'. Nenorociţii ăştia mai sunt şi leneşi, îşi zise Bäckström, încă nedispus să cedeze.

— Atunci… a sunat pe cineva?

— Din câte spune, n-a sunat decât o dată, la 112. La Urgenţe. I-au făcut legătura cu colegii noştri din Groapă. Zice că n-a vorbit decât cu dispecerul de acolo, dar o să verificăm, evident. E pe lista cu numere de telefon pe care o să trebuiască să le cercetăm.

— Are şi un nume? zise Bäckström.

— Septimus Akofeli, douăzeci şi şapte de ani, refugiat din Somalia, cetăţenie suedeză, locuieşte în Rinkeby. I-am luat amprentele şi o mostră de ADN, dar încă n-am apucat să le verificăm. Sunt totuşi destul de sigură că este cine spune că este.

— Cum ziceai că-l cheamă? spuse Bäckström.

Ce porcărie de nume, îşi zise.

— Septimus Akofeli. Unul dintre motivele pentru care nu l-am lăsat încă să plece e că m-am gândit că ai vrea să stai şi tu de vorbă cu el.

— Nu, zise Bäckström clătinând din cap. Din partea mea, poţi să-l trimiţi acasă. Dar mă gândeam să arunc un ochi la locul crimei, pe de altă parte. Dacă academicienii ăia închipuiţi de la laboratorul de criminalistică au de gând să termine odată.

— Peter Niemi şi Jorge Hernandez, zis Chico, rosti cu o înclinare a capului Annika Carlsson. Fac parte din echipa de criminalişti de la noi, din Solna, şi alţii mai buni nici n-am putea dori, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Hernandez? Unde am mai auzit eu numele ăsta?

— Are o soră mai mică, Magdalena Hernandez, e agentă la noi. Probabil c-ai mai văzut-o prin zonă, poate la numele ei te gândeşti, zise cu un zâmbet larg Annika Carlsson.

— De ce zici asta? întrebă Bäckström.

— E cea mai atrăgătoare poliţistă din Suedia, potrivit majorităţii colegilor ei. Şi, din punctul meu de vedere, cred că-i o fată pe cinste, zâmbi iarăşi Carlsson.

— Ei, nu mai spune, făcu Bäckström.

Pun rămăşag că ţi se scurg şi ţie ochii după ea, îşi zise.

•

Interiorul apartamentului era pe cât de neplăcut şi-l imaginase Bäckström. Mai întâi, o mică garderobă şi un hol îngust. Pe stânga, o baie

mică cu toaletă, urmată de un dormitor micuţ. Pe dreapta, o bucătărie cu masă mare şi, drept înainte, o cameră de zi. Una peste alta, cam cincizeci de metri pătraţi, şi nu era foarte limpede când făcuse ocupantul curăţenie ultima oară. Cu siguranţă că de la Revelion nu.

Mobilierul era prăpădit, uzat, la fel ca şi decoraţiunile. Totul arăta aşa, de la patul nestrâns, cu perna fără faţă, până la masa jegoasă din bucătărie, canapeaua deşelată şi fotoliul din camera de zi. Însă lucrurile din casă lăsau să se înţeleagă că victima, Karl Danielsson, o dusese mai bine la viaţa lui. Câteva covoare persane uzate. Un birou solid de mahon, de modă veche, căptuşit cu un lemn mai uşor. Un televizor vechi de douăzeci de ani, însă totuşi marca Bang&Olufsen. Şi fotoliul din faţa lui era îmbrăcat în piele englezească şi avea o băncuţă pentru picioare asortată.

Băutura, îşi zise Bäckström. Băutura şi singurătatea. Nici el nu se mai simţise aşa de rău de când cu neanderthalienii ăia de la Brigada Naţională de Reacţie Rapidă, care aruncaseră în el cu o grenadă de şoc, cu şase luni în urmă. Nu-şi revenise în simţiri decât după o zi, şi până atunci apucaseră deja să-l închidă în secţia psihiatrică de la spitalul Huddinge.

— Mai vrei ceva, Bäckström? întrebă Annika Carlsson, părând, nu se ştie de ce, îngrijorată.

Vreo două duşti babane şi-o halbă, gândi Bäckström. Şi dacă-ţi laşi părul să crească şi te-mbraci cu fustă, atunci poate îţi dau voie să mi-o sugi. Dar să nu crezi că poţi obţine mai mult de-atât, îşi zise, amintindu-şi că abia cu o zi în urmă avusese îndoieli serioase în privinţa dorinţelor pământeşti şi a iubirii spirituale.

— Nu, spuse scuturând din cap. Ne vedem la secţie.

•

Ceva nu se leagă, îşi zise Bäckström în vreme ce se întorcea agale, pe jos, la secţie. Dar ce? Şi cum să poată lucra cu un creier ce suferea de deshidratare acută şi care era probabil avariat ireversibil? O să-l omor pe vraciul ăla nenorocit, gândi el.

7.

Pe la trei după-amiaza, Bäckström ţinea deja prima şedinţă cu echipa ce investiga noul caz de omor. Nu era tocmai cea mai ageră echipă pe care o condusese în cei douăzeci şi cinci de ani petrecuţi ca anchetator de infracţiuni violente. Şi nici cea mai numeroasă. Opt oameni cu totul, dacă se punea şi pe el la socoteală şi pe cei doi experţi criminalişti care aveau

curând să se mute spre alte cazuri, după ce terminau ce era mai important cu cazul lui Karl Danielsson. Şi aşa îi mai rămâneau cinci plus unu, iar dacă se gândea la ce-i văzuse făcând şi ce auzise despre colegii săi până acum, totul se reducea la un singur om, inspectorul Evert Bäckström însuşi. Păi cine altcineva? Că doar aşa se întâmpla de obicei. Bäckström rămânea singura speranţă a familiei îndoliate. Deşi probabil că prăvălia de spirtoase îi fusese lui Danielsson mai apropiată decât oricine.

— OK, zise Bäckström. Bun venit în ancheta asta, lucru care, deocamdată, e valabil pentru toată lumea. Dacă se schimbă ceva în privinţa asta, promit să vă anunţ. Vrea cineva să înceapă?

— Noi, eu şi colegul meu, zise Peter Niemi, cel mai în vârstă dintre experţii criminalişti. Nu prea am avut ocazia să căutăm prin apartament, deci avem o mulţime de chestii de făcut.

•

Peter Niemi lucra de vreo douăzeci şi cinci de ani în poliţie, din care cincisprezece îi petrecuse ca expert criminalist. Avea peste cincizeci de ani, însă arăta cu mult mai tânăr. Blond, în formă, ceva mai înalt decât media. Se născuse şi crescuse în valea Torne din nordul îndepărtat al Suediei. Locuise în Stockholm mai bine de jumătate din viaţă, însă nu-şi pierduse accentul regional. Zâmbea cu uşurinţă, iar ochii săi albaştri exprimau în acelaşi timp prietenie şi reţinere. Nu trebuia să fii certat cu legea ca să-ţi dai seama cu ce se ocupă, iar faptul că nu mai purtase uniformă în ultimii cincisprezece ani era cu totul irelevant. Mesajul pe care-l transmiteau ochii săi era foarte limpede. Peter Niemi era poliţist şi se purta drăguţ şi blând dacă erai cuminte. Dacă nu, atunci Niemi nu era genul care să dea înapoi, şi existau destui care-şi dăduseră seama de asta într-un chip dureros.

— Bine, zise Bäckström, ascult.

Un lapon nenorocit, un finlandez de căcat, vorbeşte de parcă abia a picat din autobuzul de Haparanda, şi cu cât termină de vorbit mai iute, cu atât mai bine, îşi spuse.

— Bine, atunci, zise Niemi, apucându-se să-şi frunzărească hârtiile.

•

Numele victimei era Karl Danielsson. Pensionar, 68 de ani. Potrivit paşaportului găsit în apartament, avea 1,88 metri înălţime şi cântărea în jur de 120 de kilograme.

— Solid şi supraponderal, aş zice că avea cam cu treizeci de kile prea mult, zise Niemi, care apucase el însuşi cadavrul de braţe când fusese suit pe targă. O să aveţi cifra exactă în raportul medical.

La ce curul meu ne-o trebui, nu ştiu, cugetă Bäckström posac. Că doar n-o să-l tocăm ca să-l facem cârnaţi.

•

— Locul crimei, continuă Niemi, este apartamentul victimei. Holul, mai exact. Am bănuiala că s-a dus la toaletă şi a primit prima lovitură când ieşea, încă încheindu-se la prohab. S-ar potrivi atât cu dispunerea stropilor de sânge, cât şi cu fermoarul pe jumătate desfăcut, dacă se întreabă cineva. Apoi a fost lovit de mai multe ori, într-o succesiune rapidă, iar lovitura de graţie i-a fost dată când era deja căzut pe jos, în hol.

— Cu ce a fost lovit? întrebă Bäckström.

— Cu un capac de cratiţă albastru, emailat, din fontă, zise Niemi. Era pe podea lângă cadavru. Cratiţa e pe aragaz în bucătărie, la doar trei metri distanţă. Pe lângă asta, continuă criminalistul, se pare că s-a folosit un ciocan de tapiţer cu coadă de lemn. Coada era ruptă chiar de sus şi amândouă părţile uneltei au fost găsite pe podea, lângă capul victimei.

— Făptaşul nostru e un micuţ ticălos meticulos, oftă Bäckström şi clătină din capul mare şi rotund.

— N-aş crede că-i aşa de micuţ. Nu şi dacă ne luăm după unghiul de lovire. Dar a fost cu siguranţă meticulos, chiar dacă la început a fost greu de văzut asta, fiindcă pieptul şi capul lui Danielsson erau pline de sânge, spuse Niemi. L-a şi strangulat, cu propria cravată. Când zăcea pe podea, moment în care trebuie să fi fost inconştient deja, aproape mort, făptaşul l-a apucat de cravată şi i-a înnodat-o strâns în jurul gâtului. Şi nu era absolut deloc cazul, dacă mă-ntrebaţi. Dar cred că-i mai bine să fii precaut, dacă vrei siguranţă deplină, ridică Niemi din umeri.

— Ai, în cazul ăsta, vreo idee despre cine ar fi putut s-o comită? făcu Bäckström, deşi ştia deja răspunsul.

— O crimă tipică la beţie, dacă mă-ntrebi, Bäckström, zise Niemi zâmbind amabil. Dar merită ţinut seama, Bäckström, că întrebi pe cineva de pe valea Torne.

— Şi cum e cu momentul crimei? zise Bäckström.

Deci nu era chiar aşa de greu de cap, cugetă el.

— Ajung şi la asta. Toate la vremea lor, zise Niemi. Înainte ca victima să fie ucisă, el şi cu o altă persoană, care şi-a lăsat amprentele, dar pe care n-am reuşit s-o identificăm, au luat cina în camera de zi şi-au mâncat fasole cu costiţă de porc. Gazda s-a aşezat probabil în singurul fotoliu, iar musafirul pe canapea. Au mâncat pe măsuţa de cafea, dar a avut apoi timp să o cureţe. Am găsit amprente de la amândoi, dacă vă-ntrebaţi, şi ar trebui să primim răspunsuri până mâine. Dacă avem noroc, făptaşul o să fie deja în arhivă. Au băut, la masă, cinci cutii de bere tare şi mai mult de-o sticlă de vodcă. Avem o sticlă goală şi una abia începută. De mărimea obişnuită, şaptezeci de centilitri, şi probabil că merită menţionat că era din cea bună, marca

Explorer. Am găsit ambele sticle pe dușumea, în fața televizorului, unde au stat să mănânce, iar probele sugerează că sticlele nu erau deschise când au început. Sigiliile sunt încă acolo. Știți, chestia perforată care închide capacul sticlei, care scoate pocnetul ăla drăguț când îl desfaci.

Pe ici, pe colo, nemernicul ăsta de lapon vorbește complet normal, cugetă Bäckström, deși simțea un gol oribil pe dinăuntru. De parcă urma să moară. De unde-i venise?

— Altceva? Despre criminal, despre ce s-a întâmplat înainte de crimă?

— Cred că cel care-a făcut-o era puternic, zise Niemi înclinând capul gânditor. Pentru faza cu cravata ai nevoie de multă forță. Și a și răsucit corpul victimei, fiindcă inițial victima era pe-o parte, sau pe burtă, putem să ne dăm seama din felul în care a curs sângele, însă când l-am găsit era întins pe spate. Cred că a întors victima cu fața-n sus când a decis s-o sugrume.

— Și cam când a fost asta? se auzi brusc vocea Annikăi Carlsson, înainte ca Bäckström să apuce să întrebe același lucru.

— Dacă întrebați un profan într-ale medicinei ca mine… autopsia n-o să fie gata decât diseară – aș spune, probabil, că ieri-seară. Chico și cu mine am ajuns acolo aproape în același timp, la șapte dimineața, și se instalase deja rigor mortis, însă vom ști cu siguranță asta, și altele în plus, de-abia mâine.

Niemi dădu din cap, îi privi pe ceilalți din încăpere și dădu să se ridice din scaun.

— Am trimis deja mai multe eșantioane la analiză, la Laboratorul Criminalistic Național din Linköping, dar vor mai trece săptămâni, probabil, până să primim vreun răspuns. Nu sunt sigur, totuși, că ar aduce vreo diferență într-un asemenea caz. Dacă am aștepta, adică. Făptașul ăsta nu se duce nicăieri. Colegii criminaliști de la secția regională au promis să ne ajute cu amprentele, așa că, dacă avem noroc, o să terminăm până în weekend. Avem nevoie de weekend, repetă Niemi ridicându-se. Cred că luni o să vă pot oferi o descriere satisfăcătoare a celor petrecute în apartament.

— Mersi, zise Bäckström și dădu din cap spre Niemi și colegul mai tânăr al acestuia.

Numai să punem laba pe tovarășul de petrecere al lui Danielsson și-am isprăvit-o, își zise. Un bețivan a omorât alt bețivan, ce mare filosofie.

•

De îndată ce criminaliștii ieșiră, cei din echipa lui de leneși și incompetenți se apucară să facă gură, zicând că vor să-și întindă picioarele și să ia o pauză de țigară. Dacă ar fi fost în apele lui, le-ar fi zis să tacă naibii. Însă Bäckström se simțea bizar de apatic, așa că nu făcu decât să dea din cap a aprobare. Tare i-ar fi plăcut să se ducă și el pe-afară un pic, însă în absența

unei opţiuni mai bune o porni glonţ spre toaletă şi bău, i se păru lui, mai bine de cinci litri de apă rece.

8.

— OK, zise Bäckström după ce reveniră cu toţii în sala de şedinţe şi se apucară din nou de discutat, ca să termine odată cu povestea asta afurisită. Să ne uităm la victimă, apoi putem să venim cu idei, şi până ieşim de-aici vom întocmi o listă cu ce s-a făcut deja şi cu ce o să facem mâine. Astăzi este joi, 15 mai, şi cred că putem termina până în weekend, ca să ne putem dedica următorul weekend unor cazuri mai importante decât al domnului Danielsson. Ce ştim despre victimă, Nadja? continuă Bäckström, făcându-i semn din cap unei femei scunde şi durdulii, trecută de cincizeci de ani, care stătea la capătul mesei şi se înconjurase deja cu teancuri impresionante de hârţogărie.

— Destule, de fapt, zise Nadja Högberg. Am căutat informaţiile obişnuite şi am ceva detalii picante. Şi am vorbit şi cu sora mai mică a victimei, e singura rudă apropiată, care a reuşit să contribuie cu câteva detalii în plus.

— Ascult, făcu Bäckström, deşi mintea îi hălăduia prin cu totul alte părţi şi cu toate că un sunet alinător, de sigiliu rupt la deschiderea sticlei, îi răsuna prin minte.

•

Karl Danielsson se născuse în Solna, în februarie 1940, având aşadar şaizeci şi opt de ani când fusese ucis. Tatăl lui lucrase ca maistru şi culegător la o tipografie din Solna. Maică-sa fusese casnică. Ambii părinţi erau de mult decedaţi. Cea mai apropiată rudă era o soră cu zece ani mai tânără care locuia în Huddinge, la sud de Stockholm.

Karl Danielsson era burlac. Nu se însurase şi nu făcuse copii. Asta, cel puţin, potrivit registrelor la care avea acces poliţia. Făcuse şcoala primară în Solna, cinci ani de gimnaziu, apoi intrase la Şcoala de Afaceri Påhlmans din Stockholm, unde petrecuse trei ani. La nouăsprezece ani terminase liceul economic, apoi făcuse armata la baza aeriană Barkarby. Fusese lăsat la vatră zece luni mai târziu şi obţinuse prima sa slujbă ca asistent la o firmă de contabilitate din Solna, în vara lui 1960.

În aceeaşi vară îşi făcuse apariţia în baza de date a poliţiei. Karl Danielsson fusese prins conducând în stare de ebrietate şi fusese amendat cu salariul pe şaizeci de zile, pierzându-şi şi permisul pentru şase luni. Cinci ani mai târziu se întâmplase la fel. Beat la volan, salariul pe şaizeci de zile.

Permis suspendat pentru un an. Apoi mai trecuseră şapte ani până la următoarea încălcare a legii, de data asta semnificativ mai gravă.

Danielsson fusese beat cui. Intrase cu maşina într-un chioşc cu hotdog de pe Solnavägen şi fugise de la locul accidentului, lucru pentru care fusese condamnat la trei luni de închisoare şi i se revocase permisul de conducere. Danielsson venise cu un avocat-vedetă şi ajunsese la Curtea de Apel, unde prezentase două certificate medicale privind problemele sale cu alcoolul. Izbutise să fie achitat de condamnarea pentru fugă de la locul accidentului şi sentinţa fusese comutată în eliberare condiţionată. Însă permisul nu mai reuşise să şi-l recapete, şi era limpede că nu se mai deranjase să se înscrie la examen pentru unul nou după ce expirase sentinţa. În următorii treizeci şi cinci de ani ai vieţii sale Karl Danielsson nu mai avusese permis, aşa că nu se mai alesese cu sancţiuni pentru condus în stare de ebrietate.

Dar şi ca pieton rămăsese în atenţia poliţiei. În tot acest timp ajunsese la răcoare de cinci ori, potrivit Legii Custodiei Persoanelor în Stare de Ebrietate, şi probabil că asta se întâmplase chiar mai des. Danielsson refuza de obicei să-şi dea numele, pe care nu avea obligaţia de a-l furniza. Ultima dată când fusese luat de poliţie lucrurile merseseră extrem de prost.

Se întâmplase la cursele de cai Elitloppet de la Solvalla, în mai, cu cinci ani înainte să moară. Danielsson era beat şi făcea gălăgie, iar când fusese condus la duba poliţiei începuse să se zbată şi să fie recalcitrant. Opunere la arestare şi ultraj asupra unui funcţionar public, aşa că simpla reţinere se transformase în arestare, deşi se sfârşise în acelaşi fel, cu el închis într-o celulă din secţia de poliţie Solna, ca să-şi revină. Când fusese pus în libertate, după alte şase ore, Danielsson îi acuzase pe agenţii care-l arestaseră şi pe cei de la secţia de agresiune fizică, în total fiind vorba despre trei agenţi de poliţie şi doi ofiţeri de custodie. Îşi făcuse apariţia un alt avocat-vedetă, se aduseseră certificate medicale noi şi totul se transformase într-un circ enorm. Trecuse mai bine de un an până ce cazul să ajungă la instanţă şi trebuise amânat pe loc atunci când cei doi martori ai acuzării nu-şi făcuseră apariţia, din motive necunoscute.

Fiindcă avocatul lui Danielsson era o persoană extrem de ocupată, mai trecuse un an până să se găsească timp pentru o nouă înfăţişare. Care trebuise şi aceasta amânată din cauza neprezentării martorilor acuzării. Procurorul îşi pierduse răbdarea şi renunţase la urmărirea penală. Cât îi mai rămăsese din viaţă, Karl Danielsson fusese nevinovat.

— Ţinând cont de faptul că şansele de a fi luat în custodie şi arestat pentru asemenea infracţiuni sunt minime, trebuie să-şi fi petrecut beat cea mai mare parte a timpului, zise Nadja Högberg şi ştia bine despre ce vorbeşte.

Era angajată civilă a poliției din districtul vestic de zece ani, după ce se născuse drept Nadejda Ivanova și obținuse un doctorat în fizică și matematici aplicate la Universitatea din Sankt Petersburg. În vremurile de altă dată, nu tocmai faste, când Sankt Petersburg se numea Leningrad și când standardele academice erau cu mult mai stricte decât în noua Rusie, eliberată.

— Ce alte măgării a mai făcut? În afară de șofatul când era pilit? întrebă Bäckström înclinând bărbia spre Nadja Högberg.

Nu era, de fapt, nici pe departe interesat de treburile victimei cu colegii săi mai mult sau mai puțin retardați de la patrulele stradale și de la rutieră, ci voia mai degrabă să-i mai strunească limbarița, ca să se termine odată cu ședința asta nesfârșită. Ca să se poată în fine târî acasă, pe Inedalsgatan, în rămășițele a ceea ce-i fusese, până ieri, căminul. Să se bage sub duș și să termine cu larma asta din cap. Să mai dea pe gât niște litri de apă rece ca gheața. Să se ospăteze cu legume crude și apoi să facă toate lucrurile care mai erau de făcut într-o viață care își pierduse orice înțeles cu o zi înainte.

•

De ce nu înveți odată să-ți ții gura, Bäckström? își spuse Bäckström cinci minute mai târziu.

Nadja Högberg luase de bune întrebările lui și relatase detaliat diversele activități financiare ale lui Danielsson și interacțiunile cu sistemul judiciar la care îl duseseră acestea.

În același an în care fusese sancționat de două ori pentru conducere în stare de ebrietate, Karl Danielsson fusese promovat de la asistent contabil la șef al secției de „trusturi, corporații, societăți economice și caritabile, imobile și ipotecare, persoane fizice și diverse". După care lucrurile se mișcaseră iute. Intrase în divizia de afaceri pe postul de consilier financiar și consultant pentru taxe, și în câțiva ani fusese numit șef al întregii secții și cooptat în conducere.

În săptămâna de după accidentul cu chioșcul de hot dog de pe Solnavägen, curând după împlinirea vârstei de treizeci și doi de ani, fusese numit director executiv adjunct și i se oferise un loc permanent în consiliul de administrație. La doi ani după aceea preluase întreaga companie și-o redenumise Karl Danielsson Consultants Ltd. Potrivit statutului companiei, aceasta avea afaceri în „expertiză financiară, contabilitate și audit, consultații fiscale și de investiții", și pe lângă asta „managementul proprietăților și investiții de capital", ceea ce trebuie să fi fost o mare realizare, dacă țineai seama de faptul că, în perioada ei de glorie maximă, compania nu avusese niciodată mai mult de patru angajați. O secretară și trei bărbați cu titlul de consultant și atribuții mai degrabă nelămurite. Karl

Danielsson era proprietarul companiei, directorul executiv şi preşedintele consiliului de administraţie.

De aceste atribuţii se achitase cu mult mai bine decât în calitate de posesor de permis de conducere şi pieton. Pe parcursul unei perioade de douăzeci şi trei de ani, între 1972 şi 1995, fusese investigat pentru diverse infracţiuni financiare, în total de nouă ori. Patru cazuri de complicitate la evaziune fiscală şi fraudă, două cazuri de speculaţii valutare, două de aşa-numita spălare de bani, un caz de tăinuire de bunuri furate şi unul de înşelăciune. Ori de câte ori se ajunsese în instanţă, acuzaţiile fuseseră respinse. Suspiciunile la adresa lui Karl Danielsson nu putuseră fi dovedite şi de fiecare dată acesta trecuse la contraatac şi-şi pârâse adversarii la Avocatul Poporului şi la Ministerul de Justiţie, sau la ambele instituţii, ca să fie sigur.

Avusese şi aici mai mult succes decât opozanţii săi. Unul dintre ofiţerii de la departamentul de infracţiuni financiare de la poliţia Stockholm fusese anchetat de comisia de etică a Biroului Naţional de Poliţie, primise un avertisment oficial şi fusese sancţionat cu salariul pe două săptămâni. Avocatul Poporului se aruncase la gâtul unui procuror şi la al unuia dintre inspectorii de la Impozite. Ministerul de Justiţie dăduse în judecată unul dintre ziarele de seară şi obţinuse o condamnare pentru calomnie gravă.

După 1995 lucrurile se liniştiseră. Firma lui Danielsson îşi schimbase numele în Karl Danielsson Holdings Ltd. Nu avusese prea multă activitate, iar compania nu mai angajase pe nimeni. Nadja Högberg solicitase copii ale rapoartelor contabile recente şi plănuia să-şi petreacă weekendul parcurgându-le.

Omul nu părea să fi avut cine ştie ce venituri. Nadja Högberg descoperise nişte declaraţii de venit de-ale sale din ultimii cinci ani, iar venitul său taxabil se învârtise undeva la 170 000 de coroane pe an. Pensia de stat şi o pensie privată mai mică, de la Skandia. Apartamentul în care locuia costa 4 500 de coroane pe lună, iar după taxe şi chirie îi mai rămâneau aproximativ 5 000 de coroane pentru alte cheltuieli.

Dacă succesul unei persoane poate fi măsurat prin titlurile pe care le obţine, atunci Karl Danielsson trăise o viaţă de succes şi părăsise lumea aflându-se la vârf. La douăzeci de ani îşi începuse cariera ca asistent contabil într-o firmă cu treizeci şi cinci de angajaţi. După patruzeci şi opt de ani, un făptaş încă necunoscut îi pusese capăt existenţei zdrobindu-i craniul cu un capac de cratiţă, moment în care compania în care-şi petrecuse toată viaţa de adult se afla deja în hibernare de aproape cincisprezece ani. În cartea de telefon apărea ca director şi, potrivit cărţilor de vizită găsite de criminalişti

în portofelul de altminteri gol, victima era totodată director executiv şi preşedinte al Karl Danielsson Holdings Ltd.

Un beţiv ordinar, un procesoman şi mincinos patologic, îşi zise Bäckström.

•

— Ai vorbit cu sora lui, zise Annika Carlsson de îndată ce Nadja Högberg termină. Ce are de zis în privinţa celor relatate de tine?

Nadja Högberg răspunse că, în linii mari, femeia confirmase informaţiile. În tinereţe, fratele ei fusese „foarte ataşat de fete" şi „cam prea dornic de petreceri". Însă lucrurile merseseră bine până pe la vârsta de patruzeci de ani, după care băutul îi luase în stăpânire, mai mult sau mai puţin, viaţa. Femeia arătase limpede şi că nu fuseseră foarte apropiaţi. În ultimii zece ani nu vorbiseră nici la telefon măcar, iar ultima lor întâlnire fusese la înmormântarea mamei lor, cu doisprezece ani în urmă.

— Cum a primit vestea că fratele i-a fost ucis? întrebă Annika.

Ce pizda mă-sii, îşi spuse Bäckström mârâind încetişor, n-o vrea să păstrăm şi un minut de reculegere?

— Bine, zise Nadja. A fost în regulă. Lucrează ca asistentă la spitalul Huddinge şi pare destul de rezonabilă, echilibrată. Zice că n-a fost tocmai surprinsă. Se temea de ani buni să nu se întâmple aşa ceva. Ţinând seama de viaţa pe care o ducea, adică.

— Va trebui să ne descurcăm cumva cu toate necazurile, o întrerupse Bäckström. Ce credeţi, deci, despre toate astea?

Se apucară, atunci, să vină fiecare cu idei. Ori, mai degrabă, o singură idee, pe care Bäckström, ca să fie sigur, o aruncă la bătaie.

— În regulă, zise Bäckström văzând că ceilalţi, o dată în viaţă, se arătau îndeajuns de bine-crescuţi pentru a-şi ţine gurile închise, lăsându-l pe el să înceapă. Un beţivan a fost ucis de alt beţivan. Dacă e cineva care are altă teorie, e vremea s-o scoată la înaintare, continuă el, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe masă, greoi, în vreme ce le arunca priviri mohorâte colegilor.

Nimeni nu părea să aibă vreo obiecţie, judecând după clătinăturile din cap.

— Bun. Gata cu teoriile. Nu ne mai rămâne decât să ne dăm seama cum stăm şi să punem gheara pe invitatul la cină al lui Danielsson de aseară. Cum merge cu interogarea vecinilor? continuă inspectorul.

— E aproape gata, zise Annika Carlsson. De vreo doi încă n-am dat, iar alţii câţiva ne-au întrebat dacă n-am putea sta de vorbă în seara asta, fiindcă trebuiau să se ducă la lucru. Mai era unul care avea programare la doctor la

ora nouă şi n-a avut timp de discutat. Ar trebui să terminăm totul până mâine.

— Medicul legist?

— A promis să se ocupe de autopsie diseară şi să ne dea cel puţin o informare orală la începutul săptămânii viitoare. Colegul nostru Hernandez va fi de faţă la autopsie, aşa că vom avea informaţiile de bază mâine-dimineaţă, la prima oră.

— Am stat de vorbă cu companiile de taxi, am primit ceva ponturi ce merită verificate, s-a cercetat zona din jurul clădirii, dar conturile de pe reţelele sociale? Cum şi-a petrecut ultimele ore, am vorbit cu…?

— Calmează-te, Bäckström, îl întrerupse Annika Carlsson cu un zâmbet larg. Totul e sub control. Ne ocupăm de toate temeinic, aşa că te poţi relaxa.

Nu mă simt nici pe departe relaxat, îşi zise Bäckström, însă n-ar fi îndrăznit s-o spună cu voce tare.

Se mulţumi să încline aprobator din cap. Strânseră hârtiile şi se ridicară.

— Ne vedem mâine, rosti Bäckström. Încă un lucru, înainte s-o luăm din loc. Despre băiatul cu ziarele care a anunţat crima. Cum îl cheamă… Septicemie Akofeli.

— Septimus, îl corectă Annika fără urmă de zâmbet. Se numeşte Septimus Akofeli. L-am verificat. Colegii i-au comparat deja amprentele cu cele pe care le-a dat la Biroul de Migraţie când a sosit în ţară, acum doisprezece ani. Este cine spune că este şi, în caz că te-ntrebi, n-a făcut niciodată probleme.

— Pricep ce zici, spuse Bäckström, însă e ceva în neregulă cu ticălosul ăsta.

— Ce-ar putea să fie? întrebă Carlsson, scuturându-şi părul strâns în coadă.

— Habar n-am. O să mă ocup eu, ca să nu aveţi, tot voi, şi asta pe cap.

•

Îndată ce ieşi din sala de conferinţe, se duse glonţ la şefa lui, Anna Holt, şi-i explică situaţia. Beţivan ucis. Făptaş – cu certitudine aproape totală – alt machitor. Caz aflat total sub control. Cel mai târziu luni avea să fie rezolvat. Termină de raportat în trei minute, deşi ar fi putut să dureze cinci. Holt păru aproape uşurată la plecarea lui. Avea altele pe cap, pe lângă care crima lui Bäckström părea un dar căzut din cer.

•

Am pus-o pe gânduri pe căţeaua aia costelivă, îşi zise Bäckström în vreme ce intra, în sfârşit, pe uşa ce dădea către noul său gulag.

9.

Jerzty Sarniecki avea douăzeci şi şapte de ani şi era un tâmplar polonez. Din oraşul Łódź de fel, făcea parte, de câţiva ani, din forţa de muncă suedeză provenită din migraţie. Şi, în ultimele luni, el şi tovarăşii de muncă fuseseră angajaţi pentru renovarea completă a unui bloc mic de locuinţe închiriate aflate pe Ekensbergsvägen, în Solna, cam la un kilometru de locul crimei de pe strada Hasselstigen numărul unu. Optzeci de coroane pe oră, direct în buzunar, şi liber să muncească douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, dacă avea chef. De mâncare îşi cumpărau de la un supermarket din apropiere, dormeau în clădirea la care lucrau, iar toate celelalte puteau să aştepte până se întorceau la civilizaţie, acasă în Polonia.

Cam pe când Bäckström părăsea secţia de poliţie din Solna, Sarniecki îşi făcea descoperirea, în timp ce ţâra un sac mare de plastic plin cu moloz ca să-l arunce în remorca de metal aflată mai încolo, pe stradă. Se sui pe scăriţa şubredă şi descoperi încă un sac aşezat peste grămada de moloz, unul pe care nu-l aruncase acolo nici el şi nici colegii săi. Nu era nimic neobişnuit, în sine, că vecinii suedezi profitau de ocazia de a mai scăpa de gunoaiele proprii, însă fiindcă experienţa îl învăţase că foarte adesea aruncau lucruri ce se puteau încă folosi fără probleme, se aplecase şi pescuise sacul.

Un sac de plastic ca toţi sacii. Legat frumos la gât şi plin cu ceva ce părea a fi un morman de haine.

Sarniecki coborî scăriţa, deschise sacul şi scoase conţinutul. O haină de ploaie neagră, din cele lungi, din material sintetic. Părea aproape nouă. O pereche de mănuşi roşii de menaj. Intacte, abia folosite. O pereche de papuci negri din piele ce arătau, şi aceştia, practic noi.

De ce-ar arunca cineva asemenea lucruri? se întrebă uimit Sarniecki, apoi descoperi, o secundă mai târziu, sângele de pe hainele abia găsite. Pe haina de ploaie se vedeau şiruri de picături, iar tălpile deschise la culoare ale papucilor erau mai mult sau mai puţin îmbibate cu el. Mănuşile erau pătate şi ele cu sânge, cu toate că cineva încercase să le cureţe.

Auzise de crima de pe Hasselstigen de dimineaţă, când apăruse maistrul lor suedez şi le povestise la cafea. Un biet pensionar, evident, păi cum, când oamenii decenţi abia dacă îndrăzneau să mai iasă din case. Gândeşte-te la ce spui, îşi zisese ascultând cu jumătate de ureche. Nu batjocori paradisul în care voi, suedezii, locuiţi, de fapt, fiindcă s-ar putea să vi-l ia cineva. Un preot catolic de acasă, din Łódź, îl învăţase să gândească aşa.

Şi cu toate astea se războise cu propria-i conştiinţă vreo câteva ore bune înainte să cheme poliţia. Mă-ntreb cât o să dureze, se gândi ridicându-se şi

aşteptând maşina de poliţie pe care promiseseră s-o trimită. Câte ore, la optzeci de coroane ora, aveau să-i răpească lui şi logodnicei sale şi copilului pe care-l aşteptau acasă, în Polonia?

Un sfert de oră mai târziu, o maşină de poliţie sosi, cu doi agenţi în uniformă. Păreau bizar de neinteresaţi. Puseră ce găsise, inclusiv sacul, într-un alt sac de plastic, îi notară numele şi numărul de telefon şi plecară. Însă înainte unul îl întrebă dacă are cumva o carte de vizită. El şi taică-său se gândeau să-şi facă o saună la o cabană de vacanţă pe care-o deţineau în comun pe insula Adelsö şi ar fi avut nevoie de ceva ajutor la un preţ rezonabil. Jerzty îi dădu cartonaşul pe care maistrul suedez le zisese să-l ofere ori de câte ori primeau solicitări de o asemenea natură. Apoi poliţiştii plecară.

•

Mai pe seară, un bărbat înalt, blond, care se vedea limpede că-i poliţist, chiar dacă purta o jachetă neagră şi jeanşi obişnuiţi, bătu la uşa clădirii unde lucra. Jerzty îi deschise uşa, fiindcă lucra pe holul de la intrare, prinzând în bolţuri plăcile noi de rigips, în vreme ce colegii luau o cină târzie două etaje mai sus, într-o încăpere unde îşi improvizaseră o bucătărie. Blondul îi zâmbi prietenos şi îi întinse o mână vânoasă.

— *My name is Peter Niemi*, zise în engleză. *I am a police officer. Do you know where I can fiind Jerry Sarniecki*? 1

— *That's me*[1], spuse Jerzty Sarniecki, apoi continuă în suedeză. Vorbesc un pic de suedeză, fiindcă am deja câţiva ani de când lucrez pe-aici.

— Atunci eşti în aceeaşi situaţie ca şi mine, zise Niemi, zâmbind cu toată faţa. E vreun loc unde putem discuta fără să fim întrerupţi? Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

10.

Bäckström merse pe jos până acasă. Tocmai de la secţia de poliţie din Solna până la locuinţa lui de pe Inedalsgatan, în Kungsholmen. Era ca şi cum picioarele şi tălpile lui căpătaseră brusc o viaţă proprie, în vreme ce corpul şi capul abia puteau ţine pasul cu ele. Absolut involuntar, când închise uşa după el habar nu avea cum îşi petrecuse ultimele câteva ore. Interiorul căpăţânii sale asudate era pe deplin opac. Se întâlnise cu cineva oare? Vorbise cu cineva? Cineva cunoscut, care-l văzuse în halul ăsta? Se vedea

[1] Mă numesc Peter Niemi şi sunt de la poliţie. Ştiţi unde-l pot găsi pe Jerry Sarniecki? /Eu sunt.

bine că se oprise şi făcuse ceva cumpărături, fiindcă avea în braţe o pungă plină cu sticle de apă minerală şi un recipient de plastic ce conţinea o grămadă de legume misterioase.

Ce dracului e asta? îşi zise Bäckström, ridicând recipientul. Chestiile mici şi roşii erau probabil tomate, le recunoştea pe alea, ba chiar şi mâncase una-două pe vremuri, când era flăcău. Şi chestiile verzi să fie oare salată? Dar celelalte? O învălmăşeală de bile ciudate, negre şi cafenii, de diverse dimensiuni. Căcăreze de iepure? Rahat de elan? Pe lângă astea, ceva ce aducea bine cu nişte viermi, însă nu erau probabil asta, fiindcă nu se zvârcoleau dacă-i împungea.

Ce mama dracului se-ntâmplă? se întrebă Bäckström, îndreptându-se spre duş şi lepădându-şi hainele pe drum.

•

Stătu, pentru început, vreun sfert de oră sub jet, lăsându-şi pradă apei corpul rubicond şi armonios proporţionat. Acelaşi corp care-i fusese întotdeauna templu şi pe care un doctor nebun de la poliţie decisese acum să-l lase în ruine.

Se şterse apoi atent cu prosopul, îmbrăcă halatul şi-şi încropi o masă din legumele din recipient şi nişte apă minerală. Ca să se asigure, aruncase mai întâi o privire rapidă prin frigider, să vadă dacă nu mai rămăsese ceva ca lumea, ceva care să fi supravieţuit măcelului alimentar din ziua precedentă, când respectase lista doctorului şi scăpase de toate lucrurile periculoase şi fără folos ce se aflau acolo. După episodul acesta, în cămara şi frigiderul lui Bäckström se instaurase o sărăcie lucie, şi aşa era şi acum.

Bäckström se apucă să mănânce legumele. Încercă să-şi relaxeze atât creierul, cât şi papilele gustative în vreme ce mesteca parcă la infinit, dar chiar şi aşa renunţă după doar jumătate de recipient. Singurele lucruri comestibile de-acolo se dovediseră chestiile alea mici care aduceau cu viermii.

Pun rămăşag că-s viermi, îşi zise inspectorul, aşezând rămăşiţele orgiei sale vegetale în frigiderul pustiu. Dacă-s viermi, am noroc. Se cheamă că, măcar, am băgat în mine ceva proteine în ultimul timp.

Apoi bău sticla de apă minerală. Un litru jumătate. Dintr-o înghiţitură. Probabil e-un nou record mondial, îşi zise Bäckström, aruncând petul gol în coşul de sub chiuvetă. Ce mama dracului o să fac eu acuma, că e doar şapte seara? cugetă în vreme ce-şi cerceta nou-cumpăratul ceas elveţian.

•

N-avea rost să se uite după ceva băutură dosită. Scăpase şi de asta cu o seară înainte, şi în această privinţă doctorul se arătase de neînduplecat. Fără tărie, fără vin, fără bere. Nimic, de fapt, care să conţină până şi cea mai vagă

urmă de alcool, gen cidru sau suc de fructe obişnuit, un pic fermentat. Nici chiar siropul de tuse nu scăpase de condamnarea fantasticului doctor şi a stimaţilor să-i colegi.

Şi avusese destul alcool în stoc, fiindcă lui Bäckström, de ceva timp, îi mergea destul de bine cu banii. Câteva sticle nedesfăcute de whisky şi vodcă. Un litru de coniac franţuzesc, neatins. Aproape o ladă întreagă de bere cehească. Mai multe sticle deschise, conţinând diverse cantităţi de alcool. Nicio picătură de vin, clar, fiindcă doar poponauţii şi limbiştii beau din astea. Cu siguranţă că nu şi Bäckström, care era un bărbat suedez perfect normal, în floarea vârstei. Un inspector de omucideri legendar şi răspunsul evident la dorinţele cele mai secrete ale tuturor femeilor.

•

Bäckström pusese totul într-o cutie şi bătuse la uşa unui vecin. Un alcoolic împătimit care fusese şef la TV3 înainte să cadă de pe o stâncă în vreme ce era cu echipa la înregistrarea unui episod din emisiunea *Supravieţuitorul*, undeva prin Filipine. I se oferise un cadou de adio de câteva milioane de coroane, sperând ca acesta să se omoare cu băutura înainte să apuce să scrie vreo carte despre perioada petrecută la televiziunea respectivă şi despre toţi anii în care se plimbase între diversele companii ale aceluiaşi imperiu media. Şi, după cum trăia, se părea că foştii săi angajatori erau îndreptăţiţi în nădejdile lor.

— Numai bunătăţi, Bäckström, zise potenţialul cumpărător după ce aruncase o privire prin cutie. Te muţi, sau cum? Să nu-mi spui că eşti cu ficatul în piuneze sau ceva…

— Absolut deloc, zise Bäckström, zâmbind binevoitor, deşi simţea că i se smulge inima din piept. Plec într-o călătorie lungă şi parcă n-aş avea chef să le las hoţilor atâta băutură, dacă tot or să mă jefuiască. Şi aşa bagă în ei numai mizerii.

— Asta-i destul de adevărat, zise fostul director de televiziune. Îţi dau cinci sute pe toată chestia, spuse ridicând braţul, un gest atât de grandios, încât mai să se împiedice şi să cadă pe spate.

Probabil că la ora asta vede dublu, amărâtul, cugetase Bäckström, care estima cam la jumătate valoarea băuturii din cutie. Ei, măcar n-o să trebuiască să se ducă cu taxiul şi să-şi ia de băut vreo câteva zile.

— S-a făcut, zise cu voce tare şi întinse mâna, ca semn că afacerea era încheiată.

•

Fusese plătit cu bani gheaţă. Şi-acum n-avea idee cum să-i folosească, de vreme ce nu mai mânca, nu mai bea şi n-avea niciun chef să se gândească la femei.

•

În absența unei idei mai bune, se gândi să se uite la DVD-ul pe care doctorul său, extrem de grijuliu, i-l înmânase ca pe un ajutor suplimentar în caz de urgență. Un mic ajutor în efortul său de a-și îmbunătăți existența. Doctorul știa, dintr-o lungă și dureroasă experiență, că oamenii ca Bäckström erau pacienții cei mai dificili dintre toți. Un utilizator oarecare de droguri, obligat să se injecteze în picior într-un efort disperat de a găsi o venă bună, era nimic prin comparație cu un abuzator de mâncare și alcool precum Bäckström. Cei de teapa lui erau practic incurabili, și asta pentru că nu dădeau o para chioară pe ce făceau. Mâncau și tot mâncau. Beau și iarăși beau. Și se simțeau buricul pământului.

Într-un jurnal medical american dăduse peste un articol extrem de interesant privind încercările de utilizare a terapiei cu electroșocuri într-o clinică privată din Arizona, pe pacienți în genul lui Bäckström. Doctorul ceruse subvenție de la stat, i se oferise mai mult decât ceruse, apoi plecase în SUA, unde petrecuse câteva luni studiind cum se modifica pe-acolo comportamentul celor care se omorau cu mâncare și băutură.

Fusese deosebit de interesant, iar la întoarcere luase o mulțime de materiale video cu el. Inclusiv DVD-ul pe care i-l arătase lui Bäckström și-l îndemnase să-l ia acasă.

•

Bäckström băgă DVD-ul în aparat. Trase aer adânc în piept, de trei ori, simțindu-și inima cum îi izbește ca un baros în piept, apoi apăsase butonul de pornire. Mai văzuse o dată ce era acolo, desigur, și dacă nu-i convenea putea oricând să-și acopere ochii. Exact ca atunci când, la patru ani, taică-său cel nebun, sergent în districtul Maria din centrul Stockholmului, îl târâse la un matineu la unul dintre cinematografele de pe lângă casa lor, unde lupul cel rău petrecuse o oră întreagă hăituindu-i și încercând să-i mănânce pe cei trei purceluși. Micul Evert bocise continuu și abia după ce se scăpase pe el fusese scutit de chin.

— Plângăciosul ăsta mic n-o să fie în veci un polițist ca lumea, zisese taică-său, dându-și singurul urmaș pe mâna blândă și iubitoare a mamei, care-l alinase cu ciocolată caldă cu frișcă și chifle proaspete cu scorțișoară.

Și acum venise acel moment. Un reportaj de jumătate de oră de la o clinică de reabilitare din Midwest pentru pacienți ce suferiseră atacuri cerebrale relativ ușoare ori avuseseră cheaguri la inimă sau creier și urmau să își recapete viața.

În mare parte, cazurile erau similare cu cel al lui Bäckström. În afara faptului că le trebuia cadre pentru mers, le curgea salivă din gură, aveau ochii morți și vorba împleticită. Unul dintre ei – care aducea într-atât cu

Bäckström, încât ar fi putut să fie gemeni identici – se depărta de camera video când nădragii care şi-aşa abia se ţineau pe el îi alunecară până jos, lăsând la iveală scutecul uriaş, albastru pe care-l avea pe dedesubt. Apoi omul se întoarse cu faţa la cameră şi zâmbi bucuros cu buze umede, se apucă de scutec şi spuse ce se întâmplase cu el.

„N-am chiloţei", atât apucă să bâiguie pacientul, după care vocea moale a povestitorului preluă firul şi începu să vorbească despre acest pacient, care avea se pare doar patruzeci şi cinci de ani, în ciuda felului în care arăta. Făcuse abuz, ani de-a rândul, de mâncăruri bogate în colesterol şi consumase cantităţi mari de bere şi spirtoase, cu impresia absurdă că acestea din urmă ar fi putut contracara efectul celor dintâi. Pacientul suferise un atac cerebral în urmă cu câteva luni. Şi aşa mai departe, însă deja Bäckström, cu ochii închişi, încerca să descopere orbeşte butonul de oprire.

•

Îşi trase apoi pe el, la repezeală, un trening cu însemnele poliţiei. Îl căpătase când fusese la un curs, împreună cu toţi neanderthalienii, fiindcă vreo minte creaţă de la conducere hotărâse că aveau nevoie să înveţe să coopereze în caz că se întâmpla ceva cu adevărat grav.

Dar cine mama dracului ar vrea să apeleze la oameni ca ăia? îşi zise Bäckström, legându-şi cu o anume dificultate şireturile de la pantofii de sport abia cumpăraţi, însufleţit de intenţia de a merge pe jos tocmai până în Kungsholmen.

•

În două ore se întoarse acasă şi se simţi pălit de-o revelaţie exact în clipa când rotea cheia în uşă.

Am prins faza, îşi zise. Isteţul ăla în halat alb habar n-avea, şi dacă exista dreptate pe lume ar face bine să se spânzure cu propriile-i intestine. Doar pileală, fără haleală. Nu trebuia să fii doctor ca să-ţi dai seama de mişcarea asta. Orice persoană inteligentă de pe pământ ştie prea bine că alcoolul e cel mai bun solvent descoperit vreodată.

•

Zis şi făcut, aşa că după două minute ciocănea la uşa vecinului, fostul director la televiziune.

— Credeam că ai plecat în vacanţă, Bäckström, bolborosi vecinul, gesticulând defensiv, în mână cu un pahar ce conţinea excelentul whisky al lui Bäckström.

— A trebuit s-o amân câteva zile, minţi Bäckström, aşa că mă-ntrebam dacă n-aş putea să cumpăr înapoi de la tine o parte din băutura pe care ţi-am vândut-o alaltăieri. O sticlă ar fi de-ajuns. De preferinţă nişte whisky, dacă ţi-a mai rămas ceva, zise, aruncând o ocheadă spre paharul din mâna omului.

— Nu poţi da înapoi odată ce-ai făcut târgul, bolborosi directorul, clătinând din cap. Nu mai capeţi ce-ai vândut.

Apoi închise brusc uşa şi trase siguranţa.

Bäckström se strădui, prin orificiul cutiei poştale, să-l convingă, însă vecinul îi trânti în nas şi uşa din interior.

Până şi el era forţat să renunţe, aşa că o porni greoi spre apartamentul propriu. Mai făcu un duş, se spălă pe dinţi şi luă trei dintre pilulele pe care i le prescrisese nebunul de doctor, una cafenie, una albastră şi una roz. Apoi se târî în pat. Stinse lumina, fără vreo intenţie de a scrie vreo misivă de adio, şi adormi brusc, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit peste ţeastă cu un capac de cratiţă.

•

Când se trezi, era ora patru dimineaţa. Un soare necruţător strălucea pe cerul senin, albastru, şi se simţea şi mai jalnic decât atunci când se dusese la culcare, aseară.

Îşi făcu nişte cafea neagră şi bău trei ceşti una după alta, în picioare în bucătărie. Înghiţi ce mai rămăsese prin recipientul cu legume şi secă încă o sticlă cu apă minerală. Apoi o porni pe jos către secţia de poliţie din Solna.

Aceeaşi vreme drăcească de ieri, iar motivul pentru care temperatura nu părea să se ridice la mai mult de douăzeci de grade se datora, probabil, faptului că era încă miezul nopţii. Ajunse la lucru, târâş-grăpiş, după ora şase, ameţit de oboseală şi înnebunit de lipsa de somn şi mâncare. Era singur în toată clădirea, fiindcă leneşii şi incompetenţii de colegi erau încă pe la casele lor, sforăind în paturi.

Trebuie să găsesc un loc de dormit, îşi zise Bäckström. Coborî, hoinărind fără ţintă, în garajul aflat la subsol.

— Doamne, eşti treaz, Bäckström, zise mecanicul garajului, care ajunsese deja la post, ştergându-şi degetele de salopetă şi întinzându-i o mână unsuroasă.

— Anchetez un omor, se stropşi Bäckström. N-am pus geană de geană de două zile.

— Nicio problemă, Bäckström, zise mecanicul. Poţi împrumuta cabina mobilă pe care am aranjat-o pentru echipa de supraveghere de la droguri, iarna trecută.

Deschise apoi portierele unei dubiţe albastre absolut normale ca aspect, iar înăuntru se afla tot ce şi-ar fi putut dori un om în situaţia lui Bäckström. Un pat ca lumea, printre altele.

Două ore mai târziu începu să se foiască, fiindcă simţea în nări miros de cafea proaspătă. Şi ceva în plus, probabil o halucinaţie. Mireasmă de rulouri proaspete cu brânză şi unt.

— Scuze că te deranjez, Bäckström, spuse mecanicul în vreme ce punea pe podea o tavă mare, aşezându-se apoi pe un scaun, în faţa patului, dar mucoşii ăia entuziaşti de la supravegheri zic că le trebuie duba. Au de gând, se pare, să se ducă şi să caşte gura la nişte drogaţi bătrâni de prin Rissne. Ţi-am adus nişte cafea şi nişte rulouri, în caz că ţi-e foame.

Două ceşti mari de cafea cu mult lapte şi două rulouri hăpăite, fără să-şi dea seama cum se-ntâmplase. Îi mulţumi apoi salvatorului, cât pe ce să-l şi îmbrăţişeze, dar îşi veni în fire la timp şi o scoase la capăt cu o strângere bărbătească de mână şi o palmă amicală peste spate.

Se duse apoi la vestiare şi făcu duş, îmbrăcă o cămaşă hawaiiană curată pe care o păstra de rezervă şi, pe la nouă şi jumătate, inspectorul Bäckström se afla la biroul său de la departamentul de omucideri din cadrul secţiei de poliţie Solna. Pentru prima dată în două zile, se simţea aproape pe jumătate uman.

11.

La ora unsprezece, vineri dimineaţa, Bäckström primi o vizită la birou. Era colegul lui Niemi, Jorge „Chico" Hernandez, care solicita o întrevedere cu conducătorul anchetei.

Negricioşi, negricioşi şi iar negricioşi, cugetă Bäckström suspinând din greu undeva, în sinea sa. Nici n-ar fi visat să zică asta cu voce tare. Nu după tot ce auzise despre Peter Niemi, care era un străin şi ăla, un finlandez nenorocit şi un străin din nord mai exact, evident prieten la cataramă cu Hernandez, care era cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Ia loc, Chico, zise Bäckström, arătând cu bărbia spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului, în vreme ce el se lăsă pe speteaza scaunului său, împreunându-şi degetele peste rămăşiţele triste ale stomacului său.

Probabil că am pierdut mai bine de zece kile, îşi spuse simţind o nelinişte vagă în privinţa celor ce se petreceau cu trupul său, care-i fusese întotdeauna templu.

— Te ascult, continuă el zâmbind şi dând din cap a încurajare spre vizitator.

Totuşi negricioşilor n-ar fi trebuit să li se permită să devină poliţişti. Poate de la rulourile alea cu brânză mi se trage, îşi zise.

Hernandez avea destule de raportat. În seara de dinainte fusese de faţă când legistul făcuse autopsia victimei, şi începu prin a confirma estimările colegului său, Niemi, în privinţa greutăţii şi înălţimii corpului.

— Un metru optzeci şi opt înălţime şi o sută douăzeci şi două de kilograme. Peter se pricepe la treburi din astea.

De ce dracu' aş vrea să ştiu aşa ceva? îşi zise Bäckström.

— Lucru care ar trebui ţinut minte dacă ne gândim de ce e în stare făptaşul nostru, conchise Hernandez. E nevoie de ceva forţă ca să deplasezi un corp atât de mare şi greu.

•

În afară de faptul că era supraponderal şi avea un ficat de-o mărime impresionantă, Danielsson fusese într-o formă surprinzător de bună. Legistul nu comentase mai nimic despre inima, plămânii şi sistemul său circulator. Prostată mărită şi alte lucruri normale care veneau cu vârsta. Altfel, nu cine ştie ce, dacă ţineai seama de viaţa pe care o dusese.

— Dacă se oprea măcar două luni pe an din băut şi-i dădea ficatului ocazia să-şi mai revină între beţii, probabil că trecea de optzeci de ani, zise Hernandez.

Ca un izvor de munte primăvara, îşi zise Bäckström, dând din cap. Poate că ar trebui să facem totuşi cârnaţi din nemernicul ăsta. Poate cârnaţi cu coniac, ţinând seama de anii în care stătuse la marinat fostul director?

— Dar vrem să corectăm ce am zis despre ciocanul de tapiţerie, continuă Hernandez. După radiografia făcută craniului, nu apar leziuni cauzate de ciocan, şi asta e valabil pentru capul ciocanului şi pentru cealaltă parte, chestia curbată cu despicătură pe care-o foloseşti la scos cuie. Nu doar asta, dar ruptura din coadă e pe partea nepotrivită, nu pe cea pe care o foloseşti ca să baţi cuiele. E pe partea cealaltă, ceea ce sugerează că făptaşul a reuşit să rupă coada când încerca să scoată afară ceva cu ajutorul vârfului despicat. Problema e că nu găsim nicio dovadă în apartament.

— Ceva ce-a luat cu el? sugeră Bäckström. O cutie cu bani, poate?

Conţinând dinţii de lapte ai lui Danielsson şi moneda de două coroane pe care i-a lăsat-o Zâna Măseluţă, îşi zise.

— Ceva de genul, da, încuviinţă Hernandez. Deocamdată ne gândim că a fost probabil vreo servietă de piele, din cele cu încuietoare de alamă, prinsă în şuruburi, ori alt metal auriu. Sunt urme pe ciocan care arată asta. O bucăţică mică, de circa un milimetru, despre care suntem destul de siguri că-i piele. Piele cafeniu-deschis. E şi un fragment de ceva ce credem c-ar putea fi alamă, pe capătul ascuţit al ciocanului. O fi ajuns acolo când ciocanul a zgâriat încuietoarea. Am trimis-o la laboratorul naţional, fiindcă n-avem aici echipamentul cu care să stabilim exact ce-a fost.

— Dar servieta n-aţi găsit-o?

Nu. Dacă avem dreptate, a luat-o probabil cu el ca s-o deschidă în linişte.

•

— S-a notat, zise Bäckström, scriind ceva în agenda mică şi neagră, ca să fie sigur. Altceva?

— Să ne întoarcem la capacul de cratiţă, zise Hernandez. E de fontă, iar pe exterior are email albastru. Se potriveşte cu o oală pe care-am găsit-o pe aragaz. Douăzeci şi opt de centimetri în diametru, cu mâner pe mijloc. Cântăreşte aproape două kilograme. Victima a primit cel puţin şase lovituri puternice cu capacul. Prima l-a nimerit în partea dreaptă a capului. I-a fost administrată din spate, mai din lateral, şi credem că victima a fost lovită când a ieşit pe uşa toaletei. Danielsson e lovit, cade în faţă, cu capul spre camera de zi, cu picioarele spre uşa de la intrare, şi ajunge pe burtă sau pe-o parte. Mai primeşte apoi încă două lovituri în ceafă. După care făptaşul probabil că l-a întors spre el şi l-a terminat cu trei lovituri la faţă.

— Cum poţi fi sigur că asta a fost ordinea? îl întrerupse Bäckström.

— Siguranţă absolută nu se poate, dar asta e imaginea care se potriveşte cel mai bine cu fracturile craniene şi cu ce-am mai observat pe holul unde s-a întâmplat. Felul în care arată holul, dispunerea stropilor de sânge şi aşa mai departe. Mai sunt şi sânge, păr şi fragmente de os pe capac. Şi mai este faptul că acest capac se potriveşte cu rănile de pe capul victimei. Făptaşul nostru nu e doar puternic. Dacă ne luăm după unghiul loviturilor, e şi înalt. Şi credem că era foarte supărat pe victimă. Prima lovitură în sine a fost fatală. I-a mai dat câteva în ceafă ca să fie sigur, dar pe acelea le putem lăsa deoparte. Dar cele trei izbituri în plină faţă, cel puţin trei, par să fie prea de tot. Mai ales că a pus deoparte capacul pentru a întoarce corpul, apoi l-a luat iar şi s-a apucat să-l lovească.

— Cât de înalt, deci? zise Bäckström.

— Danielsson avea un metru optzeci şi şase. Deci, estimativ, cel puţin unu optzeci. Dacă mă-ntrebi pe mine, încă zece centimetri în plus. Un metru nouăzeci.

— Presupunând că nu era jucător de baschet profesionist, îl tachină Bäckström. Putea să se arunce asupra lui cu braţul ridicat deasupra capului, ştii, cum fac când aruncă mingea? Sau jucător de tenis. Să-i servească un capac în cap.

— Concentraţia de jucători de baschet e scăzută prin vecinătate, presupun, rosti Hernandez fără să schiţeze nicio urmă de zâmbet. Şi e valabil, cred, şi pentru jucătorii de tenis, adăugă strângând uşor din buze.

Amuzant tip, îşi zise Bäckström. În sfârşit, un negricios cu simţul umorului.

•

Hernandez schimbă subiectul, începând să vorbească despre ce descoperise tâmplarul polonez în container.

— Aşteptăm de la laboratorul naţional să aflăm dacă sângele se potriveşte cu cel al victimei. Dacă da, atunci descoperirea e, fără îndoială, extrem de interesantă. Însă n-am reuşit să găsim amprente. Nici pe haina de ploaie, nici pe mănuşi şi nici pe papuci. Haina de ploaie şi papucii se potrivesc cu măsurile lui Danielsson. Haina largă, lată în dreptul pieptului, încălţăminte numărul patruzeci şi patru.

— Câte luni crezi că or să treacă până să primim ceva de la laborator? se întrebă Bäckström.

— Am reuşit să-i batem la cap ca să facă din asta o prioritate, zise Hernandez. După weekend, cel târziu, ne-au spus colegii din Linköping. Ca să recapitulăm ce ştim până acum, continuă Hernandez, vorbim probabil despre un făptaş înzestrat cu forţă fizică, cu înălţime mult peste medie şi care şi-a urât serios victima. Dacă hainele se potrivesc şi dacă-i aparţin lui Danielsson, ca şi capacul şi ciocanul de tapiţerie, pare să fie destul de experimentat. S-a îmbrăcat cu haina de ploaie a victimei ca să nu se murdărească de sânge. Şi-a scos pantofii şi s-a încălţat cu papucii victimei, din acelaşi motiv. Şi-a tras şi mănuşile victimei ca să nu lase amprente. Singurul lucru care ne pune pe gânduri e comportamentul invitatului victimei, fiindcă mai pe la începutul serii a lăsat puzderie de amprente pe vase, pe pahare, pe tacâmuri. Şi nu pare să fi făcut vreun efort să scape de toate astea.

— Nu mă pune pe gânduri absolut deloc, zise Bäckström clătinând din cap. Fiindcă aşa-s beţivanii. Stă mai întâi şi bea cu Danielsson. Apoi, deodată, îl apucă ostilitatea şi, când Danielsson se duce la toaletă, îşi scoate pantofii rapid, ia nişte papuci, o haină de ploaie şi nişte mănuşi de menaj, pune mâna pe capacul de cratiţă şi se apucă de treabă imediat ce Danielsson iese din budă, clătinându-se şi încercând să se încheie la prohab. Probabil că uitase deja ce-a fost înainte.

— Aşa ne-am gândit şi Peter cu mine, zise Hernandez încuviinţând din cap. Dar ne-am întrebat şi dacă nu-i ceva mai mult aici, totuşi, decât o chestie de furie spontană, dacă nu-i şi un motiv mai raţional.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă faptul că i-a furat ceva, zise Hernandez.

— Exact, se arătă de acord Bäckström, accentuând puternic cuvântul. Şi asta ne arată că-i un tâmpit. Să furi de la cineva ca Danielsson. Ca şi cum ai încerca să tai părul unui chel.

— Mă tem că de data asta n-a fost cazul, zise Hernandez. În sertarul din dreapta-sus al biroului lui Danielsson am găsit un teanc de tichete de pariu câştigătoare, de la cursele din Solvalla. Toate încasate, aşezate frumos după dată şi legate cu elastic. Cea din partea de sus a teancului e de la o cursă ce s-

a ţinut în aceeaşi după-amiază cu moartea lui Danielsson, adică alaltăieri. A câştigat douăzeci de mii şase sute douăzeci de coroane, iar câştigul a fost plătit de casierul de la Solvalla imediat după cursă. A fost prima cursă de pe cuponul V65, ca să fiu exact, la ora şase şi jumătate după-amiaza. Dar banii nu i-am găsit. Portofelul, de pildă, de pe biroul din dormitor, era complet gol, cu excepţia unor cărţi de vizită.

— Măi, să fie, zise Bäckström. Măi, să fie, repetă.

Trebuie să fi fost un câştig serios pentru cineva ca Danielsson, cugetă Bäckström.

•

— Încă vreo două lucruri, zise Hernandez. Lucruri pe care le-am găsit şi lucruri pe care nu le-am găsit, deşi ar fi trebuit.

— Ascult, zise celălalt, luând un pix şi agenda neagră.

— Am găsit tichete de pariuri, dar nu şi bani, am găsit urme ale unei serviete, dar nu şi servieta. Am găsit un flacon de Viagra desfăcut şi unul sigilat. Luate, potrivit unei reţete pe care-am găsit-o, pe numele lui Karl Danielsson. Şase pastile rămase din opt. Potrivit cu ce apare pe reţetă, a mai luat opt pastile de la începutul lui aprilie. Am găsit şi o cutie cu prezervative, iniţial de zece bucăţi, însă mai erau două înăuntru.

— Deci victima noastră a avut cel puţin două corzi la arc. Chiar dacă avea nevoie să-şi acordeze instrumentul, zise rânjind Bäckström.

— Am găsit două chei ale unui seif, dar nu l-am localizat încă, zise mai departe Hernandez. Dar n-am găsit telefon mobil, computer sau cărţi de credit. Nici vreo factură pentru ele. Am descoperit o agendă de buzunar cu câteva notiţe. Însă alte jurnale nu, nici fotografii sau corespondenţă personală.

— Un beţivan tipic, zise Bäckström. Ce să facă el cu un mobil? Să comande băutură acasă? Şi cine i-ar face carte de credit unui burete bătrân? Nu-s aşa de proşti, nici măcar la Asistenţă Socială. Altceva? adăugă.

— Mai erau nişte teancuri de bonuri de la taxi pe birou, zise Hernandez.

— Alocaţie pentru transport. Îmi pare că toţi alcoolicii o duc ca-n paradis în glorioasa şi socialista noastră ţară în timp ce noi, restul, trebuie să plătim pentru ei.

— Nu, replică Hernandez, nici vorbă. Sunt bonuri normale. Cred că e posibil să fi făcut trafic cu ele.

— Cu ce, cu nişte chitanţe? Pentru ce? Sunt bune de mâncat?

— Ştiu că ştia un şofer de taxi şi cumpăra bonurile pe care nu le cereau clienţii, cu, să zicem, douăzeci la sută din sumă, apoi le vindea la cincizeci la sută din preţ unora care puteau apoi pretinde că sunt cheltuieli deductibile pentru afacerea lor. Probabil ceva ce-a învăţat în anii ăia petrecuţi lucrând

pe post de contabil, și sigur i-au mai rămas ceva contacte din vremurile alea, zise Hernandez.

— Credeam că beţivii bătrâni colectează sticle şi doze vechi, zise Bäckström.

— Poate că ăsta n-o făcea.

Şi ce are de-a face sula cu prefectura? gândi Bäckström.

— Asta e tot? întrebă.

— Da, cam asta avem până acum, zise Hernandez, ridicându-se. Veţi primi în cursul zilei de azi, tu şi colegii tăi, un raport scris care va conţine tot ce avem până acum eu şi cu Peter, inclusiv nişte fotografii de la locul crimei şi rezultatul autopsiei. Vine pe e-mail.

— Bine, zise Bäckström.

Nemaipomenit de bine, ţinând cont că-i rezultatul colaborării dintre un finlandez nemernic şi un dansator de tango cu nasul pe sus, îşi zise în sine.

12.

Inspectorul Annika Carlsson ajunsese la lucru la şapte jumătate dimineaţa, deşi nu apucase, seara trecută, să se bage în pat decât după miezul nopţii.

Nici nu se aşezase bine la birou când o sună Peter Niemi, ca să-i spună despre hainele găsite.

— Am încercat să dau de Bäckström, dar nu răspunde, explică Niemi.

— Şi eu am încercat. Cred că apare el până la urmă. Mă cam îngrijorează. Nu pare în apele lui. Ieri arăta groaznic, nu ştiu dacă ai observat!

— Am observat, dar ce naiba, zise Niemi. Dacă tot trebuie să-i interogăm pe polonez şi pe colegii lui, m-am gândit să apelez la tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Păi… mersi, zise Carlsson.

Niemi e bun, îşi zise. Foarte bun. Nu doar bun la ce face, ci şi genul care chiar dă doi bani pe ce face.

— Cum ziceam, am fost la faţa locului şi am căutat prin container, dar n-am găsit nimic interesant. Şi nici prin vecini, dacă te întrebi. Am luat până şi o patrulă canină, chiar dacă era miezul nopţii. De atunci am vorbit cu tipul care a găsit sacul cu haine. De treabă băiat. Aproape că vorbeşte suedeza mai bine decât unul ca mine, zise Niemi şi un zâmbet i se simţi în voce. Dar din cauză că era cam agitaţie n-am apucat să vorbesc pe îndelete cu el.

— Vrei deci s-o fac eu ca lumea, cu reportofon şi notiţe? zise Carlsson, cu un zâmbet larg care i se deslușea şi ei în voce.

De ce nu puteau toţi bărbaţii să fie ca Niemi? îşi zise.

— Exact, spuse Niemi, cum procedăm de obicei, doar ştii.

— Atunci aş face bine să trec la treabă, zise Annika Carlsson.

O fac pentru tine, îşi zise.

•

Apoi îl sună iarăşi pe Bäckström, dar mobilul său tot închis era, deşi de-acum se făcuse opt jumătate. Annika Carlsson scutură din cap şi se duse s-o caute pe Felicia Pettersson, apoi luă una dintre maşini şi porni către Ekensbergsgatan să stea de vorbă cu Jertzy Sarniecki şi cei patru compatrioţi ai săi, care renovau un bloc mic cu apartamente de închiriat în Solna, la o mie de kilometri nord distanţă de patria lor.

Felicia Pettersson avea 23 de ani şi terminase Academia de Poliţie în ianuarie, anul acela. Era la primul stagiu în brigada de omoruri de la poliţia din Solna şi, după doar o săptămână, ajuta deja la o anchetă privind o crimă. Felicia era născută în Brazilia. Ajunsese într-o casă de copii din São Paulo şi avusese doar un an când fusese adoptată de un cuplu de suedezi ce lucrau amândoi în poliţie şi trăiau pe insulele de pe Lacul Malaren, ceva mai la vest de Stockholm. Acum era ea însăşi poliţistă, ca mulţi alţi copii de poliţişti. Tânără şi fără experienţă de teren, dar cu perspective excelente. În formă, calmă, raţională şi părând să-i placă ce făcea.

O să iasă ceva bun din ea, îşi zisese Annika Carlsson prima oară când o întâlnise.

— Ştii cum se ajunge pe Ekensbergsgatan, Felicia? întrebă Annika, după ce urcară în maşină şi-şi puseră centurile.

— Da, şefa, încuviinţă Felicia Pettersson.

— Nu vorbeşti cumva şi polonă? întrebă Annika.

— Ba da, şefa, cum să nu. Fluent. N-o vorbeşte oricine? zise cu un zâmbet Felicia.

— Altceva ce-ar trebui să ştiu? întrebă Carlsson.

Îi merge şi mintea, gândi Annika.

— Prietenii îmi zic Lisa, spuse Felicia. Poţi să-mi spui şi tu la fel, dacă vrei.

— De obicei mi se spune Ancora, zise Annika Carlsson.

— Şi-ţi place să ţi se zică aşa? spuse Lisa, uluită.

— Nu chiar, clătină Annika din cap. Ce-am eu de-a face, de fapt, cu o ancoră?

— Nu-s sigură, chicoti Lisa Pettersson. Dar cred că eşti destul de mişto. Vorbesc serios.

•

Annika Carlsson şi Felicia Pettersson aveau noroc. Era abia nouă dimineaţa, adevărat, însă Jerzty şi ceilalţi mâncau deja de prânz. Se treziseră înainte să se reverse zorile, luaseră micul dejun la ora patru şi începuseră lucrul la şi jumătate. Ora nouă era ideală pentru prânz, dacă voiau să aibă energie ca să lucreze până seara.

— *Sorry to disturb your breakfast*, zise în engleză Annika, zâmbind şi arătându-le legitimaţia. *My narne is Detective Inspector Annika Carlsson and this is my colleague, Detective Constable Felicia Pettersson. By the way, does anyone of you speak Swedish*? *Or understand Swedish*?[2]

— Eu vorbesc un pic de suedeză, zise Jerzty, în vreme ce trei dintre tovarăşii lui scuturau din capete, iar al patrulea încuviinţa nesigur. Pot să traduc, dacă vreţi.

— Am vrea să vă punem câteva întrebări, continuă Annika. E-n regulă dacă ne aşezăm?

— Sigur, răspunse Jerzty şi se ridică iute.

Trase o ladă cu scule de pe un scaun în plus care se afla deja lângă masa improvizată, în vreme ce un coleg se duse să aducă un taburet şi-şi oferi scaunul agentei Pettersson.

Două femei frumoase, care se nimerea să fie şi poliţiste suedeze, chiar dacă una arăta ca şi cum ar fi fost de fel din Indiile de Vest. Prietenoase, vesele, plăcute la vedere, merita să ai fantezii cu ele cât mai băteai un cui. Zăboviră o oră. Dar ce conta? Optzeci de coroane nu erau decât optzeci de coroane, iar alte lucruri le lipseau mai mult decât munca.

•

Observaseră ceva miercuri seară sau joi dimineaţă, devreme?

•

Lucraseră până la opt seara. Apoi se opriseră, fiindcă de obicei vecinii se plângeau dacă mai munceau după acea oră. Mâncaseră. Stătuseră de vorbă, jucaseră cărţi şi se culcaseră pe la zece. Nu ieşise niciunul din clădire, fiindcă plouase necontenit.

•

Şi noaptea? Văzuse sau auzise cineva ceva?

•

Dormeau, şi niciunul nu avea probleme cu somnul. Nu văzuseră şi nu auziseră nimic, din paturile lor. Unul se dusese la toaletă, pentru puţin timp. Atâta tot.

[2] Mă scuzaţi că vă deranjez la masă. Numele meu este inspector Annika Carlsson, iar ea este colega mea, agent Felicia Pettersson. Apropo, vorbeşte cineva dintre voi suedeza? Sau înţelege suedeza?

— Leszek e zugrav, limpezi Jertzy, arătând către omul care-şi golise vezica la miez de noapte. Toaleta dă spre stradă, are o fereastră, adăugă, prevăzând următoarea întrebare a Annikăi Carlsson.

— Întreabă-l dacă ştie cât era ora.

— Nu ştie, zise Jertzy după un schimb scurt de replici în polonă şi un clătinat din cap. Nu s-a uitat la ceas. Avea ceasul scos de la mână, lângă pat.

— Mai ploua? întrebă Annika, care citise raportul despre starea vremii de la biroul de meteorologie.

Ploaia se mai potolise, oprindu-se la jumătate de oră de la miezul nopţii, joi, 15 mai.

— Nu prea, rezumă Jertzy o scurtă discuţie în polonă. Era întuneric. Beznă. Când ne-am trezit noi era frumos afară. Asta pe la ora patru dimineaţa.

Cam pe la miezul nopţii, îşi zise Annika Carlsson.

— Întreabă-l dacă a auzit sau a văzut ceva. Oameni, maşini, orice fel de zgomot. Orice. Îţi dai seama, ne interesează absolut totul.

Iarăşi cuvinte în polonă şi clătinări ezitante din cap. Zâmbete, de la Jerzty şi Leszek. Apoi ultimul dădu ferm din cap, mai zise ceva în polonă şi ridică din umeri.

— Ascult, zise Annika Carlsson.

Ai grijă, Ancoră, îşi zise. Începi să vorbeşti ca Bäckström, şi nu faci asta dacă eşti de gaşcă.

— A văzut o pisică, zise Jertzy, cu un zâmbet voios pe chip.

O pisică mică şi roşcată. O vedeau des şi presupuneau că locuia pe undeva prin zonă, chiar dacă n-avea zgardă, îi dăduseră şi nişte lapte odată.

Dar în rest nu fuseseră oameni, maşini, zgomote. Fusese beznă, linişte şi burniţă. Niciun televizor sau radio pe nicăieri, nicio luminiţă în ferestre. Nici măcar un lătrat de câine. O pisică singuratică şi roşcată ce se plimbase pe afară. Atâta tot.

13.

Inspectorul Lars Alm, 60 de ani, lucra cam de zece ani în serviciul omucideri de la poliţia Solna. Înainte să vină aici muncise mai întâi în vechiul departament de infracţiuni cu violenţă de la sediul central al poliţiei din Kungsholmen, Stockholm, apoi la serviciul de investigaţii ce se ocupa de centrul oraşului însuşi. După care se mutase la Solna. Divorţase, se recăsătorise, iar noua soţie, infirmieră la institutul Karolinska, avea un

apartament drăguţ în centrul zonei Solna. Alm putea ajunge la serviciu în două minute, aşa că nu-i păsa dacă ningea sau dacă ploua cu spume.

Acesta fusese un motiv întemeiat ca să se mute la secţia din Solna, însă mai erau şi altele. Alm era consumat. Anii petrecuţi rezolvând infracţiuni violente în Stockholm îşi arătau urmele. În Solna trebuie să fie ceva mai bine, gândise. Scăpa, în fine, de valul de probleme pe care le punea viaţa de noapte pe timp de weekend, val ce se revărsa negreşit, în fiecare luni dimineaţă, peste biroul lui. Însă speranţele îi fuseseră spulberate. Ar fi preferat să se pensioneze anticipat, însă când îşi făcuse socotelile decisese să rămână până la şaizeci şi cinci de ani. O infirmieră nu câştiga mare lucru şi niciunul n-avea de gând să facă foamea la bătrâneţe.

Încercase să organizeze lucrurile cât de bine putuse. Evitase departamentul de infracţiuni violente, serviciul de interceptări, drogurile şi jafurile. Preluase lucrurile simple precum găinăriile, infracţiunile banale, spargerile de case şi vehicule, abuzurile mai puţin serioase, încăierările, distrugerea proprietăţii. Se gândea că se descurcase destul de bine şi încerca să fie atent la numărul de cazuri pe care superiorii se aşteptau să le rezolve. Încerca să se menţină undeva pe la mijlocul clasamentului.

Pe 12 mai, într-o luni, o tornadă măturase districtul de vest. Doi indivizi încă necunoscuţi jefuiseră o dubă blindată la aeroportul Bromma. Împuşcaseră mortal un paznic şi fuseseră cât pe ce să-i ucidă şi partenerul. Tâlhărie, omor şi tentativă de omor. Cu câteva ore înainte doar, ministrul de justiţie apăruse în emisiunile de ştiri de pe toate canalele TV. Noua lor şefă, Anna Holt, n-avusese parte deloc de linişte. La nicio săptămână de la numire i se întâmplase asta.

Supravieţuise primului val. Cu toate că inspectorul Toivonen, care conducea serviciul infracţiuni, mutase mulţi ofiţeri pe la alte departamente şi misiuni, pe Alm îl cruţase. Însă joi dimineaţa ajunsese şi el să fie luat pe sus. Toivonen dăduse buzna în biroul lui şi-i explicase că trebuia lucrat la turaţie maximă.

— Cineva a omorât în bătaie un beţiv bătrân, zisese Toivonen. Genul de caz pe care orice poliţist l-ar rezolva până-n prânz, dar ţinând seama de tot rahatul care ne-a lovit, cred că o să i-l dau lui Bäckström.

— Şi pentru mine ce ai? întrebase Alm, dându-şi seama că ce-l aştepta nu era negociabil.

— Asigură-te că pacostea aia de grăsan nu ratează cu poarta goală, zisese Toivonen şi ieşise valvârtej.

•

Aşa stătea, deci, treaba. După o pauză de mai bine de zece ani, Alm avea iarăşi o crimă în cârcă, şi, fiindcă ştia prea bine cine-i Evert Bäckström, se aştepta la zile nu dintre cele mai senine.

Alm îl ştia de mult pe Bäckström. Către sfârşitul anilor optzeci lucraseră amândoi la omucideri, în vechiul departament pentru infracţiuni violente din Stockholm. Câţiva ani mai târziu, Bäckström căpătase subit un post la Divizia Naţională. Cu totul de neînţeles. Cineva de la Naţională probabil că făcuse vreun atac cerebral sau primise mită de la capii delincvenţei din Stockholm. Alm şi colegii săi cei mai cumsecade luaseră feribotul până pe Åland şi sărbătoriseră timp de douăzeci şi patru de ore plecarea lui. Cincisprezece ani mai târziu, răzbunarea lovea în plin.

Vorbi, aflat în nevoie, cu Annika Carlsson. Era femeie şi, în general, foarte competentă. Se oferi să realizeze un profil al victimei, cu viaţa sa socială şi cu ce făcuse în orele de dinainte să moară. Atâta vreme cât putea sta în birou la el şi nu trebuia să dea ochii cu Bäckström mai mult decât era necesar.

— Pare o sugestie excelentă, zise cu o înclinare a capului Annika Carlsson. Ia zi, cum e el? Am auzit tot soiul de poveşti despre Bäckström, dar abia de dimineaţă l-am cunoscut. Şi doar în trecere, când a venit să se uite la locul crimei.

— Dacă l-ai cunoaşte cum trebuie, l-ai pomeni, zise oftând Alm.

— E aşa de nebun cum zic toţi? Multe din ce se spune sunt probabil scorneli.

— E chiar mai rău, mult mai rău. Ori de câte ori văd la ştiri că a mai fost împuşcat un poliţist, mă rog să fie Bäckström. Dacă tot trebuie să suferim aşa ceva, de ce nu s-ar începe cu Bäckström şi n-ar fi scutiţi ofiţerii normali, de treabă? Da' de unde, clătină din cap Alm. Idiotul ăla umflat e nemuritor. A făcut vreun pact cu Belzebut. Noi, ceilalţi, îl suportăm ca pe un os în gât ca să ne ispăşim păcatele, deşi nu ştiu ce-om fi făcut, oare, să-l meritărm.

— Pricep ce zici, spuse Annika, dând din cap gânditoare.

O să fie distractiv, îşi zise. Dacă n-am încotro, cred că pot să-l târăsc până în garaj şi să-i rup braţele.

•

Alm se apucă cu râvnă de profilul victimei, Karl Danielsson. Îndată ce aceia care-l cunoscuseră aflaseră de neaşteptatul său sfârşit, vestea se răspândise ca focul şi contactaseră poliţia. Funcţionase, de data asta, şi linia de contact a poliţiei, ponturile începuseră să curgă şi, când veni momentul ca Alm să se ducă acasă, în seara primei zile, ştia că are situaţia sub control.

Avea numele şi datele complete acel puţin zece apropiaţi ai victimei. Bărbaţi cu toţii şi, fără a şti cu precizie, Alm rămăsese cu impresia că împărtăşeau cu toţii acelaşi interes în viaţă ca şi răposatul lor „prieten" şi

„tovarăş de arme”. Cu câţiva vorbise la telefon, obţinuse numele altor prieteni de-ai victimei şi interogase vreo doi deja. Când plecă acasă în seara aceea, la şapte, ca să mănânce împreună cu soţia varză călită şi sos de merişoare, era pe cât de mulţumit putea fi cineva silit să aibă de-a face în orice măsură cu inspectorul Evert Bäckström.

Ah, dacă Bäckström şi-ar fi făcut datoria de cetăţean şi-ar fi crăpat odată, n-ar mai fi avut nicio grijă în privinţa investigaţiei, îşi zise Alm.

14.

Bäckström îşi petrecu dimineaţa încercând să pună un pic de ordine în anchetarea cazului, pe care colegii săi erau deja pe cale să-l facă praf şi pulbere. Se simţea mai bine decât se simţise de mult, fiindcă nările sale sensibile încă percepeau mirosul rulourilor proaspete, cu brânză şi unt din belşug.

La naiba cu ăia care-şi ţin greutatea sub control, cugetă Bäckström. Poţi mânca, în principiu, ca o persoană normală, atâta vreme cât nu bagi totul la ghiozdan împreună cu tărie din belşug. Apoi te opreşti un timp. Te abţii de la mâncare, în schimb tragi la măsea şi cureţi vasele alea micuţe de sânge, după care revii la prima parte a programului.

Un pic după unsprezece, stomacul începu să-i ghiorăie în felul acela plăcut şi familiar care-l anunţa că se cam făcuse vremea să capete ceva hrănitor.

Aşa că se duse la cantina angajaţilor ca să-şi alcătuiască un prânz echilibrat, în armonie deplină cu propriile sale observaţii şi concluzii.

Se opri mai întâi la galantarul cu salate şi alcătui o moviliţă frumuşică de morcov ras, crud, cu ceva feliuţe de castravete şi nişte bucăţi de roşie. Evită rahaţii de elan şi de iepure, iar viermi se părea că n-au, deşi doar aceia avuseseră un gust apropiat de al mâncării, singura dată când îi încercase. Apoi amuşinase pe la diversele recipiente cu uleiuri şi sosuri, hotărându-se în cele din urmă. Sos Rhode Island să fie. Ştia din experienţă că e absolut comestibil. Ba chiar îşi şi cumpărase pentru acasă, ca să-l toarne pe hamburgerii producţie proprie, cu tone de brânză şi înecaţi în maioneză.

Când ajunse la autoservire, se gândi îndelung ca să aleagă între felul zilei – friptură cu cartofi prăjiţi, castraveciori muraţi şi pastă de hrean – pastele zilei, carbonara cu carne de porc şi gălbenuş crud de ou – şi peştele zilei – cambulă cu cartofi fierţi şi maioneză cu castraveţi muraţi. Caracterul său decis, dârz învinse, făcându-l să aleagă peştele, cu toate că mai degrabă

poponarii, lesbiencele şi ăia care băteau bisericile mâncau peşte de fel. Dar merită să încerci orice, îşi zise Bäckström, simţindu-se deodată calm şi bizar de liniştit.

Şi ajunsese la alegerea băuturii: apă de la chiuvetă, suc, apă minerală sau bere cu conţinut scăzut de alcool? Decise în favoarea unei sticle mici cu bere slabă, o concesie simplă, care se explica de la sine, făcută înfrânării de care dăduse dovadă. Pe lângă asta, avea un gust atât de scârbos că musai îţi făcea bine.

Sfârşi prânzul după un sfert de oră. Îi mai rămânea cafeaua şi ocazia de a-şi sărbători triumful cu o prăjiturică cu migdale. Şi poate o bucăţică din checul acela verde cu marţipan, glazurat cu ciocolată.

Gândeşte, Bäckström, gândeşte, gândi Bäckström şi, cu un calm aproape stoic puse la loc bucata de chec, mulţumindu-se cu o singură prăjiturică cu migdale pe farfuriuţă. Îşi luă cafeaua şi se aşeză într-un ungher izolat ca să-şi termine în linişte şi pace masa frugală.

15.

Ţinu, o oră mai târziu, cea de-a doua şedinţă cu echipa de anchetă. Bäckström se simţea concentrat, echilibrat, simţea că în sfârşit deţine controlul asupra situaţiei. Nici măcar nu simţi că-i creşte tensiunea când îi ceru inspectorului Lars Alm să înceapă întrunirea raportând ce aflase despre victimă şi cum îşi petrecuse aceasta ultimele ore ale vieţii sale atât de tragic jertfite alcoolului.

— Poate ai vrea să-ncepi tu, Lars? zise Bäckström, zâmbind amabil spre acesta.

Hopa Mitică de la Stockholm. Cum mama dracului a ajuns unul ca ăsta poliţist e un mister pe care nici eu nu-l pot soluţiona, îşi zise el.

•
•

Inspectorul Lars Alm îl interogase pe Seppo Laurén, unul dintre vecinii mai tineri ai victimei, acasă la acesta, într-un apartament în care locuia cu maică-sa, la Hasselstigen numărul unu. Faptul că Alm îi făcuse această onoare avea ca explicaţie faptul că, zece ani mai devreme, Laurén fusese amendat cu venitul pe şaizeci de zile pentru comportament huliganic. Se aflase printre cei şapte suporteri AIK care bătuseră un fan al echipei adverse după un meci la Råsunda, într-o staţie de metrou din centrul Solnei. Era singura dată când apărea în arhivele poliţiei şi Laurén primise pedeapsa cea

mai mică dintre cei șapte. Însă mai era și singura persoană din clădire care fusese găsită vinovată de o infracțiune cu violență și se întâmpla să fie vecin de-al victimei.

•

— Tu sau eu, Lars? întrebase Annika Carlsson, ridicând bărbia spre Alm.

— O să vorbesc eu cu el.

— Mersi, Lars.

•

Un copil în trup de bărbat, își zisese Alm când terminase cu întrebările și plecase de la Laurén. Cu cel puțin zece centimetri mai înalt ca el, cu cel puțin zece kilograme mai greu, cu umeri lați și brațe lungi, subțiri. Un bărbat adult. În afară de părul lung care-i tot cădea pe frunte și pe care-l tot dădea la o parte cu mâna stângă și-o zvâcnire a capului, avea o privire naivă în ochi, ochi de copil, care erau și aceștia albaștri, corpul stângaci, postura stingheră. Un copil în trup de bărbat, adică jale, își zisese Alm plecând.

•

La ora patru, miercuri după-amiaza, Karl Danielsson se întorsese acasă, în Solna. Ieșise dintr-un taxi, plătise și se ciocnise de Seppo Laurén, 29 de ani, în cadrul ușii.

Laurén, care primea pensie de la stat în ciuda vârstei fragede, locuia singur acum. Maică-sa, cu care împărțea de obicei apartamentul, avusese un atac cerebral și stătea de ceva timp într-un cămin de recuperare. Danielsson îi zisese lui Laurén că venea din oraș, că fusese la bancă și se mai ocupase de alte câteva treburi. Apoi îi dăduse lui Laurén două bancnote de o sută de coroane și-l rugase să-i cumpere ceva de mâncare. Se pregătea s-o pornească spre Solvalla în seara aceea și n-avea timp să-și cumpere singur ce-i trebuia. Costiță de porc, două porții de fasole cu sos, niște doze de apă tonică, cola și sifon. Asta era tot, iar restul îl putea păstra.

Laurén făcea de mulți ani comisioane similare pentru Danielsson. Când se întoarse de la alimentara locală, Danielsson tocmai se urca într-un alt taxi și părea bine dispus. Zisese ceva, că era momentul să se ducă la „Valla, să facă niște bani serioși".

•

— Mai ții minte la ce oră? întrebase Alm.

— Da, încuviințase Laurén. Țin minte exact, mă uit des la ceas.

Și întinsese brațul stâng ca să demonstreze.

— Cât era ceasul atunci? zise inspectorul, cu un zâmbet amabil.

— Cinci și douăzeci.

— Și după aceea ce-ai făcut?

I-am sprijinit de uşă punga cu cumpărături, m-am dus acasă şi am jucat jocuri pe computer. Cam asta fac tot timpul, explicase tânărul.

•

— Se potriveşte cu informaţiile pe care le-am primit, începu Alm să-şi frunzărească notiţele. Danielsson a pariat pe prima cursă V65 de la Solvalla, care începea la ora 18. Nu poate dura mai mult de cincisprezece minute să ajungi cu taxiul acolo, aşa că a avut probabil timp berechet să facă pariul înainte să-nceapă cursa.

— Ia stai un pic, îl întrerupse Bäckström. Dacă citesc printre rânduri, am impresia că Laurén ăsta nu-i tocmai întreg la minte.

— Are probleme de învăţare, zise Alm. Dar poate spune cât e ora, am verificat.

— Dă-i înainte, mormăi Bäckström.

Două minţi gemene s-au întâlnit, îşi zise. Primul martor al lui Hopa Mitică e alt dus cu sorcova, şi amândoi zic că pot spune cât e ceasul.

•

La prima cursă, Danielsson pusese cinci sute de coroane pe calul numărul şase, Instant Justice. Nu era favorit, aşa că avea o cotă de patruzeci la unu. Criminaliştii găsiseră biletul câştigător în sertarul biroului.

— Suntem absolut siguri? se băgă Bäckström.

Nemernicul putea la fel de bine să-i fi căpătat de undeva sau să-i fi furat, îşi zise.

•

Dar erau, potrivit lui Alm, absolut siguri. Vorbise cu un vechi amic de-al lui Danielsson, care susţinea că Danielsson îl sunase ca să-i spună. El îi dăduse pontul despre Instant Justice. Era un fost jocheu şi antrenor acolo, la Valla, pe nume Gunnar Gustafsson, care-l cunoştea pe Danielsson din şcoala primară.

— Se pare că Gunnar Gustafsson e un fel de legendă la Solvalla, zise Alm. Potrivit colegilor care se pricep la curse de cai, e cunoscut drept Gunnar Jocheul şi nu are reputaţia că ar da ponturi. Deci e probabil adevărat că a fost prieten bun cu Danielsson. Danielsson e cunoscut drept Kalle Contabilul printre vechii amici din copilărie din Solna şi Sundbyberg.

— În orice caz, continuă Alm, bifându-şi ideile pe foaie, Gustafsson a zis că era într-un restaurant la Solvalla, cu nişte prieteni, când deodată a apărut Danielsson, foarte bine dispus. Pe la şase jumătate. Gustafsson l-a invitat să stea cu ei, însă Danielsson l-a refuzat. Avea de gând să se ducă acasă, fiindcă invitase la cină un alt fost coleg de şcoală. Iar prietenul ăsta avea şi el motive de sărbătorit, fiindcă Danielsson pusese împreună cu el banii de pariu.

— Cum îi zice, deci? întrebă Bäckström. Ăstuia pe care l-a invitat Danielsson la cină?

— Îl cunoaştem amândoi, zise Alm. A fost la aceeaşi şcoală din Solna ca şi Danielsson. De exact aceeaşi vârstă cu el, şaizeci şi opt de ani. Când l-am cunoscut noi, lucra la interceptări în vechea divizie de infracţiuni violente din Stockholm. Roland Stålhammar. Roly-Stoly. Omul de Fier sau, pur şi simplu, Stolly. Ce să-i faci, îi botezăm în multe feluri pe cei pe care-i iubim.

Ia te uită, îşi zise Bäckström, Roland „Rolly" Stålhammar, prins cu mâinile pătate de sânge, un om de fier cu o grămadă de rugină în pantaloni, în opinia lui Bäckström.

— Aşa, deci, zise Bäckström, lăsându-se pe speteaza scaunului, încrucişându-şi mâinile peste stomac şi zâmbind mulţumit. Ceva îmi spune că ancheta asta e terminată, zise. De ce nu explici pentru colegii noştri mai tineri? Spune-le despre fostul nostru coleg Roland Stålhammar, continuă el, făcând din cap un semn binevoitor către Alm.

•

Alm nu păru foarte entuziast, însă le spuse povestea.

— Roland Stålhammar era una din figurile legendare din vechea divizie de infracţiuni cu violenţă. Lucra chiar în unitatea de supraveghere a diviziei. Îi ştia pe toţi răufăcătorii din toată ţara. Şi îl şi plăceau, cu toate că a trimis la zdup sute, probabil, de-a lungul anilor. S-a pensionat în 1999, profitând de o opţiune care le permitea pe atunci poliţiştilor să se pensioneze anticipat. Ei, zise oftând Alm, altceva ce-ar mai fi de zis? Născut şi crescut în Solna. A trăit aici toată viaţa. Îi plac sporturile. A practicat, a şi antrenat. Extravertit. Dinamic. Se înţelegea uşor cu lumea. Era un om de acţiune, s-ar putea zice.

— Dar nu-i tot, ha? îl întrerupse Bäckström, cu o grimasă vicleană. Mai erau şi alte chestii, nu?

— Da, încuviinţă iritat Alm. Stålhammar a fost boxer. Unul dintre cei mai buni din Suedia la vremea lui. Campion al Suediei la categoria grea, mai mulţi ani la rând, prin anii şaizeci. A luptat odată şi cu Ingemar Johansson la o gală filantropică, în vechea clădire a Circului de pe Djurgården. Ingemar Johansson, Ingo, cum i se mai spunea, clarifică Alm, înclinând din bărbie, nu se ştie de ce, către Felicia Pettersson.

— Când te aud cum descrii ce flăcău de treabă era, aproape că-mi dau lacrimile, zise Bäckström. Abia dacă-l pot recunoaşte din cum îl descrii. Un metru nouăzeci, o sută de kile de muşchi şi oase şi temperamentul cel mai exploziv din toată poliţia. Primea plângeri pentru conduită violentă mai des decât noi ceilalţi la un loc.

— Înţeleg ce zici, spuse Alm. Dar nu era aşa de simplu. Cum am zis, Stålhammar era om de acţiune. A salvat o mulţime de tineri care erau pe

punctul s-o apuce pe o cale greșită. Dacă nu mă-nșel, era singurul dintre noi care lucra voluntar ca ofițer de probațiune, în timpul lui liber.

— Când nu bea ca un burete, fiindcă la asta se pricepea cel mai bine, zise Bäckström, simțind cum îi crește tensiunea. Și totuși, din câte se pare…

— Poate că aș putea dezvolta, zise sergentul Jan O. Stigson, 27 de ani, cu un gest prevenitor al mâinii. În lumina cazului de față, vreau să zic.

— Ai făcut și tu box în tinerețe, Stigson? întrebă Bäckström, simțindu-se din ce în ce mai agasat.

•

Un agent de patrulare al vremurilor moderne. Cu capul ras, corp lucrat la sală, IQ cât al unei mingi de golf și adus, nu se știe de ce, de pe mașină într-o anchetă a unui omor. Doar un bufon prostănac precum Toivonen putea scorni așa ceva, își zise Bäckström. Și, la prima vedere, se părea că bietul neghiob era tot de prin Dalarna. Parcă scrâșnea din dinți când vorbea. Un cretin din ăia care dansează pe muzică populară, cu băsmăluță legată la genunchi, rătăcit într-un caz de omor. Doamne, ce s-a ales de poliția suedeză? își zise el.

— Continuă, zise Annika Carlsson cu o înclinare decisă a capului, ca să nu-i mai auzim pe Bäckström și pe Lars cum se ceartă pe seama unui vechi prieten. Fiindcă nu cred că vrea nimeni să asculte așa ceva.

Dar cine dracu' se mai crede și asta? gândi Bäckström, privind-o posac. O să trebuiască să discut cu ea despre respect și autoritate după ședința asta.

— Am adunat ceva informație ieri, mergând din ușă în ușă, zise sergentul Stigson. Cred că unele detalii ar putea fi foarte relevante în lumina celor spuse de Alm despre fostul nostru coleg, Roland Stålhammar.

— Ascult, zise Bäckström. Ce mai așteptăm? E vreun secret sau ceva?

— Stina Holmberg, 78 de ani, văduvă, zise Stigson, dând din cap în direcția lui Bäckström. Stă la parter, la blocul de pe Hasselstigen numărul unu. E o bătrână de treabă. Profesoară pensionată, pare alertă, întreagă la minte și fără probleme cu auzul. Apartamentul ei e exact sub cel al lui Danielsson și, fiindcă pereții sunt destul de subțiri, a avut niște informații foarte interesante de adăugat la investigație.

Stigson lăsă capul în piept ca să-și accentueze vorbele, apoi se uită la Bäckström.

Lua-m-ar toți dracii, nu-i posibil așa ceva, își zise acesta din urmă. Afurisitul ăsta de dansator popular cred că-i rudă cu celălalt martor, Laurén. Probabil că-s frați vitregi, fiindcă au nume de familie diferite.

— Încă aștept, zise Bäckström, aruncându-și în sus mâinile, cu un gest deznădăjduit.

•

Pe 14 mai, miercuri seara, avusese loc în apartamentul lui Danielsson un soi de petrecere. Potrivit doamnei Holmberg, începuse la nouă, cu nişte voci care vorbeau tare, cu râsete şi strigăte, iar după cam vreo oră lucrurile se agravaseră. Danielsson şi musafirul său se apucaseră de pus muzică la volum maxim, numai piese de Evert Taube, potrivit doamnei Holmberg, şi cântaseră refrenele odată cu discul.

— Valsul Fochistului, Bricul *Mierla Albastră din Hull*, Fritiof şi Carmencita, plus multe altele, fără oprire, lămurise doamna Holmberg.

Nu era prima dată când se întâmpla asta, însă, fiindcă se temea un pic de Danielsson, sunase la o altă vecină şi-i ceruse ajutorul. Britt-Marie Andersson, o femeie mai tânără care stă la ultimul etaj.

•

— Danielsson putea să fie cam dificil, continuase femeia, chiar dacă nu-i frumos să spui asta despre cineva care-a murit. Era solid, cam din topor şi nu făcea decât să bea toată ziua. Ţin minte că era aşa de beat odată, când a încercat să mă ajute să intru în scară, că a căzut peste mine, mai să mă dea jos cu tot cu cumpărături.

— Ai sunat-o deci pe prietena dumneavoastră mai tânără, Britt-Marie Andersson, şi i-ai solicitat ajutorul? ceru o confirmare sergentul Stigson, care făcuse şi transcrisese el însuşi interviul, iar acum citea din transcriere.

— Da, e o fată cu bun-simţ. Şi nu se teme să le zică celor de teapa lui Danielsson că deranjează, nu era prima dată când o rugam să mă ajute.

— Ştii ce-a mai făcut după aceea domnişoara Andersson?

— Doamna, nu domnişoara. A divorţat, sau i-a murit soţul. Nu ştiu prea sigur. Dar cred că a coborât şi-a vorbit cu el, fiindcă după puţin timp s-a făcut iarăşi linişte.

— Ştii cumva pe la ce oră a fost? Adică pe la ce oră s-a liniştit iarăşi totul?

— Cred că era pe la zece jumătate, din câte ţin minte.

— Şi după aceea ce-ai făcut, doamnă Holmberg?

— M-am băgat în pat, şi bine am făcut. Dacă-mi scoteam nasul pe uşă, probabil că m-ar fi omorât şi pe mine în bătaie criminalul.

•

— Bun, şi vecina asta mai tânără? Ea ce are de zis? întrebă Bäckström.

— Britt-Marie Andersson. Ohoho, zise, zâmbind voios sergentul Stigson.

— Cum adică „ohoho”? întrebă Bäckström.

— Ce femeie, suspină Stigson. Ce femeie. Blondă, blondă adevărată, sunt sigur. Şi ce corp! Ce piept… ohoho. Să crăpi de ciudă, Dolly Parton, nu alta, explică Stigson, cu un rânjet extatic pe chip.

— Şi era în stare să şi vorbească? întrebă Bäckström.

— O, da, dădu din cap Stigson. A fost foarte drăguță, și bine că am avut reportofonul la mine, fiindcă altfel… hmmm… cu corpul ăla…

— Ce mama dracului! îl întrerupse Annika Carlsson. Zi-ne odată ce-a spus!

Aha, folcloristul nostru trebuie să aibă grijă, își zise Bäckström. Carlsson are uitătura aia, îndată o să-ți rupă mâinile și picioarele, micuțule Stigson, gândi el.

•

Da, da, sigur, făcu Stigson cu obrajii în flăcări, apoi începu să răsfoiască agitat hârtiile, după care se reapucă de lecturat.

•

— Următoarele reprezintă rezumatul informațiilor primite de la martora Britt-Marie Andersson, citi Stigson.

„La aproximativ ora zece, miercuri seara, doamna Holmberg a sunat-o pe doamna Andersson, cerându-i ajutorul în privința vecinului lor, Danielsson. Dna Andersson a coborât la Danielsson și a sunat la ușa lui, Danielsson a răspuns, băut bine. I-a spus să nu mai facă gălăgie, amenințându-l că în caz contrar sună la poliție. Danielsson și-a cerut scuze și a închis ușa. Dna Andersson a rămas câteva minute pe palier, ascultând, însă când gramofonul a fost închis a luat liftul până sus, la apartamentul ei. După cam un sfert de oră Danielsson a sunat-o pe telefonul fix. A început să țipe la ea și să-i vorbească urât. I-a zis că nu trebuia să-și bage nasul în chestii care n-o privesc. Apoi a închis. Asta a fost, potrivit doamnei Andersson, cam pe la zece jumătate seara”.

— Pare să se potrivească, se băgă Alm. Am parcurs lista de apeluri telefonice chiar în dimineața asta. Potrivit listei de apeluri efectuate de pe telefonul victimei – pe-ale vecinilor încă nu le-am primit – a sunat pe fix, la ora 22:27. Adică un pic înainte de zece jumătate. Ia să văd declarația lui Andersson, zise.

— Uite, zise Stigson și-i întinse o foaie A4 printată.

— Da, încuviință Alm după ce aruncă o privire pe foaie. E telefonul de-acasă al lui Andersson. Pe numărul ăsta a sunat Danielsson ultima oară.

Fiindcă după aia a fost omorât și jefuit de bătrânul erou Roly Stålhammar, își zise Bäckström, ascunzându-și cu greu încântarea.

— Mai e un lucru care mă deranjează. Aș face bine să-l spun, până nu uit, zise Alm și, nu se știe de ce, privi către Bäckström.

— Da, ar fi cel mai bine, zise Bäckström, surâzându-i politicos.

— Când m-am uitat la datele lui Stålhammar, am văzut că locuiește pe Järnvägsgatan, în Sundbyberg. E la doar câteva sute de metri de Ekenbergsgatan, unde tipul ăla polonez a găsit haina de ploaie și celelalte,

papucii şi mănuşile. E oarecum în drum, cum ar veni. Dacă vrei să mergi pe cel mai scurt traseu de pe Hasselstigen până pe Järnvägsgatan, treci prin Ekenbergsgatan exact pe unde a găsit polonezul hainele.

— Măi să fie, zise Bäckström cu un zâmbet perfid. Cine s-ar fi aşteptat să se gândească la asta un lucrător cu tinerii delincvenţi? Stigson, continuă el, femeia aia, Andersson, n-a zis cine era musafirul lui Danielsson? Sper că n-ai uitat s-o întrebi, când aveai toate chestiile alea sub ochi, nu?

— Nu, sigur că am întrebat, zise Stigson, aruncând o privire speriată către inspectorul Annika Carlsson. Cum să nu. Dar nu, n-a văzut cine era. A auzit însă că mai era cineva în camera de zi, când a vorbit cu Danielsson. Dar evident că n-a intrat în casa lui, aşa că nu l-a văzut la faţă.

— Mă gândeam la altceva, zise Bäckström privind, nu se ştie de ce, înspre Alm.

— La ce?

— Ai început zicând că mulţi vechi prieteni de-ai lui Danielsson ne-au contactat după ce au aflat că a fost omorât.

— Da.

— Însă nu şi Roland Stålhammar?

— Nu, recunoscu Alm, el nu.

— Nu cumva el trebuie să fi fost? Ex-poliţist şi toate cele. Care s-a îmbătat cu victima înainte să moară? elaboră Bäckström cu satisfacţie evidentă.

— Mda, şi pe mine mă preocupă asta, dacă te-ntrebi. Presupunând că ştie că Danielsson a fost omorât şi presupunând că el a fost acolo în seara aia, fiindcă nu putem fi complet siguri, chiar dacă aşa a zis Gunnar Jocheul. Dacă aşa stau lucrurile, mă deranjează asta foarte tare.

— Mmm, zise Bäckström, înclinând gânditor din cap.

Se strânge laţul, îşi zise. Mă-ntreb dacă am timp să mă recompensez cu o bucăţică de chec cu marţipan şi ceva cafea cu o ţâră de frişcă.

— Ce ziceţi de-o mică pauză, să ne mai dezmorţim? zise Bäckström, privindu-şi ceasul. Un sfert de oră, să zicem?

Poate că nu-i momentul acum să vorbim despre respect şi autoritate, îşi spuse în vreme ce Carlsson, cu ochii mijiţi, ieşea din cameră valvârtej.

Nimeni nu avu nimic de obiectat.

16.

Gata, îşi zise Bäckström după ce se aşezară iarăşi pe scaune cu toţii. Nu mai avem decât să punem lucrurile cap la cap, fără să devenim prea entuziaşti şi fără să grăbim treaba.

— Nadja, spuse amabil, ai mai găsit ceva despre victima noastră?

•

Potrivit Nadjei Högberg, cam totul fusese deja acoperit. În afară de vechea companie a lui Danielsson, la care voia să arunce o privire în weekend. Însă părea să mai existe pe undeva şi un seif pe care nu-l descoperise încă. Cheile se potriveau la o casetă de valori de la o filială a băncii Handelsbanken, situată pe Valhallavägen, în Stockholm, asta era limpede. Problema era că nici Danielsson şi nici firma lui, potrivit băncii, nu deţinea un seif la filiala aceea. Numărul nu se deslușea pe chei şi, fiindcă erau sute de căsuţe doar la filiala aceea, nu era atât de simplu pe cât părea.

— Încă ne luptăm cu problema asta, eu şi cu banca, zise Nadja Högberg. O să-i dăm noi de cap.

Un lucru pe care reuşise să-l rezolve era situaţia teancului de tichete şi chitanţe pe care criminaliştii le găsiseră în casă la Danielsson.

— Sunt o grămadă, zise Nadja. Bilete câştigătoare de la Solvalla în valoare de mai bine de jumătate de milion, chitanţe de la taxi, de la restaurante şi o groază de facturi de tot felul, de la mobilă de birou la o zugrăveală făcută într-un depozit vechi din Flemingsberg, la sud de capitală. Toate chitanţele şi facturile astea ajung la mai mult de un milion ca valoare, şi toate au date din ultimele câteva luni.

— Ticălosul se pricepea la cai diavoleşte de bine, zise Bäckström, care ascultase doar cu jumătate de ureche.

Jumătate de milion în câteva luni, îşi spuse.

— Nu cred asta niciun moment, clătină din cap Nadja. Pariatul pe cai e un joc cu valoare zero. Dacă ai noroc şi te pricepi la cai un pic, cred că reuşeşti, pe termen lung, să nu ieşi în pierdere, atâta tot. El se ocupa cu comerţul de tichete câştigătoare, atâta tot. Nu-i mai complicat de-atât, dar aş spune că vreo câteva sunt chiar ale lui. Le-a vândut cuiva care avea nevoie să explice la fisc de unde şi-a cumpărat un Mercedes nou, cu toate că n-avea niciun venit. La fel şi cu chitanţele. Le vindea unor oameni care le foloseau drept dovezi ale unor cheltuieli deductibile pentru afacerile lor. Avea probabil legături din vremea când lucra ca auditor şi contabil, dar nu-i nevoie să fii geniu ca să faci asta.

Mai bine decât să strângi sticle ca toţi ceilalţi beţivani, îşi zise Bäckström.

— Pardon, spuse Alm cu un gest de scuze, când telefonul începu să-i sune. Sunt Alm, zise şi se aşeză, ascultând vreme de câteva minute ce i se spunea în receptor, în vreme ce Bäckström îl măsura cu priviri din ce în ce mai furioase. Scuze, zise iar după ce termină apelul.

— N-ai pentru ce, făcu Bäckström. Nu ne lăsa să te deranjăm. Sunt sigur că a fost de o importanţă vitală.

— Era Niemi. Am folosit ocazia ca să-l sun în pauză, să-i zic despre Roly Stålhammar.

— Avem amprentele lui Stålhammar? întrebă Bäckström. De ce nu ne-ai zis mai din timp?

— Nu, zise Alm clătinând din cap, nu sunt în baza oficială de date, dar i-a dat un set de amprente lui Niemi, cu mai mulţi ani în urmă, în legătură cu o crimă veche din Stockholm. Stålhammar şi partenerul lui – nu-l chema, parcă, Brännström? – s-au dus atunci la un bătrân drogat ce stătea pe Pipersgatan, la doi paşi, propriu-zis, de sediul central al poliţiei. Nu era nimeni acasă, dar au profitat de ocazie ca să-i umble prin lucruri, dacă tot erau acolo. Lui Brännström i s-a părut că miroase ceva ciudat în casă şi a desfăcut patul-canapea din sufragerie. În lada patului l-au găsit pe chiriaş. Era îndesat acolo, cu un spărgător de gheaţă înfipt în craniu. Aşa că, atunci când au sosit cei de la laborator, Roly şi Brännström au dat câte un set de amprente, ca să fie eliminaţi din investigaţie.

— Deci nu crezi că ei au făcut-o? zise rânjind Bäckström. Parcă ţin minte că lui Brännström îi plăceau schiul fond şi sporturile de iarnă.

Încă un idiot de căcat, îşi zise. Erau o pereche de zile mari, el şi Stålhammar. Un orb care-l conducea pe altul.

— Era prin iulie, zise Alm. Victima se afla de-o săptămână acolo, aşa că dacă nu te deranjează…

— Dar te rog, făcu Bäckström.

— Ca să ajung la subiect, spuse Alm. Niemi a sunat ca să-mi spună că a comparat amprentele lui Stålhammar cu cele găsite pe pahare, sticle şi tacâmuri în apartamentul lui Danielsson.

— Şi?

— Păi… sunt amprentele lui Stålhammar.

Poţi să crezi? făcu Bäckström. Un om atât de simpatic şi de decent…

•

— Bun, uite ce-o să facem, zise Bäckström, după ce termină de analizat situaţia.

Faptul că nu-i luase decât treizeci de secunde arăta că începea să se simtă iarăşi el însuşi, îşi spuse.

— Annika, zise el, arătând cu bărbia spre Carlsson. Vorbeşte cu procurorul despre ce avem în privinţa lui Stålhammar. Ar fi grozav să ne ducem, să-l ridicăm şi să-l băgăm la zdup pe weekend. Şi putem să începem cu el de luni. Trei zile de arest fără pic de băutură funcţionează bine, de obicei, în cazul beţivilor bătrâni.

— Mă ocup, zise Annika, fără să strângă deloc din buze.

— Nadja, tu încearcă să descoperi numărul de la seiful lui Danielsson din bancă. Probabil că-i plin cu chitanţe vechi şi rahaturi din astea. Rezolvă cu procurorul, ca să nu trebuiască să ne ocupăm mai târziu de mizeria asta. Vechii amici ai victimei, continuă Bäckström, făcându-i semn din cap lui Alm. Fă rost de poze cu ei, apoi mai dăm încă un tur pe la vecini, poate găsim nişte martori oculari totuşi. De preferat din cei care l-au văzut pe Stålhammar prin zonă, cu papuci, mănuşi şi haina de ploaie îmbibată în sânge pe el.

— Deja am făcut asta cu unsprezece dintre ei, zise Alm, scoţând o folie de plastic din dosar. Poze de permis de conducere sau de paşaport. Am şi o listă cu adrese. Probabil o să trebuiască să terminăm mai târziu cu asta, dar avem aici şi fotografia lui Stålhammar.

— Excelent, făcu Bäckström. În cazul ăsta, cred c-o să încep prin a-ţi lua pozele cu împrumut, zise el, fără să explice de ce. Înainte cu toată viteza, Alm. Stålhammar e prioritatea, iar orice altceva nu-i deloc o prioritate. De acord?

Alm se mulţumi să dea din cap şi să ridice din umeri. Ca toţi rataţii care nu ştiu să piardă, îşi spuse Bäckström.

— Vii cu mine, zise Bäckström, întinzând un deget grăsuliu către sergentul Stigson. O să trecem cu maşina pe lângă casa lui Stålhammar şi-o să aruncăm o privire discretă, să vedem ce coace ticălosul. Bun, cred că asta-i tot, cel puţin deocamdată.

— Şi eu? întrebă Felicia Pettersson, arătându-se cu degetul ca să fie sigură că e văzută.

— Da, tu, făcu Bäckström, accentuând exagerat cuvintele. Gândeşte-te la băiatul ăla cu ziarele. Flăcăul ăla… Septi… ăă… Akofeli. E ceva în privinţa lui care nu are niciun sens.

— Dar ce putea el să aibă de-mpărţit cu Stålhammar? zise Felicia, privindu-l întrebător.

— E o-ntrebare bună, replică Bäckström, deja îndreptându-se spre uşă. Merită să te gândeşti la asta, Felicia.

Gata, i-am dat negricioasei ăsteia drăguţe ceva cu care să-şi bată capul, cugetă Bäckström. Ce mama dracului are Akofeli de-a face cu crima lor? N-are de-a face nici cât negru sub unghie, dacă mă-ntrebaţi pe mine, se gândi el.

•

— Ia o maşină, Stigson, zise Bäckström, după ce se îndepărtară suficient de urechile sensibile ale Annikăi Carlsson.

— Rezolvat deja, zise Stigson. Am adresa lui Stålhammar. Pe Järnvägsgatan, la numărul…

— Mai încolo, îl întrerupse Bäckström. Dă-i un telefon femeii ăleia, Andersson, şi întreab-o dacă-i putem face o vizită.

— Sigur, şefu'. Vrei să-i arăţi fotografii cu Stålhammar?

— Mă gândeam să arunc mai întâi o privire la balconaşele ei, zise Bäckström.

Începea să se simtă iarăşi el însuşi. Totul la timpul său, inclusiv pozele cu Stålhammar, îşi spuse.

— Balconaşe, oftă Stigson şi clătină din cap dezaprobator. Şefule, îţi promit că-i vorba de balcoane aici, de ditamai balcoanele.

17.

Of, băga-mi-aş! îşi zise Bäckström de îndată ce femeia le deschise. Britt-Marie Andersson era o hoaşcă bătrână! Avea pe puţin şaizeci de ani. În vreme ce el era un bărbat în floarea vârstei, care abia în toamnă urma să împlinească cincizeci şi cinci.

•

Păr blond, lung, ochi albaştri ca de porţelan, buze roşii, dinţi atât de albi încât erau probabil de porţelan, bronzată bine, cu rochia înflorată ridicată binişor deasupra genunchilor, decolteu generos; sub nicio formă n-ar fi fost în stare să doarmă pe burtă. Ce soartă de mizerie, gândi Bäckström. Avea cel puţin şaizeci de ani totuşi, aşa că-şi ratase şansa la cârnatul lui Bäckström încă de la începutul noului mileniu.

Ca să completeze imaginea, mai avea şi un căţeluş care alerga încoace şi-ncolo lătrând. Un gândac din cei mexicani, pe care-l puteai îneca într-o ceaşcă. Pentru a sublinia asta, numele căţelului era Dulceaţă Mică.

— Hai la mami, zise protector deţinătoarea câinelui, luând făptura aceea bicisnică în braţe şi pupând-o pe bot. Dulceaţă Mică e tot timpul gelos când vin domni s-o viziteze pe mami, explică doamna Andersson, dând din gene şi zâmbind cu buzele ei cele roşii.

Ar trebui să ai grijă, să n-ajungi într-un *ménage à trois* cu el şi cu micul Stigson, îşi zise Bäckström. Arareori rata ocazia de a-şi imagina asemenea chestii.

•

Scoase apoi nişte fotografii de-ale prietenilor lui Danielsson, ca să isprăvească odată cu farsa asta şi s-o poată şterge de-acolo. Gazda se aşează pe un fotoliu jos, tapiţat cu pluş roz, îndemnându-şi musafirii să ia loc pe canapeaua înflorată din faţa ei. Şi în tot acest timp Dulceaţă Mică dădu ture, lătrând de zor, până ce stăpânei sale i se făcu milă şi-l sui în poală.

Dansatorul popular parcă intrase în transă. Pedofilie pe invers, îşi zise Bäckström.

Când hoaşca aia de Andersson se aplecase peste masă ca să se uite mai bine la prietenii alcoolici ai lui Danielsson, ochii micului Stigson se făcuseră cât nişte farfurii.

— Îi recunosc aproape pe toţi, zise doamna Andersson, îndreptându-şi spinarea şi umflându-şi de câteva ori pieptul, în vreme ce le zâmbea larg musafirilor. Sunt amici de demult de-ai lui Danielsson. Au tot apărut în toţi anii ăştia de când stau aici şi nu cred să-l fi văzut pe vreunul treaz vreodată. Ăsta nu-i un fost poliţist? întrebă, aşezându-şi unghia lungă, dată cu ojă roşie, pe fotografia de paşaport a lui Roland Stålhammar.

— Aşa-i, zise Bäckström. S-a pensionat.

— Aş spune că el era în apartament la Danielsson, când cu gălăgia, în seara de dinainte să fie ucis.

— Ce te face să spui asta, doamnă Andersson?

— L-am văzut când am ieşit să-l plimb pe Dulceaţă, zise femeia. Dar nici nu mai ştiu de câte ori l-am văzut pe Roly ăsta, parcă aşa-l cheamă, intrând şi ieşind de la Danielsson.

— Altcineva? zise Bäckström, arătând spre teancul de fotografii.

— Acela e de fapt fostul meu cumnat, Halvar Söderman, zise doamna Andersson, arătând spre poza unui fost vânzător de maşini, Halvar „Halfy" Söderman, de şaptezeci şi unu de ani. Am fost măritată cu fratele lui mai mare, Per Söderman, Per A. Söderman, lămuri doamna Andersson, accentuând A-ul.

— Era cu totul altfel decât fratele lui, care face degeaba umbră pământului. Vă pot asigura de asta, dar, din păcate, soţul meu a murit acum zece ani.

Probabil a mierlit-o când i-a aterizat o ghiulea în cap, îşi zise Bäckström. Privi pentru o ultimă oară la incontestabilele dotări ale lui Britt-Marie, îi mulţumi pentru ajutor, îl ridică în picioare pe Stigson, care nu se mai dădea dus, şi îşi luă rămas-bun. Stigson arăta de parcă Bäckström i-ar fi smuls inima din piept şi, în ciuda regulamentelor, se aplecă şi-o îmbrăţişă pe hoaşca bătrână înainte să plece, cu chiu, cu vai, de acolo.

•

— Ce femeie, ce femeie, oftă Jan O. Stigson după ce se sui iarăşi la volanul maşinii şi porniră spre Järnvägsgatan, ca să arunce o privire discretă asupra locuinţei lui Stålhammar.

— Nu ţi-a dat prin cap că-i destul de bătrână ca să-ţi fie bunică? întrebă Bäckström.

— Poate maică-mea, îl corectă Stigson. Gândeşte-te, Bäckström, cum ar fi să ai o mamă cu un aşa corp?

— Se vede treaba că eşti foarte ataşat de mama ta, zise la băşcălie Bäckström.

Aceeaşi mamă care l-o fi expus la abuz incestuos încă de mic, gândi.

— Nu e toată lumea? zise sergentul Stigson, privindu-şi cu uimire şeful. Adică… nu-şi iubeşte toată lumea mama?

Clar, victimă a incestului. Bietul amărât, gândi Bäckström, mulţumindu-se totuşi să dea din cap.

18.

Bäckström făcuse totul ca la carte. Îl puse mai întâi pe Stigson să dea câteva ture prin cvartalul unde locuia Stålhammar. Nici urmă de el.

Apoi intrară în clădire şi puseseră urechea la cutia poştală, ca să asculte zgomotele din casă. Dar nu se auzea nimic.

După care Bäckström îl sună pe telefonul fix. Auziră telefonul în apartament, însă nicio mişcare umană ca reacţie.

Îl sună şi pe mobil.

— Roly, hârâi Stålhammar, însă Bäckström nu spuse nimic. Alo? Alo?

Bäckström puse capăt apelului.

— Sunt convins c-a şters-o, făcu Bäckström, dând din cap către Stigson, în vreme ce vecinul de alături al lui Stålhammar deschisese uşa şi începuse să se holbeze la ei.

Un omuleţ vânos, cam la şaptezeci de ani, îl evaluă Bäckström.

Lucruri din astea nu se întâmplau la manual, însă, desigur, Bäckström ştia să facă faţă situaţiei.

— Ştiţi pe unde-i Roly? întrebă amabil. E un prieten vechi şi-am vrea să stăm de vorbă cu el.

— Mda, nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama de asta, şuieră bătrânelul fără să-şi dezlipească privirile de la cămaşa Hawaiiană a lui Bäckström şi de la ţeasta rasă a lui Stigson.

Dar nu le putea zice nimic şi, dacă nu plecau de-acolo urgent, ameninţa să cheme poliţia.

•

Pe drumul de întoarcere la secţie, Bäckström se apucă să-i explice lui Stigson toate chestiile obişnuite şi evidente. Că trebuia vorbit cu cei de la supraveghere să stea cu ochii pe casa lui Stålhammar şi s-o anunţe imediat pe Annika dacă acesta îşi făcea apariţia. Apoi să le dea celor care se ocupau de interceptări numărul de mobil al lui Stålhammar şi să vadă dacă puteau aproxima locul în care se afla Stålhammar când primise apelul.

— Ai notat ora apelului?

— Ora paisprezece patruzeci şi cinci şi douăzeci de secunde, încuviinţă Stigson. Fără grijă, şefule, îl asigură sergentul.

Când ieşi din maşină se ciocni de Annika Carlsson, care-i solicită o discuţie între patru ochi şi-i aruncă o privire mohorâtă lui Stigson.

— Cu ce te pot ajuta, Annika? zise Bäckström, cu un zâmbet blând.

— Am vorbit la procuratură. Îi dau cazul lui Tove. E bună, îl încredinţă ea.

Deci ţi-ai făcut de cap şi cu ea, îşi zise Bäckström. Însă ar fi fost necugetat să zică asta cu voce tare. Doar nu vrei să-ţi începi weekendul cu o fractură de craniu, Evert.

— Vrei să supraveghez eu treaba pe weekend, sau te ocupi tu? continuă Carlsson.

— Dacă ai putea tu, ar fi grozav. La ultima misiune a fost un balamuc total. A trebuit să fac multe ore suplimentare spre sfârşit şi… fiindcă vreau să fiu pe fază dacă se-ncing lucrurile – mă gândeam să-mi iau liber weekendul ăsta.

Nicio problemă, zise Carlsson.

•

După ce Bäckström se întoarse în birou să-şi strângă lucrurile şi să o şteargă, Niemi îşi băgă deodată nasul pe uşă, părând a avea multe pe cap.

— Pot să iau loc? făcu Niemi şi se şi aşeză înainte ca Bäckström să dea din cap.

— Ce pot face pentru tine? zise Bäckström.

Finlandez infect, îşi spuse.

•

Nu mare lucru, potrivit lui Niemi. Era vorba, mai degrabă, de ce putea el să facă pentru Bäckström.

— Un sfat pe care ţi-l ofer cu bună credinţă.

— Ascult.

— Cred că ar trebui s-o laşi mai moale cu Roly Stålhammar, zise Niemi. Nu-i genul care să aibă nevoie de-un capac de cratiţă ca să ia maul cuiva ca Danielsson. Şi erau prieteni. Nu se potriveşte deloc.

— Serios? zâmbi Bäckström, înveselit. Corectează-mă dacă greşesc, dar mai întâi Danielsson şi Stålhammar stau, beau ca porcii şi se distrează până pe la zece şi-un sfert, în seara aia. Apoi vine vecina şi le spune să înceteze cu scandalul. La puţin timp după, Danielsson e omorât în bătaie. Dar nu de Stålhammar, fiindcă ăsta deja a pornit-o împleticit spre casă, să-şi facă somnul de frumuseţe. Mai degrabă apare instantaneu un făptaş necunoscut, din neant, invizibil, fără să scoată vreun sunet sau să lase vreo urmă, fiindcă nici tu şi nici Hernandez n-aţi găsit nimic, deşi e limpede că făptaşul ăsta l-a omorât pe Danielsson în bătaie. Am zis bine?

— Ştiu că sună ciudat, zise Niemi, dar…

— Am zis bine? repetă Bäckström, aruncându-i o privire acră.

— Da, fiindcă n-aş crede că Roly poate face aşa ceva unui prieten, deci aşa trebuie să se fi întâmplat, chiar dacă pare foarte puţin probabil.

— Ei bine, eu nu cred asta, zise Bäckström. Şi-acum scuză-mă, te rog.

•

Niemi ridică din umeri, îi ură weekend plăcut şi ieşi. Bäckström se mulţumi să încline scurt din cap, după care părăsi casa de nebuni, adică actualul său loc de muncă, şi porni pe jos spre casă.

19.

Peste o oră, Bäckström se aşeză la masa din bucătărie din sălaşul său liniştit şi, transpirat de atâta efort, luă o foaie de hârtie şi un creion ca să-şi facă ordine în noua sa viaţă.

Ia să vedem, cugetă Bäckström, umezind cu limba mina creionului. Mai întâi două zile de post. Viaţă sănătoasă până la ultimul detaliu, numai legume, apă şi alte bunătăţi. Apoi, în următoarele două zile, un program alimentar mai echilibrat, după care, dacă o scotea la capăt cu bine, ar fi trebuit să poată – conform metodei Bäckström – să-şi poată face de cap duminică. Grozav, mă pot descurca cu asta, îşi zise Bäckström.

•

Dar avea să se-ntâmple mai devreme de-atât, fiindcă încă de vineri seară avu o revelaţie.

•

Se băgă mai întâi sub duş, apoi se şterse cu grijă, îşi îmbrăcă halatul, se aşeză pe canapea şi se uită la filmul pe care i-l dăduse doctorul. Îl privi de la un capăt la altul. Apoi se îmbrăcă în trening, făcu jumătate din drumul până la Kungsholmen şi-şi turnă pe gât trei beri cu conţinut scăzut de alcool de îndată ce intră iarăşi pe uşa casei. Nu-l ajuta. Vulturul se încurcase iarăşi în cablurile electrice.

Într-o asemenea situaţie nu mai avea încotro. Luă o pastilă cafenie şi una albastră şi se prăbuşi ca o focă izbită cu bâta; cândva în acest răstimp, aflat între amorţire şi somn, avu o revelaţie divină.

•

În dormitor, atunci, era întuneric şi cam ceţos, naiba ştie cum de era posibil, şi deodată un bărbat înalt şi slab, în haine albe, cu barba până la brâu, păşi spre patul lui, îi puse o mână vânoasă pe umăr şi-i vorbi.

— Fiule, zise omul, fiule, mă asculţi?

Cum adică… tata? îşi zise confuz Bäckström, văzându-l pe bătrânul slăbănog, cu barbă albă. N-aducea deloc cu beţivanul de fost sergent din districtul Maria care, potrivit mamei lui nebune, îl zămislise pe Bäckström însuşi.

— Doamne Dumnezeule, îşi zise Bäckström, dându-şi brusc seama ce se petrece. Doamne sfinte!

— Fiule, repetă bărbosul, tu auzi ce-ţi zic?

— Ascult, Tată.

— Viaţa ta nu mai este întreagă, ci s-a făcut bucăţi, bubui bătrânul. Te-ai abătut pe o cale greşită, fiule, ai ascultat de profeţi falşi.

— Scuze, Tati, zise Bäckström cu o privire ruşinată.

— Du-te în pace, fiule, spuse bătrânul, bătându-l iarăşi cu palma pe umăr. Asigură-te că găseşti iarăşi calea. Adună-te şi revino-ţi.

— Promit, Tată, zise Bäckström ridicându-se în şezut, dintr-odată complet treaz.

•

Mesajul fusese cât se poate de clar. Mai făcu un duş, îşi trase pe el nişte pantaloni, o cămaşă curată şi o jachetă.

Păşi în stradă şi ridică privirile spre albastrul necuprins al cerului, mulţumindu-i Domnului şi Creatorului său.

— Mersi mult, Tati, spuse Bäckström, iar două minute mai târziu era deja aşezat la masa lui obişnuită, la barul lui preferat din zonă.

— Pe unde naiba ai fost, Bäckström? zise femeia de la bar.

Era finlandeză şi uneori mai nimerea pentru câte-o partidă de sex în patul lui Bäckström, asta dacă nu exista, firește, vreo ofertă mai bună.

— Un caz de omor, zise Bäckström pe un ton viril şi concis. M-am chinuit toată săptămâna, dar acum, în sfârşit, am toate piesele la locul lor.

— Vojne, vojne. Ce bine că te au acolo, Bäckström. Pare că meriţi un premiu, zise femeia cu un surâs matern.

— Se-nţelege de la sine, spuse Bäckström, apoi comandă o halbă şi o duşcă mare de tărie înainte să mănânce.

•

Cârnaţi afumaţi cu sfeclă roşie şi cartofi gratinaţi, lângă care puse ca garnitură, pentru siguranţă, nişte paté de ficat şi ochiuri. Apoi porni să-şi sărbătorească weekendul în felul obişnuit şi, la ora nouă, luni, când luă un taxi spre serviciu, aruncase deja la coş filmul doctorului acela nebun. Plus că trebuia să te uiţi foarte, foarte atent ca să descoperi vreo asemănare între el şi tipul ăla cu scutec.

— Falşi profeţi, pufni Bäckström.

— Pardon? făcu şoferul de taxi, privindu-l surprins.

— La secţia de poliţie Solna. Nu m-ar deranja să şi ajungem azi, spuse Bäckström, redevenit el însuşi.

20.

Când Bäckström ajunse la birou, găsi o notă pe birou, de la una dintre echipele de interceptări telefonice. Apelul lui Bäckström către Stålhammar, de vineri după-amiază, ajunsese pe undeva pe partea cealaltă a strâmtorii Öresund, în mijlocul Copenhagăi.

— Ştiam eu, al naibii, mârâi Bäckström, sunând-o pe Annika Carlsson pe mobil.

— Bună dimineaţa, Bäckström, zise Carlsson.

— Lasă asta, replică Bäckström, cu politeţea care-l caracteriza. Se pare că nemernicul de Stålhammar a fugit în Copenhaga.

— Nu mai e acolo, zise Carlsson. Tocmai am primit un telefon de la dispecerat. Se pare că-i la parter, în secţie, şi vrea să vorbească cu noi.

•

Zece minute mai târziu, Carlsson şi Stålhammar se aflau într-una dintre camerele de anchetă ale secţiei. Stålhammar arăta de parcă avusese un weekend agitat, judecând după haine şi după înfăţişare. Barbă nerasă de trei zile, asudat, cu haine nespălate, mirosind a băutură învechită şi proaspătă. Însă, altminteri, rămăsese cam la fel. Un bărbat solid, cu trăsături ascuţite şi faţă brăzdată, fără un gram de grăsime pe trupul musculos.

— E o treabă îngrozitoare, Bäckström, zise Stålhammar, ştergându-se pe la colţul ochiului cu pumnul drept. Ce fel de nemernic a fost în stare să-l omoare pe Kalle?

— Speram că tu ai putea să ne răspunzi la întrebarea asta, zise Bäckström. Te căutăm de câteva zile.

— Am plecat spre Malmö de joi dimineaţă, zise Stålhammar, frecându-şi ochiul înroşit. Atunci s-a întâmplat, parcă, dacă am înţeles eu bine.

— Ce făceai în Malmö?

Eu pun întrebările aici, îşi zise Bäckström.

— Am o iubită de demult acolo. O femeie de nota zece, aşa că miercuri, când am câştigat la curse cu Kalle şi m-am ales deodată cu zece mii în buzunar, n-a fost o decizie grea. Am luat trenul. Avioanele nu le suport, prea-s înghesuite. Trebuie să fii japonez şi să n-ai picioare ca să-ncapi pe locurile alea. Şi nici nu umblă cu cărucioarele alea. Am luat trenul de dimineaţă. Am ajuns acolo un pic după prânz.

— Şi ea are un nume? întrebă Bäckström.

— Cine? făcu Stålhammar, privind-o cu surprindere pe Annika Carlsson.

— Vechea ta dragoste din Malmö, limpezi Bäckström.

— Sigur că are. Marja Olsson. Stă pe Staffansvägen, la numărul patru. E în cartea de telefon. Lucrează ca asistentă la un spital de acolo. M-a aşteptat în gară la Malmö. Poţi s-o suni dacă nu mă crezi.

— După aceea ce-ai făcut?

— După aceea… n-am mai ieşit din casă până vineri, când ne-am dus în Copenhaga ca să luăm un prânz ca lumea. Am ţinut-o aşa toată ziua şi jumătate de noapte.

— Apoi?

— Apoi ne-am întors. Dimineaţa devreme. La Malmö, adică, înapoi la Marja acasă, şi ne-am făcut iarăşi de cap, ca de obicei. Am ieşit după cumpărături, înainte să se-nchidă magazinele, apoi ne-am pus iarăşi pe treabă.

— V-aţi pus iarăşi…?

— Sigur, oftă Stålhammar. Ea e-ntr-o formă foarte bună, şi cocoşelul meu era tare. Nici nu cred că ne-am dat jos din pat până duminică după-amiază, când m-a sunat Flash pe mobil, să-mi spună ce s-a întâmplat.

— Flash?

— Björn Johansson, alt prieten vechi, din şcoală. Poate-l ştii, e bine-cunoscut prin părţile astea. O adevărată figură din Solna. Se ocupa cândva de-o prăvălie, Flash Electrice, prin Sundbyberg, acum însă a preluat-o băiatul lui. Mi-a zis deci ce s-a întâmplat şi nu mi s-a mai părut normal să

atârn prin Malmö, aşa că am suit în trenul de noapte şi-am venit să vă ajut să-l găsiţi pe nemernicul care l-a omorât pe Kalle.

— Frumos din partea ta, Roland, zise Bäckström.

Se pare că bătrânul Roly a stat să chibzuiască, îşi zise inspectorul, şi s-a decis să opună un pic de rezistenţă.

— Păi ce naiba, sigur că o să ajut. Aşa că iată-mă, susţinu Stålhammar.

•

Mai trecură două ore până să clarifice ce anume făcuse Stålhammar de joi dimineaţă, când pornise brusc spre Copenhaga, până luni dimineaţă, când apăruse la secţie. Apoi luară pauză de prânz.

Bäckström se îndopă serios, fiindcă îşi dădea seama că treaba urma să fie istovitoare. Chiftele şi piure, sos de smântână şi, de data asta, prăjiturele şi cu migdale, şi cu marţipan. Annika Carlsson luă paste cu salată şi o apă minerală, apoi se duse să vadă dacă Alm şi ceilalţi se apucaseră deja să verifice informaţiile oferite de Roland Stålhammar în privinţa vizitei sale în Malmö şi Copenhaga. Stålhammar se mulţumi cu un sandviş şi o ceaşcă de cafea aduse de la cantină de Annika.

Ne apropiem, îşi zise Bäckström după ce se aşezară iarăşi pe scaune. Stålhammar începuse să transpire într-un fel promiţător şi, când duse cana la gură, trebui să-şi folosească amândouă mâinile.

— Ai fost la Solvalla miercuri, săptămâna trecută. Miercuri, 14 mai, zise Bäckström. Ce ne poţi spune despre asta?

•

Ajunsese acolo pe la patru, ca să vadă încălzirea, apoi dăduse o tură ca să-i asculte un pic pe vechii săi prieteni.

— Încălzire? întrebă Annika.

Nu vorbise prea mult înainte de prânz.

Stålhammar îi explică. Atunci când scoţi caii pe pistă, înainte de cursă, ca să le faci încălzirea.

— E ca şi cum ai face exerciţii fizice. Încălzire. Înainte să începi să alergi ca lumea, spuse Stålhammar.

•

Peste vreo oră apăruse şi Kalle Danielsson. Stătuseră de vorbă cu Gunnar Gustafsson, care-i asigurase că pontul pe care li-l dăduse cu o zi înainte era încă valabil. Instant Justice se purtase impecabil pe parcursul primei runde de încălzire. Vechea lui accidentare părea să se fi vindecat bine.

— Potrivit lui Gunnar, era un cal nou-nouţ, zise Stålhammar. Nu la fel de impetuos, însă cu acelaşi fizic fenomenal. Dacă mă-ntrebi, e ca un afurisit de tren, Bäckström.

— Cum v-aţi găsit la Valla? vru să ştie Annika. V-aţi înţeles dinainte unde să vă vedeţi, sau cum?

— Cred că m-a sunat pe mobil, zise Stålhammar, clătinând din cap. Cel puţin aşa presupun.

— Deci Kalle avea mobil?

— N-are toată lumea acum? zise Stålhammar, privind-o cu surprindere.

— Ai numărul lui? Numărul de mobil? clarifică Bäckström.

— Nu cred, zise Stålhammar, clătinând din cap. De ce l-aş avea? De obicei îl sunam acasă, ori dădeam unul de celălalt pe undeva. Dacă nu era acasă, îi lăsam un mesaj pe robot. Şi mă suna el. Oricum, avea numărul meu de mobil.

— Ia stai un pic, Roland, insistă Bäckström. Trebuie să fi avut numărul de mobil al lui Danielsson.

Ceva nu se potriveşte aici, îşi zise.

— Nu, n-asculţi ce zic? spuse Stålhammar, aruncându-i o privire dubioasă.

— L-ai văzut vreodată cu un mobil? întrebă Carlsson. Eşti sigur?

Ceva nu se potriveşte aici, îşi zise şi Annika.

— Acum, că ai adus vorba, nu cred că l-am văzut.

Rahat, îşi zise Bäckström, schimbând o privire scurtă cu colega lui şi decizând să schimbe tactica.

— Ne ocupăm mai târziu de asta. Deci, tu şi cu Danielsson aţi câştigat un purcoi de bani?

•

Pusese, cu Danielsson, cinci sute pe victoria reîntrupatului Instant Justice şi, la două minute de la începerea cursei, erau cu douăzeci de mii de coroane mai bogaţi.

— După aceea? întrebă Bäckström.

— Kalle a încasat banii şi a plecat acasă cu taxiul ca să ia de mâncare pentru cină. Urma să ne întâlnim la el să mâncăm ceva, mai târziu, aşa că mi s-a părut că are sens. În felul ăsta nu poţi cădea pradă tentaţiilor. Când ai aproape şaptezeci de ani ajungi să te cunoşti destul de bine. A fost şi o decizie bună, fiindcă după următoarea cursă am rămas în pielea goală. A trebuit să împrumut o sută de la un vechi prieten, ca să nu trebuiască să merg pe jos până la Kalle. Era deja aproape opt şi n-avea niciun sens să ne punem pe mâncat în mijlocul nopţii. Asta dacă nu luam, cumva, o cină târzie.

Rahat, îşi zise Bäckström.

— Are şi-un nume?

— Cine? făcu Stålhammar, scuturând surprins din cap. Kalle?

— Bărbatul de la care ai împrumutat suta.

— Flash, credeam c-am mai zis. N-am vorbit despre el înainte de prânz?

— Ai luat un taxi până acasă la Danielsson pe Hasselstigen? întrebă Bäckström, cu cele declarate de Britt-Marie Andersson încă proaspete în minte.

— Așa e, încuviință Stålhammar, înclinând capul.

— Ești absolut sigur?

— La naiba, nu, dacă mă gândesc bine. Suta n-a fost de ajuns și irakianul ăla lacom care m-a dus mi-a făcut vânt pe Råsundavägen. Nu chiar la capătul lumii, e adevărat, fiindcă nu mai erau decât vreo două sute de metri până la ușa lui Kalle, dar ultima bucată de drum am făcut-o pe jos.

— Ai bonul fiscal?

— L-aș fi luat, zise Stålhammar, fiindcă-i dădeam toate chitanțele lui Kalle. Le vindea unui amic vechi care are o afacere cu electrocasnice. Numai că nenorocitul a șters-o.

— Ai mers, deci, pe jos ultima bucată, clarifică Bäckström.

Totuși nu-i așa de prost machitorul ăsta bătrân, își zise.

— Ce-a fost după aceea?

•

Împărțiseră, mai întâi, banii în două. Mai mult sau mai puțin. Stålhammar luase 10 300 de coroane, în bancnote de o mie și de o sută, dar fiindcă Danielsson n-avea să-i schimbe, Stålhammar îl lăsase să păstreze ultima bancnotă. „Prieten vechi, doar nu-i un capăt de lume", așa-i zisese, ridicând din umeri.

•

Apoi se puseseră pe mâncat, băut și vorbit. Începuseră pe la opt jumătate cu costițe de porc și fasole, câteva beri la cutie și tării. După ce se terminase mâncarea, Kalle își pregătise niște vodcă cu apă tonică, în vreme ce Stålhammar își turnase un pahar fără niciun adaos. Mai vorbiseră, amândoi foarte bine dispuși, iar Kalle pusese niște albume vechi de-ale lui Evert Taube.

— Omul ăla știa meserie, zise plin de simțire Stålhammar. La naiba, de când a dat colțul Evert nu s-a mai compus un cântec ca lumea în țara asta.

— Cât timp ați ascultat muzică? întrebă Annika Carlsson.

— Destul de mult, zise Stålhammar privind-o surprins. Aveam niște viniluri, cred că le-am pus de mai multe ori. *Bătrânul Highland Rover, un bric din Aberdeen, a acostat lângă San Pedro și a făcut un plin*, începu să îngâne Stålhammar încetișor. Auzi cât de bun era, Carlsson? Am cuvintele încă aici, ca o pereche comodă de pantofi.

— Și cât ați ținut-o cu cântatul? întrebă Bäckström.

— Până ce o cotoroanţă nebună a sunat la uşă şi-a început să ţipe şi să răcnească. Eu stăteam în sufragerie şi-l ascultam pe Evert, aşa că n-am văzut-o, dar de auzit am auzit-o prea bine.

— Pe la ce oră? insistă Bäckström.

— Habar nu am, ridică Stålhammar din umerii laţi. Dar ştiu cât era ceasul când am ajuns acasă şi-am sunat-o pe Marja, fiindcă m-am uitat la ceas înainte. Doar n-o să suni oamenii în creierii nopţii.

— Şi cât era ora atunci?

— Unsprezece şi jumătate, dacă-mi amintesc bine. Ţin minte că mă gândeam că-i prea din pripă, dar îmi intrase deja ideea în cap. Mi-am făcut curaj şi am sunat-o. Vă daţi seama că mai întâi am pus-o de-o mică sărbătorire acasă. Mai aveam ceva prin dulap şi cred că în timp ce beam mi-a venit ideea s-o pornesc spre sud.

— Atunci… pe la cât ai plecat de la Danielsson?

Cum dracu' verificăm asta? îşi zise Bäckström.

— De îndată ce hoaşca bătrână a început să ţipe, mi-am dat seama că era vremea să mă duc acasă şi să dorm un pic. I-am zis deci la revedere lui Kalle şi-am plecat. Nu se poate să-mi fi luat mai mult de zece minute, timp în care am greşit şi drumul de vreo două ori, zise Stålhammar, zâmbind şi clătinând din cap. Petrecerea se cam fâsâise, ca să zic aşa, iar pe Kalle îl apucaseră dracii şi-o sunase pe femeia care ţipase la noi. Se certa cu ea la telefon când am plecat.

— Danielsson ţipa la vecina lui când ai plecat? repetă Bäckström.

— Întocmai, încuviinţă Stålhammar. Şi mi s-a părut un moment numai bun ca să plec la mine acasă, să am un pic de linişte şi pace. Doamne, ce treabă nasoală, continuă Stålhammar, frecându-şi iarăşi ochiul cu pumnul. Cât eu stăteam întins şi visam la Marja, un dement i-a spart casa lui Kalle şi l-a omorât în bătaie.

— De ce crezi că i-a spart cineva casa? întrebă Bäckström.

— Aşa zicea Flash, făcu Stålhammar, privindu-i cu uimire pe Annika şi Bäckström.

Din ce auzise, uşa de la apartamentul lui Kalle era scoasă din ţâţâni. Cineva îl atacase şi-l jefuise. Îl omorâse în somn.

— Când ai plecat, zise Bäckström ca să schimbe subiectul, îţi aminteşti dacă a încuiat uşa?

— Mereu făcea asta, era foarte atent. Nu am fost pe faţă atunci, dar sunt absolut sigur că a făcut-o. Obişnuiam să-l tachinez în privinţa asta. Pentru că se încuia mereu pe dinăuntru. Eu nu pun niciodată siguranţa când sunt acasă.

— Se temea de cineva, dacă încuia uşa mereu?

— Cred că nu voia să intre nimeni şi să-i fure lucrurile. Avea totuşi nişte chestii valoroase prin casă.

— Cum ar fi? dori să ştie Bäckström, care fusese în apartament şi-l văzuse în toată gloria sa mizeră.

Ia să vedem, îşi zise.

— Păi, făcu Stålhammar, părând că meditează adânc. Vechea lui colecţie de discuri cred că valora multişor. Şi mai avea un birou valoros.

— Cel din dormitor? spuse Bäckström.

Cum Dumnezeu să poată cineva şterpeli aşa ceva? Şi cum de ajunsese vreodată în poliţie un specimen ca Stålhammar ăsta?

— Ăla, da, încuviinţă Stålhammar. Chestii de epocă. Kalle avea nişte lucruri din astea. Covoare vechi autentice, o mulţime de chestii vechi, drăguţe.

— Am nişte probleme cu ce declari, zise Bäckström. Când l-am găsit, uşa era descuiată şi nu se vedea vreun semn de intrare cu forţa. Pe dinăuntru uşa se poate încuia ori cu cheia, ori cu zăvorul. Pe dinafară doar cu cheia. Când au ajuns acolo colegii mei, uşa era larg deschisă, dar fără vreo urmă pe ea. Criminaliştii noştri cred că, la plecare, făptaşul a tras uşa după el, dar fiindcă uşa de la balcon din camera de zi era întredeschisă, curentul a deschis iar uşa de la intrare. Cum explici asta?

— Cum să explic? zise uimit Stålhammar. Dacă asta zic criminaliştii, înseamnă că aşa e. Nu mă-ntreba pe mine ce naiba cred. Eu sunt poliţai bătrân, nu expert criminalist. Întreabă-l pe Pelle Nieme sau pe vreunul de-ai lui.

— Colegii mei şi cu mine credem altceva, zise Bäckström, făcându-i un semn din cap Annikäi Carlsson. Credem că Danielsson l-a lăsat pe făptaş înăuntru fiindcă era cineva pe care-l cunoştea şi-n care avea încredere.

Na, să vedem ce faci acum, îşi spuse.

— Eşti pe un drum greşit, Bäckström, zise Stålhammar, clătinând din cap. Care dintre prietenii noştri vechi ar avea vreun motiv să-l omoare pe Kalle?

— Alte sugestii nu ai? Eu şi colega Carlsson speram să ai.

— Păi… unul dintre amicii vechi la care m-aş gândi ar fi probabil Manhattan. Din gaşca veche, adică. Doar el îi purta pică lui Kalle, adică.

— Manhattan? Cum ar fi… cartierul din New York?

— La naiba, nu. Cum ar fi băutura aia dezgustătoare făcută din whisky şi lichior. Cum naiba de i-o fi venit cuiva ideea să toarne lichior în whisky?

— Manhattan, repetă Bäckström.

— Manne Hansson, explică Stålhammar. Zis Manhattan printre prieteni. A fost cândva barman la vechiul Carlton. Putea să fie negru-n cerul gurii după

ce i se urca la cap băutura. A băgat nişte bani într-o companie, la sfatul lui Kalle, şi evident că banii s-au dus dracului. Aşa că n-a fost prea bucuros.

— Manne Hansson, repetă Bäckström. Şi unde putem să dăm de el?

— N-o să fie uşor, mă tem, zise cu un zâmbet Roland Stålhammar. Ai şanse mari în cimitirul din Solna. Se pare că ai lui i-au răspândit cenuşa în luminişul memorial de-acolo, ca să reducă din costuri.

— Şi când a fost asta? zise Bäckström.

Oare ce-am făcut să merit asta? îşi zise.

— Oho, în urmă cu o groază de timp. Să tot fie zece ani bătuţi pe muchie, cred.

•

— Un lucru mă întreb, Roland, zise Annika. Ai fost unul de-ai noştri, aşa că ştii la fel de multe ca noi despre verificarea apelurilor telefonice.

— Încă mai ţin minte ceva şmecherii, zise Stålhammar, părând că se împăunează.

— Când l-ai lăsat pe Kalle Danielsson, era la telefon şi ţipa la vecină. Am verificat. A sunat pe la zece jumătate. Zici că te-ai dus acasă şi că ţi-a luat cam zece minute. Adică ai ajuns cam pe la unsprezece fără douăzeci.

— Cam aşa ar fi, aprobă Stålhammar.

— Şi zici că prietena ţi-ai sunat-o pe la unsprezece jumătate.

— Da, sunt sigur, fiindcă m-am uitat la ceas înainte. Nu voiam să sun prea târziu, v-am zis.

— Dar ce-ai făcut înainte de asta? Ajungi acasă la unsprezece fără douăzeci şi-o suni la unsprezece jumătate. Sunt cincizeci de minute. Aproape o oră. Ce-ai făcut în timpul ăsta?

— V-am spus, îngăimă Stålhammar, aruncându-i o privire uimită.

— În cazul ăsta… cred că am uitat, zise Annika Carlsson. N-ai vrea să-mi reîmprospătezi memoria?

— Mai aveam ceva băuturică în dulap. Şi aveam ceva de sărbătorit, aşa că am început cu o duşcă. Apoi am sunat-o pe Marja. Şi… ei bine, cred că sângele a început să-mi curgă un pic prin vene cât am stat acolo, ca să beau un păhărel, zise Stålhammar cu un zâmbet strâmb.

— Cincizeci de minute, repetă Annika, schimbând o privire iute cu Bäckström.

— Cred că a fost o duşcă pe cinste, zise Bäckström.

— Nu fi aşa, zise Stålhammar. Am stat şi eu, gândindu-mă la diverse chestii.

— Pe un subiect cu totul diferit acum, zise inspectorul, îţi aminteşti cumva dacă Danielsson avea o geantă sau o servietă diplomat? Din alea şmechere, din piele, cu încuietori de alamă?

— Da, avea. Din piele cafenie. O servietă ca lumea, de director. Ultima oară am văzut-o când am fost acolo să mâncăm, în seara de dinainte să fie omorât. Sunt sigur că am văzut-o.

— Eşti sigur? Cum poţi fi aşa de sigur?

— Fiindcă o pusese pe televizor, răspunse Stålhammar. În camera unde am mâncat. Ce loc aiurea ca să pui o servietă! OK, n-am o aşa geantă, dar nu cred că aş ţine-o pe televizor. Dar de ce întrebi?

— Lipseşte, zise Bäckström.

— Ah, făcu ridicând din umeri Stålhammar. Era acolo când am plecat eu, tot pe televizor.

— Când am ajuns noi, dimineaţa, nu mai era. N-ai cumva idee ce s-o fi ales de ea?

— Haide, Bäckström, las-o moartă! făcu Stålhammar, ţintuindu-l cu ochii săi adânc îngropaţi în orbite.

— Cred că o să luăm o pauză, zise Bäckström, făcându-i colegei semn cu bărbia.

— Foarte bine, zise Stålhammar. Mi-ar prinde bine să trec pe-acasă, să fac un duş.

— Probabil că o să fie nevoie să mai aştepţi câteva minute, Roland, zise cu un zâmbet prietenos Annika. O să trebuiască să schimbăm o vorbă cu procurorul înainte să poţi pleca.

— OK, ridică din umeri Stålhammar.

•

Peste o oră, procurorul-şef Tove Karlgren decidea să-l reţină pe fostul inspector Rolan Stålhammar. Bäckström şi Carlsson reuşiseră s-o convingă şi, cu toate că bombănise, se arătase în cele din urmă de acord cu ei. Stålhammar ar fi avut suficient timp ca să-l omoare pe Karl Danielsson şi să scape de haine şi celelalte lucruri în drum spre casă. Erau destule detalii care-l incriminau şi încă destule de limpezit. Era aşadar pe bună dreptate suspect de crimă şi, câtă vreme investigatorii cercetau ce le relatase el şi-i verificau apartamentul, era mai bine pentru toţi cei implicaţi dacă Stålhammar rămânea închis.

•

Chiar înainte ca Bäckström să-şi încheie ziua de lucru, Peter Niemi îl sună. Erau primele date de la Laboratorul Naţional de Criminalistică privitoare la hainele mânjite cu sânge, abia sosite prin fax.

— Sângele lui Danielsson, zise Bäckström, afirmând mai degrabă un fapt decât punând o întrebare.

— Da, neîndoielnic, spuse Niemi.

Însă nimic care să nu provină de la Danielsson însuşi, din cele spuse de Niemi şi de cei de la laborator. Nicio fibră, fir de păr sau amprentă. Era o şansă să existe urme de ADN, însă avea să mai dureze ceva.

Dar cine dă două parale pe asta? cugetă Bäckström în vreme ce chema un taxi.

21.

În următoarea zi, marţi după prânz, echipa de anchetă îşi ţinu a treia şedinţă, la care participară cu toţii, inclusiv cei doi experţi criminalişti. Chiar înainte să înceapă întrunirea, în încăpere intră şeful din Solna, inspectorul Toivonen. Le făcu semn din cap celorlalţi, cu un zâmbet, apoi se aşeză în spatele încăperii.

Nouă oameni, dintre care doar unul e poliţist ca lumea, gândi Bäckström. În afara lui mai erau pe-acolo un finlandez nenorocit, un lapon idiot – şi ăsta, practic, tot un finlandez nenorocit – un chilian, o rusoaică, o negricioasă drăguţă, o lesbiană agresivă, un dansator popular retardat şi dragul de Lars Hopa-Mitică Alm, grav handicapat mintal din naştere. Unde mama mă-sii se duce poliţia noastră?

— OK, să-i dăm bătaie. Cum merge cu percheziţia la apartamentul lui Stålhammar? zise cu un semn din cap încurajator către Niemi.

•

Era, potrivit lui Niemi, aproape finalizată. Pe scurt, nu găsiseră nimic care să-l incrimineze pe Stålhammar. Niciun teanc de bani apărut ca din senin, nicio pereche de pantaloni cu sânge pe ei, nicio valiză care să poarte vreun semn de ciocan de tapiţerie.

Probabil că a ascuns bine totul şi a avut grijă să cureţe după el. Probabil că a îngropat mălaiul pe sub o piatră, ceva, îşi zise Bäckström. Cum te-ai aştepta de la un asemenea idiot.

— Puţinele lucruri pe care le-am aflat par să susţină versiunea lui Roly, zise Niemi.

— Ce-aţi găsit?

Cine-ar fi crezut? Deci de-acum îl numim pe suspect Roly? gândi Bäckström.

•

Găsiseră în dormitor, pe pat, dovezi ale călătoriei lui Stålhammar la Malmö şi Copenhaga. O geantă sport pe jumătate plină conţinea haine, murdare şi curate deopotrivă, o trusă de toaletă şi o sticlă de Gammeldansk

pe jumătate plină. Lucrurile obişnuite pe care cineva ca Stålhammar ar fi fost de aşteptat să le aducă acasă după o scurtă excursie în Malmö şi Copenhaga.

— Plus un teanc de bonuri fiscale, zise Niemi. Bilete de tren de întoarcere de la Malmö şi bilete de întoarcere de la Copenhaga. Bonuri din cinci baruri din Malmö şi Copenhaga. Vreo duzină de bonuri de taxi, plus altele. Toate astea ajung la un total de nouă mii de coroane suedeze. Intervalele de timp pe care ni le-a oferit se potrivesc destul de bine cu probele.

— Şi pe toate le-a adunat ca să le dea bunului său prieten Karl Danielsson, de îndată ce ajungea acasă, zise cu un rânjet Bäckström.

Cât de cretin poate fi cineva? îşi zise.

— Potrivit celor spuse de el, interveni Alm. Am vorbit cu el şi asta susţine. Dar îmi dau seama încotro baţi, Bäckström.

— Şi după asta ce-ai făcut? zise zâmbind Bäckström.

— Am vorbit cu femeia din Malmö la care s-a dus. Interviu telefonic. Am întrebat-o acelaşi lucru. A zis, spontan, că şi ea a observat asta la el când s-au dus în Copenhaga. De ce aduna atâtea bonuri? I-a spus că are un prieten bun acasă, la Stockholm, căruia i le dă.

— Cine ar fi crezut? zâmbi bucuros Bäckström. Roly-Stoly începe să facă mare caz de adunatul bonurilor, iar micuţa lui prietenă se-ntreabă ce l-o fi apucat. Fiindcă, probabil, înainte de asta nu le punea deoparte.

— Cum am zis, spuse Alm, îmi dau seama unde baţi.

— Mai e şi altceva? întrebă Bäckström.

Până nu-mi suflec mânecile şi nu-l bat măr pe Roly Stålhammar, gândi.

— Povestea cu intervalele orare. Alea cincizeci de minute pe care zice că le-a petrecut acasă înainte s-o sune pe Marja în Malmö. Telefonul l-a dat, asta e clar. A sunat de pe fix, la unsprezece şi douăzeci şi cinci seara, pe fixul Marjei Olsson.

— Rămân patruzeci de minute de gânduri năstruşnice, concluzionă Bäckström. Cu minutele astea ce-ai descoperit?

— Pentru început, am făcut un test de mers pe jos de pe Hasselstigen numărul unu, cu ocol prin Ekensbergsgatan, unde s-au găsit hainele, până la apartamentul lui Stålhammar din Järnvägsgatan. Durează cel puţin un sfert de oră, dacă nu vrei să faci jogging.

— Rămân treizeci de minute, zise Bäckström. Mai mult decât suficient ca să-i crape capul lui Danielsson. Să-i fure banii şi să se schimbe în haine curate. Să dosească haina de ploaie, papucii şi mănuşile de menaj în drum spre casă.

— Cam aşa ar fi, încuviinţă Alm. Problema este vecinul lui. Dacă spune adevărul, atunci nu se potriveşte.

Ştiam eu, îşi zise Bäckström. Efortul de grup pentru a-l scoate basma curată pe legendarul Roly începea să se vadă limpede.

•

Numele vecinului era Paul Englund, 73 de ani. Îngrijitor, acum pensionat, la Muzeul de Istorie Navală din Stockholm, acelaşi personaj care ameninţase că sună la poliţie la întâlnirea cu Bäckström şi Stigson. Englund avea un fiu ce lucra ca fotograf la cotidianul *Expressen*, care cu o seară înainte îşi sunase tatăl şi-i spusese că vecinul de alături era reţinut, fiind suspectat de omucidere. Nu-i lăsase cumva vecinul lui tăticu' vreo cheie de la casă, pentru ca fiul să poată face nişte fotografii frumoase cu bârlogul ucigaşului?

Papa Englund îi spulberase însă speranţele. N-avea nicio cheie. Stålhammar era un alcoolic gălăgios, şi cel mai rău soi de vecin. Îl încânta orice minut în care nu trebuia să stea în clădire cu el şi în dimineaţa următoare, în zori, sunase la poliţia din Solna ca să spună ce observase legat de Stålhammar în seara uciderii lui Danielsson. Acum, că avea ocazia să scape de el pentru totdeauna. Dacă şi-ar fi dat seama de consecinţele celor spuse de el, se prea poate să fi ales să-şi ţină gura.

•

— Bun, deci ce are de spus? întrebă Bäckström.

— Că l-a văzut pe Stålhammar intrând pe uşa imobilului în care locuiesc amândoi la aproximativ ora unsprezece fără un sfert, miercuri seară. E sigur că pe Stålhammar l-a văzut, dar fiindcă nu-l place din cale-afară şi de obicei evită să stea de vorbă cu el, a aşteptat un minut sau cam aşa înainte să intre şi el.

— OK, zise Bäckström. Cum naiba de putem fi aşa de siguri, şi ce căuta afară în toiul nopţii? De unde e aşa de sigur că era unsprezece fără un sfert? Şi era treaz măcar? Probabil că-i aceeaşi veche poveste. A încurcat zilele. Sau a greşit cu vreo oră, din astea. Ori a văzut pe cu totul altcineva. Sau inventează totul fiindcă vrea să pară important ori fiindcă vrea să-l distrugă pe Stålhammar.

— Să nu ne ambalăm, Bäckström, zise Alm savurând fiecare secundă. Dacă ce spune martorul e adevărat, atunci Stålhammar nu prea ar fi avut cum să-l omoare pe Danielsson. Sau, cel puţin, lucrurile nu s-au întâmplat cum am presupus noi. Nu imediat după ora zece jumătate. Să punem toate astea în ordine, continuă Alm. În fiecare seară, după ştirile de noapte de pe TV4, cele care se termină cu buletinul meteo la zece jumătate, Englund îşi scoate teckelul afară. Face mereu aceeaşi plimbare prin cartier şi întotdeauna durează cam un sfert de oră. Dar nu şi-n seara aceea, fiindcă, în momentul în care e pe cale să facă la dreapta, spre Esplanadă, e oprit de un agent de poliţie în uniformă care, mai mult sau mai puţin, îl trimite de unde

venea. Aşa că se-ntoarce. Fără tragere de inimă, fiindcă e cât se poate de curios. Apoi însă nu se mai petrece nimic şi se opreşte pe Järnvägsgatan, trăgând cu urechea vreo câteva minute, după care porneşte mai departe spre casă. Când ajunge la blocul de lângă al lui, la vreo douăzeci de metri de propria-i uşă, îl vede pe Stålhammar cum intră.

— Şi ce făceau colegii noştri în uniformă, atunci? întrebă Bäckström.

— Făceau un cordon pe Esplanadă, fiindcă se pregăteau pentru un raid la un apartament aflat câteva sute de metri mai încolo, pe stradă. Rezultatul unui pont despre cineva bănuit de implicare într-un jaf armat, cu focuri de armă, petrecut pe Bromma cu câteva zile înainte.

— Intervalele orare, zise Bäckström. Ce ne spune asta despre intervalele orare?

— Pentru început, musai că era trecut de ora zece şi jumătate, altfel nu e posibil. Raidul a început atunci, cu colegii noştri în uniformă încercând să izoleze zona.

— Putea să stea acolo cu câinele şi să caşte gura şi jumătate de oră, zise Bäckström. Cum dracu' poţi fi aşa de sigur că n-a făcut-o?

— Niciodată nu poţi fi complet sigur, zise Alm. Eu ştiu doar că asta zice, şi-am stat două ore să-l pistonez cu întrebări pe tema asta.

— Şi altceva ce mai are de zis? Ar fi de folos să ştim, spuse Bäckström.

De preferinţă înainte de Crăciun, îşi zise.

— Zice că a aşteptat câteva minute, apoi s-a dus acasă, l-a văzut pe Stålhammar intrând, a mai aşteptat două minute ca să nu trebuiască să vorbească cu el, apoi a intrat la rându-i şi a luat liftul până unde stă. Îndată ce a intrat pe uşă şi-a sunat fiul. De pe mobilul lui pe al fiului. Din pură curiozitate, căci fiul era deja pe Esplanadă, deoarece ziarul lui fusese înştiinţat de ce se petrece acolo.

— Şi deja era ora unsprezece şi zece, potrivit înregistrării apelului pe telefon, verificat azi-dimineaţă, concluzionă Alm.

— Aşa zici tu, făcu Bäckström, privindu-şi chiorâş colegul. Boşorogul n-avea telefon fix în casă?

— Ba da, şi ştiu la ce te gândeşti, Bäckström. Eu îţi spun doar ce mi-a spus el.

— Nu te poţi opri să nu te întrebi de ce-o fi sunat pe mobil. Un hodorog nasol ca ăsta. De ce şi-ar folosi mobilul?

— Fiindcă îl avea deja în mână când a intrat în casă. Aşa zice, spuse Alm. Îmi pare rău, Bäckström, continuă Alm, fără a părea că regretă câtuşi de puţin. Cam totul susţine ce spune Omul de Fier. Că a plecat de la Danielsson la zece jumătate, s-a dus glonţ acasă şi a ajuns la unsprezece fără un sfert.

•

Bäckström propuse o pauză. Experţii criminalişti trebuiau să plece. Aveau chestii importante de făcut. Iar Toivonen se folosi şi el de ocazie ca să o şteargă. Părea, nu se ştie de ce, mult mai voios decât atunci când venise. Ba chiar îi făcu un semn încurajator din cap lui Bäckström, la plecare.

— Felicitări, Bäckström. Mă bucur să văd că eşti iarăşi ca înainte.

22.

Încă un martor dus cu pluta, îşi zise Bäckström după un sfert de oră, când echipa de anchetă se reuni. În cel mai rău caz, toată povestea însemna că Stålhammar se întorsese pe Hasselstigen mai târziu, în aceeaşi noapte, ca să-l jefuiască şi să-l omoare pe Karl Danielsson. Exact ce te-ai fi aşteptat de la unul ca Omul de Fier. Stătuse acolo căzut pe gânduri, sorbind ultimii stropi din pahar, apoi brusc pâcla alcoolică i se ridicase de pe creier şi-i trecuse prin minte că douăzeci de mii de coroane înseamnă de două ori mai mult ca zece mii. Ca urmare, se cărase din nou la Danielsson acasă şi sugerase să continue cu petrecerea. Se costumase în haină de ploaie, papuci şi mănuşi, apoi îl lichidase cu capacul de cratiţă. Se prea poate că aşa să se fi întâmplat, cugetă inspectorul.

— Păreri? zise Bäckström, rotindu-şi privirea peste cei cinci oameni din cameră.

Cinci demenţi, dacă-l întrebai pe el. O rusnacă, o negricioasă drăguţă, o lesbiană, un dansator popular retardat şi un Hopa-Mitică. Ce blestem să fii la conducere, îşi spuse.

— Ei bine, eu una nu-s gata să renunţ la Stålhammar, zise Annika Carlsson, zâmbindu-i şefului a încurajare.

Bine c-a spus-o o lesbiană, gândi Bäckström.

— Ascult, zise.

— N-ar fi un pic cam bizar ca altcineva să apară la Danielsson acasă imediat după plecarea lui Stålhammar? zise Carlsson, privindu-l pe Alm.

— Poate a stat şi a aşteptat să plece, făcu Alm. Ca să rămână singur cu victima.

— Şi i s-a şi deschis, insistă inspectorul Carlsson. Ceea ce sugerează, evident, că trebuie să fi fost vreun alt prieten de-al lui Danielsson, nu? Am apucat să-i procesăm pe toţi, apropo? întrebă ridicând bărbia spre Alm.

— Încă se lucrează la asta, ridică Alm din umeri, stingherit.

— Sunt probabil mai înclinată să fiu de acord cu Bäckström şi Annika, zise Nadja Högberg. Dacă ai crescut, ca mine, în Uniunea Sovietică, încetezi

să mai crezi în coincidenţe. Şi nu avem informaţii care să sugereze că altcineva ar fi ţinut sub ochi apartamentul lui Danielsson. Nici martorul nostru nu mă prea încântă. Cum poate fi sigur că pe Stålhammar l-a văzut? Un om pe care pare să nu-l suporte. Putem elimina varianta că a văzut ce voia să vadă? Iar faptul că şi-a sunat fiul un pic înainte de ora unsprezece n-are absolut nimic de-a face cu cazul nostru. Se prea poate să fi fost doar curios în privinţa celor petrecute pe Esplanadă, unde văzuse poliţia. Adică, ţinând cont că fiul lui lucrează ca fotograf la un ziar. Şi de ce, totuşi, l-ar fi sunat pe mobil dacă era deja în casă? Să nu uităm asta. Martorul nu pare de încredere.

O lesbiană şi-o rusoaică, gândi Bäckström. Ce să vezi, o duce mintea pentru o rusoaică.

— Nu cred că o să urmăm firul ăsta. Acum nu, în orice caz, zise Bäckström. Ar mai fi ceva?

— Vechii prieteni ai lui Danielsson, presupun, care-o preocupă pe Annika, zise Alm înclinând din cap către ea.

— Bun, ce ştim, aşadar, despre ei? întrebă Bäckström.

•

Erau în jur de zece „băieţi de Solna", potrivit lui Alm. Care crescuseră, merseseră la şcoală şi lucraseră în Solna şi Sundbyberg. De aceeaşi vârstă cu Danielsson sau chiar mai bătrâni, nu tocmai nişte criminali tipici, dacă te gândeai la vârsta lor.

— Să nu uităm că ucigaşii trecuţi de şaizeci de ani sunt extrem de rari, zise Alm. Şi asta se aplică şi în cazurile cu aşa-zişii beţivani.

— Ei bine, în privinţa asta n-am absolut nicio problemă cu Stålhammar, zise Bäckström.

— Clar, făcu Alm. Într-un sens pur criminologie şi statistic, pare a se potrivi cel mai bine.

Laşule, îşi zise Bäckström.

— Sunt poliţist, spuse cu voce tare, nu statistician sau criminolog.

— Oameni în vârstă, singuri, care beau prea mult, nevestele i-au lăsat, copiii nu-i caută, unii au antecedente penale, de obicei conducerea maşinii în stare de ebrietate sau scandal public, dar uite că unul a făcut o scenă într-un bar şi a fost găsit vinovat de lovire, deşi era trecut de şaptezeci când s-a întâmplat, oftă Alm, care părea să gândească cu voce tare.

— Iute la mânie, deci, zise Bäckström. Cum îl cheamă pe ăsta?

— Halvar Söderman, face şaptezeci şi doi de ani în toamnă. Era la localul lui obişnuit şi a intrat, se pare, în conflict cu proprietarul, în legătură cu nişte mâncare care i se servise acolo cu o săptămână înainte. A susţinut că încercaseră să-l otrăvească. Söderman e un fost vânzător de maşini,

cunoscut drept Halfy. Proprietarul barului era iugoslav, cu douăzeci de ani mai tânăr, însă asta nu l-a oprit pe Söderman să-i rupă falca. Halfy Söderman e legendar printre vechii băutori din Solna, din câte ne spun colegii mai vârstnici din secţie. A fost rocker cândva, a vândut maşini, a avut o companie de transport, a făcut comerţ cu electrocasnice şi cam de toate pentru toţi. Apare în sistem cu câteva încălcări ale legii. L-au găsit vinovat de diverse, de la evaziune fiscală la agresiune fizică. I-am parcurs cazierul, care s-a tot umflat în ultimii cincizeci de ani. A ajuns de cinci ori la închisoare, de-a lungul anilor. Cel mai mult a stat doi ani şi jumătate. Asta prin anii şaizeci, când a fost găsit vinovat de violenţe, fraudă, conducere sub influenţa alcoolului, plus alte câteva chestii. Însă în ultimii treizeci şi cinci de ani s-a liniştit mult. Vârsta l-a mai înmuiat. Ei bine… în afară de povestea cu iugoslavul.

— Păi vezi? făcu Bäckström cu o expresie binevoitoare pe chip, dacă pui în mâna unuia ca Halfy un capac de cratiţă, probabil că poate doborî singur un pluton întreg de mascaţi. Aşa, de curiozitate: are vreun alibi pentru seara de miercuri, 14 mai?

— Zice că are. N-am vorbit decât la telefon cu el, dar zice că ar avea un alibi.

— Care-i alibiul? întrebă Annika Carlsson, aparent din pură curiozitate.

— N-a avut chef să zică, spuse Alm. Mi-a zis să mă duc dracului şi-a închis.

— Şi ce te gândeai să faci în privinţa asta? rânji Bäckström.

— Să-i fac o vizită, să-l anchetez oficial, zise Alm, fără prea mult entuziasm.

— Să-mi spui când, să merg şi eu, zise Annika, încruntându-se.

Bietul Halfy, gândi Bäckström.

— Altceva? întrebă, mai mult ca să schimbe subiectul.

— Majoritatea au alibiuri, zise Alm. Gunnar Gustafsson şi Björn Johansson, sau Gunnar Jocheul şi Flash, cum îi ştiu amicii, au alibiuri. Au stat într-un restaurant, la Valla, până pe la unsprezece. Apoi s-au dus acasă la un alt prieten şi-au jucat pocher. Stă într-o vilă în Spånga.

— Şi nume are? zise Bäckström. Cel care stă în Spånga.

— Jonte Ågren. Ştiut că Bällsta Jonte. Fost metalurgist, pare să aibă o mică prăvălie pe malul râului Bällsta. Şaptezeci de ani. Fără cazier, însă cunoscut drept un tip dur. Genul care îndoia ţevi de metal cu mâinile goale când era tânăr. Şi unul dintre puţinii care e încă însurat, însă în seara în care au jucat, soţia lui era, se pare, plecată. Să-şi viziteze o soră în Nynäshamn. Cred că femeia a învăţat din experienţele trecute, dacă mă-ntrebi pe mine, Bäckström.

— Alţii? întrebă inspectorul, simţind că, în ciuda voinţei sale, devine interesat.

— Mario Grimaldi, 65 de ani. Imigrant italian. A venit aici în anii şaizeci şi a început să lucreze pentru Saab. A ajuns cel mai bun prieten al lui Halfy Söderman, vânzătorul de maşini, şi al fratelui cu zece ani mai în vârstă al acestuia. Care a murit de zece ani, deci îl putem lăsa deoparte. Însă Mario încă trăieşte. A plecat de la Saab după câţiva ani şi şi-a deschis o pizzerie. Din câte aud, mai are două pizzerii şi un pub în Solna şi Sundbyberg. Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci numele nu-i apare în hârtiile oficiale.

— Are şi el o poreclă? întrebă Bäckström.

— Prietenii îi zic, se pare, Naşul, zise Alm şi clătină nemulţumit din cap. N-am reuşit să dau de el, dar îl găsim noi.

— Păi, vezi? făcu Bäckström voios. Avem destui dubioşi în care să ne vârâm colţii şi, personal vorbind, eu tot pe fostul nostru coleg Stålhammar mi-aş pune banii. Mai e ceva? adăugă, uitându-se la ceas.

— Am găsit caseta de valori a lui Danielsson de la bancă, zise Nadja. N-a fost uşor, dar am găsit-o.

— Bună treabă, zise Bäckström.

Era unsă cu toate alifiile. Tipic rusesc. Rusnacii ăştia nemernici pot fi nefiresc de iscusiţi.

— Am lăsat o cheie a casetei pe biroul tău, zise Nadja.

— Excelent, spuse Bäckström, văzând în viitorul lui apropiat o mică excursie în oraş şi-o halbă frumoasă de bere.

23.

Pe biroul lui Bäckström se afla o cheie de seif, o copie a deciziei procuraturii şi un bilet scris de mâna Nadjei. Numele şi numărul de telefon al angajatei de la bancă ce putea da o mână de ajutor cu detaliile practice.

Atât şi trebuia, însă fiindcă Bäckström era curios de la natură, se abătu, în drum spre ieşire, pe la biroul Nadjei.

— Zi-mi cum ai reuşit, Nadja.

•

Nu fusese nimic special, susţinea Nadja. Făcuse mai întâi rost de o listă cu clienţii care aveau cutii de valori la filiala aceea Handelsbanken din Stockholm. Mai mult persoane fizice, pe care alesese să le lase deoparte deocamdată, şi vreo sută de organizaţii. Companii private, companii

comerciale, parteneriate, societăţi pe acţiuni, câteva asocieri şi afaceri imobiliare. Începuse cu grupul cel mai mare, societăţile pe acţiuni.

Scosese datele celor care se aflau prin consilii directoare, în management sau care deţineau acţiuni – oricine care ar fi putut avea de-a face cu diversele companii. Dar nu găsise niciun Karl Danielsson.

— Însă am găsit o societate comercială la care în consiliul director sunt Mario Grimaldi şi Roland Stålhammar, iar Seppo Laurén, ştii, tânărul vecin al lui Danielsson de pe Hasselstigen, e director executiv. Ceea ce mi s-a părut cam prea de tot, zise Nadja Högberg, clătinând din cap.

— Da, păi e retardat, nu? Laurén, adică.

— Posibil, zise Nadja. Alm aşa a lăsat de înţeles, iar eu nu-l cunosc, dar nu a fost declarat incapabil legal şi n-a fost niciodată în faliment, aşa că din punct de vedere oficial nu există niciun motiv ca să nu fie director executiv. Şi probabil că asta l-a interesat şi pe Danielsson.

— Fenomenal, zise Bäckström.

Rahat, rusoaica asta ar trebui să fie şefa Securităţii, îşi zise. Să-i pună un pic în mişcare pe băieţaşii de-acolo.

— E o societate privată mică. Inactivă în ultimii zece ani, deci nu se ocupă, de fapt, cu nimic. Şi nu deţine nici alte bunuri. E numită Sălaşul Scriitorului SRL. Potrivit statutului, oferă ajutor într-ale scrisului pentru indivizi şi companii. Totul, de la broşuri publicitare până la discursuri pentru ziua de naştere. Cele două femei care au înfiinţat afacerea lucrau, e limpede, ca secretare în vreo agenţie de publicitate şi s-au gândit că aşa or să scoată un ban în plus. Se pare că n-au avut niciodată suficienţi muşterii, aşa că a fost vândută, după doi ani, lui Roland Stålhammar, care era pe atunci inspector.

— Cine ar fi crezut? zise Bäckström, cu o expresie vicleană.

— Eu, una cred că Stålhammar şi Grimaldi erau folosiţi ca paravan de Danielsson. Dacă există vreun pic de adevăr în ce am auzit despre Stålhammar, mă îndoiesc să ştie ceva despre asta.

— Deci… la ce-i trebuia lui Danielsson? Sălaşul Scriitorului SRL, vreau să zic.

— Şi eu m-am întrebat. Fiindcă nu pare să fi fost deloc activă. Avea, pe de altă parte, un seif la bancă. Am sunat aşadar la bancă, urmă Nadja, şi după ce s-au uitat fără tragere de inimă prin dosarele clienţilor au găsit o veche procură care-i dădea lui Karl Danielsson acces la caseta de valori a companiei. Se pare că şi-a vizitat pentru ultima oară seiful chiar în ziua uciderii sale, pe 15 mai. Înainte de asta a mai fost anul trecut, în mijlocul lui decembrie.

— Cine-ar fi crezut? zise Bäckström. OK, şi ce e-n casetă, până la urmă?

— E cea mai mică mărime disponibilă. Treizeci şi şase de centimetri lungime, douăzeci şi şapte lăţime şi cam opt centimetri grosime. Deci mare lucru nu poate fi. Ce crezi?

— Din câte ştiu despre felul de-a fi al lui Danielsson, aş pune rămăşag că sunt tichete de pariuri şi chitanţe vechi. Tu ce crezi, Nadja?

— Poate o ulcică plină cu aur, zâmbi Nadja.

— De unde să-l fi căpătat? clătină din cap Bäckström.

— Când eram mică, în Rusia… nu, când eram mică, în Uniunea Sovietică şi totul, în mare parte, era sărăcăcios şi şters şi mizer, adesea groaznic, tata obişnuia să încerce să mă înveselească. Nu uita niciodată, Nadja, îmi zicea, că la capătul curcubeului e o ulcică plină cu aur.

— Un vechi proverb rusesc, zise Bäckström.

— Ba deloc, pufni Nadja. Dacă scoteai asemenea proverbe pe gură în vremurile alea, nimereai pe mâna KGB-ului. Dar, dacă vrei, putem să punem un mic pariu, pe o sticlă de vodcă, zise Nadja, zâmbind iarăşi.

— Atunci pariez că or să fie tichete de pariu şi chitanţe, zise Bäckström. Tu, Nadja?

— O ulcică plină cu aur, rosti cu o bruscă melancolie Nadja. Nu fiindcă ar putea să-ncapă într-o casetă, ci fiindcă speranţa e singurul lucru care ne-a mai rămas nouă, ruşilor.

•

O duce mintea, e brici, îşi zise Bäckström. Dar e la fel de sărită de pe fix ca toţi ruşii.

•

O rugă apoi pe Annika să-l ducă şi pe el cu maşina. Cine putea îndura să asculte o victimă a incestului din Dalarna trăncănind întruna despre o blondă grasă? îşi zise inspectorul. Carlsson, cel puţin, avea bunul-simţ să îşi ţină gura cât conducea, şi opri în faţa băncii la niciun sfert de oră de când plecaseră de la secţie.

Angajata băncii era foarte amabilă. Se uită în treacăt pe legitimaţiile lor, apoi îi conduse la seif, deschise caseta folosind cheia ei şi pe a lui Bäckström, apoi scoase o tăviţă de metal şi o aşeză pe masă.

— O întrebare înainte să plecaţi, zise Bäckström, oprind-o cu un zâmbet. Danielsson a fost aici cu o săptămână în urmă. Cred că dumneavoastră aţi fost persoana care l-a ajutat. Vă amintiţi ceva de la vizita respectivă?

Clătină ezitant din cap, apoi răspunse:

— Suntem sub acoperirea secretului bancar aici, zise femeia pe un ton rugător.

— În acest caz să ştiţi că suntem aici datorită unui omor, aşa că secretul bancar nu se mai aplică.

— Știu, zise ea. Păi… țin minte vizita aceea.

— De ce?

— Era genul de client pe care ai tendința să-l bagi de seamă, chiar dacă nu venea prea des pe-aici. Gesticula mereu exagerat și mirosea și a băutură. Țin minte că mai demult, după ce-a fost pe aici, m-am amuzat cu colegii pe seama lui. Ne întrebam cât o să dureze până ce apare poliția financiară pe la noi?

— Țineți minte dacă avea vreo servietă cu el? O geantă diplomat de piele cafenie, cu închizători de alamă? întrebă Annika Carlsson.

— Da, o avea mereu cu el. Și ultima dată când a venit să-și scoată ceva din casetă.

— De ce ziceți asta? întrebă Annika. De unde știți că a venit să scoată ceva?

— Când descuiam caseta, și-a deschis și el diplomatul. Era gol-goluț. În afară de o agendă și niște pixuri.

— Mulțumesc, zise Bäckström.

•

— Ce zici de astea? întrebă Annika Carlsson după ce funcționara plecă, arătându-i o pereche de mănuși de plastic.

— Ce, să ne uităm la o cutiuță care are o groază de amprente deja, de la cei din bancă? clătină din cap Bäckström. N-are sens. Îi lăsăm treaba asta lui Niemi și alor lui.

Tichete de pariuri și chitanțe vechi, își zise.

— OK, Annika, continuă Bäckström rânjind și cântărind caseta în palmă. Ce-ai zice de un mic rămășag?

— O sută, nu mai mult, spuse Annika. Nu fac pariuri de obicei. OK, aș zice că-s tichete de pariuri și chitanțe. Tu ce zici, Bäckström?

— O ulcică plină cu aur. Știi doar, Anika: la capătul fiecărui curcubeu e mereu o ulcică cu aur, zise Bäckström și deschise caseta.

La naiba, își zise în timp ce căsca ochii. De ce pizda mă-sii n-am venit singur? Nu mai trebuia să mă șterg singur la cur pentru tot restul vieții.

•

— Ai capacități paranormale, Bäckström? zise Annika privindu-l cu ochi mari, la fel de rotunzi că ai lui.

24.

Cu aproximativ şase luni în urmă, conducătorul Departamentului Naţional de Investigaţii Criminalistice, Lars Martin Johansson, îşi sunase o colegă, pe şefa de poliţie Anna Holt, întrebând-o dacă o poate invita la cină.

— Sună bine, zise Anna Holt încercând să nu se arate surprinsă.

Prima dată, deşi ne ştim de mai bine de zece ani, cugetă ea. Mă întreb ce vrea de data asta. Ştia, din experienţele trecute, că Johansson avea mereu un motiv pentru ce făcea şi aproape întotdeauna nişte obiective ascunse.

— La ce zi te-ai gândit? întrebă Holt.

— Azi, de preferinţă. Cel mai târziu mâine.

— Atunci în seara asta e bine, zise Holt.

Oare ce vrea de la mine? îşi spuse. Probabil ceva mai neobişnuit.

— Splendid, zise Johansson. Ne vedem la ora şapte. Îţi trimit pe e-mail adresa locului unde mă gândeam să te duc. Ia un taxi, păstrează chitanţa şi ţi-o decontez.

— Nicio grijă, zise Holt. Dar aş avea o întrebare, de curiozitate. Ce vrei de la mine de data asta?

— Anna, Anna, zise oftând Johansson. Vreau să iei cina cu şeful tău. Sper să te simţi bine. Şi, ca să-ţi răspund, nu, n-o să-ţi cer nicio favoare. Dar mă gândesc să-ţi spun un secret. Şi nu-i despre altcineva, ci doar despre mine, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-mi fac griji, îl asigură Holt, mi-ar plăcea să ne vedem.

S-ar fi descurcat bine şi dacă era comis-voiajor, îşi zise ea după ce închise.

•

Mă întreb ce vrea de fapt, îşi zise Anna Holt în taxiul care o ducea spre locul de întâlnire. În ciuda asigurărilor lui, nu se putea dezbăra de ideea că era vorba despre altceva decât un secret care-l privea pe el însuşi. Johansson, pur şi simplu, nu era genul care să-ţi spună secrete. N-avea nicio problemă să le păstreze, mai ales dacă aveau de-a face cu el însuşi.

Cu şase luni înainte o pusese pe ea şi pe mai mulţi colegi să parcurgă dosarele cercetărilor făcute la ancheta Palme, în căutarea unui detaliu scăpat din vedere de ceilalţi.

Ţinând seama că materialul ce trebuia parcurs era imens şi că întregul proiect ar fi trebuit declarat mort din faşă, se petrecuse ceva ce putea fi socotit un miracol. Descoperiseră doi suspecţi principali, neştiuţi până atunci. Unul care plănuise crima şi altul care ţinuse arma. Primul murise demult, însă al doilea părea încă viu. Nu se ştia nimic despre el, fiindcă se

dăduse la fund de ceva timp. Însă căpătaseră deodată o imagine clară a celor petrecute.

Descoperiseră o serie de circumstanţe ce cântăreau greu împotriva celor doi suspecţi. Descoperiseră chiar martori şi probe materiale care le întăreau suspiciunile. Şi, în cele din urmă, îl localizaseră şi pe suspectul încă viu. În orele dinaintea arestării suferise un accident inexplicabil. Fusese sfârtecat de o explozie pe iahtul său, în nordul insulei Mallorca, ducând cu el în adâncuri toate descoperirile făcute de Anna Holt şi de colegii săi. În lumea reală în care trăiau Anna, colegii săi şi şeful ei, investigarea uciderii prim-ministrului era acum un capitol închis.

Dacă despre asta voia să discute Johansson, atunci era vorba despre un secret pe care-l ştiau şi alţii. Suspiciunea care le devenise adevăr, dar care n-avea nicicând să poată fi dovedită cu probele aflate la dispoziţia lor. Chiar şi dacă greşeau, tot nu puteau permite ca toate acestea să iasă la iveală.

•

Un secret despre el însuşi? Pe naiba, îşi zise Anna Holt, coborând din maşină în faţa restaurantului.

•

Se întâlneau la un restaurant din cartierul lui Johansson, un mic local italian aflat la doar câteva intersecţii de casa lui de pe Södermalm. Mâncare excelentă, vinul şi mai şi, plus un Johansson într-una dintre cele mai plăcute dispoziţii ale sale. Şi un personal care se purta cu el ca şi cum ar fi fost regele, iar ea aghiotanta majestăţii sale.

Probabil că le-a zis de dinainte, îşi spuse Holt, că erau colegi şi că nu aducea acolo vreo amantă oarecare.

— Le-am zis înainte să vii că lucrăm împreună, zise cu un zâmbet Johansson. Ca să nu le intre cine ştie ce idei prin căpşoare.

— Mă gândeam eu, zâmbi şi Holt.

Omul ăsta e clarvăzător, îşi zise.

— Ciudat, nu? făcu Johansson. Asta, că sunt clarvăzător.

— Mă cam bagă în sperieţi, de fapt, zise Holt. Dar în momentul ăsta mă simt minunat, adăugă.

Plus că faza cu clarviziunea nu-i întotdeauna adevărată, îşi spuse.

— Un călător şi un vizionar, încuviinţă Johansson. Dar nu-i întotdeauna adevărat, ştii doar. Uneori mai şi greşesc.

— Ăsta era secretul pe care voiai să mi-l spui?

— Sub nicio formă, zise Johansson cu o expresie de om jignit. N-aş îndrăzni să-ţi spun aşa ceva. Atunci toată credibilitatea mea de suedez nordic ar dispărea într-o clipită, zâmbi iarăşi Johansson şi ridică paharul.

— Eşti foarte distractiv, Lars, când eşti în dispoziţia asta. Dar mor de curiozitate…

— Plec, o întrerupse Johansson. Plec într-o săptămână. Mi-am predat demisia, cu efect imediat.

— Sper că nu s-a întâmplat ceva.

Ce-o avea de gând? Ce tot zice acolo? gândi Holt.

•

Nimic, susţinea Johansson. Nu se întâmplase nimic şi nu plănuia nimic special. Ajunsese, pur şi simplu, la această concluzie. Era ceva absolut personal.

— Mi-am făcut partea, zise Johansson. Ar trebui, de fapt, să termin în optsprezece luni, dar fiindcă mi-am făcut partea, după patruzeci de ani ca poliţist, nu mai are sens să atârn pe-aici, să aştept să treacă vremea. Am vorbit cu nevastă-mea. Crede că-i o idee excelentă. Am vorbit şi la guvern şi la Comandamentul Naţional al Poliţiei. Au încercat să mă convingă să stau cât mai am de stat. Le-am mulţumit pentru încredere, dar am refuzat politicos. Am refuzat şi nişte posturi şi proiecte noi.

— Şi când aveai de gând să ne spui şi nouă, la serviciu? întrebă Holt.

— O să fie informaţie publică joi, după întrunirea ministerială.

— Şi ce-o să faci de-acum?

— O să cultiv varză şi-o să încerc să îmbătrânesc cu graţie, zise Johansson, înclinând gânditor din cap.

— De ce-mi spui asta? Înainte să afle ceilalţi, adică.

— Fiindcă am şi eu o întrebare.

Ştiam eu, îşi zise Holt. Ştiam eu.

— Dar fiindcă ai figura asta, mă gândeam ca mai întâi să te liniştesc. Nu te-am chemat să te cer de nevastă, clar că nu. Apropo, ce-ţi mai face colegul, Jan Lewin?

— Bine, zise Holt. Şi draga ta nevastă, Pia?

— Partea mea cea mai bună, adică? zise Johansson, deodată cât se poate de serios. E ca o rază de soare.

— Întrebarea, atunci. Parcă aveai o întrebare.

— A, da. Cred că mi s-a scurtcircuitat creierul zilele astea, fiindcă imediat ce schimb subiectul…

— Fii şi tu un pic serios, Lars. Încearcă să fii serios.

— Vrei să fii şefa districtului vestic de poliţie? întrebă Johansson.

•

Şefă la districtul vestic? Avea deja o slujbă. O slujbă care o făcea fericită. Colegi pe care-i plăcea, printre care şi unul cu care începuse, de o lună, o relaţie. Ăsta-i de fapt cam singurul motiv pentru schimbarea postului, îşi

zise Holt. Relaţiile la locul de muncă afectau iubirea. Afectau şi alte lucruri, dacă tot venea vorba.

Douăzeci de mii de coroane în plus la salariul lunar. Distanţă scurtă între noul loc de muncă şi casă. Un district de poliţie bine condus, unul dintre cele mai bune din ţară. Provocarea ar fi fost ocazia de a conduce sute de poliţişti, dintre care unii socotiţi printre cei mai isteţi din ţară. Însă, pe lângă toate acestea, exista un singur motiv principal pentru care Johansson o întrebase pe ea în mod particular.

— E un singur motiv pentru care te-ntreb, zise Johansson. Doar unul, spuse şi ridică în aer degetul arătător lung.

— Care?

— Eşti cea mai bună. Nu-i mai complicat de-atât.

— O întrebare practică, spuse Holt. Eşti cu adevărat în poziţia de a face o asemenea ofertă? Nu-s grangurii de la Poliţia Stockholm cei care decid asemenea chestii?

— În perioada asta e guvernul, zise Johansson. Împreună cu conducerea Poliţiei Naţionale şi, în acest caz, cu şefi ai poliţiei din Stockholm. Şefa Poliţiei Districtuale din Stockholm o să te contacteze, apropo. Indiferent de ce-mi spui mie acum. Gândeşte-te.

— Promit, spuse Holt.

Ştia că e bună şi, spre deosebire de multe dintre suratele ei, n-avea nicio problemă să spună asta, dacă se dovedea necesar. Dar cea mai bună? Şi încă să audă asta de la Johansson! Cam prea de tot, dacă ţin seama cât m-am contrat cu el de-a lungul anilor, îşi zise Anna.

— Bun, zâmbi Johansson. Dar destul cu asta, suntem aici ca să ne simţim bine. Gata cu treburile, înapoi la distracţie. Alege tu următorul subiect, Anna.

— Spune-mi de ce ai decis aşa, dintr-odată, să nu mai fii poliţist.

— Cum ziceam, spuse Johansson la fel de bine dispus, e momentul să ne distrăm. Gata cu treaba. Dar dacă vrei, îţi pot zice de ce am ajuns poliţist. Cum a început totul, ca să spunem aşa.

— De ce ai ajuns poliţist?

Nu s-a schimbat, îşi zise Holt.

— Fiindcă-mi place să deslușesc chestii. A fost mereu marea mea pasiune. Asta şi Pia, firește. Fericirea nespusă de a-ţi găsi femeia vieţii la mai bine de jumătate din perioada acordată ţie pe pământ.

•

Şi-acum, când ştii cine l-a ucis pe prim-ministru, nu mai e aşa de distractiv să descoperi chestii, îşi zise Anna Holt. Îţi mai rămâne deci soţia, fiindcă, până la urmă, încă o mai iubeşti.

25.

La o săptămână, o sună șefa Poliției Districtuale din Stockholm, invitând-o la prânz. Cât mai iute cu putință, preferabil.

— Sună foarte drăguț, zise Anna Holt.

Fiindcă erau amândouă în consiliul aceleiași organizații pentru femei polițiști, fiindcă se plăceau, se respectau și fiindcă nu era niciun motiv ca să refuze.

— Sună drăguț. Când te gândeai să fie?

— Poți vineri, săptămâna viitoare? ziceam să mâncăm în birou la mine, ca să n-avem de-a face cu fel de fel de flăcăi curioși.

— Pare o idee excelentă, încuviință Holt.

Cineva, din fericire, care nu semăna absolut deloc cu Johansson, își zise terminând apelul.

•

I se puse aceeași întrebare vineri, în următoarea săptămână.

— Ai vrea să ajungi șefă la districtul vestic? M-aș bucura mult dacă ai zice da.

— Da, zise Holt și încuviință din cap. Mi-ar plăcea mult.

— Am bătut palma, atunci, zise șefa Poliției Districtuale, fără să pară câtuși de puțin surprinsă.

•

Numirea Annei Holt fusese făcută publică la începutul lui ianuarie, iar luni, 3 martie, își începea noua slujbă. Morile birocrației măcinau încet, însă de data asta măcinaseră mai iute ca de obicei.

Ținând cont de post, perioada de grație durase mai mult decât s-ar fi așteptat. După șase săptămâni de conducere, șefa Poliției Districtuale o contactă din nou.

— Trebuie să ne vedem, Anna. Imediat, dacă e posibil. Vreau să-ți cer o favoare.

De ce mi se pare, deodată, că vorbești aproape ca Johansson? se întrebă Anna Holt.

— Voiai să-mi ceri o favoare? zise Anna câteva ore mai târziu, în biroul șefei Poliției Districtuale.

— Da, răspunse aceasta, arătând ca și cum își aduna toate puterile ca să înceapă.

— Spune, atunci, zâmbi Anna.

— Evert Bäckström, zise șefa Poliției Districtuale.

— Evert Bäckström, repetă Anna Holt, fără a încerca să-şi ascundă uluirea. Vorbim despre acelaşi Evert Bäckström care la ora actuală lucrează la departamentul de identificare a proprietăţilor? Acel Evert Bäckström?

— Mă tem că da, zise şefa cu un zâmbet.

Încerca, în orice caz, să zâmbească, însă se cam chinuia să-i iasă.

— Ai un post liber în districtul vestic, de inspector. Aş vrea să-l punem pe Bäckström acolo, lămuri ea.

— Ţinând seama că ne ştim şi că te respect…

— Respectul e reciproc, interveni cealaltă.

— … nu pot decât să presupun că ai motive întemeiate.

— Păi cred şi eu, zise cu patos şefa Poliţiei Districtuale. O, dacă ai şti. Ca să ne ocupăm de partea practică mai întâi, mă gândeam să-l băgăm acolo deocamdată, în plasament temporar, ceea ce înseamnă că putem evita dificultăţile formale şi să rămânem cu mâinile curate dacă până la urmă n-o să meargă. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Stai aşa, zise Holt ridicând mâinile într-un gest defensiv. Înainte să facem orice, cred că aş vrea să-ţi aud argumentele.

Abia o lună şi ceva în postul cel nou, îşi zise. Şi deodată Bäckström, ca picat din cer. Exact în braţele mele. Ca un înger căzut, ori mai degrabă un heruvim îmbătrânit, cu aripi rupte şi foarte gras.

— Am mai multe argumente, dacă vrei să le auzi, zise şefa Poliţiei Districtuale, adunându-şi din nou puterile. Vrei?

— Sigur, te ascult, zise Holt.

•

Pentru început, Bäckström avusese un post de conducere. Fusese, totuşi, inspector la Departamentul Naţional de Investigaţii Criminalistice, la brigada de omoruri, până ce şeful său îi făcuse vânt şi pusese să fie transferat înapoi în Stockholm, unde-şi avea postul de bază.

— Din motive care nu mi-au fost niciodată clare pe deplin, zise şefa. Nu-i, totuşi, un inspector atât de rău. A rezolvat multe cazuri de infracţiuni grave.

— Hmm, zise Holt, care lucrase cu el. Tropăie pe-acolo ca o turmă de elefanţi, făcând totul zob în cale. Odată ce s-a aşezat praful peste ruine, colegii lui izbutesc de obicei să descopere câteva lucruri interesante. În afară de maniera în care procedează, tind să fiu de acord cu tine. Când e Bäckström prin preajmă, lucrurile măcar se pun în mişcare.

— Da, omul ăsta pare să aibă o energie inepuizabilă, zise oftând din greu şefa Poliţiei Districtuale.

— Da, e de neînţeles, ţinând cont de felul în care trăieşte şi de felul în care arată, fu de acord Holt.

— Însă punerea lui la obiecte pierdute a fost o alegere nefericită. Mai ales că şefii lui n-au venit cu nicio acuzaţie concretă. Umblă însă multe bârfe. Cred că nimeni n-a făcut destule ca să-l ajute, de fapt. I s-a dat treaba care nu-l interesează. Simte că a fost tratat nedrept. Şi, din păcate, senzaţia lui e întrucâtva justificată, iar cei de la sindicatul poliţiştilor mă bat la cap continuu. Mai are şi recomandări excelente. Recomandări extraordinare, de fapt.

Genul de referinţe pe care le capeţi când şeful vrea să scape de tine, îşi zise Holt. Cum se întâmplase asta numai Dumnezeu ştie, îşi zise, însă se mulţumi să dea aprobator din cap.

— Anna, zise şefa Poliţiei Districtuale cu încă un oftat. Am senzaţia că eşti singura persoană care-l poate struni. Şi, dacă nu reuşeşti, promit să-l iau înapoi. Ba chiar să-l dau afară, deşi atunci sindicatul o să-mi ceară capul pe o tavă.

— Încă ascult, zise Holt.

— În ultimele şase luni a tot zis în dreapta şi-n stânga că a descoperit o societate secretă implicată în uciderea lui Palme. Şi-am fost destul de proastă să-l las să prezinte un raport în privinţa asta. Pot să te asigur, Anna, că…

— Ştiu. L-am auzit şi eu.

— Evident că e ridicol, mai ales când te gândeşti că unul dintre cei pe care-i socoteşte ca făcând parte din conspiraţie m-a contactat subit şi m-a rugat să-l ajut. Pe Bäckström, adică. Un membru de vază al Parlamentului. Consideră că Bäckström e victimă a unor abuzuri guvernamentale. Şi încă de câteva ori, nu mai puţin.

— Vrei să-i dai lui Bäckström altceva la care să se gândească? zise Holt.

— Exact. Infracţiunile cu violenţă par, oricum, să fie singurul lucru care-l preocupă. Şi nu ducem lipsă de aşa ceva în districtul de vest.

— OK, zise Anna Holt. Promit să fac tot ce pot, dar înainte de a lua o decizie aş vrea să vorbesc cu superiorul lui direct şi să-i cer opinia. Îi datorez atâta lucru.

— Dă-i înainte, Anna, replică şefa Poliţiei Districtuale. Ca să ştii, îţi ţin pumnii.

•

— Bäckström? zise inspectorul Toivonen, şeful brigăzii de criminalistică din districtul de vest. De Evert Bäckström vorbim? Să-mi fie subordonat?

— Da, răspunse Holt.

Toivonen, îşi spuse. O legendă în poliţia din Stockholm. Toivonen, care nu dădea niciodată înapoi, care nu-şi pierdea vremea cu politeţuri, care zicea mereu ce gândea şi simţea.

— Da, repetă ea. Înțeleg că simți o anume reținere.

— În regulă, zise Toivonen ridicând din umeri. N-am nicio problemă cu Bäckström. Dar dacă începe să facă necazuri pe-aici, el o să aibă probleme.

— În regulă? repetă Holt.

Ce tot spune? gândi.

— Cât se poate de în regulă, încuviință Toivonen. Când sosește la post?

În sfârșit, își zise Toivonen ieșind din biroul șefei sale. Durase douăzeci și cinci de ani, însă acum, în cele din urmă, venise momentul. Chiar dacă aproape că renunțase la speranța de a-și lua revanșa pentru chestiile din trecut. O să vezi tu pe dracu', nemernic mic și umflat ce ești, își zise Toivonen, iar subiectul furiei sale era noul coleg, inspectorul Evert Bäckström.

•

Toivonen îi ascundea ceva șefei sale, Anna Holt. Cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă, pe când era un proaspăt agent de poliție, un „iepuraș", cum se zicea pe-atunci și încă se mai zice printre cei din generația lui Toivonen, avusese parte de un stagiu de trei luni la brigada de infracțiuni cu violență din centrul Stockholmului. Supervizorul său fusese inspectorul Evert Bäckström.

În loc să-și învețe „iepurașul" câte ceva despre munca de inspector, Bäckström îl transformase în sclavul său personal. În ciuda originilor mândre ale lui Toivonen, care se trăgea din țărani și războinici din Karelia, Bäckström îl tratase ca pe un iobag. Îl pusese să-i facă ordine în haosul de pe birou, să-i ducă gunoiul, să-i facă cafea, să-i cumpere gogoși, să-l care cu mașina de poliție pe la diverse treburi misterioase ce arareori păreau să aibă de-a face cu munca, să se oprească și să-i cumpere cârnăciori cu piure ori de câte ori i se făcea foame. Pe care trebuise să-i plătească din salariul său amărât de stagiar, fiindcă se părea că Bäckström își uita mereu portofelul la birou. Odată, detașat să ajute la paza unei ambasade, Bäckström îl pusese chiar să-i lustruiască pantofii și, ajunși acolo, îl prezentase șefului pazei drept „iepurașul meu, un finlandez nenorocit, ca să știi".

Toivonen fusese de mai multe ori campion național la lupte, atât greco-romane, cât și libere, și ar fi putut cu ușurință să-i rupă toate oasele lui Bäckström, fără să-și scoată măcar mâinile din buzunar. Gândul îi stătea continuu în minte, împungându-l ca un cui în ceafă, însă decisese să se facă polițist, un polițist cum scrie la carte, nu ca supervizorul său, așa că scrâșnise din dinți și rezistase impulsului. Făcuse mândre generații întregi de țărani și de războinici, care din vremuri imemoriale își puseseră în pâine

scoarță de copac. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, lucrurile stăteau mai bine. Mult mai bine.

•

În noaptea aceea Toivonen avu un vis încântător. Se făcea că îl înmuia mai întâi pe nemernicul acela mic și umflat cu o prindere Lindén standard, apoi încerca nelson-ul simplu și pe cel dublu, plus alte câteva șmecherii care, pe vremea când practica sportul, i-ar fi adus descalificarea. Apoi, după ce-l încingea bine pe Bäckström, îl lua la o serie de aruncări peste umăr, făcute rapid, finalizând apoi cu o prindere stil foarfecă în jurul gâtului grăsan. Și apoi zăcea acolo, douăzeci și cinci de ani mai târziu, liliachiu la față și dând din mânuțe, în vreme ce Toivonen, gâfâind mulțumit, îl strângea și mai tare.

26.

Cu doi ani înainte de a ajunge la poliția din Solna, inspectorul Evert Bäckström fusese scos din habitatul său natural de la Departamentul Național de Investigații Criminalistice și trimis la departamentul de identificare a proprietății de la poliția Stockholm. Sau biroul de obiecte pierdute, cum numeau polițiștii adevărați, inclusiv Bäckström, cimitirul bicicletelor pierdute, portofelelor rătăcite și sufletelor de polițiști ce nu-și aflau rostul.

Bäckström era victima unei conspirații malefice. Fostul său șef, Lars Martin Johansson, un nenorocit de lapon, mâncător de heringi fermentați și socialist pe furiș, nu reușise pur și simplu să accepte succesul lui Bäckström în bătălia cu caracatița crimei organizate. În loc de asta, împletise un șteang din bârfe răuvoitoare, i-l petrecuse lui Bäckström peste gât și-i trăsese scaunul de sub el.

Lucrul la obiecte pierdute era, evident, o formă de pedeapsă. Pe parcursul următorilor doi ani, Bäckström fusese silit să caute biciclete furate, un excavator industrial dispărut, un iaht care se dovedise apoi că se scufundase într-un arhipelag mai departe de coastă, diverse obiecte care prezentau risc pentru mediu și butoaie întregi de căcat. Așa ceva l-ar fi frânt și pe cel mai tare dintre pământeni, însă Bäckström izbutise, cumva, să facă față. Se descurcase cât de bine putuse. Primise un pont de la un vechi informator, un renumit comerciant de obiecte de artă, găsise un tablou furat în valoare de cinci milioane și-și pusese ceva deoparte, în vreme ce cretinii de șefi îi furaseră gloria. Era învățat cu asta și putea îndura.

În toamna anului trecut, acelaşi informator îi oferise nişte amănunte interesante despre uciderea prim-ministrului Olof Palme, iar el nu ezitase nicio clipă. Descoperise destul de repede atât arma crimei, cât şi un grup conspirativ format din patru cetăţeni de vază. Cu toţii implicaţi, fără dubiu, în omor. Se ştiau de mult. Tocmai de prin anii şaizeci, când studiaseră dreptul cu toţii la Universitatea Stockholm, petrecându-şi timpul liber cu diverse activităţi perverse şi infracţionale. Printre altele, avuseseră o societate secretă pe care o numiseră Prietenii Fofoloancei.

Când Bäckström ajunsese la punctul de a-l interoga pe unul dintre ei, care întâmplător era director al Procuraturii şi parlamentar din partea creştin-democraţilor, forţele ascunse pe urmele cărora se afla Bäckström ripostaseră, încercând să-l distrugă. Duşmanul său, Lars Martin Johansson, care-şi petrecuse întreaga viaţă ca lacheu al celor aflaţi la putere, îl trimisese la ucigaşii profesionişti antrenaţi de stat, Unitatea Naţională de Reacţie Rapidă. Încercaseră şi acolo din răsputeri să scape de Bäckström, o dată chiar aruncându-i o grenadă în cap. După ce eşuaseră lamentabil, îl închiseseră într-un spital de psihiatrie.

Bäckström însă se pusese pe picioare şi, la rândul său, atacase. Când nimeni nu s-ar fi aşteptat. Îşi atrăsese de partea sa sindicatele poliţiei, forţe puternice din media şi vreo două personaje influente, dar anonime, care au rezonat cu strădania sa de a-şi face dreptate. O figură solitară e arareori puternică, acesta era tristul adevăr, însă Bäckström arătase de mai multe ori că era mai puternic decât oricine altcineva.

Şi după doar câteva luni se întorsese la muncă. Iarăşi munţi de gunoaie, însă totodată nişte ocazii bune de a face şi-un pic de muncă suplimentară pentru nişte oameni care meritau. Gândurile de a rezolva în cele din urmă uciderea prim-ministrului fuseseră puse deoparte temporar. Victoria lui Bäckström venise cu un preţ, recunoştea asta, însă avea memorie bună şi, mai devreme sau mai târziu, urma să aibă ocazia de a-şi lua revanşa cu vârf şi îndesat.

Iar duşmanii păreau să dea înapoi. Infectul de lapon, Johansson, renunţase pe neaşteptate la postul său, cum se spunea acum când erai demis, şi cu nicio lună în urmă şeful de personal de la poliţia Stockholm îl contactase şi-i oferise postul de inspector la brigada criminalistică a districtului vestic. Era din nou un poliţist în toată puterea cuvântului, cu acces la toate bunătăţile de prin computere. Avea şansa de a-şi ajuta unul sau doi prieteni aflaţi în nevoie, iar să fii avertizat însemna să fii pregătit. Gata cu butoaiele de rahat şi portofelele pierdute; avea acum pe mână doar criminali, indivizi care tăiaseră capul nevestei, găuriseră cu gloanţe dădacele copiilor sau puseseră labele pe fiicele minore ale vecinilor.

— Promit c-o să mă gândesc, îi zise, cu o înclinare gravă a capului, şefului de personal.

— Ar fi bine să poţi, Bäckström, spuse acela, răsfoindu-şi agitat hârtiile. Dar să nu dureze mult, că au nevoie de tine. Toivonen, care-o să fie noul tău şef, abia aşteaptă să începeţi lucrul împreună.

Toivonen, chibzui Bäckström. Bufonul ăla finlandez, „iepuraşul" pe care l-am dresat aşa de frumos acum douăzeci şi cinci de ani. Nici că se poate mai bine.

Planul fusese ca Bäckström să se prezinte la noul post de la districtul vestic luni, pe 12 mai. Atunci începea numirea oficială. Însă Bäckström, fiind aşa cum era, decisese să înceapă prin a-şi lua un pic de timp liber. Sunase la secţie şi le zisese că îi era cu neputinţă, din păcate, să ajungă în acea zi. Mai avea ceva de făcut la un caz mai vechi, legat de depozitarea ilegală de materiale periculoase pentru mediu. Era o înfăţişare la tribunal în ziua aceea, iar Bäckström era obligat să se prezinte în calitate de martor.

Şi în ziua următoare se dovedise cu neputinţă să ajungă. Era programat la un consult medical obligatoriu. Era vorba despre o examinare riguroasă, ce avea să dureze întreaga zi, ceea ce îl punea în incapacitatea de a se prezenta până miercuri la noul loc de muncă. Însă, cu o zi înainte, primise veştile care mai că-l omorâseră – de la un doctor ce se dovedise un Mengele al zilelor noastre – şi, când pornise cătinel către secţia de poliţie din Solna, miercuri, 14 mai, o făcuse simţindu-se mai muritor ca niciodată.

Acum, după doar o săptămână, era iarăşi el însuşi.

Bäckström is back, as always[3], îşi zise inspectorul, care vorbea, evident, o engleză fluentă, fiind, mai presus de orice, un telespectator experimentat şi avizat.

•

Pe 12 mai, „luna de miere" de la slujba Annei Holt se terminase brusc, fără ca asta să aibă de-a face cu Bäckström.

În dimineaţa aceea doi tâlhari opriseră şi jefuiseră un transport securizat, tocmai când ieşea pe porţile intrării VIP de la aeroportul Bromma. Când delincvenţii se apucaseră să-şi transfere prada şi erau gata să scape, unul dintre cei doi paznici utilizase o telecomandă pentru a detona capsula cu vopsea din sacul cu bani. Apoi totul scăpase de sub control. Jefuitorii întorseseră maşina şi dăduseră peste primul paznic, care încerca să fugă. Unul dintre hoţi ieşise din vehicul şi trăsese mai multe focuri cu o armă automată, ucigând un paznic şi rănindu-l grav pe celălalt. Apoi demaraseră

[3] Bäckström s-a întors, ca întotdeauna.

în trombă, abandonând vehiculul şi sacul cu bani la niciun kilometru de locul faptei. După care se făcuseră nevăzuţi.

Şi asta n-avea să fie decât începutul coşmarului lui Holt. În aceeaşi seară, un vestit interlop finlandez fusese împuşcat lângă apartamentul prietenei lui din Bergshamra, când se pregătea să plece cu maşina. Nu era limpede încotro se ducea sau de ce, însă avusese în mână o valijoară ce conţinea de toate, de la lenjerie de corp curată, la periuţă de dinţi, un pistol de calibrul 10 mm şi un cuţit cu buton. Era prea târziu ca să mai fie luat la întrebări. Două focuri în cap, mort fără îndoială.

Toivonen, care conducea căutarea tâlharilor de la Bromma, încetase demult să mai creadă în asemenea coincidenţe. Era o legătură aici, pe care experţii i-o confirmaseră în ziua următoare. Ultima victimă avea urme de vopsea roşie pe ambele încheieturi. Vopseaua era greu de scos şi se potrivea chimic, până la ultima moleculă, cu vopseaua specială pe care o folosea agenţia de pază în capsulele explozive. Vopseaua se găsea totodată şi la locul potrivit, presupunând că făcuse parte dintre membrii bandei, între mănuşi şi mânecile jachetei negre.

Cineva începuse să facă ordine după ei, îşi zisese Toivonen.

•

Când crima lui Bäckström, cea cu „beţivani", se petrecuse două zile mai târziu, Anna Holt se simţise aproape uşurată. În sfârşit, un caz normal. Ba chiar un dar din ceruri. Însă nu peste mult timp avea să-şi schimbe părerea în această privinţă.

27.

— Ce naiba facem acum? se stropşi Bäckström, holbându-se mai întâi la colega lui, apoi la caseta de valori.

— Trebuie să sunăm imediat la unul dintre superiori, ca să ne asigurăm că ne-am acoperit spatele, zise Annika Carlsson. Trebuie să ne asigurăm că vin şi sigilează…

— Închide nenorocita aia de cutie! făcu Bäckström, care nu mai era în stare să se uite la acea privelişte chinuitoare.

S-o aducă pe lesbiana asta îngustă la minte cu el, acum, când i se permisese şi lui accesul în peştera cu comori a lui Ali Baba. Şi nici semnal pe mobil n-avea.

— Pereţii, într-un asemenea seif, trebuie să fie extrem de groşi, zise Annika. Dacă vrei, mă duc până sus să sun, adăugă scoţându-şi mobilul.

— Uite cum facem, zise Bäckström, întinzând spre ea un arătător scurt şi gros. Tu stai aici, nu faci nimic, şi dacă apare vreun nenorocit împuşcă-l. Şi, pentru numele Domnului, să nu rătăceşti afurisita de cutie.

După care urcă în clădirea băncii şi-l sună pe Toivonen. Îi explică iute situaţia apărută şi ceru indicaţii. Ca să-mi acopăr spatele, îşi zise Bäckström. Dacă ar fi existat vreun pic de dreptate pe lume, ar fi fost acum, deja, în drum spre Rio.

— Pe cine ai cu tine? întrebă Toivonen, fără să pară prea încântat.

— Pe Ancora, Annika Carlsson.

— O ai pe Ancora, repetă Toivonen. Despre câţi bani vorbim?

— Cred că-s milioane, gemu Bäckström.

— Şi-ai luat-o pe Ancora cu tine?

— Da.

Rahat, ce ciudat îi sună vocea, îşi zise Bäckström. N-o fi beat, nu? La ora asta?

— Bun. Cere o pungă de hârtie normală, ia cu tine afurisita de casetă şi vino încoace, iar eu o să vorbesc cu Niemi şi rezolvă el restul.

Ancora, îşi zise Toivonen. Toate astea erau prea mult pentru el.

— Dar trebuie să ne acoperim spatele, zise Bäckström. Adică…

— Ai mai făcut asta, îl întrerupse Toivonen. Ancora o să se agaţe de reguli până la ultima suflare, şi-i la fel de flexibilă ca un poliţai bătrân de la circulaţie. Ai grijă să nu-ţi vină vreo idee, că-şi încearcă pe tine cătuşele.

Îndată ce închise, Bäckström făcu rost de o pungă de hârtie de la funcţionarii băncii. Semnă o chitanţă pentru cutia de valori. O cără el însuşi la maşină şi-o ţinu în poală pe tot drumul până la secţia din Solna. Annika Carlsson, la volan, nu scoase nicio vorbă.

•

Îndată ce Toivonen termină apelul, ieşi pe culoar, îşi chemă cei mai apropiaţi şi de încredere colegi în birou şi închise uşile după ei.

Apoi le explică ce se întâmpla, lăsând poanta pentru la urmă, cum se face de obicei.

— Pe care dintre colegi credeţi că l-a luat cu el umflatul ăla mic? zise Toivonen atât de încântat, încât nu izbutea să stea locului.

Clătinări din cap ezitante.

— Pe Ancora, Annika Carlsson, zise Toivonen, rânjind cu gura până la urechi.

— Amărâtul, zise Peter Niemi scuturând din cap. O să trebuiască să-i luăm pistolul, ca să nu-şi facă vreun rău.

•

La un sfert de oră după aceea, Bäckström aşeză personal punga de hârtie cu banii pe biroul lui Niemi. Annika nu se dezlipise de el nicio clipită pe drumul de la garaj până la biroul lui Niemi. Încerca lesbiana asta să-l sperie? Parcă deodată a început să umble ca un nenorocit de culturist, îşi zise Bäckström, care în acel moment ura fiece fibră din corpul tonifiat al Annikăi Carlsson.

— Cam despre câţi bani ar fi vorba, Bäckström? Milioane, sau cum? întrebă Niemi cu o expresie inocentă.

— Credeam că o să ne poţi spune tu, rosti Bäckström.

Găseşte vreun ratat care poate să numere şi mie dă-mi odată chitanţă pentru nenorocita de cutie. Trebuie să scap de-aici, îşi zise inspectorul. Să ies din clădirea asta. Îmi trebuie o duşcă bună de tărie.

Două ore mai târziu, se afla în barul din cartierul său, cu o a doua porţie zdravănă de tărie, însoţită de o a doua halbă de bere. Nu-l ajutase cu nimic, cel puţin nu încă, şi nu se simţea mai bine nici când îl sună Niemi ca să-i spună veştile.

— Două milioane nouă sute de mii de coroane, zise Niemi. Douăzeci şi nouă de teancuri, fiecare de o sută de mii, zise Niemi cu un glas lipsit de interes, ca şi cum ar fi citit de pe un raport aflat înaintea lui. Fără amprente, fără alte probe, dar probabil că a avut grijă să poarte mănuşi când a atins banii. În orice caz, felicitări.

— Ce? făcu Bäckström.

Acum nenorocitul de finlandez mă ia la băşcălie, îşi zise.

— Pentru că ai găsit banii ăia. Poate că Danielsson n-a fost, până la urmă, un beţivan oarecare, concluzionă Niemi. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Alo? Alo? Nu te mai aud, făcu Bäckström, închizându-şi telefonul şi comandând încă o doză de tărie. Una mare, zise.

— Vojne, vojne, Bäckström, zise barmaniţa finlandeză, zâmbind şi făcând spre el un gest matern cu capul.

28.

O nouă şedinţă a echipei de anchetă. Programată din scurt pentru ora opt dimineaţă. Toivonen voia să fie informat despre noile direcţii de investigaţie. Bäckström fu silit să se scoale în miez de noapte ca să ajungă acolo la timp. Luă taxiul cu capul plesnindu-i de durere, opri pe parcurs ca să mai cumpere lichide şi încă un pacheţel de bomboane pentru gât, încă două pilule pentru durere de cap. Trecuse aproape o săptămână de la uciderea lui

Danielsson. Şi ar fi putut sta pe o plajă la Copacabana acum, cu un pahar de whisky vechi într-o mână şi cu câte o fătucă din partea locului pe fiecare genunchi, dacă nu era lesbiana aia.

În timp ce se afla în taxi, îl sună procurorul de caz, spunându-i că „dacă nu apăreau probe noi, convingătoare, în privinţa lui Roland Stålhammar" pe parcursul şedinţei, avea de gând să-l elibereze după prânz.

— Am auzit ce spuneţi, zise Bäckström. Nu mă deranjează decât că s-ar putea să aibă parte de nişte bani frumoşi când iese, ca să poată călători în voie.

— Cei ca Stålhammar nu izbutesc de obicei să rămână ascunşi, replică procurorul. Dacă se duc în Thailanda, cum fac de obicei, revin de cele mai multe ori acasă după vreo lună sau două.

— N-am de unde şti, zise Bäckström. Nu socializez cu oameni ca Stålhammar. Dar dacă spuneţi voi… Ar mai fi şi altceva?

— Cred că asta a fost tot. Şi apropo, cred că dumneata şi colegii dumitale aţi făcut o treabă bună până acum, zise încurajator femeia.

Dar ce habar ai tu despre munca de poliţie, căţea strâmtă-n fofoloancă ce eşti? îşi zise Bäckström, închizându-şi mobilul.

•

La ora opt fix, Toivonen intră în sală şi, spre deosebire de ultima oară, părea într-o dispoziţie excelentă.

— Cum merge treaba, Bäckström? zise Toivonen, bătându-l tare pe umăr. Văd că abia aştepţi să te-apuci, sper că ai avut o noapte frumoasă.

Iepuraş nenorocit, îşi zise Bäckström.

— N-ai vrea să începi tu, Nadja? zise Bäckström, făcând un semn din cap în direcţia ei.

Nu doar că am pierdut aproape trei milioane, dar rusnaca a câştigat şi o sticlă de vodcă de la mine. Cum aş putea oare să mă fofilez? îşi zise.

•

Nadja Högberg vorbise cu cele două femei care întemeiaseră, cu douăzeci de ani în urmă, Sălaşul Scriitorului SRL. Unul dintre primele lucruri fusese să-şi procure o casetă de valori pentru companie, pe bulevardul Valhallavägen din Stockholm.

— Lucrau amândouă la o agenţie de publicitate de prin apropiere, explică Nadja, aşa că era o soluţie practică. Întreaga poveste ar fi trebuit să le aducă nişte bani în plus.

Însă povestea nu ieşise tocmai bine. Încă de la început nu avuseseră suficienţi clienţi, iar când şeful lor de la agenţia de publicitate descoperise cu ce se ocupau, obiectase. Ori plecau de la agenţie, ori renunţau la firma lor.

Deja capitalul cu care porniseră, cincizeci de mii de coroane, începea să se epuizeze. Vorbiseră cu cel care le făcea contabilitatea, Karl Danielsson, şi-i ceruseră ajutorul. Danielsson le ajutase şi vânduse afacerea unui alt client de-al său pentru o coroană. Cineva pe care nu-l întâlniseră şi al cărui nume nici măcar nu-l ştiau. Danielsson pregătise toate actele. Se întâlniseră la el în birou şi semnaseră. Nu luaseră moneda. Şi asta fusese tot.

— Dar se pare că el le-a oferit-o, zise Nadja. A scos o coroană şi-a pus-o pe birou.

— Drăguţ gest, spuse Bäckström. Altceva, Nadja?

— Destule. Lăsând la o parte cele 2,9 milioane de coroane din cutie, cred că batem câmpii în privinţa victimei, zise în limbajul colocvial care îi venea uneori la gură.

— Cum adică lăsând la o parte? întrebă Bäckström.

Două milioane nouă sute de mii şi eram în Rio acum, îşi zise.

— În cealaltă companie, Karl Danielsson SRL, pare să fie mult mai mult de-atât.

— Beţivanul avea şi mai mult mălai? Cam cât? zise suspicios Bäckström.

— Ajungeam şi la asta, zise Nadja. Mă gândisem ca mai întâi să zic ceva despre cât se poate să fi scos din caseta de valori în ziua în care a fost omorât. Caseta e modelul cel mai mic, treizeci şi şase de centimetri lungime, douăzeci şi şapte lăţime şi cam opt centimetri înălţime. Ar fi un spaţiu de şapte mii şapte sute şaptezeci şi şase de centimetri cubi, sau aproape opt litri, continuă ea. Dacă vă imaginaţi cum ar fi să umpleţi spaţiul acela cu teancuri de bancnote de o mie, ar fi loc pentru aproximativ opt milioane.

— Opt milioane, nemernicul lacom, zise Bäckström.

Rahat, ce demenţă, îşi spuse.

— Dacă erau în euro, unde bancnota cea mai valoroasă e de cinci sute, iar bancnotele sunt semnificativ mai mici decât bancnotele noastre de-o mie, ar fi loc de aproximativ cincizeci de milioane, zise Nadja cu un surâs jucăuş. Şi dacă ar fi fost dolari în cele mai mari bancnote, ştiţi, din cele cu preşedintele Madison, de cinci mii de dolari, cred că le zice „madisoane", atunci ar fi încăput cam jumătate de miliard de coroane suedeze în cutia lui Danielsson, sfârşi Nadja, cu un zâmbet larg.

— Ne iei în balon, Nadja, clătină din cap Alm. Şi sacii ăia pe care i-au luat spărgătorii noştri de bănci? Pe ăia cum îi explici?

— Danielsson cred că era cel mai bogat pilangiu din lume, zise Bäckström.

Păi era, nu? cugetă el.

— Bancnote de valori mici, zise Nadja. Probabil de-o sută, majoritatea. Dacă umpli cutia cu bancnote de-o sută, cred că încape un milion. Dacă o umpli cu bancnote de douăzeci, abia îți încap vreo trei sute de mii.

— Deci nemernicul ar fi putut avea jumătate de miliard în nenorocita aia de casetă de la bancă? făcu Bäckström fascinat cu totul, în ciuda voinței sale.

— Nu cred asta deloc, clătină din cap Nadja. Cred că avea cel mult opt milioane acolo. Ca să răspund întrebării tale, Bäckström, nu cred că era cel mai bogat pilangiu din lume. Dar se-ntâmplă să știu că mulți dintre bogătanii lumii sunt pilangii.

— Ceea ce înseamnă că putea să scoată în jur de cinci milioane săptămâna trecută, zise Annika Carlsson.

Să-i ducă acasă, își zise ea. În servieta aceea pusă în camera de zi, pe televizor.

— Dacă vorbești de-o geantă diplomat din cele obișnuite, cum pare a fi din descriere, n-ar fi loc pentru cinci milioane în bancnote de o mie de coroane, zise Nadja. Toate calculele astea sunt bazate pe presupuneri, evident. Dar mai am niște calcule, dacă vreți să le auziți.

— Mă bucur să te-ascult, zise cu un zâmbet condescendent Toivonen.

— Păi, pentru început presupun că s-a dus acolo ca să scoată niște bani, zise Nadja. E foarte posibil să fi scos altceva, chestii scrise sau alte lucruri, dar am presupus că a scos bani. Apoi am presupus că avem de-a face cu bancnote de o mie, în teancuri de câte o sută, de felul celor găsite de noi. Și presupun că le-a pus într-o geantă diplomat din cele mai comune.

— Deci cât ar ieși? zise Toivonen, zâmbindu-i larg, fără vreun motiv anume, lui Bäckström.

— Trei milioane cel mult, răspunse Nadja. Dar, chiar și așa, banii ar fi trebuit împachetați cu grijă, deci cred că-i mai puțin. Poate două milioane, estimă ea ridicând din umeri. Dar toate asta-s pure speculații, vă dați seama.

— A verificat cineva dacă Niemi nu și-a luat o mașină nouă? zise Stigson și rânji.

— Ai grijă, flăcău, zise Toivonen, pironindu-l cu privirea. Ziceai de firma lui, Nadja. Câți bani avea acolo?

— Potrivit calculului anual, are o sumă impozabilă de aproximativ douăzeci de milioane. Merită să ne amintim că este vorba despre o firmă mică, cu cel mai mic capital social permis de lege, o sută de mii de coroane. Cu Danielsson ca director executiv, președinte al consiliului și unic proprietar. Ceilalți membri ai consiliului director sunt vechiul său amic Mario Grimaldi și membrul asimilat Roland Stålhammar.

— Cine s-ar fi gândit? zise Toivonen, zâmbind amar. Și cât din asta înseamnă acțiunile și alte asemenea?

— Am găsit zece milioane, zise Nadja. Acţiuni, obligaţiuni, alte documente de valoare la băncile SE Bank şi Carnegie. Alte zece milioane se presupune c-ar fi în conturi din străinătate, dar fiindcă n-am mandat de la procuratură ca să fac solicitarea, nu ştiu. Aş zice că banii ăia sunt cu adevărat acolo. Calculele astea anuale par să fi fost făcute cu intenţia de a respecta cu scrupulozitate litera legii. Nu, adevărata problemă e altundeva.

— Unde, atunci? voi să ştie Toivonen.

— În contabilitate. Nu avem rapoartele contabile. E obligat să le păstreze zece ani, dar n-am găsit niciun act, conchise Nadja cu o ridicare din umeri.

— Mai că pare genul de chestie pe care ar trebui s-o încredinţăm celor de la Infracţiuni Financiare, zise Toivonen.

— Aşa cred şi eu, zise Nadja. Dacă vreţi să am timp să mai fac şi altceva, o să fie necesar.

— OK, asta facem. Scrie-mi un rezumat şi mă ocup imediat, zise Toivonen. Mai am o întrebare. Când a început Danielsson să facă banii ăştia?

— În ultimii şase sau şapte ani. Înainte de asta nu era mare lucru de capul companiei. Dar de şase-şapte ani a început s-o ducă tot mai bine. A câştigat cam câte două milioane pe an din diverse investiţii, acţiuni, obligaţiuni, opţiuni şi alte surse, şi cu dobânda şi dobânda la dobândă s-a menţinut cel puţin la nivelul creşterilor de pe piaţa de acţiuni.

— Interesant, zise Toivonen, ridicându-se. Se pare că Danielsson al nostru nu era un beţiv oarecare.

Zâmbi fără vreun motiv aparent şi-i făcu un semn din cap lui Bäckström.

29.

— Altceva mai avem? întrebă Bäckström cu privirea pironită asupra locului gol lăsat de Toivonen la plecare.

— Uite chestiile peste care m-ai rugat să mă uit, şefu', zise Felicia Pettersson, ridicând politicoasă mâna. Ideea că e ceva în neregulă cu băiatul ăla care aduce ziare. Cel care a găsit cadavrul, Septimus Akofeli. Cred că ne-am dat seama despre ce-i vorba. Chestia dubioasă, adică. M-am uitat pe lista lui de apeluri şi-am găsit câte ceva ce contrazice ce ne-a zis când l-am interogat.

Cine-ar fi crezut? cugetă Bäckström. Deci negricioasa cea drăguţă ieşise din cochilie. Chiar dacă mai avea caş pe la colţurile gurii.

— Ce anume? zise Bäckström, simţind că-i vine să se ducă la baie şi să bea nişte litri buni de apă rece, plus nişte paracetamol, plus o bombonică mentolată.

Poate izbutea să scape din casa asta de nebuni şi să se întoarcă în sălaşul lui confortabil, unde frigiderul şi dulapurile erau din nou aprovizionate potrivit vechilor standarde.

— Akofeli are un telefon cu cartelă, zise Felicia Pettersson. Nu poţi şti al cui e numărul. Joi, pe 15 martie, când a fost găsit Danielsson, a sunat de zece ori în total. Primul apel a fost la şase şi şase minute dimineaţa, când a sunat la urgenţe. Conversaţia aceea a durat cam trei minute, mai exact o sută nouăzeci şi două de secunde, zise ea coborându-şi privirea spre foaia de hârtie din mână. Imediat după aceea, la şase şi nouă minute, a sunat la un alt număr, tot unul cu cartelă. A terminat apelul în cincisprezece secunde, când a intrat mesageria. Apoi a sunat din nou la acelaşi număr, iar apelul s-a terminat tot după cincisprezece secunde. A trecut apoi un minut şi a mai sunat o dată la acelaşi număr. Apelul acesta s-a terminat în cinci secunde. La ora şase şi unsprezece minute mai precis, şi ăsta-i lucrul interesant.

— De ce? întrebă Bäckström, clătinând din cap. De ce-i aşa interesant?

— Atunci a sosit la adresă prima patrulă. Am senzaţia că, atunci când a auzit că vine cineva, a terminat apelul şi a lăsat deoparte telefonul.

— Şi celelalte apeluri? zise Bäckström, străduindu-se să arate pe cât de ager era cu putinţă la o mahmureală ca a lui.

— La ora nouă a sunat la serviciu ca să anunţe că întârzie, zise Pettersson, uitându-se, nu se ştie de ce, către Annika Carlsson.

— Mi-a cerut voie să sune, încuviinţă Carlsson.

— Şi următorul telefon l-a dat tot la slujbă, înainte să plece de pe Hasselstigen.

Mai întâi un apel la poliţie, apoi trei la un telefon afurisit cu cartelă, după care două la muncă. Unu plus trei plus doi fac… da, cât dracu' fac? gândi Bäckström, care pierduse deja firul.

— Al şaptelea apel a fost dat imediat după prânz, continuă Felicia Pettersson. La douăsprezece treizeci şi unu. A sunat la o firmă care e clientă a serviciului de curierat pentru care lucrează. Ar trebui să ia un pachet, dar are codul greşit de la uşă.

— De unde ştii asta? întrebă Bäckström.

— Fiindcă clientul s-a dus să mănânce de prânz. Nu răspunde. Aşa că el sună, a opta oară, la compania de curierat, întrebându-i dacă pot găsi codul corect.

— Ai vorbit cu ei? De ce? A fost prudent?

Tineret de rahat, îşi zise.

— Aşa cred, zise Felicia, dar ajungem şi acolo.

Ce tot zice drăgălaşa asta mititică? se întrebă Bäckström. O să avem o mică discuţie despre respect şi autoritate.

— Cel de-al nouălea apel l-a efectuat după orele de program, în jur de ora şapte seara, iar al zecelea şi ultimul, patru ore mai târziu. La unsprezece şi un sfert. Ambele apeluri sunt către acelaşi număr de pe cartelă pe care a încercat să-l apeleze de dimineaţă. Nu primeşte răspuns şi amândouă apelurile sunt încheiate după şapte secunde, ceea ce înseamnă că persoana apelată şi-a închis telefonul. Aşadar, dintr-un total de zece apeluri în prima zi, cinci au fost către acelaşi număr de cartelă, şi nu ştim al cui e numărul acela.

— Nu-i neapărat nevoie să însemne ceva, poate că şi-a sunat un prieten să-i povestească ce-a păţit, zise Bäckström, vorbind la fel de iritat pe cât se simţea. Nu le place tuturor să aibă telefoane cu cartelă? Asta-i toată chestia, nu? Să nu le poată fi urmărite apelurile?

— Da, ştiu. Am şi eu un telefon cu cartelă, şi e destul de practic de fapt, zise agenta, privindu-l pe Bäckström fără a părea câtuşi de puţin deranjată.

— OK, făcu Bäckström, încercând să-şi mai îndulcească vocea, fiindcă văzuse că Annika Carlsson începea să-şi mijească ochii considerabil. Scuză-mă, Felicia, dar tot nu pricep ce-i aşa de ciudat în toate astea!

— A dispărut, spuse Felicia Pettersson. Septimus Akofeli a dispărut.

— Dispărut, repetă Bäckström.

Ce tot zice acolo? se întrebă.

•

— Dispărut, continuă Felicia, încuviinţând din cap. Probabil de vineri. În dimineaţa aceea şi-a distribuit ca de obicei ziarele, însă n-a mai venit la firma de curierat la care lucrează pe timp de zi. E prima dată când s-a întâmplat, în mai bine de un an de când munceşte acolo. Şi mobilul îi e mort, tot de vineri. Închis. Ultimul telefon l-a dat joi, la unsprezece şi un sfert, la numărul cuiva necunoscut, iar de atunci a rămas închis.

— Ascult, o încurajă Bäckström.

Deci tuciuriul a şterpelit diplomatul, îşi zise.

— Au încercat să-l sune acasă vineri, de mai multe ori, urmă Felicia. Când nici luni n-a ajuns la slujbă, unul dintre colegi a trecut pe la el pe-acasă şi a sunat la uşă. Stă în Rinkeby pe Fornbyvägen numărul 17. Dar n-a răspuns nimeni. Aşa că a ieşit din scară şi s-a uitat pe geam. Akofeli stă într-o garsonieră la parter, iar draperiile nu erau trase cu totul. Apartamentul părea pustiu, potrivit colegului de muncă. Aşa că, dacă nu se ascundea cumva ca să evite să deschidă uşa, nu era acasă. Mai târziu, în aceeaşi zi, şeful firmei de curierat i-a anunţat dispariţia şi fiindcă ţine de districtul

nostru, aici a ajuns sesizarea. Am dat peste ea făcând verificări, apoi am sunat la firmă. Ca să răspund întrebării tale de mai înainte, şefule, conchise Felicia Pettersson, privindu-l pe Bäckström cu o expresie de absolută corectitudine pe chip.

— Asta nu-i bine, clătină din cap Bäckström. Va trebui să încercăm să-l… să-l găsim pe Akofeli. Te poţi ocupa tu, Annika?

— Eu şi Felicia putem, încuviinţă Carlsson.

— Bun, zise Bäckström, săltând de pe scaun. Ţine-mă la curent. Şi încă un lucru, rosti inspectorul, oprindu-se în cadrul uşii şi trecând cu privirea peste colegi, înainte de a o ţintui pe Felicia Pettersson. Treaba asta cu telefoanele cu cartelă şi chestia cu dispariţia nu miros a bine. O să trebuiască să dăm de cap poveştii şi-i bine că ai adus-o în atenţie, Felicia. Dar totuşi nu asta mă deranjează, clătină el din cap. Altceva mă deranjează în privinţa lui Akofeli.

— Ce anume? întrebă Annika Carlsson.

— Nu ştiu, făcu Bäckström, încă mă gândesc la asta.

Şi, în ciuda durerii de cap, zâmbi. Le-am dat ceva de rumegat, îşi zise şi ieşi pe culoar, fiindcă singurul lucru care îl deranja acum era absenţa unei foarte, foarte babane şi foarte reci beri cehești.

•

N-avea de gând să-şi bată capul cu oameni ca tuciuriul ăla. Orice individ cu creier în dotare ar fi trebuit să-şi dea seama. La câte-s în stare asemenea oameni să facă, pun rămăşag că a luat diplomatul ăla. Asta dacă nu l-au şterpelit Niemi sau Hernandez. Orice mucos de copil îşi putea da seama că nu Stålhammar a luat-o. Ăsta era probabil mulţumit că a reuşit să-i şparlească victimei din portofel.

Stålhammar îl omoară pe Danielsson în bătaie. Îi şterpeleşte ce-avea prin portofel şi-o ia la papuc spre Järnvägsgatan. Îi scapă din vedere servieta ce conţine milioane.

Akofeli descoperă cadavrul. Dă un tur prin casa lui Danielsson. Găseşte servieta. O ascunde pe undeva. O deschide liniştit, după. Descoperă că a devenit brusc milionar. Şi se tirează în Tahiti. Atât şi nimic mai mult. Şi, dacă n-o fi fost el, atunci probabil că au fost Niemi şi frăţiorul lui chilian. OK, ar cam fi momentul să-mbuc ceva, îşi zise Bäckström.

30.

Hamalii Verzi îşi aveau sediul pe Alströmergatan, în zona Kungsholmen. Pe drum într-acolo, Felicia şi Annika discutară noua stare de fapt. Orice

altceva ar fi fost cam ciudat, aproape o abatere de la îndatoriri pentru doi polițiști corecți.

— Ce crezi, deci, despre asta, Felicia? zise Annika Carlsson.

— Sper să mă-nșel, dar scenariul cel mai probabil e că Akofeli a șterpelit servieta și-a ascuns-o prin apropiere înainte să sune la urgențe. N-avem decât declarația lui, până la urmă, că a sunat imediat ce l-a găsit pe Danielsson.

— Da, mă tem că e posibil. Nu pare, în orice caz, improbabil.

— Ceea ce înseamnă că Akofeli a ieșit deja din țară, conchise Felicia.

— Am vorbit deja cu procurorul, zise Annika. Îndată ce terminăm cu curierii, ne putem duce la apartamentul lui Akofeli.

— O să trebuiască să facem rost de chei.

— Am vorbit deja cu administratorul imobilului, zâmbi Annika Carlsson. Drept cine mă iei?

— Te iau drept persoana de treabă care ești, zise Felicia. Te necăjeam, atâta tot.

•

Hamalii Verzi erau la parter, cu un semn pe ușă și vreo șase biciclete aliniate pe caldarâm, drept în față.

— Dacă ai veni aici într-un scaun cu rotile, ar trebui să te oprești în stradă, zise încruntându-se Annika Carlsson.

— *Cool it, babe*[4], zise în engleză Felicia Pettersson, cu un zâmbet larg. Mai bine ne ocupăm de asta la sfârșit, nu?

— Poți să vorbești tu, zise Carlsson, e descoperirea ta.

•

Vorbiră pentru început cu șeful lui Akofeli, un anume Jens Johansson, „ziceți-mi Jensa, toți cei care lucrează aici așa fac" care arăta ca un obsedat de computere suedez clasic și care părea mult mai în vârstă decât Akofeli. Și care părea, mai mult ca orice, îngrijorat. I se citea în ochi, în ciuda ochelarilor cu lentile groase.

— Nu-i stă în fire lui Domnul Șapte, zise. Adică Septimus. Îi zicem Șapte, fiindcă asta înseamnă în latină numele lui, explică patronul, bâțâindu-și totodată capul pentru a accentua cele spuse. N-a lipsit nicio zi de când lucrează aici, de optsprezece luni deja.

— Cum e el, ca persoană? întrebă Annika Carlsson, cu toată promisiunea făcută cu cinci minute în urmă.

— Excepțional, zise șeful. Excelent biciclist, în mare formă, mereu gata să preia un comision, chiar dacă drumurile sunt pe-aici ca un circuit de raliu pe

[4] Calm, puiule!

timp de iarnă. Cinstit, decent, bun cu clienţii. Foarte energic. Îi pasă de mediu. Asta e important la noi. Ţinem mult la asta. Oricine lucrează la noi trebuie să fie preocupat de mediu.

— Ce credeţi, aşadar, că s-a întâmplat? întrebă Felicia Pettersson.

Eu pun întrebările aici, îşi zise ea.

— Cred că are ceva de-a face cu afurisita aia de crimă. Poate a văzut ceva ce nu trebuia să vadă. În cel mai rău caz, se poate să-l fi voit careva eliminat. Aşa umblă vorba pe-aici, în orice caz.

— Părea îngrijorat când a ajuns aici, joi?

— Nu părea. Nu prea avea chef să vorbească despre asta. Şi toţi îl pisau cu întrebări, evident. Că doar cât de des dai peste corpul cuiva abia omorât? Mie, unul, nu mi s-a întâmplat niciodată, zise Jensa, lustruindu-şi grăbit ochelarii. Şi nici altora de pe-aici. Şi-apoi, deodată, dispare. E prea de tot ca să fie o coincidenţă. Dacă ne referim la momentul acesta, adică.

— Înţeleg ce zici, spuse Felicia. Cine era prietenul lui cel mai bun aici, la serviciu?

— Legiuitorul, zise Jensa. Nisse Munck. Student la drept. Taică-su e, cică, mare avocat. E aici în momentul ăsta. Stă în beci şi-şi lustruieşte bicicleta de curse. Se ţine de curse. Vă daţi seama, nu-i tocmai Girot sau Touren, coborî Jensa vocea. Aţi vrea să vorbiţi cu el?

— Te rog, zise Felicia. Dacă-şi poate rupe un pic de timp.

•

Legiuitorul era remarcabil de asemănător şefului său, avea ochelari şi tot tacâmul şi, în afara picioarelor lungi şi musculoase, nu arăta defel a ciclist profesionist.

— Sigur că l-am întrebat, zise Legiuitorul. Specializarea mea e legea penală. O să-mi fac propriul cabinet imediat ce termin şcoala. Avocat specialist pe domeniul penal, firmă proprie, explică Legiuitorul.

— Şi ce-a zis? întrebă Felicia.

— A zis că nu vrea să vorbească despre asta. Pot să-nţeleg, probabil că n-a fost prea drăguţ ce-a văzut. Am intrat pe net şi m-am uitat, imediat ce-am ajuns joi acasă, pare să fi fost ditamai masacrul. În articol menţionau şi un topor.

— Dar n-aţi vorbit despre cum s-a simţit acolo? repetă Annika Carlsson.

— Am încercat, zise Legiuitorul. Domnul Şapte nu voia să vorbească şi gata. Era treabă de făcut, comisioane noi, încontinuu. Şi, ştiţi, nu suntem doi la o bicicletă pe-aici.

— Atâta tot? ridică bărbia Annika Carlsson.

— Da, cred că da.

— Altceva n-a mai zis, n-a mai întrebat nimic?

— Acum, că veni vorba, zise Legiuitorul, a pus o întrebare, chiar înainte să mă duc acasă. Cam ciudată întrebare, dar lumea de pe-aici mă întreabă mereu chestii.

— Ce, despre chestiuni legale? întrebă Felicia.

— Da, dădu din cap Legiuitorul. Consultații juridice interminabile și gratuite. Mai mult pe codul familiei. Ce se întâmplă dacă prietena mea îmi face vânt în stradă și numele meu nu-i în contractul de închiriere? Ce facem cu frigiderul cumpărat împreună? Lucruri din astea. Deși le tot zic că domeniul meu e legislația penală.

— Și întrebarea ciudată era…? îi reaminti Felicia.

— A întrebat despre dreptul la autoapărare. Cum e în Suedia dacă te atacă cineva și încerci să te aperi. Cât de departe poți merge, în principiu.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am zis mai întâi că-i o întrebare ciudată rău. Și l-am întrebat dacă l-a omorât în bătaie pe tipul cel bătrân fiindcă-l atacase pe motiv că primise ziarul greșit. Unii clienți exagerează câteodată. Dar nu. Șapte mi-a zis că nici vorbă de așa ceva. *Sub nicio formă*.

— Mai ții minte exact cuvintele lui? insistă Felicia.

— Până unde se întinde dreptul de a acționa? Presupunând că ar încerca cineva să te omoare, asta-ți dă dreptul să-l omori la rândul tău? Cam asta a fost.

— Și ce i-ai răspuns? repetă Annika.

— Da. Și nu. Știți asta, nu? Dreptul de a folosi un nivel de forță motivat de amenințarea la care ești expus, plus forța necesară pentru a-ți dezarma oponentul. I-am spus că putea să uite de orice altceva. Ca de pildă un picior în burtă administrat atacatorului după ce acesta e deja la pământ.

— Ai avut senzația că Șapte întreabă pentru el? Că a fost vreodată victimă a unei agresiuni? întrebă Annika Carlsson.

— Glumești? zise Legiuitorul. Șapte a crescut în Somalia. Victimă a unei agresiuni. Aruncă o privire pe internet. Bun venit pe planeta Pământ, doamnelor polițiste.

— Voiam să zic aici, în Suedia, clarifică Annika. A fost victima vreunei agresiuni în Suedia?

— Da, l-am întrebat asta, zise Legiuitorul. A negat categoric, cum am mai zis. În afară de rasiștii cu care trebuie să mai aibă de-a face cineva ca Șapte, normal. Ar trebui trimiși în peșterile din nord idioții ăia.

— Ai avut impresia că întreba pentru altcineva? continuă Felicia.

— Asta nu l-am mai întrebat. Ținând cont prin ce trecuse dimineață, presupun că n-a fost chiar așa de ciudat. Faptul că am presupus că vorbea despre el însuși adică. N-a fost ciudat, așa-i?

— Nu, sigur că nu, zise cu un zâmbet Felicia.

Apoi plecară. Jensa le conduse până în stradă, lucru care-i oferi Annikăi ocazia de a se ridica la înălțimea reputației ei de la secția din Solna.

— Apropo de grija pentru mediu, zise, ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai încerca să te strecori pe-aici cu un scaun cu rotile?

— Se rezolvă, se rezolvă, zise Jensa, ridicând amândouă mâinile, semn că se predă.

— Bun, zise Annika Carlsson. Mă aștept să fie rezolvat când mai trec pe-aici.

— Așadar, cum interpretăm asta? Întrebările alea despre legitimă apărare? zise Felicia. Se-ngroașă gluma, doamnă inspector. S-a făcut vremea să luminați mintea unei colege mai tinere.

— Faptul că Danielsson a murit seara, înainte ca Akofeli să-l descopere, e limpede, zise Annika Carlsson.

— Medicul legist, dădu din cap Felicia.

— Nu doar asta. Eram acolo la ora șapte, Niemi și Chico încă nu apăruseră, așa că am folosit ocazia ca să-l ating.

— Țț, țț, rânji Felicia, n-ai voie să te uiți cu degetele. Profesorul meu de criminalistică ne bătea la cap cu asta la cursuri.

— Cred c-oi fi uitat, făcu Annika. În orice caz, purtam mănuși.

— Și?

— Era țeapăn ca o scândură. Deci n-am ce obiecta la cele zise de prietenii noștri doctori. Nu de data asta. Suntem complet de acord.

— Bine atunci, zise Felicia. Ce zici să mâncăm ceva înainte s-o pornim spre Rinkeby? E un bar mișto cu sushi în mallul din Solna.

— S-a făcut, spuse Annika, gândindu-se deja la altceva.

Despre ce e vorba aici, de fapt? gândi Annika. Treaba asta devine din ce în ce mai bizară.

31.

În vreme ce colegii lui, probabil, alergau de colo-colo ca niște găini fără cap, Bäckström făcu o vizită la un restaurant discret din centrul Solnei. Mâncă o costiță de porc, ciuperci cu smântână și crochete de cartofi, pe care le îndemnă cu bere să ajungă mai repede în stomac. Ba chiar dădu de dușcă și vreo două păhărele de tărie, cu ochii la ușă. Nu era deloc imposibil ca Toivonen și Niemi să se strecoare ca să bea ceva în timpul serviciului și nu voia ca doi ticăloși de finlandezi să-l ia prin surprindere.

După ce-şi bău cafeaua, însoţită de un cremşnit mic, şi stătu un pic să mediteze, se întoarse la secţie. Întărit la trup şi la minte, intră pe la garaj şi dădu peste bunul lui prieten, mecanicul auto.

— Vrei să-mprumuţi duba şi să te întinzi un pic? îi zise tovarăşul său.

— Da, dacă e liberă.

— Dă-i bătaie. Tipii de la droguri au stat toată noaptea la o pândă, aşa că acuma-s acasă, sforăie prin cotineţele lor.

— Trezeşte-mă în două ore, zise Bäckström. Lucrez deja de douăzeci şi patru de ore, aşa că ar cam fi vremea să mă odihnesc o ţârâ.

•

Două ore mai târziu revenea în birou. Cu mintea limpede ca cristalul şi limba ascuţită ca briciul. Primul care beneficie de aceste calităţi se nimeri să fie procurorul, care-l sunase să anunţe că-l eliberează pe Stålhammar din arest.

Situaţia se complica. Potrivit procurorului, Danielsson nu mai părea un beţivan oarecare, asta ca să se exprime diplomat. Ea, una, ar fi fost peste poate de încântată să aibă măcar o zecime din banii ăia.

Acelaşi lucru părea valabil şi pentru Stålhammar. Nu mai părea nici el un beţivan oarecare. Fusese coleg de-al lui Bäckström şi, date fiind informaţiile noi ce ieşiseră la iveală despre victimă, era cu totul posibil ca motivul şi făptaşul să nu aibă deloc de-a face cu o ceartă oarecare, între doi beţivani oarecare.

— Absolut, zise Bäckström, total de acord cu tine. Orice am crede noi despre machitori ca Stålhammar, nu trebuie să uităm că marea majoritate a beţivilor nu omoară alţi oameni în bătaie şi nici nu sunt omorâţi în bătaie. De fapt, numărul de pilangii care îi omoară în bătaie pe alţii e cam acelaşi cu numărul de beţivi omorâţi în bătaie.

— Ce vrei să spui? întrebă suspicioasă procurorul.

— Că Stålhammar nu-i un beţiv oarecare.

Poftim, ţi-am dat ceva cu care să-ţi spargi creierii, un adevărat test Mensa, îşi zise încheind apelul.

•

Luă, după aceea, un pix şi o foaie de hârtie şi-şi petrecu următoarele două ore făcând o listă cu toate pistele principale şi secundare ale cazului. Încheie cu o listă a lucrurilor pe care trebuia să le facă colegii lui. Probabil că au învăţat cu toţii să citească până acum, îşi zise Bäckström, aruncând o privire la ceas. Era ora cinci deja, se cam făcea vremea să plece acasă, dar exact când îşi dădea seama de asta fu întrerupt de o bătaie în uşă.

— Intră, mormăi Bäckström.

— Scuză-mă că te deranjez, zise Nadja Högberg. Ştiu că e timpul să plecăm acasă, eu cel puţin aşa mă gândeam, dar înainte să plec am vrut să-ţi dau asta, zise întinzându-i o plasă de plastic care, judecând după formă, conţinea o ditamai sticloanţa.

Vodcă, şi încă un litru întreg, rusească după etichetă, o marcă pe care n-o cunoştea şi pe care nici nu izbutea s-o citească.

— Şi cărui fapt îi datorez onoarea? zise cu o expresie voioasă Bäckström. Ia loc şi închide uşa, să nu pornim meliţa bârfelor.

— Pariul nostru, zise Nadja. Mă simt vinovată în privinţa lui.

— Credeam că eu îţi datorez o sticlă. Chiar mă gândeam să mă opresc, în drum spre casă, şi să ţi-o cumpăr, minţi Bäckström. Te simţi vinovată? De ce spui asta?

— Încă de dinainte să facem pariul îl suspectam pe Danielsson că are o groază de bani, zise Nadja. Mă ocupam cu scriptele de la firmele lui, aşa că ideea cu ulcica plină de aur n-a venit chiar din senin. Aşa că eu îţi datorez o sticlă. Tu nu-mi datorezi nimic.

— Un păhărel, poate? zise Bäckström cu o înclinare a capului, părând şi mai bucuros încă. După o zi grea de muncă, plină de cazne şi încercări.

La naiba, ruşii ăştia-s şmecheri rău, îşi zise. Căţeaua asta a stat acolo, a făcut-o pe niznaiul, gândindu-se cum să mă înşele cu pariul. Apoi a apucat-o sentimentalismul. Şi în ziua următoare au luat-o mustrările de conştiinţă şi a decis să îndrepte situaţia.

— Păi… un pic doar, zise Nadja. E cea mai bună vodcă cu putinţă, mai bună ca Stolicinaia, Kubanskaia sau Moskovskaia. Îi zice Standard şi nu se găseşte în Suedia. Cei din familia mea aduc de obicei câteva sticle, când vin în vizită.

— Ar fi interesant de văzut ce gust are, zise cu aere de cunoscător Bäckström, care scosese deja două pahare şi o punguţă cu bombonele mentolate. Uite, pahare şi ceva pentru după, explică, arătând spre bombonele.

— Am nişte castraveciori muraţi în frigider, zise Nadja privind cu îndoială punguţa. Mă duc mai bine să-i aduc.

•

Şi nu erau doar castraveciori, vezi bine. Reveni cu pâine, cârnaţi afumaţi şi jambon.

Poate că-i de la războaiele alea mondiale prin care au trecut, cugetă Bäckström. O rusoaică tipică se asigură întotdeauna că are la îndemână provizii, în caz că totul se duce de râpă.

— Noroc, Nadja, zise Bäckström, înfigându-şi dinţii într-o bucată mare de cârnat şi ridicând paharul.

— Nazdorovie, zise Nadja, zâmbind cu toată dantura ei de aur, după care, cu o mișcare bruscă a gâtului, dădu peste cap vodca fără să clipească măcar.

•

Să mă ia naiba, își spuse Bäckström un sfert de oră mai târziu, după încă o porție de tărie rusească, un castravete și jumătate de cârnat. Ticăloșii ăștia de ruși sunt tare inimoși. Dacă faci un pic de efort să le câștigi încrederea.

— Ce-ar putea fi mai fain decât asta, Nadja? zise Bäckström, umplând paharele pentru a treia oară. Nu ne mai trebuie decât o balalaică și niște cazaci care să salte pe birou.

— E bine, zise Nadja. De cazaci m-aș lipsi bucuroasă, dar o balalaică ar fi fost drăguță.

— Povestește-mi despre tine, Nadja, zise Bäckström. Cum de-ai nimerit pe-aici? În sânul Maicii Suedii, în nordul îndepărtat.

Inimoși, își zise. Și nu gustase niciodată o vodcă la fel de bună, nici pe departe. Ar trebui să fac rost de-o ladă cu vodca asta.

— Sigur vrei să auzi? zise Nadja.

— Ascult, făcu Bäckström, lăsându-se pe spătarul scaunului și potrivindu-și pe chip cel mai cald zâmbet al său.

•

Așa că Nadja îi zise. Cum părăsise Nadejda Ivanova imperiul sovietic pe cale să se destrame. Cum ajunsese în Suedia și devenise Nadja Högberg, cum își petrecuse ultimii zece ani lucrând ca anchetator civil pentru districtul vestic de poliție.

Lucrurile nu merseseră, totuși, chiar fără incidente. După ce terminase cu școala lucrase ca analist de risc în cadrul industriei de producție a energiei nucleare pe la mai multe centrale atomice din zona Balticii.

Prima dată ceruse permisiunea de a-și părăsi țara în 1991, la doi ani de la eliberarea din 1989. Lucra, în acea vreme, la o centrală nucleară din Lituania, nu departe de coasta Mării Baltice. Nu primise niciun răspuns. Un an mai târziu fusese convocată la șeful ei, care-i spusese că fusese transferată la altă centrală, la mii de kilometri distanță spre nord, ceva mai sus de Murmansk. Niște bărbați taciturni o ajutaseră cu bruma ei de bagaje. O duseseră cu mașina la noul loc de muncă, fără s-o scape din ochi pe parcursul celor două zile cât durase călătoria.

După alți doi ani, nu se mai obosise să ceară permisiunea. Cu ajutorul unor „contacte", izbutise să treacă granița în Finlanda. Alte contacte o întâmpinaseră acolo și, în următoarea dimineață, se trezise într-o casă undeva la țară, în Suedia.

— Era în toamna lui 1993, zise cu un zâmbet amar Nadja. Am stat acolo șase săptămâni, de vorbă cu gazdele mele. Niciodată n-am fost mai bine

îngrijită şi după încă un an, imediat ce am învăţat suedeza, am devenit cetăţean suedez, mi-am luat apartament şi slujbă.

Serviciul de Informaţii al armatei. Băieţi de treabă, nu ca idioţii ăia de la Securitatea suedeză, îşi zise Bäckström simţind că pieptul i se umflă de mândrie patriotică.

— Ce serviciu aveai?

— Am uitat, zâmbi Nadja. După aceea am avut altul, ca interpretă pentru Poliţia din Stockholm. Asta prin 1995, ţin minte.

Securitatea, îşi zise Bäckström. Nişte nemernici răi, care nu se prindeau niciodată că ruşii sunt numai suflet dacă ştii să te porţi cu ei cum trebuie.

— Şi Högberg, cu el ce e? întrebă curios Bäckström.

— Asta e o cu totul altă poveste, zâmbi Nadja. Ne-am cunoscut pe internet, apoi am dat divorţ de el. Era cam prea rus pentru gusturile mele, dacă înţelegi ce vreau să zic, spuse ridicând paharul. Păi… noroc, zise ea, zâmbind din nou.

— Nazdorovie, spuse Bäckström.

Inimă şi nimic altceva, îşi zise.

32.

Inspectorul Lars Alm şi sergentul de poliţie Jan O. Stigson îşi petrecură cea mai mare parte din zi interogând doi dintre vechii amici ai lui Danielsson, pe Halvar „Halfy" Söderman şi pe Mario „Naşul" Grimaldi. Alm sperase ca şi Annika Carlsson să i se alăture, ţinând cont de ce-i făcuse Söderman acelui patron de restaurant, însă era limpede că apăruseră alte chestiuni mai importante, aşa că trebuise să se mulţumească cu Stigson.

Începură cu Halvar Söderman, care locuia pe Vintergatan, în zona Gamla Solna, în spatele stadionului de fotbal şi la doar câteva sute de metri de locul crimei. Mai întâi un apel telefonic, dar nu a răspuns. Apoi îi făcură o vizită acasă şi sunară la uşă. După ce soneria ţârâi de mai multe ori, Söderman deschise brusc uşa, în speranţa evidentă de a-l pocni pe Stigson în cap cu ea. Alm mai văzuse aşa ceva şi recunoscu din timp primejdia. De cum văzu că cineva se uită pe vizor, îl împinse deoparte pe Stigson, apucă de marginea uşii şi-o trase cât de tare putu. Söderman ateriză pe spate, pe casa scărilor, deloc fericit.

— Aoleu, zise Alm. Puteai să te loveşti rău de tot.

— Ce curu' meu vreţi, idioţilor? ţipă Söderman.

— De la poliţie, zise Alm. Am dori să vorbim cu tine. Putem s-o facem aici sau te putem conduce la secţie. Ba te putem şi băga la arest dac-o mai faci pe nebunul.

•

Söderman nu era chiar atât de prost. Se mulţumi să le arunce nişte priviri sfredelitoare şi, două minute mai târziu, se găseau aşezaţi în jurul mesei din micuţa lui sufragerie.

— Parcă pe tine te ştiu, nu? zise, holbându-se la Alm. Nu lucrezi la infracţiuni violente în Stockholm?

— Lucram odinioară, zise Alm. Acum am postul aici, în Solna.

— Ah, cred că eşti amic vechi cu Roly, concluzionă Söderman. Nu poţi să pui o vorbă pe lângă idioţii ăia care l-au priponit?

— I-au dat drumul acum o oră, zise Alm, fără să intre în detalii.

— Aşa? Pe bune? zise cu un rânjet Söderman. Vă servesc cu ceva?

— Mersi, nu. Nu stăm mult.

— Dar aşa, rapid, o ceaşcă de cafea se poate? Eu îmi fac una. Maşina de cafea e gata încărcată.

— O cafea ar fi bună, zise Alm.

— Tu? făcu Söderman din cap către Stigson. Presupun că ţi-ar plăcea o banană.

— Cafea e bine, zise Stigson.

— De când aţi schimbat? spuse Söderman, privindu-l pe Alm.

— Să schimbăm? Cum adică? zise Alm.

— Câinii-lup cu cimpanzei, replică Söderman rânjind.

— A trecut ceva vreme.

Söderman îşi scoase cel mai bun serviciu de cafea. Zahăr, lapte, frişcă, ba chiar şi şnaps în caz că avea chef cineva. Avea mereu prin casă. Din păcate, nu mai rămăsese strop de coniac. Însă mai avea nişte lichior de banane în dulap.

— În caz că vine vreo femeie, explică, ridicând bărbia spre Alm. E-n regulă dacă vrea şi maimuţa, continuă arătând spre Stigson. Dacă pe stăpân nu-l deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

— O beau neagră, zise Alm. Şi maimuţa tot neagră.

— Da, o groază de chestii negre zilele astea, oftă Söderman. Mai alaltăieri m-am distrat numărându-i cât am mers spre centrul Solnei, la cumpărături. Ştii câţi am văzut? Pe o distanţă scurtă, patru sute de metri?

— Douăzeci şi şapte, zise Alm.

— Nu, oftă Söderman, turnând cafea. M-am lăsat de numărat când am ajuns la o sută. Ştii ce vârstă aveam când am văzut primul negrotei?

— Nu.

— Sunt născut în treizeci şi şase, continuă Söderman. Cred că aveam şaptespe când am văzut primul negrotei. Era în 1953, prin centrul vechi al Solnei, pe lângă Lorry. Barul, ştii de care zic. Abia se deschisese în anul ăla. Era ca o petrecere pe stradă. Toată lumea voia să se ducă la el, să-l bată cu palma pe spate şi să vorbească-n engleză – o engleză a naibii de chinuită, îţi dai seama – şi să-l întrebe dacă-l ştia pe Louis Armstrong. Aveam cu mine o gagică, pe nume Sivan. Sivan Frisk, care nu se dădea-napoi de la nimic, dacă pricepi ce vreau să zic. Pizda mă-sii, era udă leoarcă, se udase până-n călcâie până să apuc s-o târăsc de acolo.

— Alte vremuri, zise Alm pe un ton neutru.

— Asta-i diferenţa, totuşi, nu? oftă Söderman. E-n regulă unu, doi acolo. Mai ales dacă ai crescut într-un loc ca ăsta, un district muncitoresc. Cu băieţii din Solna, generaţia mea. Dar trei e prea de tot. Unu e bine, doi treacă-meargă, trei e prea mult.

— Cu totul altceva, zise Alm.

— Vreţi să ştiţi ce făceam miercuri seară, săptămâna trecută? îl întrerupse Söderman. În seara când un dement l-a omorât pe Kalle?

— Da, spuse Alm. Ce făceai?

— V-am spus deja, oameni buni. M-a sunat un simplete jegos de la prăvălia voastră să mă bârâie la cap. Când a fost, ieri, alaltăieri? Nu mai ştiu.

— Şi ce i-ai zis? întrebă Alm, fără să dezvăluie că el fusese cel care sunase.

— Am încercat să explic că am un alibi, dar n-a avut chef să audă. Aşa că i-am închis. I-am zis şi să se ducă dracului, cu ocazia asta.

— Spune-mi, atunci, mie, zise Alm. Spune-mi numele celor care-ţi pot confirma alibiul.

— Sigur, aş putea, zise Söderman, doar că n-o să o fac.

— De ce nu?

— Acum două săptămâni ar fi trebuit să zbor la Sundsvall, să vizitez un prieten vechi care nu-i bine deloc. Are cancer la prostată, nu-i foarte în formă. Bun, şi ajung acolo, la poartă pe aeroport, pe cale să urc în avion, şi fata de la pupitru începe cu faze, că vrea să vadă un act de identitate. Şi ţine minte că eram absolut treaz, nu era nimic de genul ăla. Îi arăt biletul, dar nu se lasă, vrea act. Îi explic că n-am niciun nenorocit de act la mine. Amicii tăi m-au uşurat de permisul de conducere acum zece ani. Paşaportul era acasă, în sertar. Păi cine-şi ia paşaportul ca să se ducă la Sundsvall. Dar încerc să-mi păstrez cumpătul. Explic că sunt cetăţean suedez de vreo şaptezeci de ani. Câtă vreme sunt în Suedia şi nu fac probleme, n-am de ce să arăt vreun act de identitate. Nu ca să zbor până la Sundsvall, zbor intern, cu o companie aeriană suedeză. Aşa scrie în constituţie, dacă ai chef să te uiţi. Dar să-mi

trag palme dacă n-au mai apărut încă doi ca ăsta, zise arătând cu capul către Stigson. Aşa că adio, călătorie la Sundsvall.

— Ce păcat, clătină Alm din cap. Teroriştii ăia ne-au îngreunat mult situaţia.

— Rahat, zise Halvar Söderman. Arăt cumva ca Osama bin Laden?

— Nu prea, surâse Alm, dar…

— Şi aşa am decis, îl întrerupse Söderman, să le-o fac şi eu scârbelor. Dacă tu şi colegii tăi aţi fi găsit fie şi cea mai mică dovadă că l-aş fi omorât pe Kalle Danielsson în bătaie, n-aţi sta voi să mă-ntrebaţi de alibi. Aş fi la secţie, în arest. Şi nici n-ar fi prima dată, dar sunt sigur că ştii deja asta.

— Ce te face să crezi că a fost omorât în bătaie? zise Alm. Mai sunt şi alte feluri de a omorî pe cineva.

— Din câte am auzit, cineva a pus laba pe-un capac de cratiţă şi l-a pocnit în numele tatălui, zise Söderman.

— De unde ai auzit asta?

— Uite, să-ţi dau un sfat, zise Söderman. Am trăit aici o viaţă. Am umblat pe la Valla şi Råsunda şi pe la toate barurile din zonă, şapte zile pe săptămână, de când mă ştiu. Am plasat maşini poliţailor, le-am vândut electrocasnice şi televizoare poliţailor. Le-am mutat boarfele când i-au aruncat afară nevestele sau când şi-au găsit vreo gagică nouă. Le-am oferit mereu reducerea de preţ obişnuită. Cam câţi poliţai crezi că ştiu la secţia din Solna?

— Ştii câţiva, zise Alm.

— Mă tem, deci, că n-o să ajungem prea departe. Nu l-am omorât pe Kalle. De ce l-aş fi omorât? Avea şi faze mai urâte Kalle, dar nu avem cu toţii? Şi dacă voiam să-i dau stingerea nu mi-ar fi trebuit o mizerie de capac. Oricum, am alibi, dar fiindcă nu sunt obligat să vă spun nu prea am chef să vă spun. În caz că tu şi-ai tăi rezolvaţi treaba, ca să mă pot duce la Sundsvall fără să arăt paşaportul, sunteţi bine-veniţi să vă întoarceţi. Şi putem sta de vorbă ca nişte oameni rezonabili.

•

Söderman se ţinu tare. Chiar dacă Alm mai zăbovi încă jumătate de oră, nu avansară în niciun fel. Când ajunseră din nou în maşină şi porniră spre Grimaldi, Stigson rupse tăcerea.

— E ultraj la adresa unei oficialităţi să faci pe cineva maimuţă.

— Cimpanzeu, oftă Alm. Eu am zis maimuţă.

— Da, dar noi suntem colegi, spuse Stigson, privindu-l uimit. E cu totul altceva.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi schimbi freza? zise, nu se ştie de ce, Alm.

— Trebuia să-l băgăm în celulă pe nenorocit, să-l forţăm să mărturisească, zise Stigson, care părea că nu ascultă.

— Dacă aşa crezi, îţi sugerez să-ţi schimbi meseria, replică Alm.

•

Grimaldi se dovedi total opus faţă de Söderman. Răspunse la telefon când îl sunară ca să stabilească o întâlnire. Deschise uşa la al doilea ţârâit al soneriei, le strânse mâinile şi-i invită să intre în locuinţa sa bine întreţinută.

Se aşezară pe canapeaua modulară din camera de zi. Respectându-şi originile, Grimaldi le oferi apă minerală, limonadă, cafea italiană şi un apetitiv. Sau poate voiau nişte vin roşu? Deschisese o sticlă la prânz şi încă mai era destul acolo, deci nicio problemă.

— Mulţumesc, dar nu stăm mult, zise Alm.

•

Ce făcuse Grimaldi miercuri, săptămâna trecută, la ora la care bunul său prieten Karl Danielsson era ucis în propria-i casă, la doar un kilometru de locuinţa lui Grimaldi?

— Nu mai ţin minte, zise acesta. Aş spune, dacă e să-mi dau cu presupusul, că eram acasă.

— Nu ţii minte? repetă Alm.

— Să vă explic, zise Grimaldi.

•

Cu un an înainte fusese diagnosticat cu Alzheimer. Urma de atunci un tratament pentru a încetini evoluţia bolii. În ciuda medicaţiei, memoria de scurtă durată i se alterase considerabil în ultimele luni. Dacă voiau să vorbească cu doctorul lui, erau bine-veniţi să-l sune la clinica din Solna. Însă uitase cum îl cheamă pe doctor. Dar avea reţeta şi pastilele. Erau în dulăpiorul din baie, puteau să verifice.

— Nu te-ai gândit să păstrezi ceva însemnări, ca un jurnal? sugeră Alm.

Nu se gândise. Şi oricum, dacă i-ar fi sugerat cineva asta, ar fi uitat. S-ar fi trezit acolo, cu pixul în mână, întrebându-se ce are oare de gând să facă.

— Şi nu există nimeni apropiat care să ştie lucrurile astea? Cum îţi petreci zilele, de pildă? limpezi inspectorul.

— Nu, din fericire, zise cu un zâmbet Grimaldi. Din fericire sunt singur cuc. Cine ar vrea să expună un om pe care-l iubeşte la genul de persoană în care m-am transformat?

•

Lăsară lucrurile aşa. Se uitară, înainte să plece, în dulăpiorul din baie şi-şi notară numele medicamentelor şi numele doctorului de pe reţetă.

— Cam aşa cu Naşul ăsta, spuse Stigson, după ce se urcară în maşină ca să se întoarcă la secţie. Nu pare să aibă nimic fizic, bătrânelul nostru. Cum îi

zicea ăluia, şeful mafiot din New York? Care a încercat aceeaşi şmecherie şi s-a prefăcut că-i ţăcănit?

— Nu-mi amintesc, zise Alm.

33.

Când Annika Carlsson şi Felicia Pettersson ajunseră la apartamentul lui Akofeli, văzură că Niemi şi Hernandez se aflau deja la faţa locului.

— Intraţi, intraţi. Noi am cam terminat, zise Niemi. Am încercat să te sun pe mobil cam cu vreo oră în urmă, dar era închis. Toivonen ne-a trimis. Nu-i place când dispar martori importanţi din anchetă. Ori o fi ajuns mai milos la bătrâneţe şi de asta-i îngrijorat.

— Am avut telefoanele închise, zise Annika. Voiam să putem vorbi în linişte şi pace.

— De-ale fetelor, ştiţi, zise Felicia, aruncându-i priviri furişe lui Chico Hernandez.

— Despre mine, presupun, zise Chico cu o ridicare mândră din umeri ce nu părea cu totul premeditată.

— Despre cel mai drăguţ agent de poliţie din secţie, oftă Felicia. Magda, sora ta. O, dar ce bonetă simpatică ai, apropo, Chico. Ai şterpelit-o de la raionul cu mâncare gătită din supermarket?

•

„Boneta" cu pricina era de unică folosinţă, făcută din material plastic alb. Era obligatorie pentru orice criminalist ce nu voia să contamineze locul faptei cu părul şi mătreaţa proprie. Dacă o purtai în alte circumstanţe, spre exemplu o ieşire în oraş când voiai să cunoşti pe cineva, ori dacă luai parte la una dintre acele emisiuni tv incredibil de populare despre criminalişti, obiectul n-ar fi ajutat cu nimic la aspectul sau aşteptările tale. Ai fi ajuns acasă singur, noaptea, sau ai fi obţinut un rating tv pe jumătate cât cel normal.

— Eh, nu boneta e atracţia principală, zise Chico, ridicând din umeri expresiv, apoi reveni la cercetatul frigiderului lui Akofeli.

•

O cameră şi bucătărie, cu o masă pe colţ, un holişor şi o baie neaşteptat de spaţioasă, cu loc pentru toaletă, duş, cadă, maşină de spălat şi uscător. Era curat, cu mobilier puţin.

În încăpere, doar puţintel mai mare decât o cameră de cămin studenţesc obişnuită, era un pat, acoperit frumos cu o cuvertură dungată de la Ikea, o

garderobă, o sofa mică, un televizor cu DVD-player, un raft de cărţi ce părea să conţină mai ales cursuri universitare, câteva duzini de volume cartonate, DVD-uri şi CD-uri, un aparat de exerciţii fizice acoperit cu PVC verde, o halteră, nişte greutăţi şi un şir mic de gantere. Însă nimic care să amintească de originile africane ale lui Akofeli, niciun covor, fără piele lucrată, tapiserii, fără statuete, măşti şi altele asemenea. Pe pereţi nu erau nici postere, nici fotografii.

În bucătărie era o masă cu două scaune. Pe podea, sub masă, era o imprimantă, însă nici urmă de laptop sau computer de birou. La această masă lucra probabil şi, ţinând seama că apartamentul era la parter, ar fi fost o prostie să lase computerul pe masă când nu era acasă. Fereastra ce dădea către curte era la acelaşi nivel cu masa. Singura problemă era că nu se vedea nici urmă de computer.

•

Criminaliştii nu găsiseră nici vreo servietă, cum nu găsiseră nici telefonul mobil al lui Akofeli. Lipseau şi multe dintre lucrurile care lipsesc de obicei când cineva pleacă în grabă. Haine, pantofi, chei de la casă, bani, acte şi carduri de credit. Singurul lucru ce strica teoria era paşaportul lui Akofeli, pe care-l găsiseră acolo.

— Era băgat după policioara pentru pantofi, în garderobă, zise Niemi. E clar că-l ţinea ascuns acolo, deci e limpede că-l consideră important.

— Crezi că a dispărut de bunăvoie? întrebă Annika Carlsson.

— Majoritatea probelor ar înclina spre asta, zise Peter Niemi. Dacă i s-a întâmplat ceva, nu aici i s-a întâmplat. Dacă greşesc, o să mănânc boneta lui Chico.

— Şi paşaportul? Computerul lui?

— Paşaportul mă deranjează, recunoscu Niemi. Sigur, e posibil să fi avut alt paşaport, trebuie verificat dacă mai are vechiul paşaport somalez, însă un paşaport suedez ar valora cât greutatea lui în aur dacă a plecat spre Europa. Computerul nu mă preocupă atât de mult. Probabil că e vorba despre un laptop, uşor de luat cu el.

— Transmite-i salutări Magdei, zise Felicia, bătând din gene către Chico, în vreme ce ieşea din apartament împreună cu Annika. Întreab-o dacă i-ar plăcea să iasă la o seară între fete.

Chico se mulţumi să-i arate degetul mijlociu.

— Cred că Chico ăsta e cam încuiat, zise Felicia de îndată ce ajunseră iarăşi în maşină. Nu se prinde nici de chestiile cele mai simple. Nici nu şi-a dat seama că-i fac ochi dulci. Pun pariu că mă crede o lesbiană obsedată de soră-sa.

— Mulţi tipi sunt aşa, zâmbi Annika Carlsson. Şi nu doar tipi, că veni vorba.

— Ce vrei să zici?

— Ei, adică aşa, nu le prea merge mintea. Nu-şi dau seama de chestii, zic ce nu trebuie, fac ce nu trebuie. Şi nu-i deloc nevoie.

— Aloo, dar cine-i campion mondial la treburi din astea? Ne gândim, cumva, la aceeaşi persoană? zise Felicia.

— Păi, ştiu la cine te gândeşti, surâse complice Annika.

— Cred că de fapt se teme un pic de tine, zise Felicia. Probabil că nu-i aşa de dur pe cât vrea să pară.

— Crezi?

— Nici nu te uiţi bine la el şi înţepeneşte, bietul grăsunel, continuă Felicia.

— Nu uita că despre şeful tău vorbeşti.

— Da, ar trebui să fie recunoscător pentru asta, pufni Felicia, că altfel l-aş face cu ou şi cu oţet.

•

Când Niemi reveni la secţie descoperi că Bäckström plecase deja acasă, aşa că-i raportă lui Toivonen, făcându-i un scurt rezumat.

— Deci i-aţi găsit paşaportul, zise Toivonen. Iar computerul, telefonul şi lucrurile de folosinţă uzuală lipsesc. Am înţeles bine?

— Da. Şi nu am găsit nicio urmă de ceva ce i-ar fi putut aparţine lui Danielsson.

— Dar geanta de ziare? Sau scaunul ăla mobil, ori ce foloseşte când distribuie ziarele. Probabil că distribuie sute de ziare pe zi, presupun că nu le duce sub braţ?

— Nu m-am gândit la asta, rânji Niemi. N-am văzut nicio geantă de felul ăla şi nici vreun cărucior în apartament. Şi nici în debara, ne-am uitat şi era complet goală. Nu pare să aibă o bicicletă a lui. Însă acum, că ai adus vorba, ţin minte că am vorbit cu el pe Hasselstigen şi avea o geantă din alea de cârpă, cu băieri, pentru ziare. N-am găsit-o pe nicăieri. Se poate s-o fi folosit pe post de valiză la plecare. Nu pare să fi avut cine ştie ce posesiuni flăcăul nostru.

— Şi niciun geamantan mare, cu roţi? Vreun cărucior vechi, ceva?

— Nu, clătină din cap Niemi.

— Păi de ce să fi luat cu el aşa ceva? zise Toivonen. Dacă chiar se îndreaptă spre sud, vreau să zic.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Niemi.

34.

Când Bäckström ajunse acasă de la serviciu, se făcuse deja opt seara. Era într-o dispoziţie excelentă şi ducea cu el o sticlă de un litru pe jumătate plină cu cea mai bună vodcă rusească. El şi cu Nadja consumaseră cealaltă jumătate la el în birou, în căutarea adevărului care putea fi aflat numai pe fundul sticlei.

Căutarea continuă, îşi zise Bäckström şi, pentru început, se duse glonţ în bucătărie şi-şi mai turnă o duşcă, apoi scoase o bere din frigider şi-şi pregăti o tartină cu mult paté de ficat şi maioneză cu castraveţi muraţi. Le puse pe o tavă, iar tava o aşeză pe măsuţa din faţa televizorului. Trebuie să-i zic rusoaicei să aducă nişte beri la lucru, îşi spuse.

Apoi se dezbrăcă de haine şi făcu un duş, se dădu cu deodorant şi se spălă pe dinţi. Adesea, când se spăla pe dinţi, îşi amintea de maică-sa. Se întâmplă şi de data asta, fără să înţeleagă de ce. În fine, cugetă cu calm inspectorul, ducându-se să se cuibărească pe sofa şi deschizând televizorul ca să se delecteze cu ororile interne şi internaţionale petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore, în vreme ce se înfrupta din gustarea sa frugală.

Şi apoi adormi, probabil, fiindcă atunci când se trezi era deja ora două noaptea şi cineva suna la uşă.

Cred că-i nemernicul de vecin, care şi-a terminat băutura cu care m-a păcălit săptămâna trecută, îşi zise Bäckström. Ştia deja ce-o să zică. Putea să-şi pună pofta-n cui, iar dacă încerca să se atingă de vodca lui rusească era un om mort.

•

Dar la uşă era colega lui, Annika Carlsson. Îmbrăcată şi trează, se părea.

— Scuză-mă că te-am trezit, Bäckström, dar mobilul ţi-e închis şi numărul de acasă nu-l aveam, aşa că am decis să risc şi să-ţi fac o vizită.

— Nicio problemă, zise Bäckström, eram oricum pe cale să mă trezesc. De obicei ies să alerg dis-de-dimineaţă.

Dar n-ai venit să-mi ceri numărul de telefon, presupun? îşi spuse.

— Îmi dau seama că te-ntrebi, probabil…

— Nu mai spune nimic, o întrerupse Bäckström ridicând mâna. Nu-s prost, adăugă. Stai să pun nişte haine pe mine.

35.

Axel Stenberg avea şaptesprezece ani. Un metru optzeci şi cinci înălţime, bine făcut şi în formă. Mai puternic decât majoritatea adulţilor şi mai agil decât majoritatea oamenilor, indiferent de vârstă. Un talent sportiv prea leneş ca să se antreneze, însă totuşi cel mai bun din şcoală la fotbal, hochei pe gheaţă, gimnastică şi înot. Toate acestea mulţumită abilităţilor înnăscute. El şi profesorul de sport aveau o relaţie complicată. De ce nu voia să-şi pună în valoare aceste extraordinare abilităţi fizice şi talentul nativ?

Axel avea păr lung, ondulat, ochi albaştri, dinţi albi şi zâmbet încrezător. Încă din şcoala primară îl tot întrebau fetele dacă nu le vor de prietene, şi de atunci o ţinuse cam în acelaşi fel. Cu toţi ceilalţi profesori, în afara celui de educaţie fizică, avea relaţii simple şi groaznice. De ce nu-i păsa de învăţătură? Că doar nu era deloc lipsit de însuşiri.

Hanna Brodin avea şaptesprezece ani. Un metru şaptezeci şi cinci, frumoasă, bine făcută, în formă. Păr lung, închis la culoare, ochi căprui, dinţi albi şi zâmbet larg. Fiindcă fusese în fruntea clasei încă din şcoala primară, avea o relaţie simplă şi excelentă cu profesorii ei. Cu toate că băieţii îi ceruseră în tot acest timp prietenia, în fel şi chip.

Ultimul care încercase fusese Axel şi, fiindcă mama ei plecase la o conferinţă cu noii colegi de serviciu, ajunseseră acasă la ea. Pentru întâia oară erau doar ei doi, singuri. Axel făcuse toate mişcările pe care le anticipase, însă era şi ea la fel de obişnuită cu jocul ăsta şi-i blocase respectivele mişcări fără probleme.

Şi, fiindcă erau la fel de interesaţi unul de celălalt, asta durase mult timp.

— Ce zici să ieşim la o baie nocturnă? zise Axel. Prima pe anul ăsta.

— N-o să fie prea frig? zise Hanna. Şi nici nu ştiu pe unde mi-e costumul de baie. Încă n-am apucat să desfacem bagajele ca lumea, eu şi cu mama.

— Mă gândeam s-o facem la pielea goală, zâmbi Axel.

— Bine, n-aş vrea să pierd aşa ceva, îi zâmbi Hanna. Dar dacă e prea frig, să ştii c-o să înoţi de unul singur.

Aşa că Axel o duse la locul lui preferat de înot. Al lui şi al prietenilor lui, ca să fim mai precişi. Era la doar câteva sute de metri de casă. O zonă întinsă şi oarecum circulară, de piatră, ce cobora abrupt către apele golfului Ulvsundasjön. Un loc izolat şi discret, perfect pentru zile cu soare, cu crevase molatice şi vegetaţie deasă, dacă voiai să stai în intimitate cu cineva. Numai bine pentru scufundări, fiindcă apa avea patru metri adâncime, chiar din dreptul stâncilor.

Axel se ţinu de promisiune. Îşi aruncă hainele de pe el şi plonjă de pe stânci.

Hanna se aşeză pe pietre, privindu-l. Era în toiul nopţii, însă lumina era suficientă ca să vadă cât de cât, iar detaliile le putea completa şi singură în imaginaţie.

Pun pariu că a mai făcut asta, îşi zise Hanna, căreia îi plăcea ce vede. Băieţii. Uneori sunt cam previzibili.

•

Axel mai făcuse de multe ori asta, şi mereu din acelaşi loc. În stâncă era o despicătură mare, exact cum trebuia, la doi metri deasupra apei. Câţiva paşi iuţi, un plonjeu puternic cu corpul încordat, braţele întinse în faţă şi palmele lipite, apoi doar o unduire pe suprafaţa apei, un plescăit abia auzit, în vreme ce dispărea în apă. Urma apoi o mişcare viguroasă cu amândouă picioarele, cu spatele arcuit şi braţele întinse şi gata, saltul perfect era săvârşit şi putea reveni la suprafaţă.

Însă nu şi de data asta, fiindcă deodată atinse ceva cu mâna. Ceva moale, voluminos, înfăşurat în pânză ori poate într-o prelată, ceva ce se legăna pe fundul apei, invizibil din cauza apei închise la culoare. Axel îşi folosi mâinile. Simţi un mâner, apoi altul, pipăi în continuare, simţi o roată, apoi încă una.

O geantă de golf, îşi zise Axel, al cărui unchi, dentist de meserie, ar fi dorit să joace golf cât e ziua de lungă dacă ar fi fost după el. Îşi folosea nepotul pe post de cărăuş de crose, oferindu-i câte o bere după ultima gaură şi dându-i câteva bancnote de o sută de coroane la plecare, făcându-i cu ochiul şi cerându-i să nu-i spună nimic surorii sale. Şi să nu risipească banii pe prostii gen cărţi pentru şcoală sau alte soiuri de cărţi, dacă tot venea vorba.

Axel îşi ţinuse promisiunile. Erau o mulţime de fete la şcoală, mai multe decât te ţineau buzunarele dacă voiai să faci ceva distractiv, ce costa parale. Ce idiot ar fi aruncat o geantă de golf în apă? Geanta unchiului conţinea crose care, împreună, valorau cât o maşină la mâna a doua.

•

Ce naiba face acolo? îşi zise iritată Hanna. Cred că e-n apă de cel puţin două minute.

Tocmai când se ridica să-şi scoată bluza, băiatul ieşi la suprafaţă şi-i făcu semn cu mâna.

— De-a ce dracu' te joci acolo? făcu Hanna, ofticată.

— Un idiot a azvârlit aici o geantă de golf, zise Axel. Stai aşa, îţi arăt, spuse şi dispăru iarăşi sub apă.

•

Nu era prinsă de fund. Nici n-avea cum, pe-acolo nu era decât piatră netedă, până ce ajungeai la douăzeci de metri în larg. Apucă mânerele şi

trase în sus, lăsând geanta să plutească sub nivelul apei, și înotă cam zece metri, până la locul unde apa se făcea brusc mai puțin adâncă. Nu-i trebuia aer deocamdată și nu se ridică la suprafață să respire. Apoi Hanna îl ajută să târască pe mal geanta.

— Cum adică geantă de golf? zise fata. Mi se pare că mai degrabă aduce cu un sac cu roți din cele pe care le cară băieții cu presa când vin să aducă ziarele dimineața.

Rahat, își zise Axel.

— Felicitări, Axel, zâmbi Hanna. Ai câștigat două sute de exemplare murate din *Dagens Nyheter*.

Rahat, își zise iarăși Axel.

Atâta energie depusă, niciun pic de sex toată seara, poate vreun gest sau două schițat în direcția aceea, și acum se făcea și de râs. Ce să facă acum cu trolerul ăsta? Aruncă o privire, își zise, și apoi aruncă-l prin tufe.

Mai întâi desfăcu acoperământul de pânză. Conținutul umplea tot sacul și era înfășurat în folie de plastic neagră. Mai întâi pipăi. Era ceva tare, rotund, cu siguranță nu crose de golf, și nici ziare. Apoi rupse plasticul, curios.

— O să ne dea o recompensă? întrebă Hanna, ghemuindu-se pe stâncă.

E un pic cam copilăresc, își zise.

— *Rahat*! țipă Axel, sărind de lângă sac. *Rahat, rahat, rahat*! continuă să răcnească, agitând frenetic brațele.

— Ce faci? zise Hanna, care începea să fie agasată de-a binelea. Repeți pentru vreun Oscar sau ceva?

— În mă-sa! zise Axel. E un cadavru în sac.

Și fugi să-și ia hainele.

Mai e și gol pușcă, își zise.

•

— Și-acuma ce naiba facem? zise Axel, arătând cu bărbia spre sacul ce se afla tot acolo, pe țărm.

N-avea de gând să se mai uite o dată, și cel mai simplu ar fi fost să plece de-acolo. Măcar se îmbrăcase. Însă tremura de frig. Fără a-l mai pomeni pe al său John Thomas, care arăta, deodată, ca și cum și-ar fi petrecut întreaga iarnă în apă înghețată.

— Să plecăm odată, sugeră Axel. Să plecăm, repetă.

— Ai înnebunit? zise Hanna. Trebuie să sunăm la poliție, nu-ți dai seama?

•

Apoi Hanna Brodin apelă 112, numărul pentru urgențe, și i se făcu legătura cu dispeceratul poliției. Fără vreo problemă, fiindcă vorbea exact cum vorbesc de obicei persoanele ca ea când voiau să anunțe că au găsit un cadavru în apă.

— Plutește în apă, lângă mal? întrebă femeia de la dispecerat.

Biata fată, își zise. Cadavrele în apă nu erau niciodată un lucru plăcut, știa asta din experiență personală.

— E într-un sac, zise Hanna.

— În apă, într-un sac? voi să clarifice operatoarea.

Ce tot zice? își spuse.

— Era în apă. Sacul, adică. Dar prietenul meu a intrat să înoate și atunci l-a găsit. Apoi l-am tras la mal și ne-am uitat înăuntru. El s-a uitat, nu eu.

— O să fie totul în regulă. Stați unde sunteți, tu și prietenul tău, lăsați sacul în pace, nu închide, și-o să trimit o mașină de poliție să vă ajute, iar până ajunge acolo putem să stăm de vorbă noi două.

— Mersi, zise Hanna.

Axel, prietenul meu, își zise el. Se pare că mai era o speranță, în ciuda a ce i se întâmplase cu puța și a faptului că dârdâia de frig.

Prima mașină de poliție care apăru la fața locului era de la districtul vestic. În ea se aflau inspectorul Holm și sergentul Hernandez. Nu le ceru nimeni, Hannei și lui Axel, să ridice mâinile, să depărteze picioarele și să se lase percheziționați. Holm îi lumină cu lanterna, le făcu amabil un semn din cap și se prezentă.

— Mă cheamă Carsten Holm. Și ea este colega mea, Magda Hernandez.

•

Apoi Holm se dusese la sac, îl cercetase sub lumina lanternei, făcuse un semn din cap către Hernandez și-și scosese stația de emisie-recepție.

Hernandez îi luase de-acolo pe Hanna și pe Axel. Scosese o pătură din portbagaj și îi îndemnase să intre în mașină, în spate.

— O să vă încălziți aici, zâmbi Magda. Totul o să se rezolve curând și vă promit că vă duc acasă cu mașina.

Doamne, ce polițistă, își zise Axel. E prima tipă de nota unsprezece pe care am văzut-o vreodată.

36.

În timp ce șofa, Annika Carlsson făcu un rezumat al situației: doi puști de șaptesprezece ani. Fată și băiat. Locuiau în Jungfrudansen, Solna, în vârful dealului ce domina plajele golfului Ulvsundasjön. Ieșiseră să înoate la unsprezece și jumătate noaptea. Casa lor se găsea la doar câteva sute de metri de locul de scăldat.

— Se pare că băiatul a sărit în apă, în vreme ce prietena lui a rămas pe stânci, privind. În apă a dat peste un sac mare, din câte pricep, zise Annika Carlsson. Apoi l-a tras pe ţărm. Când s-a uitat înăuntru şi-a dat seama că era un cadavru acolo.

— Şi cum naiba ştim că ăla-i Akofeli? zise Bäckström.

În miez de noapte, întuneric beznă, şi-un tuciuriu în sac, îşi zise Bäckström. Cum adică Akofeli? Păi pe-aici nu mai ai loc de tuciurii!

— Holm şi Hernandez au fost primii acolo, explică Annika. Şi Holm e destul de sigur că-i Akofeli. Şi zice că recunoaşte sacul. Acelaşi pe care-l folosea Akofeli când distribuia presa. Din cele mari, pe roţi.

— Holm şi Hernandez. A doua oară într-o săptămână. Cam mult pentru gustul meu, pufni Bäckström. Mă întreb dacă n-avem de-a face, totuşi, cu nişte criminali în serie într-o maşină de poliţie?

— Nu prea cred să fie dracul chiar aşa de negru, zise, cu un zâmbet, Annika Carlsson. Îmi dau seama la ce te gândeşti. Totul ţine de tura în care sunt, şi turele astea nu le stabilesc ei. Luna asta lucrează de noapte în fiecare miercuri spre joi.

— Dar care-i problema cu găsitul de cadavre pe timp de zi? bolborosi Bäckström. Măcar atunci poţi să vezi că ai găsit un cadavru.

— Scuze că te-am trezit, zise Annika, dar m-am gândit că ai vrea să te implici încă de la bun început.

— Foarte înţelept din partea ta, Annika.

Şi ai profitat de ocazie să vezi cum trăiesc. Aşa, pentru orice eventualitate, îşi zise.

— Dar oricum aveai de gând să ieşi la alergat, zâmbi femeia. Chiar m-ai surprins un pic.

— Surprins?

— Cât de drăguţ e la tine în apartament. Mobilă fainã, totul la locul lui. Curat.

— Îmi place ca lucrurile să fie drăguţe şi la locul lor, minţi Bäckström.

Vojne, vojne, îşi zise ştiind cât trebuia să plătească prestând la pat pentru fiecare gogoloi de praf.

— Majoritatea bărbaţilor poliţişti pe care-i ştiu locuiesc în nişte cocini, zise Carlsson.

— Nişte infecţi, glăsui cu indignare Bäckström.

Ar trebui să fii recunoscătoare, gândi. Cine mai stă să facă ordine după ce-a apărut cineva ca tine şi le-a furat iubitele?

— Ai talente ascunse, Bäckström, conchise Annika Carlsson, zâmbindu-i.

•

Restul drumului îl străbătură în tăcere. Carlsson trecu podul peste canalul Karlberg şi continuă să ruleze pe lângă ţărm în direcţia Ulvsundasjön. Străbătură vreo doi kilometri buni pe cărăruia ce ducea către lac. Urcând pe coasta unui deal abrupt, cu hârtoape. Cordoane de poliţie, maşini, reflectoare şi primii trecători curioşi deja la datorie, deşi era în toiul nopţii.

— Am ajuns, zise Annika pe când coborau din maşină ca să se alăture echipajelor trimise de dispeceratul de urgenţe.

— Din cealaltă parte e aceeaşi distanţă? întrebă Bäckström. Dacă vii dinspre Huvudsta?

— Da, dădu din cap Annika Carlsson. Înţeleg la ce te gândeşti.

Cărări cu pietriş, dealuri, câţiva kilometri dacă mergeai pe jos. Făptaşul a avut cu siguranţă o maşină. Nu-i genul de loc în care să aduci în spinare un sac cu un cadavru, îşi zise Bäckström.

37.

Începu prin a se uita la cadavru. S-a confirmat, îşi zise Bäckström, odată ce se asigură că în mijlocul anchetei lui nu apăruse un alt tuciuriu, fără vreo legătură cu cazul. E tuciuriul corect.

Arăta şi mai jalnic decât atunci când îl văzuse Bäckström aşezat pe bordură, lângă apartamentul lui Danielsson.

Apoi îl ochi pe Toivonen, care se ţinea la o oarecare distanţă şi se holba la el cu mâinile înfipte în buzunare. Bäckström se apropie ca să-i dea ceva de rumegat.

— Ce crezi, Toivonen, e crimă, sinucidere sau accident?

— Numai rahaturi zici, Bäckström, făcu Toivonen. Fă şi tu ceva folositor, măcar o dată. Zi-mi cum a ajuns băiatul ăsta aici, replică Toivonen, măsurându-l mai întâi pe Bäckström cu privirea, apoi uitându-se spre sacul în care se afla cadavrul.

— Cred că eşti pe o cale greşită, Toivonen, zise Bäckström cu un zâmbet amabil. Doar nu vrei să sugerezi că biata noastră victimă o fi fost băgată în ceva dubios, posibil vreo infracţiune?

— Tu ce crezi? zise Toivonen, arătând cu capul spre sacul de pe ţărm.

— Nu avem motive să credem asta, clătină din cap Bäckström. Tot ce ştim noi indică faptul că Septicemie Akofeli era un tânăr decent şi muncitor. Principala lui slujbă era de curier ciclist. Mai livra ziare, noaptea, ca să facă nişte bani în plus. În ciuda calificărilor sale impresionante. Aproape că-ţi vine a crede că avea înclinaţii filantropice. Şi putea s-o ţină aşa cât dorea.

Dacă ar fi avut şansa să o mai ţină aşa încă vreo douăzeci-treizeci de ani, pun pariu pe ce vrei tu că ar fi ajuns să-şi ia şi o motoretă ca să meargă cu ea.

— Dacă n-ai chef să faci o baie, Bäckström, ţi-aş sugera să-ţi ţii gura, zise Toivonen. Un tânăr a fost omorât, iar tu stai aici şi spui numai mizerii despre el.

•

— OK, am văzut tot ce era de văzut, îi zise Bäckström Annikăi, după un sfert de oră. Ce-ai zice să mă duci acasă?

— Sigur, Bäckström. Înţeleg că abia aştepţi să-ţi faci tura de alergat.

Vorbiră, pe drumul de întoarcere spre sălaşul său confortabil, despre noile date ale cazului.

— Pune-i pe Niemi şi Hernandez să se mai uite o dată prin apartamentul tipului, zise Bäckström. Şi de data asta ca lumea.

— Am priceput, încuviinţă Carlsson. Ţinând cont c-a fost găsit în propriul sac cu ziare, adică?

— Eşti isteaţă, Annika, rânji Bäckström. Îmi vine greu să cred că a târât după el geanta pe roţi la biroul de curierat. Trebuie să fi trecut pe-acasă între timp şi să-l fi luat.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Annika Carlsson. De obicei termină cu ziarele pe la ora şase dimineaţa. Iar la agenţia de curierat începe la ora nouă. Putea să prindă chiar o oră sau două de somn între cele două slujbe.

•

— Ce-ar fi să mă inviţi la o ceaşcă de cafea? întrebă Annika, oprindu-se lângă uşa lui Bäckström. Aş mai avea ceva de discutat cu tine.

— Sigur, zise Bäckström.

Sunt toate în limbă, îşi zise. Până şi o ronţăitoare de păr pubian ca Annika Carlsson îşi încearcă norocul.

38.

Cât timp Bäckström îşi făcu de lucru cu noul său aparat de espresso, Annika Carlsson întrebă dacă poate să arunce o privire prin apartament.

— Simte-te ca acasă, zise Bäckström, care n-avea de ce se teme.

În weekend, prietena lui, barmaniţa finlandeză, îşi folosise ziua liberă ca să-i deretice prin casă ca o tornadă blondă.

— Îţi fac şi un tur cu ghid dacă vrei, zise Bäckström.

•

Îi arătă mai întâi baia cu gresie abia pusă şi noua cabină de duş cu opţiune pentru baie de aburi, sistem stereo şi un mic scăunel pliant pe care te puteai aşeza şi medita în vreme ce apa cădea peste tine şi-ţi revigora trupul şi sufletul.

— Presiunea apei o programezi de la panoul ăsta, zise Bäckström, arătându-i cum se face.

— Nu-i rău, zise Annika, cu o privire aproape invidioasă.

Apoi o duse în sanctuar, micul studio în care recent, în weekend, plătise pentru curăţenia făcută de tornada blondă cu mai multe partide în patul său marca Hästens.

— E un pat Hästens, nu? întrebă Carlsson. Costă o avere, zise şi pipăi salteaua, ca să fie sigură.

•

— Îţi merge bine, Bäckström, oftă Annika două minute mai târziu în camera de zi, unde se aşezaseră ca să se bucure de un cappuccino proaspăt cu biscuiţi. Numai masa asta de cafea cred că-i mai scumpă ca lumina ochilor, zise Annika, trecându-şi palma peste blatul negru al mesei. E marmură, nu?

— De Kolmården.

— Dar cum îţi permiţi toate astea dintr-un salariu de poliţist? zise Annika Carlsson. Pat marca Hästens, televizor cu plasmă, două, de fapt, canapea îmbrăcată în piele şi combină stereo Bang&Olufsen. Covoare ca lumea pe jos, şi mai e şi ceasul tău. E un Rolex adevărat, nu? Ai primit o moştenire însemnată sau ai câştigat la loterie?

— Eh, dacă eşti econom…, zise Bäckström, care nu voia să intre în detalii în privinţa venitului care-i suplimenta salariul lunar.

Nu cu Annika Carlsson, în orice caz.

— Voiai să discutăm ceva? îi reaminti ca s-o facă să schimbe subiectul.

— Da, am încercat să-mi adun curajul ca să-ţi zic, spuse cu un surâs drăgălaş Annika. Despre unele lucruri e mai dificil de discutat, cum bine ştii.

— Ascult, făcu Bäckström, oferindu-i cel mai viril zâmbet al său.

— Doar ascultându-te, e uşor să capeţi impresia că eşti doar un poliţist uzat şi plin de prejudecăţi. Ştii doar, cum sfârşesc din păcate majoritatea dintre noi.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Bäckström, deja ştiind ce tactică trebuia să aplice.

— Dar n-are cum să fie aşa de simplu, spuse Annika Carlsson, scuturând energic din capul cu păr scurt. Te-am văzut în acţiune. Eşti cel mai profesionist inspector pe care l-am întâlnit vreodată. Cu toată atitudinea asta de necioplit. Cum, de pildă, a fost cu Akofeli. Dintre noi, doar tu ţi-ai dat

seama de la bun început că-i ceva în neregulă cu el. Şi la bancă, atunci când am coborât în seif şi ai deschis cutia de valori, am avut senzaţia că eşti aproape clarvăzător. Ai aşa ceva în familie, Bäckström?

— Poate un pic dinspre partea mamei, sincer să fiu, minţi Bäckström.

În orice caz, femeia asta-i cea mai confuză individă de prin zonă, cugetă el.

— Aşa credeam şi eu, dădu din cap Annika. Aşa credeam şi eu.

— Dar am şi o credinţă puternică în Dumnezeu, suspină Bäckström. Nimic special, doar credinţa aia simplă, de copil, pe care o port cu mine de-o viaţă întreagă, de când eram mititel.

— Ştiam eu, Bäckström, făcu Annika Carlsson privindu-şi şeful, gazda ei, cu încântare. Ştiam eu. Asta-ţi dă putere. Puterea aia de neclintit pe care-o ai înăuntrul tău.

— Dar ştiu la ce te referi, Annika, ridică Bäckström mâna într-un gest aproape rugător, întrerupând-o. Când vorbeşti de felul în care văd lumea, adică. E trist, dar toţi ajungem să ne uzăm în meseria asta. Începe să mă apese şi pe mine. De aceea uneori, cam prea des din păcate, vorbeşte gura fără mine.

— Mă bucur că am reuşit să văd dincolo de suprafaţă, zise cu gravitate Annika Carlsson.

— Că tot discutăm chestii delicate, zise Bäckström, aş vrea să-ţi zic şi eu ceva.

— Te ascult.

— Nu cred că ar trebui să fii aşa de dură cu tânărul Stigson.

— Dar ai văzut cum e, cum vorbea despre femeia aceea, despre sânii ei adică, spuse Annika, arătând către propriii sâni, spre exemplificare.

— Ştiu, făcu Bäckström. Sexism pur. Unul dintre cele mai rele exemple pe care le-am auzit de când lucrez în poliţie. Dar, cu părere de rău, cred că există probabil o explicaţie.

— Ce vrei să spui?

— Mă tem că Stigson, colegul nostru, a fost victimă a incestului. La o vârstă fragedă, din păcate.

— Doamne fereşte, exclamă Annika, făcând ochii mari. Ţi-a spus el aşa ceva?

— Nu, zise Bäckström. Foarte rar se vorbeşte despre asemenea lucruri, să ştii. Numai că eu recunosc toate semnele evidente şi, după ce l-am auzit cum vorbea cu vecina aceea a lui Danielsson, femeia pe nume Andersson, sunt destul de sigur că maică-sa l-a abuzat. N-aş fi absolut deloc surprins dacă mama lui Stigson ar semăna leit cu martora noastră, doamna Andersson.

— Ce putem face? întrebă Annika Carlsson.

— Stăm deoparte. Ținem asta pentru noi, rămânem în gardă și pregătiți să ajutăm, dar stăm deoparte.

39.

De unde pizda mă-sii tot apar astea? cugetă Bäckström, închizând ușa după musafira lui. Femeile astea nebune, una mai dementă ca alta.

•

Cam în același timp în care Bäckström îi spunea la revedere colegei sale, Hanna și Axel își căutau alinare unul în brațele altuia. Erau în patul Hannei.

Axel ejaculă imediat ce o pătrunse. Nu fiindcă ar fi fost prima dată pentru el. Iar Hanna era cel mult de nota opt. Axel nu mai avea treisprezece ani, totuși. Era mai complicat de-atât. Deși o făcea pentru prima oară cu Hanna, singurul lucru din mintea lui Axel, în ultimele câteva ore, era tânăra polițistă pe nume Magda Hernandez. Prima femeie de nota unsprezece din viața lui, deși n-ar fi trebuit să existe așa ceva pe o scală ce se întindea numai până la zece.

Încercă să se adune și să mai încerce o dată, însă gândurile la Magda Hernandez și apropierea de Hanna îl făcură să-și aducă aminte de senzația plonjonului în apa înghețată.

— Nu înțeleg, nu mi s-a mai întâmplat asta, zise băiatul, simțind că nu vrea decât să izbucnească în lacrimi și s-o rupă la fugă.

— Nu contează, spuse Hanna, trecându-și unghiile peste spatele lui gol, asudat. Probabil că încă suferi de pe urma șocului. Săracul, gândi ea, știind că și ei i s-a mai întâmplat. Știi ceva? urmă ea. Hai să ne culcăm și mai vedem ce facem mâine dimineață. Nu e un capăt de lume. Mă-ntreb de câte ori s-a spus asta? se gândi ea.

Axel se prefăcu că adoarme și, de îndată ce Hanna se cufundă în somn, se furișă din pat, se îmbrăcă și se strecură pe ușă afară.

Poate că-i mai bine așa, își zise Hanna, auzind zgomotul ușii. Viața mergea mai departe, cu sau fără Axel, iar ea avea școală în doar câteva ore.

Să-mi amintesc s-o sun pe Magda, își zise ea înainte de a adormi, să stabilim cu discuția aia la care zicea să mă duc.

40.

Joi de dimineaţă, la opt zile de la uciderea lui Karl Danielsson, Lars „Alifie” Dolmander luă legătura cu confidentul său, inspectorul Toivonen.

Alifie apăru în persoană la secţie, refuzând să discute cu altcineva decât „vechiul meu prieten Toivonen”. Avea un pont tare despre atacul armat de la Bromma, iar Toivonen, din toată poliţia, era singurul în care avea încredere.

În ultimii zece ani de viaţă petrecuţi ca dependent de droguri în cădere liberă, Unsurosul se întreţinuse din activitatea de informator. Nu era nici un singur infractor în întregul district pe care Alifie să nu-l fi turnat măcar o dată, şi din această pricină era un noroc pentru el că luase, de timpuriu, decizia de a nu avea de-a face cu nimeni altcineva în afara lui Toivonen.

Era prea terminat, în ultima vreme, ca să poată trăi de pe urma propriilor infracţiuni. Avea un ajutor social care se ducea, de obicei, în aceeaşi zi în care-l primea, şi dacă voia să supravieţuiască până la următorul trebuia să-i toarne pe alţii. Avea ponturi noi, întotdeauna „fierbinţi”, şi de vreme ce unele erau pe cât de tari pretindea Alifie că sunt, se bucura încă de încrederea lui Toivonen.

— Arăţi mai vioi, Alifie, zise Toivonen.

Tatuat ca un covor de Bruxelles pe întregul corp. Treizeci şi trei de ani, iar faptul că-i încă viu reprezintă un mic miracol, îşi zise poliţistul.

— M-am lăsat de chestii dure, zise Alifie. De vreun an şi ceva nu fac decât să fumez. Asta şi să beau, sigur, dar pot să le zic mâncare sănătoasă pe lângă rahatul pe care l-am băgat atâţia ani în mine.

— Nu mai spune, făcu Toivonen, care se hrănea în principal cu carne, fructe şi legume.

Asta când el, Niemi şi ceilalţi băieţi din Cavaleria Finlandeză nu se adunau ca să-şi sărbătorească originile. Mamă, a trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o, îşi zise.

— N-o mai lungesc, spuse Alifie, înclinând capul ca un om de afaceri. Ştii jaful de la Bromma? De lunea trecută, când au doborât doi tipi de la pază?

— Am auzit, da, zâmbi strâmb Toivonen.

— În seara aia cineva l-a omorât pe Kari Viirtanen în Bergshamra. Kari Nebunul, sau Tokarev, cum i se zicea. După arma aia rusească, Tokarev. Pistolul automat de calibrul zece milimetri pe care-l flutura mereu.

— Avem multe nume pentru ce iubim, zise Toivonen.

— În fine, spuse Alifie, e o legătură între uciderea lui Viirtanen şi jaful de la Bromma.

— Am auzit şi asta, zâmbi Toivonen. Haide, Alifie, altceva n-ai pentru mine?

— Uite cum e, zise Alifie, fără să se dea bătut. Viirtanen a fost băgat în jaful de la Bromma. Când tipii de la firma de securitate i-au pictat sacii de bani cu vopsea a înnebunit. I-a zis şoferului să întoarcă şi a împuşcat paznicii. Apoi el şi şoferul au şters-o, au abandonat maşina şi banii. Nu le trebuiau bani înroşiţi, să le facă varză viaţa. Ăia greucenii, care au plănuit jaful, s-au făcut foc pe Tokarev şi-au scăpat de el tot în seara aia. Probabil că şi şoferul a mierlit-o pân-acum, şi-n locul tău aş arunca o privire la gagiul de culoare pe care l-aţi pescuit astă noapte din golf.

— Astea-s chestii vechi, Alifie, făcu Toivonen, privindu-şi ostentativ ceasul.

Probabil că habar nu are cine a fost Akofeli, îşi zise.

— Mă gândeam eu, zise celălalt. Dar acum ajung la miezul problemei.

— Abia aştept.

— Îl ştii pe contabilul cel bătrân care stătea pe Hasselstigen? Danielsson, aşa, Karl Danielsson, pe care l-au aranjat cu capacul de oală miercurea trecută. E o legătură între omorul ăla şi jaful de la Bromma.

— Ce te face să zici asta? Şi de unde-l ştii tu pe Danielsson?

— Ne ştim de la curse, zise Alifie. O ardea cu Roly Stålhammar, vechiul tău coleg.

— Deci îl cunoşti?

— Mănânci, calule, ovăz? pufni Alifie. Prima dată când m-a arestat aveam paişpe ani şi vindeam chestii pe Karlavägen, în mijlocul oraşului. Deodată opreşte o maşină. Şi din ea iese un tip mare cât casa. Îl apucă pe Alifie cel de paişpe ani de ureche, adică pe mine, şi mă îndeasă în maşină. În zece minute eram la secţie, în Stockholm, aşteptând-o pe băbătia de la asistenţă socială să mă scoată. La dracu', mă aştepta o maşină descuiată pe Östermalm. Îmi pierdusem proviziile, dar era destul de uşor, pentru unul ca mine, să ies din bucluc.

— Deci îl ţii minte pe Roly Stålhammar? zise Toivonen.

— Unul dintre cei mai de treabă poliţai peste care am dat vreodată. M-a luat şi la box de vreo două ori, când eram puşti. Dar şi asta s-a dus pe pulă, zise Alifie, ridicând din umeri.

— Te-ai întâlnit deci la Solvalla cu Stålhammar şi Danielsson, rezumă Toivonen.

— Aşa. Miercurea trecută, cam pe la şase. Cu vreo câteva ore înainte ca Danielsson să aibă o întâlnire de gradul trei cu oala lui. Stolly mi-a zis că arăt ca un cur. Că arăt aşa de naşpa, că nici nu vrea să mă prezinte unui vechi coleg de şcoală. Care era Danielsson, normal. Dar avea aşa, o lucire în ochi.

Felul în care a zis-o, adică. Stolly și Danielsson păreau destul de voioși, iar Danielsson mi-a dat mâna și s-a prezentat. Kalle Danielsson, a zis, și se vedea bine că machise ceva în ziua aia. Băgase-n el o groază de pileală.

— Și ce i-ai zis?

— Alifie, zise Alifie. Ce dracului i-ai fi zis dacă erai în locul meu?

— Scuze, întrebare prostească, făcu Toivonen. Dar ce are asta a face cu atacul armat asupra dubei blindate? Care-i legătura dintre Danielsson și jaf?

— Băieții care-s în spate. Nu mă refer la Tokarev și la tipul care-a condus, eu de greuceni zic. Ăia care-au scăpat de Tokarev și de șofer fiindcă au dat așa de urât cu mucii în fasole. Ai habar cine-s?

— Da, aș zice că ne-am făcut o impresie deja, rosti Toivonen. Te ascult.

— Farshad Ibrahim, zise Alifie.

Corect, gândi Toivonen.

— Frate-su mai mic, ăla nebun, Afsan Ibrahim.

Iarăși corect.

— Și mai au un nașpet de văr, malacul ăla, Hassan Talib, continuă Alifie. Farshad Ibrahim, Afsan Ibrahim, Hassan Talib.

I-a nimerit pe toți trei, își zise Toivonen.

— Ce te face să crezi că ei sunt în spatele jafului?

— Umblă vorbe, zise Alifie. Umblă vorbe dacă ești gata s-asculți, clarifică informatorul, făcându-și palma căuș lângă ureche.

Auzise el niște șoapte, și mai era și el în stare să pună lucrurile cap la cap.

— Tot nu pricep ce are Danielsson de-a face cu asta.

— El și cu Farshad se cunoșteau, explică Alifie.

— Te cam întinzi, Alifie. De unde ți-a mai venit și ideea asta? zise Toivonen.

Ce vrea să spună nenorocitul? se întrebă.

— Ajung și aici, spuse Alifie. Deci, când Roly și amicul Danielsson și-au luat la revedere, după ce ne-am văzut la Valla adică, mi-am amintit brusc că în ziua aia îl mai văzusem. Pe la prânz. Coboram pe Råsundavägen, îmi vedeam de-ale mele, îmi era gândul la o felie de pizza. Și pe cine văd la treizeci de metri în fața mea, de vorbă cu un tip în vârstă, în colț pe Hasselstigen? La douăzeci de metri depărtare?

— Spune.

— Pe Farshad Ibrahim, zise Alifie.

— Și pe el îl știi?

— Dacă-l știu! Am fost la pârnaie în același loc. Cu zece ani în urmă, la Hall. Dacă nu mă crezi, sigur poți să verifici pe calculator. El era, Farshad Ibrahim, și individ mai nașpa decât ăla nu există pe fața pământului.

— Ce-ai făcut?

— M-am întors pe călcâie, zise Alifie. Farshad e genul care omoară lume numai aşa, ca să fie sigur, şi dacă era pe fazele lui obişnuite nu voiam să-mi bag nasul, fiindcă voiam o felie de pizza.

— Şi eşti sigur că omul cu care vorbea era Kalle Danielsson?

— O sută douăzeci la sută, încuviinţă Alifie. O sută douăzeci de procente sigur, clarifică informatorul.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Fiindcă aşa-mi fac banul.

— Am priceput, zise Toivonen.

Cum naiba o să scap de Bäckström dacă e adevărat? îşi spuse.

— Ce-ai zice de o mie? întrebă informatorul.

— Ce-ai zice de un douăzeci?

— S-o dăm la jumate, sugeră Alifie, fără să se arate ofensat.

— Hai să zicem două sute, propuse Toivonen.

— Dacă zici tu, şefule, ridică Alifie din umeri.

41.

Cât Toivonen avea această discuţie confidenţială cu Alifie, Bäckström ţinu o şedinţă suplimentară cu echipa sa de anchetă, ca urmare a uciderii lui Septimus Akofeli.

Ca de obicei, primul vorbi Niemi. Însoţise cadavrul la Institutul de Medicină Legală, în vreme ce Chico Hernandez şi un alt coleg reveniseră la apartamentul lui Akofeli ca să-l cerceteze amănunţit. Acum se aflau amândoi în sală.

— A fost strangulat, zise Niemi. E singura cauză a morţii. Alte leziuni nu are. Şi era gol puşcă, apropo. Sugrumat cu un ştreang care i-a fost legat la ceafă, încă se mai văd urmele nodului. Părerea mea e că era conştient şi a fost luat prin surprindere când s-a petrecut fapta.

— De ce crezi asta? vru să ştie Annika Carlsson.

— Are urme pe degete. Genul pe care le capeţi când încerci să desfaci un nod. Are, de pildă, două unghii rupte, deşi avea unghii foarte scurte.

— Şi ce fel de funie a fost? întrebă Bäckström.

— În ce priveşte funia, pe care evident n-am găsit-o, cred că era destul de subţire. Putea fi un şiret rezistent, o frânghie de rufe, poate un cablu electric ori nişte sfoară de jaluzele. Personal, aş zice că-i vorba despre un cablu electric mai subţire.

— De ce? întrebă Annika.

— Fiindcă ar fi cea mai bună soluţie, zâmbi amar Niemi. Mai uşor de strâns în jurul gâtului. Trebuie doar să strângi bine, să înnozi şi rămâne strâns. Gata, ai terminat.

— Zici că un profesionist a comis fapta? spuse Alm.

— Nu ştiu, strânse Niemi din umerii laţi. Dar n-aş crede. Câţi strangulatori profesionişti avem prin ţară? Toţi sunt prin echipe de intervenţie şi forţe speciale, şi ar mai fi iugoslavii care au făcut atâta haos prin Balcani. Aşa se zice, în orice caz, dar pe-aici au reuşit să-şi ţină, se pare, mâinile acasă.

— Făptaşul e foarte puternic, mai înalt ca Akofeli, asta vă pot spune sigur, zise Niemi.

— Ca şi persoana care l-a omorât pe Danielsson, zise Bäckström.

— Da, m-am gândit şi eu la asta, replică Niemi.

— Şi ora decesului? voi Bäckström să ştie.

— Aş spune că în aceeaşi zi în care a dispărut. Adică vineri, 16 mai, dimineaţă, după-amiază sau seara.

— De ce zici asta? făcu celălalt.

— Nu avem probe care să confirme, dar aşa-i de obicei în zilele noastre. Când nu mai folosesc mobilul, când nu apar la muncă, nu-şi folosesc cardurile, când e tulburată rutina. Atunci s-a întâmplat ceva. Aproape tot timpul e aşa, spuse Niemi şi plecă plin de empatie capul în piept.

Deci nemernicul de finlandez nu-i chiar prost grămadă, cugetă Bäckström, care folosise aceeaşi regulă vreme de treizeci de ani.

— Corpul e în stare bună, continuă Niemi. Strangulat, gol, strâns, ambalat în plastic negru şi legat cu bandă adezivă neagră, apoi vârât în trolerul lui de ziare. Plasticul e de la trei saci diferiţi, saci normali, menajeri. Banda e din cea obişnuită, lată cam de cinci centimetri. Cred că totul s-a petrecut deodată, înainte să se instaleze rigiditatea cadaverică. I-au atârnat şi greutăţi. Patru gantere, fiecare de câte cinci kilograme, în total douăzeci, legate cu aceeaşi bandă adezivă. Ţinând seama că Akofeli cântărea cam cincizeci de kilograme, greutăţile douăzeci şi geanta cam zece – o să ştim exact după ce se usucă – vorbim de o greutate totală de aproximativ optzeci de kilograme.

— Maşină, spuse Alm. Cadavrul a fost transportat cu maşina de la locul crimei în locul în care a fost găsit.

— Orice altceva ar fi foarte puţin probabil, se arătă Niemi de acord. Alaltăieri am citit un articolaş interesant în *Jurnalul de Criminalistică*, despre făptaşi care-şi lasă victimele în aer liber. E foarte neobişnuit ca un cadavru să fie cărat sau târât mai mult de şaptezeci şi cinci de metri.

— Dar dacă ar avea o geantă pe roţi? întrebă Bäckström.

— Cel mult câteva sute de metri, zise Niemi. Pentru excursii mai lungi, sacul şi corpul sunt de obicei transportate cu un vehicul.

— Şi locul crimei?

— Adică apartamentul lui Akofeli de pe Fornbyvägen numărul 17? făcu Niemi, schimbând o scurtă privire cu Hernandez.

— Am fost acolo din nou azi-dimineaţă, zise Hernandez. Nici de data asta n-am găsit nimic, dar ţinând cont de felul în care a fost ucis, se prea poate să fie locul crimei, chiar dacă nu am găsit probe. Şi ar mai fi şi alte circumstanţe care sugerează asta.

— Cum ar fi? întrebă Alm.

— Trolerul pentru ziare, care a aparţinut cel mai probabil victimei, şi greutăţile folosite ca balast. Suntem destul de siguri că au aparţinut victimei. Are o bancă din aia de exerciţii, cu bară de ridicat greutăţi şi gantere. Dar erau surprinzător de puţine greutăţi pentru bară.

Bäckström dădu din cap aprobator.

— Să vezi şi să nu crezi.

— Rămase în casă, vreau să spun, lămuri Hernandez.

— Distanţa, zise Bäckström.

— De la apartamentul victimei până la locul în care a fost găsit sunt cam zece kilometri, care se pot parcurge aproape integral cu maşina. Până la stâncile alea de la marginea ţărmului. Cele din deal. De acolo e o cărare pietruită până la ţărm, de treizeci de metri. O pantă de treizeci de metri.

— Dar nu ai voie cu maşina pe-acolo, zise Annika Carlsson.

— În afara cazurilor când eşti poliţist, lucrezi pentru regia de autostrăzi sau administraţia parcurilor ori eşti un muncitor venit să repare ceva. Dar dacă vii dinspre sud-est, dinspre Kungsholmen, şofatul este permis pe aproape întregul parcurs până la locul unde s-a găsit cadavrul. Ar mai rămâne o sută de metri de mers pe jos. Urcuş, e drept, dar chiar şi aşa… ridică Hernandez din umeri.

— S-au găsit urme de cauciucuri deasupra locului unde a fost descoperit? întrebă Annika Carlsson.

— O mulţime, zâmbi Chico. Aşa că n-am putut obţine nimic folositor.

— Chico, interveni Bäckström, zi-i unui prostovan bătrân ca mine ce crezi tu că s-a întâmplat.

Ţi-am pus mintea la treabă, dansator de tango ce eşti, îşi zise Bäckström, care primise deja un semn aprobator din cap de la colega Carlsson.

Hernandez abia izbuti să-şi ascundă uimirea.

— Vrei să-ţi spun ce cred eu că s-a întâmplat?

— Da, zise Bäckström, zâmbindu-i încurajator.

Tare-s proşti, mereu trebuie să mai întrebe o dată, îşi zise.

— OK, începu Hernandez. Cu observaţia că e doar opinia mea personală. În privinţa felului în care a început, sunt pe deplin de acord cu ce a zis Peter. Victima a fost luată prin surprindere, sugrumată pe la spate, dezbrăcată, pliată în două – e slab şi în formă şi pun pariu că putea sta cu amândouă palmele lipite de podea fără să flexeze genunchii. Când i-a pliat corpul, făptaşul l-a legat cu bandă adezivă pe la glezne, peste spinare şi peste umeri, apoi a prins-o în locul din care a început, la glezne. După aceea l-a înfăşurat în folii de plastic tăiate din saci menajeri, sigilând pachetul cu aceeaşi bandă adezivă de culoare argintie. A luat corpul împachetat şi l-a vârât în trolerul pentru ziare. Un căruţ destul de înalt, cu două roţi şi două mânere, ţinut laolaltă de un schelet dreptunghiular de metal. În partea din faţă e un sac mare de pânză, o ţesătură mai groasă, impermeabilă, mai mult ca o prelată. Are şi nişte şnururi sau şireturi cusute de sac, ca să poată fi închis sau deschis. În partea de sus e acoperit cu un capac din acelaşi material, care se strânge cu încă un şnur.

— Şi cât a durat totul? zise Bäckström. De când a fost strangulat şi până a ajuns legat burduf în sac?

— Dacă eşti destul de puternic şi agil şi ai tot ce-ţi trebuie la îndemână, n-are cum să dureze mai mult de jumătate de oră, zise Chico. Dacă-s două sau mai multe persoane, se poate şi într-un sfert de oră.

— Crezi că ar putea fi mai mulţi făptaşi? zise Alm.

— Nu putem elimina posibilitatea, ridică Hernandez din umeri. Unul ar fi suficient, doi ar însemna viteză dublă. Mai mulţi, s-ar încurca unii pe alţii. Dar sigur, e posibil să fi fost mai mult de unul.

Lucru de care toată lumea, mai puţin Hopa-Mitică, şi-a dat seama fără probleme, gândi Bäckström, uitându-se urât la Alm.

— Apoi?

— Mai întâi l-a scos din apartament, cu trolerul. Probabil l-a coborât cu liftul. De acolo, cel mai apropiat loc în care se poate parca e la zece metri distanţă. A băgat trolerul în maşină şi dus a fost. În total a durat cam vreo oră, dar fiindcă asemenea excursii se fac mai mult noaptea, iar Akofeli a fost probabil ucis dimineaţa – putem presupune că făptaşul a aşteptat să se facă întuneric înainte să-l arunce în lac. L-a omorât, l-a înfăşurat în plastic, l-a pregătit. Apoi a aşteptat până seara. Ori a revenit seara ca să-l ia. Dar mă îndoiesc că ar fi vrut să-l lase în propriul apartament mai mult decât era necesar.

— Şi când a fost aruncat în golf? În noaptea următoare?

Bäckström îl privi întrebător pe Hernandez, care clătină nesigur din cap, apoi pe Niemi, care îşi feri privirea.

— Greu de zis, spuse Niemi. Corpul era aşa de bine ambalat că e imposibil de zis. Ar fi putut fi aruncat vineri, dar şi mult mai târziu. Apropo, avem scufundători acolo de dimineaţă, căutând pe fundul lacului. N-au găsit nimic.

— Altceva? întrebă Bäckström.

— Deocamdată nimic, clătină din cap Niemi. Te informăm de îndată ce aflăm ceva. Sau dacă nu aflăm nimic, adăugă cu un surâs abia schiţat.

•

— OK, făcu Bäckström, disperat după cafea cu biscuiţi, începem iar cu întrebările din uşă în uşă, şi de data asta Akofeli e în capul listei. În clădirea de pe Hasselstigen şi acasă la Akofeli, pe Fornbyvägen. Orice putem afla despre Akofeli şi orice legături pe care le-ar fi putut avea cu Danielsson, plus orice altceva ce ne-ar putea interesa. Avem destui oameni?

— Cei de la poliţia locală din Tensta au zis că or să ne-ajute cu casa lui Akofeli, zise Annika Carlsson. E pe teritoriul lor până la urmă şi au contacte bune cu cei care stau acolo. De Hasselstigen o să trebuiască, se pare, să ne ocupăm noi. Mă gândeam să mă ocup eu.

— Bine, zise Bäckström.

•

Apoi îi ceru lui Stigson să mai stea un pic şi, de îndată ce rămaseră singuri, îl bătu binevoitor pe braţ şi scoase din mânecă o altă şmecherie clasică marca Bäckström, prilejuită de discuţia cu Carlsson din noaptea de dinainte.

— Bine, Oedip, de data asta fără îmbrăţişări, da?

— Adică cu ea, cea cu… făcu Stigson, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Da, cea cu balcoanele, confirmă Bäckström.

— Am vorbit cu Ancora despre asta, zise Stigson, începând să prindă culoare în obraji.

— Excelent. Aşa, din curiozitate, seamănă mult cu mama ta?

— Cine? Ancora?

— Martora, Andersson. Ştii la cine mă refer. La femeia cu balcoanele uriaşe.

— Deloc, zise Stigson. Mama e destul de subţirică, de fapt.

Tipic, îşi zise Bäckström. Cel mai limpede semn cu putinţă. Negarea. Negarea totală.

42.

Poliția locală din Tensta și Rinkeby își dedicase, pe parcursul istoriei sale, majoritatea resurselor pentru a întreține bune relații cu locuitorii din zonă. Dintre ei, nouăzeci la sută imigranți, veniți din toate colțurile amărâte ale lumii. Majoritatea erau refugiați proveniți din țări în care nu li se permitea să gândească, nici măcar să trăiască. Nu era un lucru ușor, iar faptul că nouăzeci la sută dintre lucrătorii de la poliția locală erau suedezi obișnuiți nu ușura cu nimic situația. Suedezi de generații, ori poate copii sau nepoți de emigranți. Bine adaptați la societatea suedeză, deja înrădăcinați în pământ suedez.

Lupta cu criminalitatea era prinsă la mijloc. Tot ce mai ținea de activitatea obișnuită de poliție devenea de interes secundar. Aici se punea problema de a construi legături între oameni, de a crea relații, încredere. Lucrurile cele mai simple, printre care și posibilitatea de a vorbi unii cu alții.

— O să rezolvăm noi, zise șeful poliției locale când discutase situația cu Annika Carlsson. Avem relații bune unii cu alții.

Apoi își petrecu, împreună cu colegii, două zile stând de vorbă cu vecinii lui Akofeli. Vreo sută de oameni cu totul. Puseră postere cu fața lui de la apartament până la cea mai apropiată stație de metrou. Le lipiră pe holuri de intrare, pe pereți, pe stâlpi de iluminat stradal și panouri de afișaj de pe o arie largă. Ba chiar înjghebară secții de poliție mobile în piețele din Rinkeby și Tensta, cu victima Septimus Akofeli ca ofertă specială a săptămânii respective.

Nimeni nu auzise nimic, nu văzuse nimic. Puținii care se opreau să stea de vorbă nu făceau decât să clatine din cap. Cei mai mulți nici măcar nu înțelegeau ce sunt întrebați.

•

Interogatul din ușă în ușă mersese relativ bine pe Hasselstigen, prin comparație. Pettersson și Stigson, conduși de Annika Carlsson și având ca întâriri doi agenți în uniformă din Solna, stătură de vorbă cu toți locuitorii imobilului. Cu două excepții, nimeni nu-l recunoscu pe Akofeli. Nimeni nu văzuse și nici nu auzise absolut nimic. Mulți aveau propriile întrebări, mulți erau preocupați. Să mai aibă curaj să locuiască aici?

Prima excepție era văduva Stina Holmberg, de 78 de ani.

Stina Holmberg se trezea foarte devreme. Și era convinsă că de la bătrânețe i se trage. Cu cât îmbătrâneai mai tare, cu atâta aveai mai puțină nevoie de somn. Cu cât te apropiai mai mult de moarte, cu atât trebuia să rămâi mai mult timp treaz. Îl văzuse pe Akofeli venind și plecând de mai

multe ori pe parcursul ultimului an. Între cinci jumătate şi şase dimineaţa. Dacă nu se întâmpla ceva neobişnuit, precum o ninsoare bruscă şi abundentă ori probleme la metrou. Îi şi vorbise o dată. În ziua de după ce vecinul ei fusese omorât.

— A fost fiindcă nu primisem încă niciun număr din *Svenska Dagbladet*, explică doamna Holmberg.

•

În săptămâna precedentă doamna Holmberg decisese să renunţe la *Dagens Nyheter* pentru *Svenska Dagbladet* şi i se promisese că noul ziar va sosi cu începere de lunea viitoare. Continuase, în următoarele patru zile, să primească *Dagens Nyheter*. Se trezise devreme, vineri, ca să-l poată intercepta pe băiatul cu ziarele şi să vorbească direct cu el. Ar fi putut firește să sune la departamentele de abonamente ale celor două publicaţii, însă fiindcă n-avea telefon cu butoane nu reuşise să obţină legătura şi în cele din urmă renunţase.

Akofeli îi promisese c-o ajută, deşi părea puţin stresat. Zisese că o să vorbească cu ei personal. Apoi îi înmânase un exemplar din *Svenska Dagbladet* pe care-l avea „de rezervă", fără să dea mai multe detalii despre asta.

— Şi-acum totul merge de minune, conchise doamna Holmberg.

Fiindcă, ce să vezi, nu primise niciun ziar pe tot timpul weekendului, dar era limpede că se greşise pe undeva, fiindcă nici vecinii nu-şi primiseră ziarele, însă situaţia se rezolvase în ultimele zile. Singurul reproş era că noul băiat de ziare sosea de obicei cu jumătate de oră mai târziu decât cel cu care vorbise ea.

— Părea de treabă, zise doamna Holmberg, clătinând din cap. Flăcăul cu piele închisă, vreau să zic. Un pic cam stresat, cum am zis, dar cine n-ar fi cu aşa o slujbă, şi era aşa de drăguţ şi amabil. Nu-mi pot imagina că el i-ar fi făcut vreun rău lui Danielsson, adăugă femeia.

— Dar ce te face pe dumneata să zici asta, doamnă Holmberg? întrebă Stigson. Că ar fi putut să-i facă rău, adică?

Nu ştie că Akofeli a fost ucis, îşi zise.

— Păi altfel pentru ce l-aţi căuta? Şi un copil şi-ar da seama, zise doamna Holmberg pe un ton prietenos, bătându-l amical pe braţ.

•

Cealaltă excepţie era Seppo Laurén, 29 de ani.

— E cel care aduce ziarele. Ţine cu Hammarby, zise Seppo, înapoindu-i sergentului Stigson fotografia lui Akofeli.

— De unde ştii asta? întrebă Stigson.

Bietul amărât, gândi. Retardat complet, chiar dacă arată absolut normal.

— Aveam pe mine tricoul cu AIK, zise Seppo.
— Tricoul cu AIK?
— Jucam un joc pe computer. De fotbal. Și purtam tricoul.
— Deci l-ai cunoscut? întrebă Stigson.
— Mă duceam la benzinărie să-mi iau ceva de mâncare. E deschis non-stop.
— Și ai dat peste băiatul cu ziarele?
— Da, dar nu am abonament eu. Nu citesc ziarele.
— Ai dat peste el în clădire?
— Da, rosti Seppo, întărind cu o mișcare din cap. Vecinul meu are ziar.
— De unde știi că ține cu Hammarby?
— A întrebat dacă țin cu AIK. Mi-a văzut tricoul.
— Și ai zis că da. Că ții cu AIK.
— Și l-am întrebat cu cine ține el.
— Și ce-a zis?
— Că ține cu Hammarby, zise cu uimire în voce Seppo. Ți-am zis că asta a zis. Hammarby.
— Doar atunci ai vorbit cu el?
— Da.
— Mai ții minte când?
— Nu, clătină din cap Seppo. Dar nu era zăpadă deloc. Nu iarna.
— Ești sigur?
— Altfel purtam geacă. Nu poți ieși iarna doar în tricou de fotbal, nu?
— Sigur că nu, zise Stigson, sub nicio formă.
— Nu, fiindcă răcești, concluzionă Seppo.
— Dar mai precis nu-ți amintești? Când anume? Când ai vorbit cu el?
— Probabil destul de recent, fiindcă mama e la spital. Când era acasă nu mă lăsa să mă joc pe computer așa de mult. Și era mereu de mâncare în casă.
— Așa, zise Stigson. Și ce crezi despre el? Despre băiatul cu ziarele?
— Era de treabă, zise Seppo.

•

Ultima persoană din clădire cu care vorbiră rămăsese doamna Andersson. Annika Carlsson îi dăduse lui Stigson o însoțitoare, iar Felicia Pettersson făcuse un pas înainte, anunțând, înainte să sune la ușă, că intenționa să pună ea întrebările de această dată.

Doamna Andersson nu-l recunoscu pe Akofeli. Nu-l mai văzuse, ceea ce probabil nu era neobișnuit, fiindcă se trezea, de obicei, târziu.

— Mai devreme de opt nu mă scol, zâmbi Britt-Marie Andersson. De obicei beau o cafea și citesc ziarul în liniște, apoi îl scot pe Dulceață Mică la

plimbarea de dimineaţă. Ce s-a întâmplat e groaznic. Te face să te-ntrebi ce se petrece, dacă mai poţi avea curajul să locuieşti aici.

•

Socotea că „nici nu se pune problema” ca Akofeli, băiatul cu ziarele, să fi avut ceva de împărţit cu Karl Danielsson.

— Nu-l ştiam pe Danielsson prea bine, n-aş zice asta, puţinul cât am avut de-a face unul cu celălalt a fost mai mult ca suficient. Dar nici nu se pune problema că ar fi fost amestecat cu tânărul ce se pare c-ar fi fost omorât.

— Ce te face să spui asta, doamnă Andersson? întrebă Felicia Pettersson.

— Păi… fiindcă Danielsson era rasist, zise doamna Andersson. Îţi dădeai seama de asta şi fără să-l cunoşti foarte bine.

Nu mai era nimic de adăugat şi de data asta nu mai primi nicio îmbrăţişare. Felicia Pettersson îi aruncă o privire de avertizare colegului Stigson, în vreme ce martora îi întindea mâna, aplecându-se uşor în faţă cu un zâmbet larg şi umflându-şi pieptul.

— Vă mulţumim mult pentru ajutor, doamnă Andersson, zise Stigson, scuturându-i mâna. Mulţumesc din nou.

Bun băiat, îşi zise Felicia în timp ce ieşeau.

43.

În vreme ce majoritatea colegilor erau plecaţi să culeagă informaţii din uşă în uşă, inspectorul Alm stătea în birou, preocupat de toate necunoscutele ce apăruseră deodată în cazul de omor. Era cufundat în gânduri şi, de dragul siguranţei, închisese şi uşa.

Lucru neobişnuit pentru el, luă un pix şi o foaie şi se apucă să schiţeze mai multe serii ipotetice de evenimente, bazate toate pe ideea că prietenii din copilărie ai lui Danielsson ar fi fost făptaşii. Unul, doi sau mai mulţi, cu toate că, în adâncul său, dispreţuia profund şi fundamental asemenea noutăţi precum alcătuirea de profiluri şi analiza motivelor.

Rezultatele interogărilor lui Söderman şi Grimaldi erau pe deplin nesatisfăcătoare. Primul refuzase să-i răspundă, iar celălalt nu-şi mai amintea ce făcuse. Motivat de o boală care, în termeni practici, nu era susţinută de realitate. Pentru Alm, cel puţin.

Vorbise cu unul dintre colegii mai vârstnici care-l ştiau pe Grimaldi. Acela îi zâmbise larg şi îi făcuse cu ochiul.

— L-am văzut acum două săptămâni, când am ieşit cu soţia la pizzeria aceea nouă din Frösunda, cea despre care zice toată lumea că ar fi a lui, deşi

nu apare ca proprietar în acte. Şi nu mi s-a părut că stă prost la capitolul apetit, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Ce vrei să spui? întrebase Alm.

— Păi stătea de mână cu o blondă, care dacă aş zice că avea jumătate din vârsta lui n-aş exagera prea mult.

Noi, constructorii Suediei, îşi zise Alm. Nu aşa îşi ziceau recidiviştii ăia, care ameninţau că bombardează sediul guvernului? Dacă puteai face asta, se presupune că puteai să-ţi omori în bătaie un vechi prieten, orice ar fi avut de spus statisticile în privinţa asta. Ceea ce complica ecuaţia era uciderea lui Akofeli.

Unul dintre amicii de-o viaţă îl omorâse pe Danielsson. Îi luase servieta cu bani. Nici măcar Roly Stålhammar nu putea fi exclus, cu alibiul lui slăbuţ. Nu ţinea decât de-un martor care-l ura şi ar fi fost dispus neîndoielnic să jure exact contrariul dacă ar fi ştiut cum stau de fapt lucrurile. Ar fi făcut orice ca să scape de un vecin gălăgios.

Nu puteau lăsa deoparte nici posibilitatea să fi fost mai mulţi făptaşi. Kalle Danielsson ăla îi servise drept bancher pentru spălare de bani lui Grimaldi, de pildă. Jucase incorect. Grimaldi şi tovarăşul său Halfy Söderman îi făcuseră o vizită, îl omorâseră în bătaie şi-i luaseră servieta cu toţi banii.

Dacă n-ar fi fost şi Akofeli în peisaj.

Akofeli îl găseşte pe Danielsson mort. Prietenii cei vechi, care l-au omorât, îşi dau seama că le lipseşte servieta cu bani. Se întorc, descoperă că Akofeli a luat-o, se duc la el acasă, îl omoară, aruncă în lac cadavrul.

Glumeşti? îşi zise Alm, apoi trase o linie groasă şi neagră peste ultima ipoteză.

Akofeli îl omoară pe Danielsson şi ia diplomatul cu bani. Prietenii lui Danielsson află asta, se duc după Akofeli, îl omoară, iau înapoi diplomatul şi aruncă corpul.

De ce? se întrebă Alm. De ce l-ar omorî Akofeli pe Danielsson? Şi cum naiba să fi aflat prietenii mortului că Akofeli l-a ucis?

•

Se duse apoi acasă, la preaiubita-i soţie. Pulpe de miel cu unt şi usturoi, salată şi cartofi copţi. Fiindcă era aproape weekend, sau în orice caz joi, sărbătoriră fără zarvă, bând o sticlă de vin împreună.

44.

În vreme ce infanteriștii săi se învârteau, ca niște găini fără cap, pe Hasselstigen și prin Rinkeby, Bäckström își petrecu timpul desfășurând activități mentale un pic mai solicitante împreună cu singura sa colegă demnă de acest titlu, Nadja Högberg, doctor în matematică și fizică. Și ea era, ca și el, o fină cunoscătoare a vodcii de calitate. O vrednică parteneră de conversație într-o lume în care, altminteri, sunt înconjurat doar de idioți, și asta în ciuda faptului că-i femeie, cugetă Bäckström.

Când se întoarse la secție, după un prânz nutritiv și echilibrat, Nadja îi bătu la ușă, întrebând dacă poate intra ca să treacă în revistă conținutul agendei lui Danielsson. Originalul îl avea într-o pungă de plastic, însă pentru a câștiga timp scosese la imprimantă toate notițele pe care le conținea agenda, aranjate în ordine.

— Notele lui sunt totodată concise și criptice, rezumă Nadja. În perioada dintre 1 ianuarie și 14 mai, anul ăsta, un total de nouăsprezece săptămâni și jumătate, și-a făcut o sută treizeci și una de notițe diferite. Mai puțin de una pe zi, în medie.

— Ascult, zise Bäckström, lăsând din mână foile date de ea, încrucișându-și brațele pe stomac și lăsându-se pe spateaza scaunului.

Are un cap deștept pe umeri femeia asta, își spuse.

— Prima notiță apare de anul nou, marți, 1 ianuarie, și e așa, citez: „cină între băieți, Mario", am încheiat citatul. O cină luată mai devreme, fiindcă agenda indică începerea ei la ora două după-amiaza.

— Poate n-au vrut să riște, rânji Bäckström.

— Probabil de aceea, fiindcă erau nerăbdători, încuviință Nadja. Penultima însemnare e din ziua morții, miercuri, 14 mai. „14:30, Bancă". E singura însemnare din toată perioada în care menționează mersul la bancă.

— Ținând cont de mărimea sumelor retrase, putem presupune că n-avea nevoie să se ducă zilnic, zise Bäckström.

— Notația cea mai comună, continuă Nadja, apare de treizeci și șapte de ori. Practic, în fiecare miercuri și duminică, în perioada dintre ianuarie și mai, a scris „Solvalla", „Valla" sau „Curse". Presupun că se referă toate la același lucru, mersul la cursele de la Solvalla, unde paria. S-a dus, practic, ori de câte ori era vreo cursă. Ultima însemnare din agendă e tot din ziua morții: „17:00, Valla". Nu are însemnări pentru următoarele zile, săptămâni sau luni. Pare să fi trăit de pe o zi pe alta.

— Alte curse în afară de Solvalla avem?

Asta se potrivește bine cu ce știm deja, își zise Bäckström.

— Nimic care să apară în însemnări, în orice caz, clătină din cap Nadja.

— Nu, de ce şi-ar fi bătut capul să se ducă tocmai până la Jägersro ca să colecteze ceva bani din pariuri?

— Şaizeci şi patru de însemnări diverse. O vizită la bancă, aşa cum am zis, două programări la medic şi vreo două însemnări similare, apoi restul sunt exclusiv numele prietenilor lui. Roly, Gunnar, Jonte, Mario, Halfy şi tot aşa. Câte unul, doi sau mai mulţi în acelaşi timp. De câteva ori pe săptămână.

— O viaţă socială cuprinzătoare, râse Bäckström. Ceva ce ne-ar interesa, deci?

•

— Ceva ce ne-ar interesa, deci? repetă inspectorul.

— Aşa cred, zise Nadja. Treizeci de însemnări în total.

Iar are privirea aia, cugetă Bäckström. E ageră ca un nenorocit de brici rusoaica asta.

— Încă te ascult.

— Cinci dintre ele apar de fiecare dată la sfârşitul lunilor. Zilele variază puţin, însă e mereu ultima săptămână din lună, şi de fiecare dată e trecut acelaşi lucru: „R 10 000".

— Cum interpretezi?

— Că cineva al cărui nume sau prenume începe cu R primeşte lună de lună câte zece mii de la Danielsson.

— O iubită, zise Bäckström, amintindu-şi brusc de prezervativele şi Viagra găsite la locuinţa victimei.

Ce să vezi, unii dintre noi şi-o trag fără să plătească, îşi zise plin de sine, cu toate că era departe de adevăr.

— Aşa cred şi eu, zâmbi Nadja. Dacă pornim de aici, cred că R este prima literă a prenumelui.

— Dar nu ai idee cine-ar putea fi ea? zise Bäckström.

— Lucrez la asta. Abia am început, zise zâmbind Nadja.

— OK, rânji voios Bäckström.

Aş zice că vom avea numele femeii până la sfârşitul zilei, gândi.

— Apoi e o însemnare de vineri, 4 aprilie: „SL 20 000".

— SL, zise Bäckström clătinând din cap. Dacă a cumpărat de douăzeci de mii bilete de la compania de transport urban Stockholm Local, cred că i-au ajuns să dea şi prietenilor ori vecinilor.

— Cineva cu iniţialele şi a primit douăzeci de mii vineri, 8 februarie. Lucrez şi la asta.

Ce bine-i să aud că se mai ţine cineva şi de treabă, îşi zise Bäckström. Şi el se zbătea copleşit de o cantitate indecentă de muncă de aproape două săptămâni.

— Dar abia după aia se face cu adevărat interesant, zise Nadja. Interesant de-a binelea, aş zice.

•

Interesant de-a binelea?

•

— Cam o dată pe săptămână, de patru până la şase ori pe lună, în total de douăzeci şi patru de ori pe parcursul perioadei cercetate, se tot repetă trei acronime: „HA", „AFS" şi „FI", mereu cu litere mari. Apar cam în aceleaşi intervale şi sunt mereu urmate de un număr. Fiecare acronim e urmat întotdeauna de acelaşi număr: „HA 5", „AFS 20", „FI 50". Modelul se repetă, cu o singură excepţie. Într-o ocazie, acronimul FI e urmat de numărul 100, apoi de un B şi de un semn de exclamare: „FI 100 B!"

— Cum interpretezi? zise Bäckström, ridicându-se şi uitându-se la hârtia imprimată ce-i fusese oferită, şi-şi scărpină cu mâna dreaptă capul rotund.

— Cred că HA, AFS ŞI FI sunt iniţialele unor persoane, zise Nadja. Şi cred că numerele cinci, zece, douăzeci, cincizeci şi o sută se referă la sumele care le-au fost plătite. Un cod simplu, cu alte cuvinte.

— Eh, se pare că s-a scos destul de ieftin, dragul de Danielsson, rânji Bäckström.

Nu m-aş da nici eu în lături de la una de cinci, ori de la o bancnotă de douăzeci, gândi. Hai, fie şi o sută, dacă nu devine un obicei, fireşte. Însă nu părea să fi fost cazul. Cifra 100 nu apărea decât o dată.

— Nu prea cred, clătină din cap Nadja. Cred că-i vorba despre multipli.

— Multipli? făcu Bäckström?

Nazdorovie? Niet? Ce naiba vrea să zică? se întrebă în sinea lui.

— Că iniţialele FI, care se alege cu cincizeci, capătă de zece ori mai mult ca iniţialele HA, care ia cinci. În afară de o dată, când ia o sută – de douăzeci de ori mai mult, cu alte cuvinte.

— Exact, zise Bäckström. Evident. Şi tipul acesta, AFS, care ia de fiecare dată câte douăzeci, capătă de patru ori mai mult ca HA, dar numai jumătate din ce obţine FI.

— Patruzeci la sută, cu excepţia dăţii când FI ia o sută, îl corectă Nadja.

— Întocmai, întocmai, chiar asta voiam să spun. Dar ce-i cu „Bea" ăsta, atunci? După toate plăţile astea zice mereu „Bea", arătă Bäckström spre lista care i se furnizase. Apare, de pildă, un „FI 50, Bea" sau un „HA 5, Bea". Despre asta ce crezi?

— Cred că-i un cod pentru un anume tip de plată, zise Nadja. Oamenii ca Danielsson folosesc adesea asemenea abrevieri. Un „p" ar însemna, de exemplu, că ai plătit. „Bea" poate însemna că ai de plătit o anumită sumă; doar el ştia exact.

— Înţeleg, zise Bäckström, mângâindu-şi bărbia şi străduindu-se să pară mai deştept decât se simţea. De câţi bani vorbim aici? Câţi bani? repetă ca să se asigure, date fiind calculele matematice grele pe care le aveau de făcut.

— E speculaţie doar, eşti conştient de asta, zise Nadja.

— Ascult, făcu Bäckström, lăsând foaia din mână şi sprijinindu-şi spinarea de spătar.

Scoate tot ce poţi de-aici, Nadja, îşi zise. Acuma, că vorbeşti cu singura persoană din întreaga poliţie suficient de inteligentă ca să priceapă ce zici.

•

— Dacă presupunem că Danielsson a scos două milioane de coroane în ziua în care a fost ucis, şi ţinând cont că nu mai fusese de aproape şase luni în seiful băncii, dacă presupunem că de fiecare dată lua aceeaşi sumă, atunci estimez că, lună de lună, îi plătea cam şaptesprezece mii lui HA, şaptezeci de mii lui AFS şi în jur de o sută şaptezeci lui FI. Cu alte cuvinte, circa două sute cincizeci de mii lunar. În şase luni se ajunge la un milion jumătate. Dacă adăugăm şi alte costuri ce au de-a face cu această activitate, plus cei o sută şaptezeci de mii pe care i-a primit atunci, când a fost notat cu semn de exclamare, ajungem cam la două milioane. Dacă socotim cu aproximaţie, concluzionă Nadja cu flexibilitatea lingvistică ce devenise parte a personalităţii sale suedeze.

— Am înţeles exact ce zici, făcu Bäckström, care izbutise, de bine, de rău, să înţeleagă punctele cele mai importante.

Dacă aş fi un analist din ăia de la Biroul de Informaţii al Poliţiei, m-aş spânzura de ruşine dac-aş întâlni-o pe Nadja, îşi zise.

— Deci ce facem în privinţa asta?

Încă mai sunt şeful pe-aici, îşi zise.

— Mă gândeam să le transmitem celor de la Informaţii ce-am aflat, zise Nadja, să vedem dacă e cineva pe-acolo care are ceva de oferit.

— Dă-i înainte, încuviinţă grăbit Bäckström.

Ce să mai aibă de oferit, la nivelul ăsta, nişte imbecili? îşi zise.

— Dacă se ajunge la asta, o să trebuiască să desluşim totul singuri, adăugă.

•

Treizeci de minute mai târziu, inspectorul Toivonen dădu buzna în biroul lui Bäckström. Avea faţa stacojie şi flutura nişte hârtii cu ultimele date de la Biroul de Informaţii al Poliţiei, abia primite pe e-mail.

— De-a ce dracu' te joci, Bäckström? se răţoi Toivonen.

— Bine fac, mersi de întrebare. Şi tu ce mai faci? zise Bäckström.

Iepuraş nenorocit, îşi zise.

— HA, AFS şi FI, zise Toivonen, fluturând foaia imprimată. De-a ce naiba te joci aici, Bäckström?

— Am senzaţia că tu eşti cel care-mi poate răspunde, zise cu un rânjet prietenos Bäckström.

Corectează-mă dacă greşesc, ticălos finlandez, îşi spuse.

— HA e Hassan Talib, AFS e Afsan Ibrahim, i-ar FI este Farshad Ibrahim, zise Toivonen, ţintuindu-l cu privirea.

— Nu-mi sună cunoscut, scutură din cap Bäckström. Cine-s, deci, clovnii ăştia?

— N-ai auzit niciodată de ei? zise Toivonen. Ai crede că au auzit de ei până şi cei care lucrează la obiecte pierdute, unde ţi-ai petrecut ultimii ani. Aş zice că până şi agenţii de la rutieră ştiu cine-s ăştia, iar tu nu?

— Păi dacă auzeam, n-aş fi pus să-i verifice cei de la Informaţii, nu? zise Bäckström.

Eşti prost, sau ce? Era o aşa-zisă întrebare retorică. Na, să ai la ce să te gândeşti, micuţul meu măscărici finlandez, gândi Bäckström, în timp ce zâmbea cu gura până la urechi.

— Ai grijă, Bäckström, atâta îţi spun, zise Toivonen.

•

Apoi ieşi din încăpere.

45.

Înainte ca inspectorul Toivonen să-şi termine programul pe ziua aceea, avu o întâlnire cu şefa de poliţie Anna Holt. Ceruse să aibă cu el o discuţie neoficială, doar ei doi. Fără apă minerală, gustări şi alte formalităţi inutile.

După ce se întâlnise cu Bäckström, Toivonen se dusese glonţ la Nadja. Îi explicase situaţia şi-i ceruse să fie foarte atentă la orice informaţie ce putea fi legată de jaful armat de la Bromma.

— Scuze, zise Nadja. N-am ştiut că ar putea fi o legătură între cazuri. Dacă aş fi ştiut, evident că la tine aş fi venit mai întâi.

— Bine, zisese Toivonen cu o voce mai tăioasă decât intenţionase. Mâine declanşăm acţiunile legate de fraţii Ibrahim şi vărul lor. Nu vreau să ajungă vorba pe străzi şi nu vreau să citesc asta prin ziare.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Bäckström, zisese Nadja bătându-l cu palma pe braţ. Promit să fiu cu ochii pe el.

— Niciodată nu mi-am făcut vreo grijă în privinţa ta, zise Toivonen.

Apoi făcuse o plimbare scurtă prin Solna, ca să-i mai scadă tensiunea, înainte s-o vadă pe şefă.

•

— Ia loc, zise Anna. Te servesc cu ceva?

— Mersi, nu-i nevoie, zise Toivonen aşezându-se.

— Spune-mi despre ce e vorba, făcu Holt.

— Există o legătură între jaful de la Bromma şi uciderea lui Kari Viirtanen. Cred că specialiştii noştri vor putea demonstra asta după ce termină cu examinarea dubei folosite la jaf. Viirtanen a fost cel care i-a împuşcat pe paznici. Însă nu ştim, deocamdată, cine a condus maşina. Avem câteva variante, sunt sigur că-ţi imaginezi. Se lucrează.

— Şi de ce i-a împuşcat?

— Fiindcă amărâtul care a murit a declanşat capsulele cu vopsea din sac. Şi asta l-a înnebunit pe Kari, fiindcă în sacul ăla n-ar fi trebuit să existe capsule.

— Dă-mi detalii, zise Holt.

•

Banii proveneau din Londra. Bancnote suedeze, daneze şi norvegiene schimbate în Anglia şi Scoţia. Dar şi lire sterline comandate de băncile suedeze şi de casele de schimb valutar. Fuseseră aduşi în Bromma, de la Londra, cu un avion privat, cu un echipaj de doi oameni şi patru pasageri, oameni de afaceri britanici. Aceştia nu ştiuseră că, în ultimul moment, în avion urcaseră cam opt milioane de coroane, într-un sac mic de pânză.

— Firmele de securitate fac tot mai des asta. În afară de cazul în care sumele sunt extrem de mari, improvizează şi le trimit cu avioane ce nu apar în orarul de zbor. Din motive de siguranţă, în asemenea saci nu trebuie să fie niciodată capsule cu vopsea. Se pare că schimbările de presiune atmosferică, printre altele, le pot declanşa şi evident că ar fi cam neplăcut dacă s-ar întâmpla să fie într-un avion când s-ar întâmpla asta.

— Îmi imaginez, zise Holt.

— Fiindcă paznicii înşişi n-au voie să deschidă sacii la sosirea acestora, o solicitare asupra căreia au insistat sindicatele, pentru ca membrii lor să nu mai fie suspectaţi de furturi, de obicei, odată ce banii au fost transferaţi în duba de securitate, aceasta e dusă la un seif fără capsulele cu vopsea. Se folosesc de obicei vehicule fără însemne, şi fiindcă seiful spre care se îndreptau era la cincisprezece minute distanţă de aeroportul Bromma, iar suma era atât de mică, asta s-a întâmplat şi acum.

— Sumă mică? Dar care e o sumă mare? zâmbi Holt.

— Câteva zeci sau sute de milioane, îi răspunse Toivonen, tot zâmbind.

— Şi de data asta ce n-a funcţionat?

— Paznicul care a fost împuşcat era, din păcate, prea ambiţios pentru binele lui. Fără să ceară permisiunea şefului, a luat un alt sac, ce avea capsule de vopsea, şi a pus sacul din Londra acolo. Şi de îndată ce tâlharii au şters-o cu sacul, iar el s-a simţit în siguranţă, a declanşat capsulele. Telecomanda avea o rază de cam două sute cincizeci de metri, dar de data asta e limpede că a fost prea nerăbdător şi a declanşat capsulele când hoţii erau la nici cincizeci de metri.

— Dar ar fi suficient? îl întrerupse Holt. Ca să pătezi toate bancnotele din sac?

— Nu, zâmbi amar Toivonen. Şi nici n-a fost. Bancnotele găsite în vehiculul abandonat nu erau făcute praf. Au abandonat maşina la doar douăzeci de metri de cartierul general al bandei Hell's Angels, cam la un kilometru de aeroport. Poate voiau să le facă probleme şi lor înainte să dispară.

— Însă Kari Viirtanen n-a ştiut că banii încă erau utilizabili, concluzionă Holt.

— Aşa-i, încuviinţă Toivonen. Şi s-a înfuriat la culme. Şoferul a întors maşina, Kari a coborât geamul şi a deschis focul asupra paznicilor care încercau să fugă. Au dat şi cu maşina peste unul dintre ei, deci nici şoferul nu era o persoană prea plăcută.

— Despre armă ce ştim? întrebă Holt.

— Un pistol automat Uzi, calibrul 22. Experţii în arme sunt destul de siguri. Cel mai mic încărcător conţine şaizeci de gloanţe, şi cam treizeci de cartuşe golite au fost găsite la faţa locului. Paznicul care a murit a fost împuşcat de cinci ori în spate – proiectilele astea au fost oprite de vestă – şi de trei ori în cap, de unde i s-a şi tras moartea instantanee. Celălalt a fost şi el împuşcat de zece ori, dar niciun glonţ nu i-a fost fatal. Restul de zece focuri probabil că şi-au greşit ţinta, concluzionă Toivonen.

— Pare o treabă cu informaţii din interior, zise Holt.

— E clar, încuviinţă Toivonen. Colegii noştri britanici caută acolo la ei, iar noi încercăm să elucidăm contactele de aici. Dacă avem noroc, o să dăm peste ceva, şi odată ce un capăt al firului e lămurit, de obicei se rezolvă şi cu celălalt în scurt timp.

— Viirtanen a fost împuşcat de cei aflaţi în spatele jafului?

— Da, nu a fost singurul furios pe-acolo.

— Şi şoferul?

— Aş zice că îşi va face apariţia în curând, zâmbi strâmb Toivonen.

— Dacă am înţeles corect la şedinţa de ieri, crezi că fraţii Ibrahim şi vărul lor cel antipatic au coordonat asta?

— Întotdeauna se discută multe, zise Toivonen. Aşa ceva necesită multă muncă, implicare şi mulţi oameni. Trebuie furate maşini, apoi puse plăcuţe de înmatriculare care să se potrivească cu marca şi modelul, trebuie să faci rost de cuie pe care să le-arunci în urmă când fugi. Mereu e cineva care vorbeşte. Fraţii Ibrahim şi Hassan Talib au şanse destul de mici de data asta. Şi ar trebui să-ţi pui banii pe calul câştigător, zise Toivonen, căruia, în timpul liber, îi plăcea să frecventeze hipodromul de la Solvalla.

— Şi ce legătură ar putea avea cu uciderea lui Danielsson şi a băiatului cu ziarele?

— Păi... ca s-o luăm pas cu pas, totul sugerează că există o legătură între Danielsson şi băiatul cu ziarele, amărâtul pe care l-au pescuit din Ulvsundasjön noaptea trecută. Colegul nostru Niemi e chiar gata să pună rămăşag că au fost ucişi de aceeaşi persoană sau persoane. Una sau două, posibil mai multe, zise Toivonen.

— Dar au aceste crime ceva de-a face cu jaful nostru?

— Dacă mă-ntrebai dimineaţă, aş fi zis că nu. Acum cred că mi-am schimbat părerea, zise, întinzându-i lui Holt un dosar subţire cu coperţi de plastic. Uită-te şi tu. Conversaţia mea cu un informator anonim, plus informaţii pe care Nadja Högberg le-a găsit în agenda lui Danielsson, la care se adaugă şi concluziile ei...

— OK, zise Holt, lasă-mă cinci minute.

•

— Ei bine, sunt de acord cu tine, spuse Holt după cinci minute.

— Da, mulţi ar gândi ca tine şi ca mine, probabil, făcu Toivonen. Mai rămâne să aşezăm detaliile la locurile potrivite, dar putem deja să presupunem că Danielsson funcţiona ca bancher privat pentru fraţii Ibrahim şi vărul lor.

— Care, la doar două zile după jaf, a suferit o scădere acută a fondurilor, în sumă de două milioane de coroane.

— Costă mult să-ţi acoperi mizeria, zise Toivonen.

46.

După întâlnirea cu Toivonen, Holt plecă pe jos spre apartamentul ei de pe strada Jungfrudansen din Solna, oprindu-se în drum ca să facă nişte cumpărături. Apartamentul ei era la doar doi kilometri de secţie şi îi plăcea să se plimbe într-acolo ori de câte ori avea ocazia, mai ales într-o zi cum era

cea de azi. Soarele strălucea pe cerul albastru, lipsit de nori. Douăzeci şi şase de grade, vreme de miez de vară în Suedia, deşi nu era decât sfârşit de mai.

De când devenise şefă a districtului vestic de poliţie, ajunsese să-l considere regatul ei propriu. Se gândea că e important să fii un monarh bun, luminat, căruia îi păsa de echitate şi justiţie şi de toţi cei ce vieţuiau acolo. Departamentul Holt, îşi zise Holt, fiindcă aşa i s-ar fi zis, colocvial cel puţin, dacă ar fi fost o femeie-şerif prin Midwest sau statele americane din sud.

Mai bine de trei sute cincizeci de kilometri pătraţi de pământ şi apă între lacul Järva către vest şi Edsviken şi Baltica înspre est. Între vechile vămi din Stockholmul central în sud, până la Järva nordică, Jakobsberg şi arhipelagul exterior al lacului Mälaren în nord. Un regat cu vreo trei sute de mii de locuitori. Vreo şase miliardari, câteva sute de milionari şi poate vreo zece mii care nu-şi puteau câştiga pâinea şi trăiau din ajutoare sociale. Plus toţi oamenii obişnuiţi aflaţi între aceste categorii.

Un tărâm cu cinci sute de poliţişti, dintre care mulţi puteau fi socotiţi, pe bună dreptate, printre cei mai valoroşi din ţară. Şi mai era Evert Bäckström, firește. Plus toţi poliţiştii aflaţi între aceste categorii.

Dragonul scuipător de foc îşi înfipsese acum ghearele în teritoriul ei, responsabilitatea ei. Patru crime în numai o săptămână. Cam câte te-ai aştepta într-un an întreg să se producă în zona asta, socotită totuşi printre zonele cu cea mai mare criminalitate din ţară.

Îmi trebuie un cavaler în alb, pe un armăsar pur-sânge, care să ucidă dragonul în numele meu, îşi zise Holt şi începu să se hlizească gândindu-se cum ar fi dacă ar zice aşa ceva cu voce tare la una dintre întâlnirile sale de la asociaţia femeilor din poliţie, în al cărei consiliu director se afla.

Cel ce ucide dragonul capătă prinţesa şi jumătate din împărăţie, îşi zise cu un zâmbet Holt. Şi dacă rolul e luat de vreunul dintre colegii de-aici, atunci mititica de Magdalena Hernandez are o şansă bună de a fi distribuită în rolul prinţesei, îşi zise. Sau aşa ar sta lucrurile dacă bărbaţii din secţie ar putea să voteze în privinţa asta.

Eu sunt prea bătrână, fac 48 de ani la toamnă, îşi zise cu un oftat Holt. Iar ea, oricum, avea deja un bărbat de a cărui companie se bucura tot mai mult. Se simţea ataşată de el, poate că îl iubea chiar, deşi încerca să nu gândească aşa. Ar fi suficient ca al meu cavaler în alb să ucidă dragonul pentru mine, îşi zise.

Cel ce ucide dragonul se alege cu prinţesa şi jumătate din împărăţie, conchise Ana Holt, dând din cap aprobator.

Şi-aş prefera să treacă la fapte cât mai iute, îşi zise şefa poliţiei districtului vestic.

47.

Fiindcă era vineri, inspectorul Alm sperase să poată scăpa de la muncă puţin mai devreme. Weekendul începea în câteva ore, oricum, şi erau destule de făcut înainte să-l savureze în linişte şi pace împreună cu preaiubita-i soţie şi cu doi prieteni pe care-i invitase la cină.

Nimic special în privinţa asta. Cazul lor părea, uimitor, să capete tot mai multă consistenţă, şi încă fără cine ştie ce contribuţie din partea lui. Decesul neaşteptat al lui Akofeli complicase situaţia, era drept, însă totul urma să se rezolve dacă avea ocazia să stea şi să chibzuiască în tihnă. Însă din păcate toate speranţele sale în această privinţă aveau să fie spulberate. Nici măcar nu izbuti să cumpere vinul, aşa cum promisese. Ba trebui chiar să-şi sune nevasta şi să se certe cu ea, până ce femeia cedă şi făcu toate lucrurile pe care promisese el să le facă.

La o oră după prânz, când era mai mult sau mai puţin gata s-o ia din loc şi să-şi organizeze retragerea prin uşa din dos a secţiei, primise o vizită neaşteptată. Când ajunsese în fine acasă, îşi găsise musafirii deja aşezaţi, aşteptându-l în sufragerie. Soţia făcea zarvă la bucătărie, zăngănind din pahare şi tacâmuri, iar când îl văzu îi aruncă o privire defel binevoitoare.

— Bună, scumpo, zise Alm, aplecându-se să o sărute.

Măcar pe obraz, îşi spuse.

— Dacă domnul inspector ar binevoi să-i întreţină pe musafirii noştri, eu aş încerca să le pregătesc ceva de băut, zise soţia ferindu-se.

— Cum să nu, scumpo, zise Alm.

Ce zi incredibil de distrusă, gândi.

•

— Cu ce te pot ajuta, Seppo? zise Alm, făcându-i lui Seppo Laurén un semn prietenos cu capul şi privindu-şi, fără să vrea, ceasul.

Poate că ar fi bine să dau drumul şi la reportofon, îşi zise, aşezându-şi aparatul pe birou. Băiatul ăsta nu e tocmai întreg la cap, aşa că nu se ştie niciodată.

— Cu ce te pot ajuta? repetă Alm zâmbind.

•

— Chiria, ce-o să mă fac cu chiria, făcu Seppo şi-i întinse lui Alm o factură.

— Ce faci de obicei? zise amabil Alm, uitându-se la suma de plată.

Un pic peste cinci mii de coroane. Cam mult pentru un apartament cu două camere, îşi spuse poliţistul.

— Mami plătea, zise Seppo. Dar fiindcă a fost bolnavă, îi dădeam lui Kalle hârtia să plătească. Şi-acum el a fost omorât. Ce mă fac eu acum?

— Kalle Danielsson te ajuta cu chiria de când s-a îmbolnăvit mama ta? întrebă Alm.

Trebuie să chem pe cineva de la Serviciile Sociale, îşi zise privindu-şi iarăşi ceasul.

— Da, şi mai primeam şi bani ca să-mi iau de mâncare. De la Kalle. De când s-a îmbolnăvit mama.

— A fost drăguţ din partea lui Kalle să te ajute, zise Alm.

Oare nu ia vreo pensie de invaliditate sau vreun alt ajutor? cugetă Alm.

— Poate, zise Seppo. Se certa cu mama.

— Se certa cu mama ta?

— Mai întâi s-a certat cu ea. După aceea a îmbrâncit-o. Mama a căzut şi s-a lovit la cap. De masa din bucătărie.

— A îmbrâncit-o? În casă la voi? Şi s-a lovit la cap?

Ce tot zicea băiatul?

— Da, zise Seppo.

— De ce a făcut asta?

— Apoi ea s-a îmbolnăvit şi a leşinat la serviciu şi a trebuit să plece la spital. Ambulanţă, zise Seppo, dând cu gravitate din cap.

— Şi tu ce-ai făcut? Când Kalle s-a certat cu mama ta?

— L-am lovit, zise Seppo. Karate. Şi i-am tras şi un picior. Lovituri de karate. După aceea i-a curs sânge din nas. M-am enervat. Nu prea mă enervez.

— Şi ce-a făcut atunci Kalle, după ce l-ai lovit?

— L-am ajutat să meargă până la lift, zise Seppo. Ca să se ducă acasă.

— Şi asta s-a întâmplat înainte ca mamei tale să i se facă rău şi să se ducă la spital?

— Da.

— Dar după aceea ce s-a întâmplat? Când mama ta era la spital?

— Am primit un computer nou şi multe jocuri.

— De la Kalle?

— Da. Şi a zis şi că-i pare rău. Am dat mâna şi-am zis că nu ne mai batem. A zis c-o să mă ajute până ce se simte mai bine mama şi se-ntoarce acasă.

— Şi de atunci nu l-ai mai lovit?

— Păi…, clătină din cap Seppo, l-am mai lovit o dată.

— De ce?

— Ea nu mai vine acasă. Tot la spital e. Şi nu vrea să vorbească deloc cu mine când mă duc acolo.

Ce se petrece? îşi spuse Alm. Trebuie să dau de Annika Carlsson.

48.

Obţinuse trei nume de la Toivonen. Hassan Talib, Afsan Ibrahim şi Farshad Ibrahim. Iniţialele HA, AFS şi FI din agenda lui Danielsson. Mai rămân doi, îşi zise Nadja Högberg pornindu-şi computerul, vineri dimineaţă la ora opt. Mai erau doar cinci ore până ce colegul inspector Alm avea să primească acea vizită neaşteptată.

SL şi R, nume şi prenume, prenume, îşi zise.

Mai întâi îi luă la rând pe toţi cei ce aveau legături cu uciderile lui Karl Danielsson şi Septimus Akofeli. Victime, familie, prieteni şi cunoştinţe, colegi de serviciu, vecini, martori, suspecţi şi toţi care se nimerise să fie prin zonă. Verifică numele şi prenumele a 316 persoane şi îi ieşiră trei potriviri, Susanna Larsson, 18 ani, Sala Lucik, 33, şi Seppo Laurén, 29 de ani.

Susanna Larsson lucra la Hamalii Verzi cu Akofeli. Sala Lucik locuia în apartamentul de deasupra lui Akofeli. Era pe lista celor ce trebuiau contactaţi, însă nu reuşiseră să dea de ea fiindcă-şi petrecuse ultimele două săptămâni la răcoare în Solna, suspectată de trafic de droguri. Seppo Laurén era vecin cu Danielsson. Acelaşi tânăr care, potrivit lui Bäckström, „n-avea toţi boii la bicicletă".

Uşor, îşi zise Nadja Högberg, scoţând la iveală dosarul lui Seppo Laurén. Ruda sa cea mai apropiată era Ritwa Laurén, 49 de ani, care-şi petrecuse ultimele două luni în spital, după ce avusese un atac cerebral. Tată necunoscut, citi Nadja.

Chiar putea fi atât de uşor? cugetă Nadja Högberg.

•

Probabil, îşi zise afişând mare pe monitor, cinci minute după aceea, fotografia de paşaport a Ritwei Laurén. Fusese fotografiată la vârsta de 42 de ani. Blondă, frumoasă, cu un zâmbet timid în semiprofil, n-arătase nicio zi mai bătrână de treizeci şi cinci de ani când, la şapte ani de la împlinirea acelei vârste, pozase pentru paşaport.

Locuise în apartamentul de pe Hasselstigen aproape douăzeci şi nouă de ani. Se mutase cu copilul de trei luni înainte să împlinească douăzeci de ani. Vecinul ei cu douăzeci de ani mai în vârstă, Karl Danielsson, locuia deja acolo de cinci ani. Să n-ai încredere în coincidenţe, îşi zise Nadja Högberg.

Cu aproape patru luni în urmă, vineri, 8 februarie, SL primise 20 000 de coroane de la Karl Danielsson. Cu o zi înainte, joi, 7 februarie, mama lui Seppo Laurén fusese găsită inconştientă în toaleta de la serviciu şi fusese dusă la secţia de urgenţe a spitalului Karolinska, fiind operată, după două

ore, la secţia de neurochirurgie. După încă o lună, fusese transferată la un centru de recuperare. Nu mai era inconştientă, dar nici departe.

Cinci minute mai târziu, Nadja Högberg porni să scormonească prin teancul de chitanţe găsite în apartamentul lui Danielsson. Una dintre ele era o factură pentru un computer, diverse accesorii şi programe, dar şi şase jocuri video, în valoare totală de 19 875 de coroane. Toate acestea fuseseră cumpărate de la un magazin de specialitate din Solna şi plătite cu bani gheaţă pe 8 februarie.

Tată necunoscut, gândi Nadja. Bărbaţii sunt porci. Unii bărbaţi, cel puţin, se corectă doctor Nadejda Ivanova. De data asta îi luase doar o oră să descopere un asemenea exemplar.

•

Îşi petrecu restul zilei cu alte treburi. În principal căutând un loc bun în care cineva ar fi ascuns fişe contabile de pe o perioadă de zece ani. De data asta nu mai avem cutii de valori, îşi zise Nadja, fiindcă documentele ar fi umplut mai multe cutii. Probabil că-şi închinase pe undeva un spaţiu de depozitare. Nu prea aproape, dar nici prea departe. Danielsson părea să fie totodată practic şi leneş, genul care-şi organizează lucrurile ca să-i fie cât mai uşor. O distanţă pe care s-o parcurgă cu taxiul, îşi zise ea şi se apucă să scrie la tastatură.

•

Pe la cinci după-amiaza, Annika Carlsson şi Lars Alm dădură buzna în biroul ei, cu răsuflarea tăiată. Informaţii proaspete şi noi ieşiseră la iveală după o discuţie cu Seppo Laurén. Informaţii neliniştitoare.

— Vă ascult, zise Nadja, lăsându-se cu spinarea pe spătar şi împreunându-şi mâinile pe stomacul mic şi rotund.

Oare el pe unde naiba e? se întrebă, aducându-şi aminte că, de dimineaţă până acum, Bäckström nu dăduse niciun semn.

— Admite că l-a mai lovit şi altă dată pe Danielsson. Evident, îl socotea responsabil pentru că maică-sa a ajuns în spital. Relaţia lui cu Danielsson e şi ea foarte diferită de ce am crezut până acum. Putem renunţa la ideea că nu făcea decât mici comisioane pentru Danielsson. Se pare că Danielsson le plătea chiria la apartament şi-i dădea băiatului bani de mâncare. Şi multe altele. Asta duhneşte a răzbunare, dacă mă-ntrebi pe mine, conchise Alm.

— Şi i-a dăruit un computer care costă bani buni, adăugă Carlsson.

— Poate că nu-i aşa o surpriză, dacă te gândeşti că era tatăl lui Seppo, zise Nadja.

— Pardon? făcu Annika.

— Ce naiba zici acolo?

•

— Uite ce propun eu să facem, zise Nadja, ridicând mâinile ca să-i oprească. Annika, te duci şi iei o mostră de la Seppo şi rezolvăm rapid povestea cu paternitatea. Avem deja ADN-ul lui Danielsson. Cu Laurén o să dureze probabil obişnuitele două săptămâni înainte ca Laboratorul Naţional de Criminalistică să ne dea rezultatul, dar promit să explic cum se potriveşte totul după ce luaţi mostra aia. Apoi tu şi cu Lars puteţi merge la el în apartament să luaţi hardul din computer, continuă ea.

— Pentru ce să facem asta? întrebă Alm privind-o curios.

— Dacă-mi amintesc eu bine, a zis într-una dintre discuţiile noastre că şi-a petrecut toată seara şi noaptea jucând jocuri pe computer, zise Nadja Högberg.

Idioţii, uite că am ajuns să coordonez investigaţia unui omor, şi nu-s decât o angajată civilă, gândi.

•

Într-o oră şi jumătate sfârşiră. Mai întâi Nadja le spuse ce informaţii găsise despre Karl Danielsson, Ritwa şi Seppo Laurén. După ce termină, Alm şi Carlsson schimbară o privire, se uitară apoi la Nadja şi, în cele din urmă, dădură aprobator din cap.

— Dar de ce nu a recunoscut că e tatăl, în toţi anii ăştia? E limpede că Seppo habar nu are de asta, zise Alm.

— Poate-i era ruşine cu el. Probabil nu era destul de bun pentru un bărbat precum Kalle Danielsson, concluzionă Nadja.

Unii bărbaţi sunt porci, îşi spuse.

•

Apoi se duseră tustrei în birou la Alm. Şi îl găsiră acolo pe Seppo Laurén stând de vorbă cu Felicia Pettersson, bând Coca-Cola şi părând că se distrează de minune.

Nadja îi conectă hardul şi desluşiră împreună ce făcuse din după-amiaza zilei de 14 până în dimineaţa zilei de 15 mai. Seppo stătuse la computer de la şase şi un sfert seara până la şase şi un sfert dimineaţa. La ora trei luase o pauză scurtă, de opt minute. În afară de asta, se jucase fără oprire, douăsprezece ore în cap.

— Atunci mi s-a făcut un pic foame, zise Seppo. M-am oprit ca să mănânc un sandviş şi să beau un pahar cu lapte.

— Şi după aceea ce-ai făcut, după ce te-ai oprit din jucat? zise Alm, refuzând să cedeze, deşi Nadja îi aruncase deja câteva priviri de avertizare.

— Am adormit, zise Seppo, privindu-l uimit pe Alm. De ce, tu ce făceai în locul meu?

49.

Bäckström îşi începu ziua de vineri cu o întrevedere cu şefa lui, Anna Holt, ca să-i ceară întăriri. Brusc avea pe cap o dublă omucidere şi o echipă de aceeaşi anvergură ca înainte. Care oricum fusese inadecvată de la bun început.

— Te-am auzit, Bäckström, zise Holt, care începea să vorbească tot mai mult ca fostul ei şef, Lars Martin Johansson. Problema e că n-am pe cine să-ţi mai dau. Suntem la capătul resurselor aici.

— Toivonen are treizeci de oameni ca să investigheze un jaf cu o singură victimă. Eu am cinci ca să mă ocup de două crime. Cam ciudate priorităţi în secţia asta, zise Bäckström, zâmbind amabil.

Na, gândeşte-te la asta, coşmar mic şi slăbănog ce eşti, îşi zise inspectorul.

— Eu am decis care-s priorităţile, zise Holt. Şi o să-mi menţin părerea. Dacă ies la lumină informaţii care sugerează că oamenii care au plănuit jaful i-au omorât şi pe Danielsson şi Akofeli, o să te transfer pe tine şi pe cei din echipa ta la ancheta lui Toivonen.

— Nu-s sigur că e o idee bună, zise Bäckström.

Nu-i doar slăbănoagă, îşi spuse în gând.

— De ce nu?

— Mi se pare greu de crezut că fraţii Ibrahim şi-au omorât omul care-i ajuta să-şi ascundă banii. Şi mai greu de crezut mi se pare că Danielsson ar fi încercat să-i jupoaie. Era el beţivan, dar nu părea să aibă tendinţe sinucigaşe. Dar ştii ce mi se pare cel mai greu de crezut?

— Nu, zise Holt cu un surâs şovăielnic, ce?

— Dacă or fi făcut-o totuşi – adică dacă l-au omorât pe Danielsson fiindcă a încercat să le fure banii – atunci nu s-ar fi gândit şi la banii din cutia lui Danielsson, care erau tot ai lor?

— Ştii ce, Bäckström? Am senzaţia că s-ar putea să ai dreptate. Poate ai şi idee cine a făcut-o, cine i-a ucis pe Danielsson şi Akofeli?

— Da, zise Bäckström. Mai dă-mi o săptămână doar.

— Bun, păi sună excelent, zise Anna Holt. Abia aştept să aud noutăţi. Şi-acum scuză-mă, te rog, dar am multe de făcut.

Aş putea să împuşc două lesbiene cu-n singur foc, îşi zise Bäckström şi se duse glonţ la Annika Carlsson, ca să afle cum merge treaba.

— Nu prea grozav, oftă Carlsson. Întrebatul din uşă-n uşă nu ne-a adus mare lucru. Criminaliştii nu mai zic nimic şi n-avem veşti nici de la Laboratorul Naţional şi nici de la legişti. Cât despre noi, am rămas în pană de idei şi de piste.

— Akofeli, zise Bäckström clătinând din scăfârlia rotundă. E acolo ceva care nu se prea leagă.

— Dar credeam că Felicia a rezolvat asta, nu? zise Annika Carlsson, privindu-l surprinsă. În special datorită ţie, de fapt, fiindcă ai pus-o pe pista aia.

— Nu mă gândeam la apelurile lui telefonice, scutură din cap Bäckström. Altceva mă deranjează.

— Dar nu ştii ce? zise Annika.

— Nu, nu ştiu. E pe aici pe undeva, doar că nu ştiu exact ce e.

— Şi crezi că asta ar fi important pentru caz?

— Important? pufni Bäckström. Când îmi dau seama ce-i, o să rezolvăm cazul cât ai bate din palme. Danielsson şi Akofeli.

— Drăcia dracului, zise Annika, privindu-l cu ochii măriţi.

Bam-bam, mersi, madam, îşi zise Bäckström. Oare cât de proastă poţi fi?

— Trebuie să mă ajuţi, Annika, zise Bäckström, înclinând grav capul. Am senzaţia că doar tu poţi.

— Promit, zise Annika Carlsson.

Şi ţi-am dat şi ţie ceva la care să te gândeşti, în timp ce eu o şterg de aici ca să mă bucur de weekend, îşi spuse Bäckström.

•

Apoi Bäckström îşi urmă programul unei zile normale de vineri. Îşi puse pe robotul telefonic mesajul „plecat în misiune". Îşi închise telefonul mobil. Ieşi din secţia de poliţie. Luă un taxi până la un loc sigur de pe Kungsholmen, unde savură un prânz îndestulător. Apoi făcu o plimbare scurtă până la confortabila-i locuinţă, se bucură de o siestă binemeritată şi, în sfârşit, îi făcu o vizită noii sale maseuze.

O fată poloneză neobişnuit de dedicată, Elena, de 26 de ani, care avea cabinetul aproape de casă şi care-l avea pe Bäckström de client în fiecare vineri seară. Executa întotdeauna programul complet şi sfârşea, de obicei, prin a-i oferi super-salamului lui Bäckström un aperitiv la deliciile ce urmau în weekend.

În seara aceea inspectorul voia să cineze cu o veche cunoştinţă. Un renumit comerciant de artă. Gustaf Gustafsson Henning, căruia Bäckström îi fusese de folos în mai multe rânduri şi care îl invitase la cină.

— Ce zici de salonul mare de la Operakällaren, la şapte şi jumătate? întrebase Henning.

•

Îngrijit, cu părul argintiu, elegant, cunoscut din emisiunile despre obiecte vechi de la televiziune şi trecut de şaptezeci de ani. Era cunoscut îndeobşte, în cercurile cu adevărat importante, după porecla GeGurra, şi nu semăna

căutuşi de puţin cu celebrul bandit adolescent Juha Valentin Andersson-Snygg, născut în 1937, ale cărui dosare dispăruseră din arhiva de la Stockholm cu mulţi ani în urmă.

•

— Ce-ai zice să fie la opt? spuse Bäckström, care prefera să nu se grăbească atunci când era vorba de sănătatea şi igiena corporală.

— La opt atunci, încuviinţă GeGurra.

50.

Inspectorul Toivonen nu avea treizeci de oameni ca să ancheteze uciderea paznicului, aşa cum credea Bäckström. Vineri dimineaţă îi sosiseră întăriri. Fusese autorizat să împrumute oameni de la Poliţia Naţională, de la Brigada de Reacţie Rapidă şi de la unitatea de control al revoltelor urbane. Mai primise oameni de la Inspectoratul din Stockholm şi de la celălalt district din regiunea metropolitană. Până şi poliţia din Skåne trimisese trei anchetatori, de la unitatea specializată în jafuri armate a regiunii. Era, aşadar, şef peste aproape şaptezeci de agenţi şi inspectori, la care se adăuga propria-i unitate, şi ar fi putut obţine şi mai mulţi dacă dorea. În perioada asta Toivonen obţinea tot ce solicita. Îşi petrecuse ziua cu liderii grupului său, plănuind strategia.

Acum întreaga operaţiune trebuia pusă la punct. Supraveghere interioară, exterioară, monitorizare, interceptări telefonice, supraveghere mobilă, montări de microfoane, mărirea presiunii, depistarea şi reţinerea membrilor şi aspiranţilor la grupurile din care făceau parte fraţii Ibrahim şi vărul lor Hassan Talib. La arest cu ei, la interogatoriu, maşini oprite, percheziţii ori de câte ori se ivea ocazia, la nevoie bătuţi măr dacă ziceau ceva aiurea, dacă făceau mişcări prea rapide sau dacă se comportau neobişnuit.

— Bun, să trecem la treabă. Fraţii Ibrahim se duc la puşcărie, zise Toivonen cu o expresie severă, înclinând din cap către colegii săi.

•

Cu începere de la ora optsprezece, inspectorul Jorma Honkamäki şi colegii săi de la intervenţie rapidă executaseră în total zece raiduri la locuinţe şi proprietăţi din Huddinge-Botkyrka, Tensta-Rinkeby şi Järva de nord. Nu ceruseră voie să intre. Uşile fuseseră sparte. Toţi cei găsiţi în apartamente şi prin celelalte locuri fuseseră încătuşaţi. Câini antrenaţi să descopere bombe sau droguri şi câini obişnuiţi de poliţie fuseseră trimişi înăuntru, mobilierul şi celelalte obiecte întoarse pe dos, pereţii unor birouri

din Fleinsberg fuseseră dărâmaţi. Se găsiseră bani, droguri, muniţie, explozibili, detonatoare, grenade cu fum, cagule, salopete, cătuşe, plăcuţe de înmatriculare şi maşini furate. Când soarele răsări peste cea mai frumoasă capitală din lume, treizeci şi trei de persoane erau deja reţinute, iar toată povestea abia începea.

•

Linda Martinez fusese de curând numită inspector al unităţii de supraveghere din cadrul Structurii Naţionale de Combatere a Infracţionalităţii Organizate şi era responsabilă cu supravegherea în spaţiul public a fraţilor Ibrahim şi a vărului lor. Îşi alesese cu grijă echipa şi era foarte conştientă de slăbiciunile oponenţilor.

— Niciun suedez get-beget cât vezi cu ochii, conchise Martinez, trecându-şi echipa în revistă. Numai negru, cafeniu şi albastru, zise cu un zâmbet larg, plin de încântare.

•

Înainte ca Toivonen să plece de la secţia din Solna, se întâlni cu şefa lui, Anna Holt, pentru a o informa în privinţa datelor noi venite de la serviciul de informaţii al poliţiei despre posibilele legături dintre Karl Danielsson, fraţii Ibrahim şi Hassan Talib. Acum, că ştiau ce caută, lucrurile fuseseră mai uşor de găsit. Printre altele, un raport vechi de nouă ani despre implicarea lui Karl Danielsson într-o spălare de bani care a urmat unui jaf de proporţii petrecut în Akalla, la nord de Stockholm. Fiindcă pontul nu se verificase cu dovezi clare, cazul fusese pus deoparte şi, în cele din urmă, uitat.

•

În martie 1999, cu nouă ani în urmă, cel puţin şase bărbaţi mascaţi şi înarmaţi atacaseră depozitul unei companii de transporturi securizate din Akalla. Intraseră cu un motostivuitor de cincisprezece tone direct prin zidul depozitului. Siliseră angajaţii să se culce la podea şi, când dispăruseră, după numai cinci minute, luaseră cu ei vreo sută de milioane de coroane în bancnote nemarcate.

— O sută unu milioane, şase sute douăsprezece mii de coroane, mai exact, zise Toivonen, citindu-şi notiţele ca să fie sigur.

— O sumă deloc rea pentru o zi de muncă, zise Holt. N-a fost tocmai un amărât de jaf, adică.

— Nu, deşi pentru noi a fost un dezastru total, zise Toivonen.

Nu se recuperase nici măcar o coroană. Cei implicaţi nu ajunseseră vreodată să fie trimişi în judecată, deşi cam toată lumea ştia cine sunt, cum se plănuise şi executase totul. Singura consolare fusese că niciun angajat al depozitului nu păţise nimic, şi asta mulţumită mai degrabă tâlharilor decât poliţiei.

Şeful lor era un cunoscut bandit de origine marocană, Abdul Ben Kader, născut în 1950, adică apropiindu-se, acum, de şaizeci de ani. Locuise în Suedia mai bine de douăzeci de ani şi apăruse în diverse contexte infracţionale. Tot ce vrei, de la pariuri ilegale, cârciumi neautorizate, bordeluri, furturi şi tăinuiri de bunuri furate până la escrocherii cu asigurări şi jaf armat.

Suspect de serviciu, reţinut, închis în trei rânduri. Dar niciodată condamnat, niciodată obligat să-şi petreacă, în calitate de infractor dovedit, vreo zi în închisorile suedeze.

— La două luni după atacul din Akalla, nemernicul s-a pensionat şi s-a întors în Maroc, zâmbi cu întristare Toivonen. Se pare că acum deţine mai multe baruri şi cel puţin un hotel.

— Şi fraţii Ibrahim şi vărul lor ce-au de-a face cu toată povestea asta? întrebă Holt.

•

Luaseră cu toţii parte la jaful acela. Asta era credinţa nestrămutată a lui Toivonen şi a colegilor săi. Farshad, care avea pe atunci douăzeci şi opt de ani, dirijase operaţiunea propriu-zisă. Vărul lui, cu trei ani mai tânăr, condusese motostivuitorul, iar fratele mai mic, Afsan, având pe atunci doar douăzeci şi trei de ani, înhăţase cât de mulţi bani putuse, deşi era bine înfofolit în salopetă, mănuşi şi mască de schi.

— Ben Kader ar putea fi descris drept un fel de mentor pentru Farshad. Era favoritul lui, cu toate că nu provenea din Africa de Nord, ci din Iran. Amândoi sunt musulmani, apropo, şi nebăutori de alcool, adăugă, nu se ştie de ce, Toivonen. Farshad a venit aici ca refugiat, cu familia, când avea doar trei ani. Fratele lui mai mic s-a născut în Suedia. Ben Kader n-a avut copii şi, fiindcă micul Farshad era făcut din materialul potrivit, e limpede că l-a îndrăgit pe băiat. Încă ţin legătura, fiindcă acum vreo câteva săptămâni am primit informaţii de la colegii francezi, prin Interpol, că s-au întâlnit pe Riviera chiar anul ăsta, în martie.

— Danielsson, îl readuse Holt la subiect.

— Ben Kader îl folosea pe post de administrator financiar, contabil şi consilier pentru activităţile sale legale. Printre altele, deţinea un aprozar în Sollentuna, o tutungerie şi o spălătorie chimică aici, în Solna. Privind retrospectiv, probabil că nu doar de astea s-a ocupat Danielsson, dar fiindcă nu s-a putut dovedi nimic, a fost interogat doar pentru informaţii.

— Când Ben Kader s-a întors în Maroc, Farshad a preluat aprozarul şi s-a ales şi cu Danielsson. Încă are magazinul din Sollentuna. Lucrează acolo câteva rude de-ale lui, dar el apare ca proprietar. Danielsson, pe de altă parte, a dispărut din scripte.

— Akofeli, zise Holt, el la ce mod e implicat în toate astea? N-avea cum să ia parte în jaful de la Akalla, fiindcă avea pe atunci cât… şaisprezece ani?

— Sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee, clătină din cap Toivonen. Nu cred că a avut de-a face nici cu Danielsson şi nici cu fraţii Ibrahim. Poate doar s-a nimerit la locul nepotrivit şi a picat ca musca în lapte. Cred că putem renunţa la ideea că l-ar fi omorât pe Danielsson.

— Dar fraţii Ibrahim şi Hassan Talib? Ei i-ar fi putut omorî pe Danielsson şi Akofeli?

— N-am idee.

— Poate aflăm, zâmbi Holt. Bäckström a promis că o să rezolve repede. A spus că mai are nevoie de o săptămână.

— Abia aştept, pufni Toivonen.

•

Apoi se duse acasă, în Spånga. Pregăti o masă pentru cei doi fii adolescenţi, fiindcă soţia îi plecase în Norrland, să-şi viziteze tatăl bolnav. După masă, băieţii dispărură ca să se vadă cu prietenii lor. Toivonen îşi turnă o bere şi un shot de whisky şi îşi începu weekendul înaintea televizorului. Când fiul cel mai mic se întoarse, pe la unsprezece, îşi găsi tatăl pe canapea, moţăind în faţa televizorului la care rula o emisiune sportivă.

— Nu te duci la culcare, tati? îl întrebă fiul. Mi se pare că arăţi cam obosit.

51.

Bäckström şi GeGurra se întâlniră în salonul mare de la Operakällaren un pic după ora opt seara şi un şef de sală extrem de amabil îi conduse la masa lor discretă, pe verandă. Le luă comanda la băuturi, se înclină şi se depărtă grăbit. Era o tradiţie a lor ca GeGurra să plătească nota.

— E fabulos să te văd, domnule inspector, zise GeGurra, ridicând un pahar mare cu Martini şi ronţăind o măslină ce-i fusese adusă pe o farfurioară, alături.

— Mă bucur şi eu să te văd, replică Bäckström şi ridică paharul cu vodcă la gheaţă.

Cu toate că zi de zi aduci tot mai mult cu un poponar desăvârşit, îşi zise.

•

Comandară de mâncare. Bäckström preluă conducerea şi până şi GeGurra cel popo îi acceptă alegerile şi mâncă şi el ca o persoană normală. Mai mult sau mai puţin.

— Aş vrea, pentru început, pâine prăjită Skagen cu somon sărat, apoi friptură à la Rydberg cu două gălbenuşuri de ou. Bere, tărie, şi pentru restul te mai chemăm noi.

— Şi ce fel de tărie ar vrea *monsieur le directeur*? întrebă şeful de sală, înclinându-se într-o parte nişte centimetri buni.

— Bere cehească, vodcă rusească. Standard aveţi?

Cum adică *directeur*? se întrebă Bäckström.

— Mă tem că nu, se lamentă şeful de sală. Însă avem Stolichnaya. Atât Cristal, cât şi Gold.

— *Stalichnaya*, îl corectă Bäckström cu noile sale cunoştinţe de rusă. În cazul ăsta, o să încep cu Gold la peşte şi Cristal la friptură, declară ca un adevărat cunoscător.

— Mică sau mare?

Mă ia în balon? cugetă Bäckström. Ce face aici, ne dă să degustăm?

— Mari, toate să fie mari. Fără jumătăţi de măsură.

•

GeGurra se arătă de acord, felicitându-l pe Bäckström pentru alegerile sale. Se abţinu de la somonul sărat şi gălbenuşul de ou şi se mulţumi cu o singură duşcă la apetitiv şi vin roşu la felul principal.

— Aveţi, poate, un Cabernet Sauvignon bun, la pahar?

Evident că aveau, potrivit şefului de sală. Aveau un vin american din 2003, Sonoma Valley, nouăzeci la sută Cabernet.

— Şi un pic de Petit Verdot, ca să-l ridice puţin.

Poponauţi, îşi zise Bäckström. De unde vin ei cu toate rahaturile astea? *Să-l ridice*, auzi.

•

Însă seara se dovedi plăcută. GeGurra era într-o dispoziţie exuberantă. Îi mulţumi lui Bäckström pentru ultimul serviciu, pentru felul admirabil în care-l informase despre ultimele cercetări ale poliţiei în cazul reţelei ce trafica obiecte de artă, pe care poliţia îşi petrecuse o iarnă întreagă investigând-o. Evident, colegii semiretardaţi ai lui Bäckström făcuseră totul varză din nou, însă numele lui GeGurra nu apăruse nici măcar la ancheta preliminară.

Fusese ultima contribuţie a lui Bäckström ca poliţist la obiecte pierdute şi, fiindcă el însuşi nu avusese atunci acces la informaţii, se conectase, ca de atâtea ori înainte, la computerul unui coleg grav handicapat mental, un fost criminalist care trebuise să-şi reducă serviciul la jumătate de normă fiindcă încercase să-şi otrăvească soţia. Făcuse copii ale documentelor de pe calculator. Una pentru GeGurra şi una pentru el însuşi, ca să fie asigurat.

— Nu face nimic, zise cu modestie.

— Şi noile noastre aranjamente cu plăţile sunt în ordine? zise, nu se ştie de ce, GeGurra. Sper că eşti mulţumit, dragule.

— E totul bine, zise Bäckström, fiindcă, în ciuda tragicelor sale înclinaţii sexuale, GeGurra era, până la urmă, un bulangiu foarte generos.

Ce-i al lui e al lui, îşi zise.

— Referitor la o chestiune complet diferită, dacă tot am norocul să te am aici, zise GeGurra. Am văzut la televizor câte ceva despre acel jaf armat înfiorător de la aeroportul Bromma, continuă. Unde i-au împuşcat pe bieţii paznici. Păreau fără pic de milă tâlharii ăia. Cred că a fost treabă profesionistă, nu? Din ce-am văzut la televizor, s-ar putea crede că fost implicată vreo unitate de comando, ceva.

— Da, nu-s chiar nişte golănaşi de pe stradă care hărţuiesc bulangii, încuviinţă Bäckström, amintindu-şi de activităţile de demult ale lui Juha Valentin prin parcurile şi pe aleile din Stockholm.

— Vorbeam cu un prieten bun, care are mai multe prăvălii aici, în centru, şi în fiecare zi nişte angajaţi de-ai lui trebuie să se ducă la bancă cu sume destul de mari de bani lichizi. E foarte îngrijorat, zise GeGurra.

— E o junglă acolo, se arătă de acord Bäckström. Probabil că are de ce să se îngrijoreze.

— Nu crezi că ai putea să-l ajuţi? Să vezi cum procedează, să-i dai nişte sfaturi bune? Sunt sigur că ar fi mai mult decât recunoscător.

— E genul care-şi ţine gura? întrebă Bäckström. Asemenea lucruri sunt delicate, cum sunt sigur că-ţi dai seama.

— Clar, clar, zise GeGurra şi-şi întări afirmaţia ridicând mâna plină de vene albastre într-un gest împăciuitor. E cel mai discret om cu putinţă.

— Poţi să-i dai numărul meu de mobil, zise Bäckström, care avea un plan bine pus la punct de a-şi revitaliza garderoba înainte de venirea verii.

— E şi extrem de generos, adăugă GeGurra, ridicând paharul.

•

Apoi, la desert, se treziră brusc cu altcineva la masă. GeGurra, credincios înclinaţiilor sale, alese fructe de pădure proaspete, în vreme ce Bäckström se mulţumi cu un coniac. Însoţitoarea era „o veche şi foarte dragă prietenă” de-a lui GeGurra, care făcea, ca şi el, afaceri cu artă.

Bătrânică, se gândi Bäckström. Treizeci şi cinci de ani, cel mult, şi nişte sâni respectabili – ce bine că nu-i pe aici retardatul ăla de dansator folcloric.

După ce vechii prieteni se pupară pe obraji, GeGurra făcu prezentările.

— Dragul meu prieten Evert Bäckström, iar ea era încântătoarea mea prietenă Tatiana Thorén. A fost căsătorită cu unul dintre vechii mei parteneri de afaceri, care nu ştia întotdeauna ce-i bine pentru el, lămuri GeGurra.

Ce-ar putea face cu ea oameni ca tine? îşi zise Bäckström, întinzând mâna pentru o strângere bărbătească şi zâmbindu-i în stilul lui Clint Eastwood.

•

— Şi pe tine te interesează arta, Evert? întrebă Tatiana după ce GeGurra îi aranjase scaunul ca să-şi poziţioneze poponeţul bine lucrat, la o înălţime numai bună pentru ca inspectorul să se poată bucura de decolteul ei generos din unghiul cel mai potrivit cu putinţă.

— Sunt poliţist, zise Bäckström, cu o înclinare gravă a capului.

— Un poliţist, Doamne, ce palpitant, zise Tatiana, căscându-şi ochii negri. Şi ce fel de poliţist?

— Crime, infracţiuni violente, inspector, zise Bäckström. În alte chestii nu mă bag.

Şi Clint n-are decât să mă pupe-n cur, îşi zise.

•

Îi ţinură companie Tatianei, cât îşi potoli foamea cu un sandviş cu somon şi un pahar de şampanie, în vreme ce-i dedica lui Bäckström nouăzeci la sută din atenţia ei.

— Doamne, ce palpitant, repetă Tatiana, zâmbind larg, cu dinţii ei albi şi buzele ei roşii. N-am mai cunoscut până acum un poliţist adevărat de la omucideri. Doar la televizor i-am văzut.

Bäckström îi administră obişnuita selecţie de fapte eroice din cariera sa plină de acţiune, ca poliţist legendar ce era. Super-salamul începea deja să i se trezească la viaţă, şi odată ce lucrurile se puseră-n mişcare, totul merse ca uns.

GeGurra se scuză de îndată ce rezolvă cu nota de plată. La vârsta lui avea nevoie de somn adânc peste noapte. Apoi Tatiana şi Bäckström intrară în clubul de noapte The Opera, de lângă restaurant, unde mai băură câteva pahare, de încălzire. Nu ştiu ce mi-or trebui, îşi zise Bäckström, al cărui salam, era limpede, se trezise la viaţă. Bine că nu stau pe-aici gol-goluţ, cu o nenorocită de şapcă de baseball în cap, îşi zise sprijinindu-se de bar. Aş fi arătat ca o nenorocită de literă F mare.

— Oau, domnule inspector, zise Tatiana, trecându-şi palma peste piepţii cămăşii lui. Nu cred că ăştia sunt nişte muşchi ca toţi muşchii, nu?

•

Tatiana locuia într-un apartament mic cu două camere pe strada Jungfrugatan din Östermalm. Are şi fata hazul ei, că locuieşte pe „Strada Fecioarei", îşi zise Bäckström. Îşi aruncă pantalonii pe hol, iar restul hainelor şi le scoase în drum spre dormitor. Se descurcă de minune odată ce-o împinse pe patul lat. Acolo se ocupă de ea cu maximă eficienţă, potrivit obişnuinţelor sale de poliţist venit să cerceteze locul faptei. Bäckström gemu

şi mârâi, iar Tatiana ţipă din toţi rărunchii. După care schimbă poziţia şi-o lăsă să-i călărească salamul învârtoşat, cel puţin vreun kilometru, până se opriră din nou.

Adormi apoi şi, când se trezi, soarele se ridicase deja pe cerul albastru. Tatiana îi făcuse micul dejun. Îi dăduse numărul de telefon şi-l făcuse să-i promită că o să se mai vadă de îndată ce se întorcea din Grecia, din vacanţă.

52.

Într-o vineri după-amiază, inspectorul Jan Lewin de la Unitatea Naţională pentru Omucideri se întorcea de la un caz de omor din Östergötland. Se duse glonţ acasă, la partenera lui, Anna Holt, şi când să bage cheia în uşă, o văzu acolo, înaintea lui, aşteptându-l. Femeia îl prinse de braţ.

— Ce mă bucur că ai venit acasă, Jan, zise Holt.

•

Parteneră şi şefă a poliţiei, îşi zise Jan Lewin după ce se aşeză pe canapea şi răsfoi documentele pe care i le dăduse ea. Omor, tentativă de omor, jaf armat, uciderea unuia dintre suspecţi, apoi uciderea unui alcoolic bătrân, la care se adăuga, colac peste pupăză, uciderea băiatului cu ziarele care-l găsise.

— Ce părere ai, Jan? zise Holt, dându-se mai aproape.

— Toivonen ce zice?

— Că habar nu are, chicoti Anna Holt.

— Probabil că are dreptate. Nici eu n-am habar, îi zâmbi Lewin.

— Nu pari deosebit de interesat, zise Holt, luându-i foile din mână şi punându-le pe măsuţa de cafea.

— Am altele pe cap, spuse Lewin.

— Ai altele pe cap?

— Păi sunt deja de jumătate de oră acasă, cu cea mai frumoasă femeie din lume, zise Lewin, aruncând o privire la ceas, ca să fie sigur. Am primit un sărut, o îmbrăţişare şi un teanc de foi. Stăm pe aceeaşi canapea. Eu citesc. Ea mă priveşte. E limpede că mi-e mintea la altceva, înclină el capul spre Holt.

— Atunci la ce te gândeşti?

— Că vreau să-ţi deschei bluza, zise Jan Lewin.

53.

La ora unsprezece, în acea seară, Farshad şi fratele lui, Afsan, părăsiră casa cea mare din Sollentuna, unde locuiau cu părinţii, cele trei surori şi cu fratele lor mai tânăr, Nasir, de 25 de ani. Juniorul, în momentul acela, nu era de găsit pe nicăieri. Nici urmă de el în ultima săptămână, iar Toivonen avea deja vreo câteva idei în privinţa motivelor dispariţiei sale.

Porniră în Lexusul negru al lui Farshad, iar lucrurile n-ar fi putut sta mai bine, fiindcă aparatul de urmărire era deja instalat şi pornit. Ceva mai devreme, Farshad fusese imprudent şi lăsase maşina în parcarea unui magazin, în vreme ce el şi Talib se duseseră să facă cumpărături la nivelul subteran. Cinci minute doar, să-i ia ceva drăguţ mamei lor preaiubite.

Însă colegilor Lindei Martinez le trebuise doar un minut ca să pună un transmiţător GPS la maşină, ca să-l poată urmări pe Alfa 1 – o săgeată roşie electronică, cu numărul unu – pe un monitor de computer, din vehiculul de supraveghere.

Afsan conducea, în vreme ce Farshad nu se dezlipea de telefon. Opriră lângă un restaurant libanez de pe Regeringsgatan ca să-l ia pe Hassan Talib, care fusese şi el imprudent. Înainte să urce pe bancheta din spate a Lexusului, deschisese portbagajul unui Mercedes argintiu parcat în stradă şi luase de acolo un telefon mobil, pe care-l băgase în buzunarul de la piept al jachetei.

Camerele automate din maşina de supraveghere clipiră rapid, semn că ţineau sub ochi, din spate, tot ce se petrecea.

— Bingo, exclamă bucuroasă Linda Martinez, fiindcă descoperiseră o maşină necunoscută anterior, căreia cinci minute mai târziu îi ataşă, cu mâna ei, un transmiţător.

Alfa 3, o numi Martinez, marcând-o pe agenda digitală.

Aşa simţi că trăieşti, îşi zise. Cum se putea compara munca de birou cu strada? Acolo îi era locul. De ce dracu' am ajuns eu inspector? se întrebă. Dacă şeful ei, Lars Martin Johansson, nu s-ar fi pensionat deja, i-ar fi arătat degetul mijlociu, fiindcă ideea asta a lui fusese.

Colegii din a doua maşină urmăreau acum ţinta. Ajunseră la Café Opera în Kungsträdgården şi-l urmăriră pe Afsan cum parchează la douăzeci de metri de intrare. Văzură cum se bat pe spate prietenește cu bodyguarzii clubului, înainte de a dispărea înăuntru.

Ayatollahi mititei, o să vă spânzur de coaie, şoferi de cămile ce sunteţi, îşi zise Frank Motoele, de 30 de ani, în vreme ce regla camera.

— Frank are o problemă cu musulmanii, îi explică Sandra Kovac, 27 de ani, Magdei Hernandez, de 25, care insistase să participe la operaţiune şi căpătase aprobarea Lindei Martinez, fiind apoi mutată de la ordine publică la echipa de supraveghere.

— Frank e un cioroi rasist după manual, zise Kovac, făcându-i Magdei un semn din cap. Negru, solid, urăşte pe toată lumea, dacă vrei să ştii de ce arată aşa de şucărit, adică.

— Nu şi pe tine, Magda, zâmbi Frank. Dacă-ţi scoţi bluziţa aia roşie o să-ţi arăt cât de mult te plac.

— E şi sexist, zise Kovac. Am zis asta? Şi o are mică rău de tot. Cea mai mică din Africa.

— Dacă rămâi în maşină, Sandra, şi termini cu trăncăneala, Magda şi cu mine o să-i urmărim, zise Motoele.

Chiar n-avea chef să asculte rahaturi din astea, fiindcă colega Kovac aflase cum stau lucrurile de fapt, după o petrecere de Crăciun ţinută la muncă cu vreun an şi jumătate în urmă.

•

În lumea Lindei Martinez nu existau poliţişti care să intre într-un club de fiţe arătându-şi insignele celor de la intrare. Se ocupase deja de asta în alt mod, însă Magda Hernandez nu avea, se pare, nevoie de ajutor. Nu făcu decât să zâmbească în felul acela ameţitor şi trecu pe lângă cei ce stăteau la rând, în bluza ei roşie şi în fusta ei scurtă.

Frank Motoele, pe de altă parte, fu oprit la uşă şi totul se desfăşură în felul în care se desfăşura de obicei.

— Pardon, zise bodyguardul clătinând din cap. Deocamdată nu mai primim decât membri.

Un metru nouăzeci, o sută de kile de muşchi şi nişte ochi pe care, din fericire, nu-i mai văzuse până atunci. Şi era foarte probabil ca totul să se termine cum se termina atât de adesea când încerca să-şi facă treaba, îşi zise omul de la intrare. Aş da un milion să mă placă gagica negroteiului. Ar putea sta aici îmbrăcată doar în pijamale şi papuci, iar gloata din jur tot i-ar face temele, îşi zise.

— Sunt pe lista de invitaţi, zise Motoele, arătând din cap spre bucata de hârtie din mâna celuilalt om de ordine. Motoele îmi zice.

O să ne mai vedem noi în vreo zi rece şi mohorâtă, cu ploaia bătând în geamurile de la închisoarea Kronoberg, o să ne mai vedem fără doar şi poate, îşi zise, fiindcă – în ciuda felului său extravertit de a fi – îşi petrecea mare parte din timpul liber scriind poezii.

— Apare aici, zise celălalt om de ordine, după ce aruncă o privire pe foaie.

— Mi se părea mie că te recunosc, zise primul om de ordine, străduindu-se să zâmbească şi dându-se la o parte.

— O dată nu se pune, zise Motoele şi-i aruncă o uitătură, în vreme ce gândurile nu-i dădeau pace.

Într-o zi ne vom întâlni, noi doi, îşi zise. Şi până atunci voi mai cunoaşte mulţi care sunt ca tine.

•

Doamne, ce ratat sinistru, îşi zise omul de la pază, urmărindu-l cum dispare în club.

— Ai văzut ce fetiţă avea cioroiul ăla?

— Pun pariu că-i din alea care-şi mănâncă prada de vie, declară colegul lui, clătinând din cap.

•

Localizarea fraţilor Ibrahim şi a vărului lor se dovedi destul de uşoară. Capul uriaş, ras al lui Talib lucea ca un far înălţat peste aglomeraţia din club.

— Să ne despărţim, zise Frank zâmbind, ca şi cum ar fi rostit cu totul altceva.

Magda Hernandez zâmbi şi ea, lăsându-şi capul pe umăr şi scoţând limba ca să-l necăjească.

Te-aş păpa cu fulgi cu tot, gândi Motoele, uitându-se după ea. Oare micuţa domnişoară Magda ar vrea să facă un copil cu mine?

•

Cinci minute mai târziu, Magda reveni. Îşi pusese şi o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, cu toate că în club era semiîntuneric.

— Bună, Frank, zise Magda, trecându-şi palma peste braţul lui, în vreme ce privirile tuturor masculilor din apropiere se plimbau cu lăcomie între bluziţa ei roşie, gura ei roşie şi dinţii ei albi. Cred că am o problemă, zise Magda, cuprinzându-l pe după gât cu braţele şi şoptindu-i la ureche.

— OK, zise Frank, schimbă cu Sandra. Raportează-i Lindei şi vezi dacă poate trimite un fotograf decent aici.

— Ne vedem mai târziu, dragule, făcu Magda, întinzându-şi gleznele suple şi aplicându-i un sărut uşor pe obraz.

54.

Sandra Kovac, 27 de ani, era copil de imigranţi, crescut în Tensta. Tatăl ei era sârb, cam prea macho ca să nu intre în bucluc, şi-o părăsise pe mama ei când Sandra avea doar doi ani, pentru a reapărea apoi, cu o droaie de

probleme după el, şaptesprezece ani mai târziu, când Sandra se înscrisese la Academia de Poliţie din Solna.

— Eşti conştientă, presupun, că Sandra Kovac e fata lui Janko Kovac, zise asistentul însărcinat cu înscrierile, cu un zâmbet nervos, către preşedinta comisiei de evaluare.

— Eu n-am crezut niciodată în păcatul transmis asupra copiilor, zise preşedinta. Taică-tău cu ce se ocupa, apropo? adăugase privindu-l curioasă pe asistent.

— A fost preot la ţară.

— Serios?

•

În aceeaşi zi în care Sandra Kovac terminase şcoala de poliţie, un bărbat bine făcut, trecut de patruzeci de ani, bătuse la uşa camerei ei studenţeşti din Bergshamra. Un coleg poliţist, îşi zisese Sandra. Un viitor coleg, se corectă apoi, fiindcă asemenea deosebiri erau importante. Cu toate că avea doar un capot pe ea şi se pregătea de petrecerea de absolvire din seara aceea, deschise uşa.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebase Sandra, strângându-şi mai bine cordonul de la capot, ca să nu lase nimic vederii.

— Cu destule, sper, zisese bărbatul bine clădit şi-i zâmbise amabil, arătându-i legitimaţia. Mă numesc Wiklander şi lucrez pentru Serviciul de Securitate al Poliţiei. Sunt inspector, de fapt.

— Ce surpriză, rostise Sandra Kovac.

•

Şi, o săptămână mai târziu, îşi începuse lucrul acolo. După cinci ani se transferase cu şeful la Biroul Naţional, fiindcă superiorul amândurora fusese avansat şi i se dăduseră responsabilităţi la Brigada de Intervenţie Rapidă, privind elicoptere, activităţi străine şi chestii secrete sau mai puţin secrete ce ţineau de Serviciul de Securitate.

— Vii cu mine, Wiklander, spuse Lars Martin Johansson în ziua în care se făcuse publică avansarea sa în grad.

— Pot s-o iau şi pe Sandra? întrebă Wiklander.

— Fata lui Janko.

— Da.

— Mai bine nici că se putea, spuse Johansson, fiindcă avea darul clarviziunii.

•

Magdalena Hernandez, 25 de ani, era fiica unor imigranţi din Chile. Părinţii ei fugiseră din ţară în noaptea în care Pinochet pusese mâna pe putere şi ordonase lacheilor să-i să-l ucidă pe preşedintele ales, Salvador

Allende. O lungă călătorie, începută pe jos peste frontiera Argentinei se sfârşise în cele din urmă în cel mai nordic punct în care puteai ajunge dacă veneai din Valparaiso, Chile.

Magda se născuse şi crescuse în Suedia. După ce împlini doisprezece ani, toţi bărbaţii pe care-i întâlnea încetară să se mai uite în ochii ei şi începură să-i măsoare din priviri pieptul. Toţi bărbaţii între şapte şi şaptezeci de ani, îşi zicea, în vreme ce fratele ei cu şapte ani mai în vârstă se lua zilnic la bătaie, de dragul ei, din acelaşi motiv.

În ziua în care împlinise cincisprezece ani vorbise cu el.

— O să scap eu de ei, Chico, promit.

— Vreau să-i păstrezi, zise cu gravitate Chico. Trebuie să-nţelegi ceva, Magda. Eşti darul lui Dumnezeu pentru bărbaţi şi nu ţine de noi să schimbăm ce ne-a oferit El.

— Bine atunci, făcu Magda.

•

Peste zece ani avea să-l întâlnească pe Frank Motoele, în vârstă de 30 de ani. Îşi termină schimbul la şase dimineaţa şi, cu toate că simţea nevoia să doarmă în patul ei, se duse acasă la el.

— Ar vrea domnişoara Magda să facă un copil cu mine? o întrebă bărbatul, săltând-o pe pat, ca s-o poată privi în ochi fără să-şi îndoaie gâtul.

— Mi-ar plăcea mult, zise Magda. Doar să-mi promiţi că o să ai grijă.

— Promit, zisese Frank. N-o să te părăsesc niciodată.

Fiindcă focul meu arde mai tare în Nord, îşi zise.

•

Frank Motoele provenea de la o casă de copii din Kenya. Îşi cunoscuse părinţii, acum douăzeci şi cinci de ani. Tatăl lui, Gunnar, un tâmplar din Borlänge, căpătase de lucru la construcţia unui hotel făcut de Skansa în Kenya. Îşi luase soţia, Ulla, şi rămăsese doi ani. Pe Frank îl luaseră de la casa de copii cu o săptămână înainte să se întoarcă în Suedia.

— Şi actele? se întrebase Ulla. N-ar trebui să ne ocupăm de asta mai întâi?

— O să fie bine, zisese tâmplarul Gunnar, ridicând din umerii laţi, şi-şi adusese acasă soţia şi copilul.

Pe aeroportul Arlanda fuseseră nevoiţi să aştepte douăzeci şi patru de ore, însă în cele din urmă treaba se rezolvase şi li se permisese să se ducă la Borlänge, acasă.

— Chestia albă de-aici e zăpadă, explicase Gunnar Andersson, arătând prin parbrizul maşinii. *Zăpadă, snow*, zisese şi în engleză.

— *Snow*, repetase Frank, dând din cap.

Ca pe culmile lui Kilimanjaro, gândise, fiindcă doamna de treabă de la casa de copii îi spusese deja. Îi arătase şi poze, aşa că îi era uşor să

recunoască zăpada, deşi avea doar cinci ani. Era ca o îngheţată albă, o groază de îngheţată.

•

În ziua celei de-a optsprezecea aniversări, Frank Andersson stătuse de vorbă cu tati Gunnar, explicându-i că ar vrea să revină la numele lui de origine. Să schimbe Andersson cu Motoele.

— Dacă nu te superi.

— Deloc, zisese Gunnar. Ziua în care-ţi negi rădăcinile e ziua în care te negi pe tine însuţi.

— E-n regulă deci? întrebase Frank iarăşi, ca să fie sigur.

— Atâta vreme cât nu uiţi că eu sunt tăticul tău, zisese Gunnar.

•

— Ţi-ai tras-o cu Frank, aşa-i? zise a doua zi Sandra Kovac, când erau amândouă la garaj şi îl aşteptau pe fostul rezident al casei de copii din Nairobi, care întârziase deja un sfert de oră la serviciu.

— Da, încuviinţă Magda.

— Ce tare, oftă Sandra Kovac. Dar nu-ţi face griji, adăugă. O dată nu se pune, făcu ea, fiindcă mai era încă fiica lui Janko Kovac şi probabil că trăia pe altă planetă decât Magda Hernandez.

— Vrea să avem un copil, zise Magda.

— Credeam că vrei să te transferi aici, la supraveghere? zise fata lui Janko. Cel puţin aşa am vorbit cu Linda.

— Ei, asta a zis el. Mi-a zis mie.

— Dacă aşa a zis, cred că vorbeşte serios, zise Sandra.

Cu mine nu voia să aibă un ţânc nenorocit, îşi spuse.

— Şi i-am zis că toate la vremea lor, zise Magda.

— Şi cum a reacţionat?

— Ca toţi romanticii, zâmbi Magda. Şi ca toţi sexiştii, adăugă zâmbind şi mai mult.

— Ei, bine atunci.

55.

Sâmbătă dimineaţă, Grislund, de 36 de ani, îşi deschise inima înaintea inspectorului Jorma Honkamäki, 42 de ani, şeful echipei de supraveghere a lui Toivonen şi conducătorul de fapt al echipei de intervenţie rapidă a poliţiei din Stockholm.

O inimă ce era deja larg deschisă, fiindcă şi-o deschisese cu trei zile înainte şi în faţa vechiului său prieten Fredrik Åkare, 51 de ani, membru de bază în gruparea Hell's Angels din Solna. Acelaşi Åkare care intrase cu chipul transfigurat în atelierul său. Ce putea să facă, de fapt, un biet mecanic auto, tată a doi copii? îşi zisese Grislund.

— OK, Grislund, dacă nu cumva îţi place să bei ulei de motor din găletuşă, ţi-aş sugera să-mi spui unde-l pot găsi pe micul Nasir, se răţoi Åkare, dând cu piciorul în recipient şi vărsându-i conţinutul peste podeaua de ciment bine frecată, pentru a dovedi că vorbeşte cât se poate de serios.

•

Grislund vărsase totul. Era un om simplu, dar şi el îşi dădea seama că venise vremea să-şi aleagă o echipă. Firește, Grislund nu era numele său adevărat: nimeni n-avea cum să fie numit „cocină de porci". Provenea, de fapt, dintr-o familie nobilă. După tată i se zisese Stig, iar după mamă Svinhufvud, un graţios nume de modă veche însemnând „cap de porc", fiindcă femeia refuzase să-şi schimbe numele în Nilsson la căsătoria cu tatăl lui Grislund. Fericirea ei însemna nefericirea fiului, şi din păcate, în ciuda originii bune, n-avea nici parale care să îndulcească loviturile pe care trebuia să le îndure acesta.

Încă de la grădiniţă fusese poreclit Grislund, iar singurul avantaj era că întreaga viaţă izbutise să mănânce ca o persoană normală şi, nu peste multă vreme, se ridicase la înălţimea poreclei. Când era mic, taică-său îi zicea Stiguşor-Porcuşor. Apoi, când Grislund îi zisese maică-sii că el şi cu un prieten voiau să deschidă un atelier de reparaţii auto în Järva de Nord, femeia nu mai vorbise cu el. Tata încă îi zicea Stiguşor-Porcuşor. Ori fiindcă atât îl ducea capul, ori fiindcă voia să-şi oftice soţia. Probabil asta are mai mult de-a face cu mami, îşi zicea Grislund – el abia împlinise şaptesprezece ani pe-atunci şi tocmai terminase un curs de mecanici în Solna.

Atelierul mergea bine, iar vechii prieteni îl ajutaseră cum putuseră. Mai ales Farshad Ibrahim, pe care-l cunoscuse în gimnaziu, la Sollentuna. Plus ceilalţi care, încă de pe-atunci, făceau parte din anturajul lui Farshad.

Pe Åkare îl cunoscuse mult mai târziu. Acesta apăruse într-o bună zi, descărcase o dubă veche dintr-un camion şi-i zisese să o dezmembreze înainte de apus. Grislund făcuse întocmai şi-şi mai câştigase un muşteriu.

Totul se-nvârtea de minune, ca să zicem aşa. Mai apărea câte un mic necaz cu poliţaii morocănoşi care amuşinau pe lângă atelier, dar până atunci o scosese la capăt. Asta până în seara de dinainte, la ora şapte, când se dezlănţuise iadul pe pământ.

Lucra, băgat sub burta pasiunii sale, un Chevy Bel Air din 1956, şi strângea nişte şuruburi vechi, mai mult de distracţie. Deodată uşa atelierului

se dădu de perete și, până să apuce să-ntoarcă privirea și să vadă ce-i, cineva îl apucă de glezne și-l trase de sub mașină. Doar o minune făcu să nu-și crape țeasta în șasiul bătrânului Chevy.

— Grislund, zise Jorma Honkamäki, zâmbindu-i cu ochii săi mici. Sun-o pe a ta bătrână și zi-i să nu se obosească să-ți aducă vreun ceai, fiindcă vreau să te scot la un cârnat și-un piure în Solna.

•

În comparație cu Åkare, Honkamäki se purta rezonabil și, fiindcă nu era niciodată greșit să-ți faci rost de o poliță de asigurare suplimentară, își deschise inima încă o dată.

E drept că Honkamäki începuse prin a-i face zile fripte. Găsiseră, evident, niște lucruri, cablu de oțel, aliaj de lipit, toate sculele necesare, niște piroane de înțepat roți de care uitase, câteva plăcuțe vechi de înmatriculare, bune să le ai la îndemână oricând. Nu ar fi fost mare lucru, dacă ar fi fost doar atât.

Dacă Nasir nu l-ar fi rugat să aibă grijă de punga aceea de o sută de grame, când venise lunea trecută să ia un săculeț întreg cu cuie.

— Doar până diseară, îl asigurase Nasir. Am de mers undeva cu mașina azi, așa că las marfa la tine în caz că merge ceva prost.

Ridicase elocvent din umerii săi fragili.

— OK, se învoise Grislund, fiindcă era vorba de un tip de treabă, decent, și îi plăcea, pe cât posibil, să-și mulțumească clienții.

Mai ales dacă aveau un frate mai mare pe nume Farshad Ibrahim. Iar Nasir promisese să-și ia punga înapoi înainte de căderea nopții. După ce termina treaba, voia să plece la Copenhaga cu prietena lui, să petreacă. Să se vadă cu un prieten comun de-al lui și de-al lui Grislund. Să se relaxeze, să se distreze.

— Până la urmă, eu nu beau ca tine și ca ceilalți suedezi, zisese Nasir.

— O sută de grame de coca, făcu Honkamäki. Vorbim de paisprezece zile pentru fiecare gram și, Grislund, ai lăsat amprente pe pungă. Ce te-a apucat, te-ai prostit brusc?

Patru ani, își zise Grislund, care socotea fără greș. Se cam făcea vremea să se destăinuie.

— Ușurel, Jorma, zise. Vorbești cu un simplu soldat din marea armată a crimei organizate. De unde să aibă unul ca mine bani pentru așa ceva?

Și toate astea mulțumită unui springer spaniel nenorocit. O cățea, care mai întâi se apucase să dea ture pe-acolo, ca și ceilalți câini aduși de oameni precum Honkamäki. Apoi se oprise brusc și uriașe, agitându-se de mama focului în fața tăviței cu ulei de motor pe care-o avea în atelier. Cea în privința căreia până și cineva precum Åkare s-ar fi gândit de două ori înainte

să-i tragă un picior. Darămite să-şi vâre mâna acolo, aşa cum făcuse fără vreo ezitare însoţitorul câinelui.

•

Îşi deschise aşadar inima iarăşi şi explică felul în care stăteau lucrurile. În comparaţie cu Åkare, poliţistul se purtase totuşi, cât de cât, ca o fiinţă umană. Nu-l prinsese de gât şi nici nu-şi vârâse arătătorul în nasul lui, răsucindu-l.

Nasir şi Tokarev o luaseră din loc după împuşcăturile de la Bromma. Conduseseră 500 de metri. Îşi abandonaseră duba la douăzeci de metri de intrarea sediului celor din Hell's Angels. Însuşi clubul lor, aflat practic la o aruncătură de băţ de aeroport.

Fără nicio explicaţie. Fiindcă pe geamul lateral încă mai stăruia o pâclă roşie? Ca să le facă necazuri rivalilor? Fiindcă acolo găsiseră un loc de parcare? În mod prostesc, Nasir îşi scosese cagula tocmai când trecea pe lângă unul dintre numeroşii asociaţi ai lui Åkare, la două străzi mai încolo, în vreme ce sirenele începeau să vuiască pe fundal.

— Nasir, conchise Grislund, conduce ca un puşti vitezoman.

— Micuţul Nasir, zise Honkamäki.

Oare câţi bani au băgat fraţii lui mari şi răi ca să-l pună la adăpost de data asta? îşi spuse.

— E-un răsfăţat afurisit, zise Grislund. Ştii ce-a zis nemernicul când şi-a luat nenorocitele de cuie şi i-am promis că am grijă de rahatul de cocaină, numai să-mi dea pace, să-mi văd de ale mele? Ştii ce mi-a zis la plecare?

— Nu.

— Groh-groh, zise Grislund.

— N-ai o viaţă uşoară, Grislund, rânji Honkamäki.

— Nu, încuviinţă Grislund.

Dar cine zice că ar trebui să fie uşoară? îşi spuse.

— Ai mai zis cuiva?

— Nu, scutură din cap mecanicul.

Sunt nişte limite, totuşi, îşi zise.

— O păsărică mi-a ciripit că ai primit o vizită de la Åkare, zise Honkamäki, rostind cuvintele de parcă ar fi gândit cu voce tare.

— Sub nicio formă, zise Grislund.

Ce naiba urmăreşte? gândi.

— O să se rezolve, zise Honkamäki.

— Şi amprentele de pe rahatul de pungă? De pe punga lui Nasir.

— Ce amprente? clătină din cap Honkamäki. Habar n-am despre ce vorbeşti.

•

Grislund însuşi ceru să fie băgat la răcoare. Până luni măcar, ca să împiedice răspândirea unor zvonuri deloc necesare.

— Simte-te ca acasă, zise Honkamäki.

•

După care îl sună pe Toivonen ca să-i raporteze.

— Ce naiba caută ticălosul ăsta mic în Copenhaga? zise Toivonen.

Oricum, ăia de la Hell's Angels nu erau în consiliul orăşenesc pe-acolo? se întrebă.

— Am vorbit deja cu colegii danezi, zise Honkamäki. Au promis că stau cu ochii pe el. Dacă avem noroc, e încă viu.

Şi dacă nu-i, lucrurile or să se înrăutăţească şi mai tare, îşi zise Toivonen.

56.

Cam în acelaşi timp în care Grislund îşi deschidea inima înaintea lui Honkamäki, Alm se afla în centrul Solnei, la cumpărături. Unde dădu, în faţa magazinului de produse alcoolice, peste un Roly Stålhammar extrem de iritat. Deşi acesta îi aruncă o privire urâtă, se aventură să-i pună o întrebare simplă.

— Ce mai faci, Roly?

— Ce dracu' crezi că fac? replică Stålhammar.

— Seppo, zise Alm, Seppo Laurén. Îl ştii, flăcăul care-l mai ajuta din când în când pe Kalle Danielsson, clarifică poliţistul.

— Einstein, zise Stålhammar.

— Einstein?

Ce vrea să zică? se întrebă Alm.

— Aşa-i zicem noi. E de treabă, suflet bun, dar un pic aparte, nu-i ca oamenii normali. Kalle îl mai lua la Valla uneori, când avea chef. Punea pariuri pentru noi, ca să putem sta liniştiţi şi să ne bem berile.

— Şi mergea aşa?

— Da, fără probleme, niciodată n-au fost probleme. E un diavol al numerelor băiatul ăsta. La vorbit nu se pricepe aşa de bine.

— Maestru al numerelor, repetă Alm.

Cred că-i beat, îşi zise.

— Odată, ţin minte, era una din cursele de dinainte de cursa mare, de derby, iar Kalle îl târâse pe Seppo după el. Nu era foarte mare atunci. Şi s-a întâmplat să zic, înainte de-o cursă, că rezultatul era complet deschis, că putea câştiga orice cal. Zece cai, un favorit şi doi favoriţi secundari. Cota la

pariuri între doi şi cinci la unu. Ceilalţi şapte ţi-ar fi dat o cotă de mai mult de douăzeci la unu. Cea mai bună cotă ar fi ieşit la mai mult de o sută la unu.

— Pricep, zise Alm.

E băut bine, îşi zise.

— Băiatul nostru, nu cred că avea mai mult de zece ani la vremea aia, a întrebat dacă poate împrumuta şapte sute de coroane de la Kalle. Kalle era bine dispus, un pic cam pilit. Câştigase la cursa de dinainte. Şi-i dă lui Seppo o bancnotă de o mie de coroane. Seppo mă roagă să pun câte o sută patruzeci şi două de coroane şi optzeci şi şase de bani pe fiecare dintre cei şapte cai cu cote mai mari la câştig. Era, pe atunci, prea mic ca să pună el banii. Nici la tejghea nu ajungea. I-am explicat că nu se putea paria cu două coroane şi optzeci şi şase de bani. „Atunci o sută patruzeci", a zis Seppo. Şi i-am făcut pe plac. Alergătorul Nopţii, ăsta-i era numele. Am scos optzeci şi şase la unu. Şi ştii ce zice băiatul?

— Nu, făcu Alm.

Ce tot bate ăsta câmpii aici? gândi.

— Zice: „Daţi-mi cele douăsprezece mii patruzeci de coroane ale mele".

— Nu prea pricep.

— Fiindcă eşti slab la minte. Seppo nu-i slab la minte. E doar diferit. Vorbeşte ca un retardat şi arată ca un retardat, dar la minte nu-i slab. Şi de ce, oare, am aşa brusc un chef nebun să te pocnesc? zise Stålhammar.

— Nu crezi că poate Kalle avea vreo chestie cu maică-sa? zise Alm, gândindu-se că era momentul să schimbe subiectul.

— Habaaar nu am, zise rânjind Stålhammar. De ce n-o întrebi pe ea? Dacă a avut ceva de-mpărţit cu Kalle, sunt sigur că şi-ar aminti.

Deci aşa stă treaba, îşi zise Alm.

— Nu crezi că poate Kalle era tatăl lui Seppo?

— De ce nu-l întrebi pe el? rânji Stålhammar. Nu pe băiat, fiindcă nu zice prea multe. Dar poate că tu şi Bäckström l-aţi putea întreba pe Kalle. Aduceţi un medium din ăia care apar la televizor. Un spiritist care să vă pună în legătură cu lumea cealaltă. Întrebaţi-l pe Kalle, ce-ar fi? Dacă aveţi noroc, poate-l convingeţi să plătească pensiile alimentare pe anii din urmă.

Aşa deci, îşi zise Alm.

Şi, înainte să apuce să-i mulţumească lui Stålhammar pentru discuţie, acesta din urmă se întoarse pe călcâie şi-o luă din loc.

57.

Luni de dimineaţă. Linda Martinez îi raportă lui Toivonen cum mergea treaba cu supravegherea fraţilor Ibrahim şi a vărului lor, Hassan Talib. Totul se desfăşura potrivit planului, sau chiar mai bine decât speraseră. Puseseră deja transmiţătoare pe trei dintre maşinile familiei. Descoperiseră un Mercedes necunoscut, care era folosit, în mod evident, de Hassan Talib. Şi, dacă zeul cu ochi de şoim al supravegherii se dovedea milostiv, Martinez socotea că în ziua aceea ar fi putut descoperi două numere de mobil folosite de suspecţi.

— Au pornit în direcţii diferite. Talib a combinat o fată la Café Opera şi s-a dus la ea acasă cu un taxi. Fata stă în Fleminsberg. Farshad şi Afsan au părăsit şi ei clubul la scurt timp şi s-au dus acasă, în Sollentuna. Când Talib s-a dat jos din taxi, lângă casa fetei, a dat un telefon şi, câteva secunde mai târziu, când Farshad era în faţa locuinţei sale, a început să-i sune mobilul. Băieţii de la supraveghere fac verificări şi, fiindcă le ştiu poziţiile şi au ora exactă, cred că o să funcţioneze.

— Sigur c-o să funcţioneze, zise Toivonen.

Dacă-i război, musai să funcţioneze, îşi zise.

— Altceva?

— S-ar putea să avem o problemă, zise Linda Martinez. Uită-te la pozele astea şi-o să-nţelegi la ce mă refer, spuse şi îi întinse un dosar cu fotografii.

Îi ajunse să arunce o privire rapidă primei fotografii.

O să-l omor pe umflatul ăla mic, îşi spuse Toivonen.

— Povesteşte-mi.

•

Farshad şi Afsan plecaseră de-acasă la ora unsprezece. Îl luaseră şi pe Talib din Regeringsgatan, douăzeci de minute după aceea. Apoi tustrei se îndreptaseră spre Café Opera.

— La exact ora unsprezece şi jumătate au dispărut în club, zise Linda Martinez. Doi oameni din echipa mea i-au urmărit. Înăuntru, unul dintre ai noştri îl vede pe colegul Bäckström la bar, cu o fată. Fraţii Ibrahim şi Talib sunt mai în fundul clubului şi, potrivit omului meu, Frank Motoele, e limpede că sunt cu ochii pe el. Motoele zice că a rămas cu impresia că Farshad încerca să aibă contact vizual cu femeia care-l însoţea pe Bäckström. Dar nu a apărut nimic care să sugereze vreo întâlnire între Bäckström şi suspecţii noştri. Bäckström nu mai vedea nimic în jur, se pare, fiindcă era atent numai la însoţitoarea sa.

•

Jumătate de duzină de fotografii cu Bäckström şi însoţitoarea. Mult mai multe cu cei trei suspecţi. Două poze în care Bäckström şi amica lui sunt vizibili pe fundal, cu Farshad Ibrahim în prim-plan, cu spatele la aparat.

Bäckström sprijinit de tejgheaua barului, zâmbind şi fluturând din mâini către frumoasa femeie de alături. Ea, zâmbind larg, râzând, părând complet absorbită de compania lui.

— Ştim cine e femeia? întrebă Toivonen.

— Da, zise Martinez. Sandra Kovac a intrat şi a recunoscut-o imediat, fiindcă o ştia de când a lucrat la Serviciul de Securitate al Poliţiei. O cheamă Tatiana Thorén. E din Polonia de fel, cetăţeană suedeză, căsătorită şi divorţată Thorén. Întreţinută de profesie. Şi încă una dintre cele mai scumpe. Între zece şi douăzeci de mii pe noapte. Are un apartament pe Jungfrugatan. Nu prea-şi duce acolo clienţii. Mai mult la hotel.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Peste puţin timp, Bäckström şi Tatiana pleacă din Café Opera. Iau un taxi. Se duc direct la Thorén acasă şi-şi petrec noaptea acolo. Bäckström pleacă abia la ora zece dimineaţa. În clipa în care Bäckström şi Thorén ies din club, fraţii Ibrahim ies şi ei. Se duc direct acasă, în Sollentuna, cu maşina lui Farshad. Lexusul negru, condus, ca de obicei, de Afsan. Nu încearcă să-l urmărească pe Bäckström. Talib pleacă după încă o jumătate de oră, însoţit de o tânără. Merge cu taxiul la ea acasă, cum am zis. Am identificat-o, o cheamă Josefine Weber, are 23 de ani şi e vânzătoare de jeanşi într-o prăvălie de pe Drottninggatan. N-are nimic special. Umblă prin baruri, socializează cu persoane ca Talib. Ar fi grozav să obţinem numărul ei de mobil. Am senzaţia că n-o să fie prea dificil.

— Bun, şi cum interpretezi toate astea? întrebă Toivonen.

— Aş zice că s-au dus la Café Opera să se uite un pic la Bäckström. Că Thorén i-a făcut avansuri lui Bäckström şi le-a spus unde voiau să se ducă. Pare o încercare standard de recrutare şi, dacă mă-ntrebi, aş zice că deja au pus gheara pe aşa-zisul nostru coleg, Evert Bäckström. Nu poate fi o coincidenţă că l-au ales pe el, dacă te gândeşti la ce reputaţie are.

— Cam aşa mă gândesc şi eu, zise Toivonen.

O să-l omor pe umflatul ăla mic, gândi.

58.

Fiindcă Bäckström habar nu avea ce se vorbea despre el în biroul lui Toivonen, veni la muncă într-o dispoziţie excelentă. Totodată ajunse

neobişnuit de devreme, fiindcă în acea zi stabilise să-şi ia în primire, în cele din urmă, pistolul de serviciu. Aceeaşi armă de care puternicele forţe ce i se împotriveau încercaseră să-l priveze, pentru a-l putea ucide cu uşurinţă.

Bäckström nu se prea dăduse în vânt, oricum, după arme. Un bărbat cu un super-salam ca al lui n-avea nevoie de prelungitoare pentru pulă şi, pe lângă asta, tocul şi mânerul pistolului îi provocau o mâncărime oribilă, indiferent dacă-l purta la subsuoara stângă ori la brâu. Îl făcuse însă să se răzgândească încercarea celor de la Reacţie Rapidă de a-l ucide în timpul unui aşa-numit raid, cu şase luni în urmă. Atunci vizitase clădirea Parlamentului pentru a interoga un parlamentar implicat puternic în uciderea prim-ministrului Olof Palme. În schimb ajunsese să fie acuzat că încercase să-l ia ostatic pe parlamentar.

Bäckström, un cavaler fără pată, nu intenţionase să ia o armă cu el în parlamentul Suediei şi intrase cu vizorul deschis la cască, adică mai mult decât făcuseră oponenţii săi. Când fusese atacat cu bombe şi grenade nu avusese decât mâinile goale ca să se apere.

În cele din urmă, când i se dăduse voie să iasă din spitalul Huddinge, solicitase pe loc să i se returneze arma de serviciu, pe care iscusiţii săi adversari i-o luaseră cât se aflase pe patul de spital. Ceruse şi dreptul de a purta armă în timpul liber, furnizând pentru asta o explicaţie bine ticluită.

Nu se alesese, însă, decât cu o respingere fermă, pe baza unor motive oficiale dintre cele mai bizare. Şefii lui descoperiseră, analizându-i solicitarea, că Bäckström nu mai frecventase testele de tragere anuale necesare pentru permisul de port-armă de când plecase din postul de la Brigada Naţională de Omucideri, cu trei ani în urmă. Acolo trecuse an de an testul, cu conştiinciozitate, şi faptul că de detaliile practice se ocupase vechiul său prieten şi coleg, inspectorul Rogersson, nu era treaba şefilor lui. Era o afacere între el şi Rogersson, iar angajatorii n-aveau decât să-şi ia testările şi să şi le vâre undeva.

Aşadar, Bäckström trebuia să treacă iarăşi testul. Şi îl trecuse, însă abia la a treia încercare, chiar înainte să se mute în districtul vestic. Şefii încercaseră totuşi să amâne lucrurile şi abia după ce sunase la sindicatul poliţiştilor dăduseră înapoi. Notificarea că era din nou un poliţist cu drepturi depline, cu dreptul de a purta armă, ba chiar de a ucide dacă era cazul, sosise săptămâna trecută, iar Bäckström nu voise să mai amâne nicio clipă. Sunase imediat şi stabilise o oră ca să-şi ia pistolul, iar ora aceea venise.

Făcuse şi unele pregătiri în acest sens. Cumpărase, de la un traficant de arme, un toc pentru gleznă, pe banii lui, acelaşi gen de toc pe care colegul Popeye îl purtase în clasicul film poliţist *Filiera Franceză*. Apoi îşi făcuse rost de un costum răcoros de in de la croitorie, cu sacou croit lejer şi pantaloni

largi. Pantalonii scurți nu erau compatibili cu tocul de gleznă și, de vreme ce era de așteptat ca vara să fie însorită și călduroasă, nu voia să transpire fără să fie nevoie.

Înțolit într-un costum galben de in bine croit, cu tocul deja amplasat la locul său în josul gambei, apăru la magazia de arme a districtului vestic.

— Armă de serviciu, Sig Sauer de nouă milimetri, magazie standard cu cincisprezece focuri, o cutie cu douăzeci de cartușe, zise armurierul, înșirând pe masă obiectele. Semnează aici, adăugă, împingând spre el o chitanță.

— Ia stai așa, zise Bäckström. Douăzeci de cartușe? Ce rahat mai e și ăsta?

— E standardul, zise armurierul. Dacă vrei mai multe, îmi trebuie autorizație scrisă de la șeful poliției.

— Las-o baltă. Și poți să-ți păstrezi mizeria asta, spuse înapoindu-i tocul armei.

Băgă pistolul, încărcătorul și muniția în buzunarul sacoului, fiindcă n-avea de gând să dezvăluie unde plănuiește să-și poarte arma.

Ticălosul de Bäckström pare complet instabil, își zise armurierul, urmărindu-l pe inspector cum pleacă, înveșmântat în costumul său galben de in. Și se îmbracă la fel ca un mafiot nenorocit. Poate ar trebui să-i sun pe cei de la Reacție Rapidă și să-i previn, își zise.

•

După ce închise ușa de la birou, Bäckström se apucă de antrenament. Își băgă arma în toc, își scutură nădragii ca să atârne largi, apoi se lăsă iute pe genunchiul drept, trăgându-și cracul stâng al pantalonilor cu mâna stângă. Scoase arma cu o mișcare bine chibzuită a mâinii drepte, ridică pistolul și ținti.

Să-mi sugi țeava, rahat cu ochi, își zise Bäckström.

Repetiția e mama-nvățăturii, își zise și o luă de la capăt. Iute în genunchi, în vreme ce adversarul nedumerit trage pe deasupra, apoi Bäckström scoate pistolul, ține cu grijă și rânjește strâmb.

— *Come on punk*! *Make my day, Toivonen*[5], se stropși inspectorul.

— Doamne, ce m-ai speriat, Bäckström, zise Nadja Högberg, intrând în biroul lui cu brațele pline de hârtii.

•

— Mă antrenam doar, zise Bäckström, cu un zâmbet plin de bărbăție. Cu ce te pot ajuta, Nadja?

— Documentele pe care le-ai cerut, zise Nadja, punându-i vraful pe birou. Despre frații Ibrahim și vărul lor, Hassan Talib. Și am promis să-ți amintesc că avem o ședință cu echipa într-un sfert de oră.

[5] Hai odată, jegule! Fă-mi o bucurie, Toivonen. (*engl.*).

— Bun, zise Bäckström, săltându-şi pe birou piciorul stâng şi punând pistolul în toc.

Nadja se abţinu să clatine dezaprobatoare din cap până ce închise uşa după ea. Sunt ca nişte copii, îşi zise.

•

Înainte să se ducă în sala de şedinţe, Bäckström îşi încărcă pistolul. Cincisprezece cartuşe, unul pe ţeavă. Celelalte patru le puse în buzunarul drept, să fie la îndemână, cu intenţia de a-şi cumpăra o cutie întreagă cu cartuşe pe care s-o ţină acasă.

Trecând pe lângă uşa închisă a lui Toivonen, aproape că trebui să se abţină să nu o dea de perete şi să tragă o salvă în tavanul nemernicului. Ar fi prea de tot, probabil, să-l împuşc în cap, însă nişte gloanţe în tavan ar fi suficiente ca să-l facă pe ticălosul de finlandez să se cace pe el, pentru că merită, îşi zise Bäckström.

59.

— Bun venit, toată lumea, zise Bäckström, trecându-şi în revistă trupa, cu zâmbetul său cel mai cald, şi aşezându-se în capul mesei.

Încă era într-o dispoziţie excelentă, şi pe deasupra şi înarmat. Înarmat în secret, îşi zise Bäckström, fiindcă niciunul dintre colegii lui n-avea cum să-şi dea seama ce purta el pe sub pantalonii galbeni, bine croiţi.

— Mă gândeam să punem nişte idei la bătaie, pentru început, zise Bäckström.

Şi, ca treaba să nu se ducă naibii de la bun început, le dădu un pont ca să-şi pună mintea la contribuţie.

— Legături, zise Bäckström. Există vreo legătură între uciderile lui Karl Danielsson şi Septimus Akofeli?

Aprobări din cap din partea Ancorei, a negricioasei drăguţe şi a dansatorului popular retardat. Nişte foieli ezitante dinspre Hopa-Mitică al echipei.

— Mi se pare că te îndoieşti, Alm, făcu Bäckström. Te ascult.

•

Alm avea încă nişte probleme cu Seppo Laurén, care recunoştea că-l lovise pe Danielsson în două ocazii. Mai erau natura legăturii pe care o aveau şi faptul că Danielsson fusese ucis la modul violent.

— Făptaşul l-a bătut măr, zise Alm. Ca şi cum ar fi încercat să-l şteargă de pe faţa pământului. Cred că Seppo se potriveşte foarte bine în contextul ăsta,

mai ales dacă i-a intrat în cap ideea că Danielsson era responsabil pentru faptul că mama lui era în spital. Un caz tipic de paricid, părerea mea.

— Şi apoi? zâmbi viclean Bäckström. Ce s-a întâmplat după?

Alm şi capul lui de lemn, perfect dacă ai fi ciocănitoare, îşi zise.

— Păi, merg pe explicaţia cea mai simplă. Akofeli intră în casă la Danielsson. Găseşte diplomatul plin cu bani. Îl ia acasă şi e omorât. Probabil că te-ntrebi cine l-a ucis?

— Da, absolut, zâmbi cu bunăvoinţă Bäckström. Cine l-a omorât?

Când deschide gura Hopa-Mitică, te ia cu somn în miez de zi, îşi zise.

— Nu cred că ar trebui să ne complicăm, zise Alm. Explicaţia cea mai simplă, ţinând cont de zona în care locuia, care-i plină de infractori, şi de telefoanele pe care le-a dat, e că a avut un complice, dacă mă-ntrebi pe mine. S-au întâlnit acasă la Akofeli ca să împartă prada. S-au luat la ceartă, s-au luptat. Akofeli a fost ucis, criminalul a aruncat corpul în apă.

— Am priceput, zise Bäckström.

Mişcări ezitante din partea Ancorei, a negricioasei drăguţe şi a tragicei victime a incestului din Dalarna, în vreme ce Nadja, privind spre tavan, scoase un oftat zgomotos.

— Nu pari prea convinsă, Nadja?

Rusoaica o să-i smulgă capul ăla de plută, îşi zise.

— Mie mi se pare că Akofeli a fost luat prin surprindere, pe la spate. Şi Seppo nu l-ar fi putut omorî pe Danielsson, fiindcă are un alibi. Era la computer, acasă, când s-a săvârşit crima. Seppo Laurén are ceea ce se numeşte un „alibi". Cuvântul e latinesc, înseamnă „altundeva", cu alte cuvinte înseamnă că Seppo era la computer, în apartamentul lui şi al maică-sii, aflat la ultimul etaj al clădirii. Adică nu se afla în apartamentul lui Danielsson, aflat la primul etaj al aceleiaşi clădiri.

— Un aşa-zis alibi. Pe care nu-l prea iau în serios, sincer să fiu, zise Alm. De unde ştim noi că era el acolo? Ştim doar că la computer a fost *cineva*, nu că era neapărat Laurén.

— Dar cine altcineva să fi fost? zise Nadja.

Alm ăsta trebuie să fie complet idiot, chestie care-i o raritate până şi în clădirea asta, îşi spuse femeia.

— Orice cunoscut de-al lui, replică Alm. A plănuit din timp totul, a găsit vreun amic ca să-i ofere alibiul şi nu putem nici să eliminăm faptul că e posibil să-l fi ajutat chiar Akofeli.

— A vorbit cu el doar o dată, când aducea ziarele, îl întrerupse Nadja.

— Asta zice el, da. Dacă găsim persoana care s-a aflat în faţa computerului lui Laurén, am rezolvat cazul, făcu Alm.

— Mă cam îndoiesc, zise Nadja, trăgând aer adânc în piept ca să-şi adune puterile.

— Ascult, zise Bäckström, gândind: acum îl ia la scuturat.

— Singurul care-ar fi putut să stea la computerul lui Seppo era el. Iese complet din discuţie ca altcineva să-i fi luat locul.

— De ce crezi asta, Nadja?

— Fiindcă Seppo e unic, spuse Nadja. Nu mai e nimeni ca el în întreaga lume.

Ce dracu' zice? se indignă Bäckström în gând. Băiatu-i retardat, ce mama naibii.

— Şi-a petrecut noaptea rezolvând Sudoku, ştiţi, integramele japoneze cu numere de care-s pline ziarele. Diferenţa e că acelea pe care le rezolva el erau tridimensionale, un soi de cuburi Rubik, dacă vreţi. Ştiu, din istoricul de pe computer, ce a rezolvat şi cum. Le rezolvă într-un asemenea fel şi cu o asemenea viteză, încât cred că are o inteligenţă specială. Probabil că nu mai există altul ca el.

— Dar bietul băiat e slab la minte, zise Bäckström.

— Nu. Nu-s eu doctoriţă, dar presupun că are o formă anume de autism, ceea ce înseamnă că limbajul i-a rămas un pic în urmă. Noi credem că vorbim cu un copil. Dar de fapt el nu spune nimic în afară de ce este necesar ca să transmită mesajul. Cam cum vorbesc copiii mici înainte ca părinţii să-i înveţe o groază de cuvinte ce nu sunt necesare, ironia, sarcasmul şi cum să mintă.

— Deci flăcăul e-un geniu?

Ce tot zice acolo? îşi spuse în gând Bäckström.

— Cu siguranţă un geniu matematic, răspunse Nadja. Cu deficienţe sociale? Sigur, dacă îl evaluăm după criteriile noastre. Când l-a lovit pe Danielsson în faţă prima oară, a zis c-a făcut-o fiindcă se înfuriase că o îmbrâncise pe maică-sa. A doua oară când a făcut-o era din nou furios, fiindcă maică-sa nu voia să vorbească cu el. Mai direct nu se poate zice, nu? Când l-a ajutat pe Danielsson să intre în lift după prima oară, zice că Danielsson s-a suit în lift şi s-a dus acasă. Nu că Danielsson a apăsat butonul ca să coboare şi să iasă la etajul unu, acolo unde locuieşte. Apoi a intrat în apartament şi-a închis uşa după el. Toate chestiile pe care adulţii normali le-ar fi zis, de fapt, fără să-şi dea seama. Citeşte-ţi înregistrarea de la interogatoriul cu el, Lars, citeşte-o.

— Eşti absolut sigură, Nadja, în privinţa asta? zise Annika Carlsson.

— Sută la sută. În dimineaţa asta i-am trimis pe email un Sudoku tridimensional cu care m-am chinuit în ultimele trei săptămâni, în timpul

liber. Şi am primit deja răspuns, zise Nadja. Ba chiar mi-a şi explicat cum să-l rezolv, în limbajul lui simplu, copilăresc.

— OK, făcu Bäckström; nu cred că ajungem nicăieri pe pista asta. Şi-n plus, avem multe de făcut.

— Ascultăm, zise Annika Carlsson, aplecându-se peste agendă.

— Va trebui să mai mergem o dată din uşă în uşă, a treia oară, la Hasselstigen numărul unu, zise Bäckström. Să luăm cu noi nişte poze ca lumea cu fraţii Ibrahim şi cu Hassan Talib şi să vedem dacă i-a văzut cineva pe-acolo. Ar fi şi mai interesant dacă i-a văzut cineva intrând în orice fel de contact cu Karl Danielsson.

— Crezi că ar putea fi vreo legătură între cele două omoruri şi ancheta lui Toivonen? întrebă Annika.

— Habar n-am, dar Toivonen aşa pare să creadă. Şi fiindcă am fost mereu un coleg de treabă şi săritor, m-am gândit să cercetez un pic.

— OK, asta facem, zise Annika Carlsson, ridicându-se brusc.

De data asta m-am gândit să ajut şi eu, zise Bäckström, care purta deja de câteva ore o armă letală şi tânjea acum să iasă în jungla ce se întindea dincolo de secţia de poliţie.

•

— Pot să iau loc? zise Nadja, intrând în birou la Bäckström după câteva minute.

— Sigur, Nadja, zise Bäckström, zâmbindu-i în cel mai prietenos fel. Ştii doar că uşa mea ţi-e mereu deschisă.

Oare ce s-o fi ales de vodca aia de care zicea că face rost? îşi spuse.

— Cu ce te pot ajuta? continuă inspectorul.

— Cu asta, zise Nadja, ridicând o mână în care ţinea agenda neagră a lui Karl Danielsson.

— Credeam că am rezolvat partea asta.

— Nu mai sunt aşa de sigură.

— Spune-mi, zise Bäckström, adoptând poziţia sa favorită şi, pentru siguranţă, îşi săltă pe birou piciorul, pentru ca musafira lui să poată întrezări măcar o licărire a micuţului lui Siggy.

— E ceva ce nu stă în picioare, zise Nadja.

— Cu calculele tale despre câţi bani le dădea? întrebă Bäckström.

— Nu, zise Nadja. Cu alea nu-i nimic în neregulă dacă presupunerile mele sunt corecte, iar eu sunt absolut convinsă că e vorba de bani.

— Te ascult, zise Bäckström.

Are mintea brici, îşi zise.

— Imaginea mea despre Danielsson nu se potriveşte din perspectivă psihologică, zise Nadja. Dacă într-adevăr le-a dat bani, săptămână de

săptămână, lui Farshad Ibrahim, Afsan Ibrahim şi Hassan Talib, cu alte cuvinte iniţialelor FI, AFS şi HA, nu pricep de ce şi-ar asuma riscul de a trece sumele în agenda proprie.

— Poate voia să ne dea un mic indiciu în caz că se-ntâmpla ceva cu el, zise Bäckström. Ca un fel de asigurare suplimentară.

— M-am întrebat şi eu dacă nu-i asta. Însă dacă-i aşa, de ce nu trece sumele reale? De ce zice că Farshad ia de zece ori cât Hassan, o singură dată doar de douăzeci de ori pe-atât, şi că Afsan ia de patru ori cât Hassan?

— E firesc, de fapt. Farshad e liderul, Afsan e fratele mai mic, iar Hassan, pe de altă parte, e vărul de la ţară căruia i s-a permis să adune şi el câteva firimituri.

— Impresia lăsată e că banii provin de la jaful din Akalla de acum nouă ani, când au făcut vraişte un depozit securizat, zise Nadja. Farshad conduce operaţiunea. Hassan are parte de munca mai grea şi sparge peretele cu motostivuitorul, în vreme ce frăţiorul Afsan bagă banii în saci. Poate că pricep că Farshad se alege cu partea leului, dar n-ar fi trebuit Ben Kader să-i dea mai mult lui Hassan Talib decât lui Afsan Ibrahim?

— Poate că au pus sume de bani diferite în depozitul bancar al lui Danielsson? zâmbi cu viclenie Bäckström.

— Poate, ridică din umeri Nadja. O altă posibilitate ar fi că greşim cu totul în privinţa asta, în ciuda lui Toivonen şi a pontului său.

— Ce vrei să spui?

— Că iniţialele FI, AFS şi HA înseamnă cu totul altceva, alţi oameni, poate nici măcar oameni, ci cu totul altceva, zise Nadja şi ridică iar din umeri ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

— Dar banii nu-i dai decât unor persoane, nu? replică Bäckström. Ai zis chiar tu că eşti sigură că despre bani e vorba, iar iniţialele se potrivesc cu numele. Şi nu-s nişte nume tocmai comune. Cred că-ţi faci griji când nu e cazul.

— Mi s-a mai întâmplat să greşesc, zise Nadja şi se ridică.

— O scoatem noi la capăt, o încredinţă cu o înclinare a capului Bäckström, ca să-i inducă o stare de curaj şi de calm colegei şovăielnice, singurei sale colege demne de acest titlu.

— Da, n-am nicio îndoială.

60.

Înainte să plece din fortăreaţă, Bäckström îşi găsi un pic de timp să răsfoiască teancurile de hârtii lăsate de Nadja.

Nu-mi par tocmai uşă de biserică, cugetă Bäckström după ce isprăvi de citit.

•

Farshad Ibrahim avea 37 de ani şi venise în Suedia la vârsta de patru ani. Cu tată, mamă, două surori mai mari şi o bunică. În total şase persoane, cu toţii refugiaţi politic din Iran.

În Suedia, familia crescuse cu doi fraţi mai tineri. Afsan, acum în vârstă de 32 de ani, şi fratele cel mai mic, Nasir. Bunica murise după un an de la venire. Cele două surori erau căsătorite acum şi nu mai locuiau cu părinţii. Actualmente, în vila cea mare din Sollentuna locuiau cinci persoane. Cei trei fraţi Ibrahim şi părinţii lor, iar adevăratul cap al familiei era Farshad, fiindcă tatăl lui suferise un atac cerebral sever cu trei ani în urmă.

Oricum ai fi pus problema moralităţii, era un lider îndoielnic. La cincisprezece ani, Farshad înjunghiase şi omorâse un coleg de şcoală de aceeaşi vârstă. Fusese găsit vinovat de lovituri cauzatoare de moarte şi încredinţat serviciilor sociale, însă fără ca asta să aibă vreun efect pozitiv asupra vieţii sale. Devenise poate doar mai iscusit, fiindcă mai trecuseră zece ani înainte să ajungă pentru prima oară la închisoare. Patru ani primise pentru jaf armat şi mare parte a sentinţei o executase în aceeaşi închisoare de maximă securitate ca şi unul dintre cei mai stăruitori informatori ai lui Toivonen.

Cu câteva săptămâni înainte de împlinirea termenului, fusese mutat într-o închisoare obişnuită, ca să se pregătească pentru viitoarea viaţă în afara gratiilor. Şi asta se dovedise a fi o greşeală de proporţii.

După nicio săptămână, unul dintre tovarăşii de penitenciar ai lui Farshad fusese găsit sugrumat cu o frânghie de rufe în spălătoria instituţiei. Toate indiciile sugerau că Farshad se folosise de ocazie pentru a scăpa de un poponar turnător. Toate, în afara unor probe clare şi a tăcerii încăpăţânate a lui Farshad.

Când în cele din urmă ieşise, devenise aproape imediat suspect în marele jaf de la Akalla. Fusese reţinut vreme de trei luni, nu scosese o vorbă şi fusese eliberat din lipsă de probe. Farshad era acum un bărbat cu reputaţie. Moştenitorul lui Ben Kader, cu toate că Ben Kader era marocan, iar Farshad iranian. Musulman devotat, nebăutor, fără suspiciuni că ar fi consumator de droguri. Şi fără să-şi dea întâlniri cu femei, de fapt n-avea deloc de-a face cu

femeile, dacă nu-i puneai la socoteală mama şi surorile. N-avea nici măcar amenzi pentru parcare, exces de viteză sau tulburarea liniştii publice. Era periculos, tăcut şi se părea că doar în trei persoane avea încredere suficientă pentru a întreţine vreun soi de relaţie cu ele: cei doi fraţi ai săi mai tineri, Afsan şi Nasir, şi vărul lui, Hassan Talib.

Doi fraţi mai tineri care, judecând după cazier, îi călcau lui Farshad pe urme, ori cel puţin încercau, fără a reuşi deocamdată. În ochii societăţii probabil că Nasir, cel mai tânăr, apărea ca oaia neagră a familiei, de vreme ce ajunsese la închisoare de patru ori în patru ani, până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Vătămare corporală gravă, viol, tâlhărie. Potrivit observaţiilor din dosarele poliţiei, era de asemenea un consumator avid de sex şi de droguri, indiferent de felul acestora. Însă nu şi alcool. Un musulman devotat în privinţa asta. Nu ca suedezii, care se pileau şi-şi vărsau oful tuturor celor pe care izbuteau să-i facă să-i asculte.

Adus la interogatorii de poliţie de mai bine de o sută de ori de-a lungul anilor. Mai întâi însoţit de maică-sa şi de cei de la asistenţă socială. Nasir cel tăcut.

— Mă numesc Nasir Ibrahim, zicea şi începea să turuie codul numeric personal. Nu mai am nimic de spus.

— Eşti exact ca frate-tău Farshad, îi zicea de fiecare dată câte un alt poliţist.

— Ăla e fratele meu mai mare. Vorbeşte respectuos despre el.

— Sigur, zicea anchetatorul. Să-ncepem deci cu fratele tău mai mare, Farshad Ibrahim. E binecunoscut pentru respectul pe care-l acordă altora.

— Numele meu este Nasir Ibrahim, optzeci şi trei-zero-doi-şase…

Atât şi nimic mai mult, ori de câte ori se nimerea vreun poliţist prin preajmă. Însă când ieşea în oraş era cu totul altceva. Erau fotografii, conversaţii ascultate şi martori reticenţi. În vreo două rânduri, Farshad însuşi fusese silit să-şi disciplineze fratele într-o manieră aproape ruptă din Biblie, cu toate că erau musulmani.

Hassan Talib era vărul de la ţară, atât în sens figurat, cât şi propriu. Se mutase cu familia în Suedia la câţiva ani după Farshad şi ai lui. Fusese condamnat pentru omor, vătămare corporală gravă, jaf, şantaj, extorcare. Suspectat de omucidere, de câteva jafuri armate, de încă o omucidere şi de o tentativă de omor. Trei condamnări totalizând zece ani, din care făcuse opt. Garda de corp a lui Farshad şi mâna lui dreaptă. O apariţie înfricoşătoare de doi metri şi o sută treizeci de kilograme, cu capul ras, negricios, cu ochi afundaţi în orbite, neras şi cu fălci ce se mişcau scrâşnind, de parcă ar fi mestecat ceva fără oprire.

Genul cu care i-ar plăcea să se distreze micului Siggy, îşi zise Bäckström, ridicându-se brusc şi scuturându-şi nădragii de in bine croiţi.

— *Come on punks, come on all of you, make my day*![6], se stropşi inspectorul Evert Bäckström.

61.

Întrebări din uşă în uşă. A treia oară pe Hasselstigen. Acum era vorba despre Farshad Ibrahim, Afsan Ibrahim, Hassan Talib şi orice legătură pe care ar fi putut-o avea cu Karl Danielsson. Aveau şi fotografii detaliate, provenite de la echipele de supraveghere, la care adăugaseră, în numele justiţiei, şi alte chipuri similare ce n-aveau nimic de-a face cu toate acestea. Credincioşii colegi ai Lindei Martinez. Numai din cei cu pielea măslinie, fără cafeniu, negru sau albastru. Deşi Frank Motoele îşi oferise serviciile ajutându-şi şefa să strângă toate materialele.

•

Seppo Laurén nu văzuse nimic, deşi Alm nu se ferea să insiste.

— Nu i-am văzut, clătină din cap Seppo.

— Mai uită-te, să fii sigur, îl îndemnă Alm. Ne interesează străini, imigranţi dacă vrei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, clătină din cap Seppo.

Un adevărat geniu, îşi zise Alm oftând şi luându-şi înapoi fotografiile.

— Dar pozele astea sunt doar de străini, sau imigranţi, cum li se spune mai nou, zise doamna Stina Holmberg.

— Şi nu recunoşti pe nimeni, doamnă Holmberg? zise Jan O. Stigson.

— Prin Solna aproape că nu vezi decât imigranţi, zise doamna Holmberg, făcându-i un semn amabil din cap Feliciei Pettersson. Nu că asta ar însemna ceva, adăugă.

•

Majoritatea vecinilor nu recunoscură pe nimeni.

Un imigrant irakian ce locuia la etajul trei şi lucra pe post de controlor la metrou îşi exprimă, cu toate acestea, aprecierea la adresa muncii făcute de poliţie.

— Cred că sunteţi pe drumul cel bun, zise controlorul, făcându-i un semn din cap Annikăi Carlsson.

— De ce crezi asta? întrebă Carlsson.

[6] Haideţi jegurilor, veniţi încoace toţi, să ne distrăm! (*engl.*).

— Iranieni, e clar, chicoti controlorul. Ăştia-s nebuni, în stare de orice.

•

Bäckström se alătură echipei cu oarecare întârziere, după o discuţie pregătitoare cu colega Carlsson.

— Cred că ar fi mai bine dacă noi doi am vorbi cu femeia aia, Andersson, zise Bäckström. Dacă-l avem în vedere pe tânărul Stigson.

— Am înţeles exact ce vrei să zici, încuviinţă Annika Carlsson.

De fapt, Bäckström nu se gândise la colegul Stigson. Îşi vedea de propriul plan. După întâlnirea cu Tatiana Thorén, care avea şanse uriaşe să devină o relaţie pe termen lung, dat fiind că părea nebună după el, venise acum momentul unui studiu comparativ, ca să se asigure că nu-l pândeau probleme în viitor.

Femeile bătrâne se lăbărţează al naibii pe măsură ce-mbătrânesc, îşi zise Bäckström.

Marie-Britt Andersson avea să le ofere o mină de aur. Sau mai degrabă două.

Musai să aibă un schelet metalic la sutienul ăla, îşi spuse inspectorul, jumătate de oră mai târziu, când el şi colega Carlsson luară loc pe canapeaua ei şi începură să-i arate pozele. Deşi martora lor prezumtivă avea aceleaşi dimensiuni impresionante ca ale Tatianei, care avea jumătate din vârsta ei, balcoanele se menţineau la aceeaşi înălţime.

Ce dracu' face când îşi scoate sutienul? se întrebă Bäckström. Mai întâi se întinde pe spate, sau cum?

•

— Pe ăsta îl recunosc, zise febrilă doamna Andersson, arătând spre o fotografie de-a lui Farshad Ibrahim şi, pentru a întări cele spuse, se aplecă spre Bäckström şi-i indică figura iranianului cu o unghie dată cu ojă roşie.

Incredibil, îşi zise Bäckström, încercând să-şi mute ochii şi să privească spre locul indicat de femeie.

— Eşti sigură? zise Annika.

— Foarte sigură, încuviinţă doamna Andersson, privindu-l pe Bäckström.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă inspectorul.

— În ziua când a fost omorât Danielsson. De dimineaţă cred, când l-am scos la plimbare pe Dulceaţă Mică. Stăteau pe stradă şi vorbeau. Chiar lângă uşă.

— Eşti absolut sigură? repetă Annika Carlsson schimbând o privire plină de sens cu Bäckström, care izbuti în cele din urmă să se controleze şi se cufundă cu spatele în canapea, ca să nu mai fie ispitit.

Sub nicio formă nu putea să ridice piciorul, fiindcă hoaşca bătrână, neîndoielnic, s-ar fi excitat dacă-l zărea pe micul Siggy.

— Şi pe ăsta, zise doamna Andersson, punând degetul pe Hassan Talib. E ditamai omul, nu?

— Doi metri, confirmă Bäckström.

— Atunci el este. Se sprijinea de-o maşină, de partea cealaltă a străzii, şi se uita la Danielsson şi la cel cu care vorbea Danielsson.

— Ai văzut ce marcă de maşină era? întrebă Carlsson.

— Neagră, de asta sunt sigură. Era una din alea scumpe, joase. Ca un Mercedes, ori poate un BMW.

— Poate un Lexus? întrebă Carlsson.

— Nu ştiu, nu mă pricep la maşini. Am permis, dar nu mai am de ani buni maşină.

— Dar îţi aminteşti că era o namilă acolo? zise Bäckström.

— Sunt absolut sigură. Stătea acolo şi se holba la mine, ca să spun drept. Când m-am uitat şi eu la el, întâmplător, atunci… ei bine… a făcut un gest. Cu limba, vreau să zic, clarifică doamna Andersson, începând să roşească.

— Un gest indecent? completă Annika Carlsson, săritoare ca întotdeauna. Obscen?

— Da, zise doamna Andersson, respirând greu. N-a fost prea plăcut. Aşa că m-am grăbit să intru în casă.

Al naibii de mişto, îşi zise Bäckström. Hoaşca are memorie bună.

— De ce n-ai reclamat la poliţie? întrebă Carlsson.

— Să reclam? Pentru ce? Fiindcă a făcut o chestie cu limba?

— Hărţuire sexuală, clarifică Annika.

— Nu, zise doamna Andersson. Din ce-am citit prin ziare, n-avea niciun rost.

Renunţă, renunţă, renunţă, îşi zise Bäckström.

— Vă mulţumim foarte mult pentru ajutor, doamnă Andersson, spuse.

•

— Te poţi calma, Nadja, glăsui Bäckström după jumătate de oră, când se întoarse în birou. În privinţa fazei cu agenda, adică. Avem un martor care i-a identificat pe Farshad şi pe Talib, zice că i-a văzut vorbind cu Danielsson lângă casa lui, în ziua în care a fost ucis.

— Te-am auzit, Bäckström, zise Nadja Högberg.

Poate că nu-i aşa de iute la minte mereu, cugetă Bäckström şi-şi bâţâi nădragii un pic, ca să fie sigur.

62.

Înainte s-o pornească spre casă, Bäckström dădu pe la biroul lui Toivonen ca să-i relateze ce aflase de la doamna Andersson. Bietul finlandez are nevoie probabil de orice mână de ajutor cu putinţă, îşi zise. Şi mai trebuia să se gândească, totodată, la vechiul lui rol de supervizor.

Toivonen se dovedi bizar de apatic.

— Veşti răsuflate, zise, dar mersi oricum.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor, zise Bäckström, zâmbindu-i cu toată bunăvoinţa. Am auzit la prânz că ai o sută de oameni care lucrează la asta, dar că nu progresezi foarte mult.

— Numai prostii vorbeşte lumea, zise Toivonen. Ne descurcăm, aşa că nu-ţi face griji pentru fraţii Ibrahim şi verişorul lor cel mititel. Tu cum te descurci?

— Dă-mi o săptămână, zise Bäckström.

— Abia aştept, făcu Toivonen. Cine ştie? Poate or să-ţi dea o medalie, Bäckström.

•

Oare ce voia umflatul ăla? îşi zise Toivonen după ce Bäckström plecă. Trebuie să stau puţin de vorbă cu Linda Martinez.

•

Dă-i nemernicului finlandez un deget şi-ţi ia toată mâna, cugetă Bäckström, ieşind din cameră. Dar nu şi de data asta. Oare ce-o pune la cale?

•

În ciuda informatorilor lui Toivonen, în ciuda martorei lui Bäckström din Hasselstigen, Nadja Högberg nu reuşea să-şi ia gândul de la agenda lui Danielsson. Şi îi venise o idee.

Nu dai bani din buzunar, pur şi simplu, îşi zise Nadja. Plăteşti pentru bunuri şi servicii cu ei. Aproape întotdeauna, fără să dai deloc atenţie cui le produce ori prestează.

Merită o încercare, gândi Nadja. Şi, pentru siguranţă, bătu la uşa lui Bäckström, în caz că se mai juca singur de-a hoţii şi vardiştii. Dar acolo nu era nimeni, iar telefonul mobil, firește, îi era închis.

O să-ncerc să vorbesc cu el mâine dimineaţă la prima oră, îşi zise Nadja. Imediat cum apare.

•

Dar avea să mai treacă aproape încă o săptămână până să aibă această ocazie. În acea după-amiază urmau să se petreacă anumite lucruri acasă la Evert Bäckström – în confortabilul său sălaş de pe Kungsholmen – ce aveau

să zguduie naţiunea întreagă, să pună numele inspectorului Bäckström pe buzele tuturor şi aproape să-l coste viaţa pe inspectorul-şef Toivonen, care, deşi în perfectă formă fizică, avea să se afle la un pas de apoplexie şi de atac de cord, în acelaşi timp.

63.

De data asta, Hassan Talib se afla acolo de la bun început când Lexusul negru plecă de la vila din Sollentuna, la opt seara. Vehiculul de supraveghere se ţinu la distanţă, la două străzi mai încolo, şi-i urmări pe o şosea paralelă, fiindcă îşi puteau vedea ţinta pe computerul maşinii, nefiind nevoie să-şi asume riscuri inutile.

Doar când trecură vechile porţi ale vămii, spre centru, se mai apropiară. Traficul se aglomera. Sandra Kovac conducea, iar când maşina neagră făcu stânga la capătul străzii Sveavägen, îşi dădu seama pe dată ce se petrece. Cea mai mare parcare multietajată din centrul Stockholmului, îşi zise. Întinsă pe mai multe cvartale, cu trei nivele subterane. Patru ieşiri pentru maşini şi zeci de căi de acces pentru pietoni.

— Rahat, înjură Sandra. Scârbele au de gând s-o şteargă.

Magda Hernandez luă o staţie radio, sări din maşină şi se opri lângă rampa de la intrarea în parcare, în caz că urmăriţii voiau să întoarcă şi să iasă tot pe-acolo.

Kovac şi Motoele o porniră prin garaj în căutarea Lexusului negru şi, când în cele din urmă îl localizară, era gol, parcat frumuşel la nivelul cel mai de jos, lângă una dintre numeroasele ieşiri. Kovac vorbea deja cu Linda Martinez în limbajul lor cifrat.

— Calmează-te, Sandra, zise Martinez. Se mai întâmplă, nu-i un capăt de lume. Dă o tură prin zonă, poate ocheşti vreo altă maşină de-a lor.

— Aşadar, ce credem despre asta? făcu Toivonen, jumătate de oră mai târziu. Au de gând să plece în străinătate, să se bronzeze un pic?

— Nu cred, răspunse Martinez. A fost linişte toată ziua, fără activitate sporită pe cele două mobile pe care le interceptăm de ieri. De când au plecat din garaj n-au vorbit deloc la telefon, ceea ce înseamnă că probabil sunt toţi laolaltă şi n-au de ce să se sune. Dar e limpede că pun ceva la cale. Întrebarea e: ce anume?

— Aeroporturi, feriboturi, trenuri? întrebă Toivonen.

— Ne-am ocupat deja. Colegii de acolo au fost avertizaţi şi au promis să facă tot ce pot.

— La naiba, făcu Toivonen, căruia îi venise brusc o idee. Bäckström, piticania aia grasă, trebuie să verificăm…

— Toivonen, am impresia că mă crezi tare de cap, îl întrerupse Martinez. Îl ţinem sub supraveghere totală de când a plecat de la secţie, acum patru ore, patru ore şi treizeci şi două de minute, ca să fiu exactă.

— Şi ce face?

— A ajuns acasă la cinci şi şaptesprezece minute. Nu-i clar ce a făcut în casă, dar, dacă ne luăm după zgomote, pare să se fi pus la un somnie lung. Acum o oră şi jumătate a intrat în barul local, unde e şi acum.

— Acolo ce mai face? făcu Toivonen.

— Bea bere şi tărie, mănâncă nişte cantităţi îngrijorătoare de piure vegetal cu coaste de porc şi-i face avansuri chelneriţei. O blondă mişţocuţă, pe nume Saila, o compatrioată de-a ta, în caz că te-ntrebi.

Viaţa nu-i dreaptă, îşi zise Toivonen.

•

Pe la ora unsprezece şi jumătate, în aceeaşi seară, un alt apel fu recepţionat la numărul de urgenţă 112. Unul dintre miile de apeluri din ultimele douăzeci şi patru de ore şi, din păcate, mult prea similar cu multe dintre cele precedente.

— Alo, încă un telefon care-o să vă strice seara liniştită, zise vocea din receptor.

— Cum te numeşti şi cum te putem ajuta? zise operatorul.

E beat, îşi spuse.

— Mă numesc Hasse Ahrén, zise vocea. Directorul Hasse Ahrén, am condus cândva TV3, explică vocea.

— Şi cu ce te putem ajuta?

E muci, îşi zise operatorul.

— Cineva trage cu arma ca un nebun, în apartamentul vecinului, zise Ahrén.

— Cum se numeşte vecinul?

— Bäckström. Unul mic şi umflat, ceva poliţist. Are obiceiul să bea cu nemiluita, aşa că, domnule ofiţer, cred că el e responsabil pentru împuşcături.

64.

Bäckström fusese silit să amâne de trei ori înainte de a-şi recăpăta arma ce reprezenta dreptul său uman fundamental, în calitate de poliţist suedez.

Prima dată nu apucase să tragă nici măcar un foc.

Bäckström luase un taxi până la un poligon din sudul oraşului. Se întâlnise cu instructorul de tragere, genul ăla de figură comună, ale cărui sprâncene stufoase se îmbinau natural cu capul ras. I se dăduse arma, băgase un încărcător plin, trăsese piedica şi se-ntorsese să întrebe ce ţintă să găurească.

Instructorul se aruncase într-o parte, deodată alb la faţă ca varul, ţipând la el să lase imediat arma jos. Bäckström făcu aşa cum i se spusese.

— Aş aprecia, Bäckström, dacă n-ai fâţâi o armă încărcată, cu piedica trasă, în direcţia buricului meu. Aş fi foarte, foarte fericit, zise cu voce sugrumată instructorul.

Apoi îi înhăţase pistolul, îl blocase, scosese cartuşul de pe ţeavă, scosese încărcătorul şi-l verificase cu degetul pentru siguranţă, după care băgase pistolul în buzunar.

— Fiindcă altfel te-ai căca pe tine, replicase Bäckström cât de politicos reuşise.

Nu-l ajutase defel, fiindcă nu i se mai dăduse voie să tragă. Instructorul clătinase scurt din cap şi plecase de lângă el.

•

A doua oară avusese de-a face cu o instructoare şi, de îndată ce dădu cu ochii de ea, pricepu ce intenţionau vrăjmaşii săi. Căţeaua îşi pusese până şi vestă antiglonţ şi cască şi îi stătuse în cârcă necontenit, dădăcindu-l. Bäckström nu se obosise s-o asculte. Cum s-o facă, dacă îşi pusese deja căştile antifonice, aşa cum îi zisese femeia. Încercase în schimb să se concentreze asupra sarcinii sale reale şi ridicase arma, ţintise cu grijă, închisese ochiul stâng, ba chiar îl mijise pe celălalt, după care trăsese o salvă bine ţintită în siluetele de carton din faţă.

Splendid, îşi zisese Bäckström privindu-şi, peste un minut, rezultatele. Cel puţin jumătate din focuri nimeriseră ţinta şi, cu toate că nu era doctor, se vedea bine că majoritatea rănilor ar fi fost fatale.

— Deci de unde-mi iau pistolul de serviciu? întrebase.

Femeia abia dacă dăduse din cap la început, cu o faţă de aceeaşi culoare cu a colegului de data trecută şi, când în sfârşit vorbise, vocea îi sunase exact ca a tipului.

— Un poliţist suedez care a fost atacat şi riscă violenţe grave, cu alte cuvinte dacă se află într-o situaţie extremă, e de aşteptat să ţintească picioarele atacatorului. Mai jos de genunchi, fiindcă şi un foc în coapsă poate fatal, îi explicase femeia.

— Zi-mi dacă greşesc, zisese Bäckström, dar dacă un dement aleargă spre tine cu un cuţit şi vrea să te înjunghie, încerci să-l împuşti în genunchi?

— Mai jos de genunchi, îl corectase instructoarea. Răspunsul e da, fiindcă astea sunt regulile de întrebuinţare a armei.

— Eu, unul, l-aş întreba dacă nu vrea o îmbrăţişare şi-un pupic, rânjise Bäckström, clătinând din cap şi plecând de acolo.

De îndată ce ajunsese în taxi, îşi sunase un văr care lucra la sindicatul poliţiei.

— Deci şeful tău încă refuză să-ţi dea dreptul de a-l îmbrăţişa pe micul Siggy? zisese vărul, părând deodată la fel de însetat de sânge ca şi Bäckström.

— Exact. Ai de gând să faci ceva în privinţa asta?

•

Tot ce era necesar, îl asigurase vărul. Inclusiv să stea de vorbă cu un vechi şi de încredere sindicalist, cândva purtătorul de cuvânt al asociaţiei poliţiştilor, care lucra acum ca instructor de tragere la Academia de Poliţie şi care avea autoritatea de a semna orice certificat necesar.

— Vorbesc cu el, îi zic să te sune şi aranjaţi voi când vă întâlniţi, zise vărul.

— Ar mai trebui să ştiu ceva? întrebă Bäckström.

— Ia o sticlă cu tine, replică vărul.

•

Ca să nu mai piardă vremea, Bäckström îi înmânase o sticlă cu whisky din cel mai fin de îndată ce sosise la poligonul de la Academia de Poliţie.

— Mersi frumos, zise sindicalistul de încredere, lingându-şi buzele. Ei bine, s-a făcut vremea să-l îmbrăţişezi pe micul Siggy, spuse şi-i întinse propriul lui Sig Sauer lui Bäckström. Simţi? zise, făcând din cap un gest aprobator, în vreme ce Bäckström cântărea pistolul în palmă.

— Ce să simt?

— Singura dată când ţi se scoală ca lumea e când îl ţii în mână pe micul Siggy, zisese instructorul, la fel de voios ca atunci când Bäckström îi înmânase cadoul.

Probabil că-i dus cu pluta, îşi zise Bäckström, verificând dacă nu-i stătea în spate cu altă armă, ascunsă pe undeva.

Ţintise apoi cu grijă, închizând ochiul stâng, mijindu-l pe dreptul, şi trăsese obişnuitul său foc bine ţintit, care nimerise unde nimerea de obicei.

— Al dracului, zisese instructorul ascunzându-şi cu greu admiraţia. Asta l-ar fi redus la tăcere.

•

Înainte ca Bäckström să plece cu certificatul semnat în buzunar, noul său prieten îi dăduse o povaţă.

— Am văzut o chestie, Bäckström…

— Da?

— Deşi ţinteşti jos, glonţul ajunge un pic cam sus, dacă pot spune aşa.

— OK.

— Poate că ar trebui să ţinteşti pământul din faţa ţintei? sugerase instructorul. Dacă vrei să nu intri în conflict cu muierile alea care lucrează la departamentul disciplinar, adică.

Las-o moartă, puţă bleagă, îşi zisese Bäckström, care era acum poliţist şi cetăţean cu drepturi depline. Dacă îndrăzneşte cineva să ridice mâna asupra mea, îi smulg capul de pe umeri.

65.

Bäckström părăsi mult-iubitul său local înainte de miezul nopţii. Tornada blondă fu împiedicată să îl însoţească de prezenţa partenerului ei obişnuit, care apăruse brusc la locul ei de muncă şi începuse să se uite urât la Bäckström. Aşa că Bäckström o pornise către casă cătinel, deschise uşa confortabilului său domiciliu, căscă leneş şi intră.

O să mă mulţumesc să-l iau la joacă pe micul Siggy, îşi zise Bäckström, în secunda în care îşi dădu seama că avea musafiri nepoftiţi.

— Bine ai venit acasă, domnule inspector, zise Farshad Ibrahim, zâmbindu-i politicos.

Giganticul său văr nu scoase o vorbă, ci se mulţumi să se holbeze la Bäckström cu ochii săi negri, înfundaţi în orbite. O faţă care, dacă n-ar fi fost mişcarea lentă a fălcilor, ar fi părut săpată în stâncă.

•

— Cu ce-i pot ajuta pe domnii? zise Bäckström.

Ce dracu' fac eu acum? cugetă.

— Ceva de băut, poate? zise, făcând din cap în direcţia bucătăriei.

— Nu bem, zise Farshad Ibrahim, clătinând din cap.

Stătea aşezat confortabil pe fotoliul preferat al lui Bäckström, în vreme ce vărul lui, uitându-se fix, rămăsese undeva în mijlocul încăperii.

— N-ai grijă, domnule inspector, continuă Ibrahim, suntem paşnici şi avem o mică propunere de afaceri.

— Ascult, zise Bäckström şi-şi zgâlţâi cracul pantalonilor galbeni cât de discret putu, deşi se simţea brusc năpădit de sudoare, iar picioarele prinseră să-i tremure în legea lor, în mod misterios.

— Ne interesează ce pun la cale colegii tăi şi, din câte îmi dau seama, ar fi două posibilităţi, zise Farshad, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

Băgă apoi mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote de o mie de coroane, pe care le puse pe masa de cafea a lui Bäckström. Un teanc ce semăna uimitor cu celelalte pe care le descoperise Bäckström într-o oală cu aur absolut obişnuită. Apoi, nu se ştie de ce, scoase un briceag din buzunarul de la piept, desfăcu lama cu două tăişuri şi începu să-şi cureţe unghiile cu ea.

•

Va trebui să mă dedublez, decise Bäckström.

Şi, fiindcă nu prea avea de ales, dădu îndată drumul la reprezentaţie.

— Cruţă-mă, cruţă-mă! exclamă Bäckström, schimonosindu-şi faţa rotundă şi ridicând mâinile cu degete încleştate rugător.

Se lăsă apoi într-un genunchi în faţa giganticului Talib, de parcă ar fi avut de gând să-l ceară de nevastă.

Mandibula lui Talib se opri din rumegat şi omul făcu un pas înapoi, privindu-l plin de milă pe Bäckström, îngenuncheat la picioarele sale. Apoi ridică din umeri, întoarse capul şi-şi privi şeful. Era stânjenit, sau cel puţin aşa părea.

— Fii bărbat, Bäckström, nu te purta ca o muiere, zise pe ton de avertizare Farshad, clătinând din cap şi îndreptând către el cuţitul.

Şi în momentul acela Bäckström atacă.

66.

Cam în acelaşi timp în care Bäckström se aşeza pe scaun în preaiubitul său bar local din Kungsholmen, poliţia din Copenhaga primea un pont. Un bărbat anonim, danez de origine, de vârstă mijlocie după voce, sunase la urgenţe şi lăsase un mesaj.

La capătul parcării celei mari de pe Fasansvejen, la două sute de metri de vechiul hotel SAS şi la doar cinci minute de centrul oraşului, exista un container de metal. În container se afla acum un corp, înfăşurat într-un sac de iută ce conţinuse mai înainte mâncare pentru porci. Bărbatul din sac nu se vârâse acolo de bunăvoie şi, pentru ca până şi poliţia daneză să-l poată găsi, cei care-l băgaseră acolo îi lăsaseră pe afară picioarele goale.

— Asta e tot, zisese bărbatul care sunase şi terminase apelul, efectuat de pe o cartelă preplătită, accesoriu imposibil de urmărit şi obligatoriu pentru anumite tipuri de apeluri.

După trei minute sosi o maşină de patrulare, iar la o oră şi jumătate după aceea cei doi agenţi în uniformă se bucurau deja de compania mai multor

colegi de la brigăzile de omucideri şi criminalistică ale poliţiei din Copenhaga.

Cam în momentul în care Bäckström comanda încă un shot de tărie ca să meargă cu espresso-ul dublu, ajunseră la etapa deschiderii sacului şi priviră îndeaproape corpul gol dinăuntru. Un cartonaş pentru notat adresa, unul absolut banal, fusese legat cu sfoară la gâtul mortului: „Nasir Ibrahim, rugăm trimiteţi poliţiei din Stockholm". Cineva îndesase şi un tichet de parcare pe gâtul cadavrului, şi judecând după rănile de pe corp moartea îi fusese lentă şi chinuitoare.

Mesajul pentru un tâlhar musulman care-o dăduse în bară abandonându-şi vehiculul de fugă nu putea fi mai clar şi, fiindcă poliţiştii din Copenhaga fuseseră deja avertizaţi, îl sunară pe colegul lor din Suedia, inspectorul Jorma Honkamäki de la Intervenţii. Când acesta răspunse la apel, se afla pe strada din faţa clădirii în care locuia Bäckström, supervizând rezultatele eforturilor acestuia.

Pe fratele mai mare al lui Nasir, Farshad, îl luaseră cu ambulanţa. Doi paramedici cu targa, o asistentă ţinând o perfuzie, Farshad gemând într-o limbă pe care Honkamäki n-o pricepea, cu pantalonii în vine, scăldat în sânge.

Vărul său, Hassan Talib, fusese luat de o altă salvare. Inconştient, cu gâtul imobilizat, cărat de trei paramedici, cu un doctor şi o asistentă zbătându-se să-l ţină în viaţă.

În cea mai bună formă părea celălalt frate al lui Nasir, Afsan. Avea nasul rupt, ce-i drept, era plin de sânge, mâinile îi erau încătuşate la spate şi nu prea voia să meargă, însă altminteri părea la fel ca de obicei.

— O să vă fut în cur, porci împuţiţi, răcnea Afsan la colegii lui Honkamäki, care-l băgau într-una dintre dubele echipei de intervenţii.

Ce mama dracului se întâmplă? îşi zise Honkamäki, scuturând din cap.

— Ce mama dracului se întâmplă? repetă inspectorul Toivonen un minut mai târziu, coborând din maşină şi dând cu ochii de Honkamäki.

67.

De îndată ce Talib, stânjenit, îşi ferise privirea – un bărbat aşa de slab de înger, slab ca o femeie – Bäckström trecuse la acţiune. Îl prinse de glezne fulgerător şi îl trase cât de tare putu.

Talib căzu pe spate ca un brad retezat, dacă asta era posibil ţinând cont de locul lui de origine. Căzu pur şi simplu pe spate, drept, fluturând din

braţe, iar gâtul şi ceafa i se izbiră de măsuţa de cafea a lui Bäckström, rupând lespedea din cea mai fină marmură de Kolmården.

Bäckström îl scoase pe Siggy cât ai clipi din ochi şi se ridică, cu o anume dificultate, e drept, închise ochiul stâng şi ţinti cu grijă.

Farshad se ridică şi el, înălţând defensiv mâinile şi lepădând cuţitul, cu vârful în jos, pe covorul scump al lui Bäckström.

— Uşurel, inspectore, zise Farshad, fluturându-şi mâinile ridicate.

— *Make my day, punk*! mugi Bäckström şi trase, fără cea mai mică intenţie de a-şi zgâria parchetul nou, abia montat.

68.

Vecinul lui Bäckström nu mai avea de ce să sune la numărul pentru urgenţe, fiindcă poliţia era deja acolo.

Puţin după ora unsprezece, Mercedesul alb, Alfa 3, începu să mişte deodată pe monitorul Sandrei Kovac. Fusese parcat, până atunci, la ultimul etaj al aceleiaşi parcări în care rămăsese abandonat Lexusul.

Vehiculul de supraveghere, avându-i la bord pe Kovac, Hernandez şi Motoele, era prin zonă şi, în nici două minute, ajunse la câteva sute de metri în spatele Mercedesului, care se îndrepta spre Kungsholmen. Afsan conducea, Farshad era pe locul din dreapta, iar Hassan Talib ocupa bancheta din spate.

Kovac o contactă prin staţie pe Linda Martinez. Martinez ceru sprijin unei alte unităţi, care-l supraveghease pe Bäckström mai devreme şi care lua acum o pauză la McDonalds, la câteva intersecţii de barul preferat al acestuia.

Inspectorul Tomas Singh, adoptat de mic din Malaezia, şi colegul său, sergentul Gustav Hallberg, care, în ciuda numelui, fusese adoptat din Africa de Sud, se aruncară în maşină şi reveniră la barul unde-l lăsaseră pe Bäckström cu un sfert de oră în urmă, bine priponit de un pahar mare de coniac. Era încă acolo. Probabil cu acelaşi coniac, de vreme ce paharul din faţă era gol acum.

— Ce facem acum? întrebă Hallberg.

— Aşteptăm, răspunse Singh.

•

După cinci minute, Bäckström o chemă pe chelneriţa blondă, scoase un teanc măricel de bancnote din buzunar, făcu ghemotoc nota de plată, trase

din teanc o bancnotă de cinci sute de coroane şi scutură din cap la încercarea chelneriţei de a-i da rest.

— Colegul Bäckström nu duce lipsă de parale, conchise sergentul Hallberg.

— Păi de ce dracu' crezi că stăm pe-aici? zise inspectorul Singh.

Era cu cinci ani mai vechi în meserie şi se transforma deja într-un tânăr dur, care văzuse multe.

Când Bäckström se ridică să plătească, Mercedesul alb opri la douăzeci de metri de uşa clădirii în care locuia acesta. Farshad şi Talib coborâră, Afsan parcă, stinse farurile şi rămase în maşină, în vreme ce fratele şi vărul lui se îndreptau spre uşa lui Bäckström. Kovac opri duba cincizeci de metri mai încolo, opri motorul şi stinse farurile.

— Acum ce facem? întrebă Magda Hernandez.

— Bäckström vine încoace, e limpede, zise Kovac, care-l auzea în căşti pe colegul Singh. Tomas şi Gustav îl urmăresc pe jos, spuse, făcându-i un semn din cap lui Hernandez.

— Ceva nu-i în regulă, clătină din cap Motoele.

— Cum adică nu-i în regulă? zise Hernandez.

— Am aşa o senzaţie. Am senzaţia că Bäckström nu ştie că vor să-l viziteze.

— *Dirty cop*[7], pufni Kovac. Sigur că ştie.

— Bäckström are mobilul închis de după-amiază, obiectă Motoele.

— Păi ori are alt telefon, ori s-au înţeles aşa mai din timp, zise Kovac.

•

Patru minute mai târziu, Bäckström dispărea pe uşa imobilului în care locuia.

— Să nu vă vină idei gen furişat înăuntru şi ascultat cu urechea lipită de uşă, spuse Kovac şi-i aruncă o privire de avertizare lui Motoele.

— E-al naibii de cald în maşină. Pot să deschid geamul, mami? întrebă Motoele şi coborî geamul din spate.

— Credeam că oamenii ca tine se bucură de căldură, îl tachină Kovac. Să nu răceşti, Frank.

— Şi cum ziceai, „s-au înţeles mai din timp"? zise Motoele, auzind o pocnitură înfundată în depărtare.

În vreme ce sărea din maşină şi începea să alerge pe stradă, pocnetele se înmulţiră. Zgomote înfundate, aceleaşi sunete pe care le auzise de mii de ori la poligonul de tragere, când se antrena la ţintă cu căştile antifonice pe urechi.

---

[7] Poliţist corupt (engl.).

Afsan Ibrahim nu văzu şi nu auzi nimic. Asculta muzică pe IPod, fredona în ritmul melodiei, bucurându-se de ea cu ochii închişi, când deodată lucrurile se precipitară. Cineva deschise brusc portiera şi-l înhăţă de beregată. Dădu să apuce cuţitul dintre banchete, din pur reflex. O clipă după aceea se trezi pe burtă în mijlocul străzii, cu cineva aşezat pe mâna lui, care-i azvârli deoparte cuţitul şi-l pocni puternic în coaste cu piciorul atunci când încercă să se ridice. Bărbatul îl apucă de păr, ridicându-i capul, apoi îi sparse nasul dintr-o lovitură dată cu muchia palmei care-l făcu să vadă stele verzi. Apoi încă o lovitură şi încă una, apoi simţi bezna cuprinzându-l şi voci pe care de-abia le mai putea auzi.

— Opreşte-te, Frank, ţipă Sandra Kovac. Vrei să-l omori? zise şi-şi împinse colegul de-acolo.

Se proţăpi la ceafa lui Afsan, îi suci mâinile la ceafă şi-l încătuşă, întâi mâna dreaptă, apoi cea stângă.

— Ce mama dracului ai, eşti nebun?

— Nenorocitul ăsta de arab a încercat să mă-njunghie, zise Motoele, arătând cu bărbia spre cuţitul ce se oprise în şanţul de pe cealaltă parte a străzii.

— Revino-ţi, Frank, zise Kovac. N-avea cuţit la el când l-ai luat pe sus.

•

Frank Motoele nu păru să asculte. Ridică din umeri doar, scoase pistolul din toc şi-o porni spre uşa lui Bäckström.

69.

Farshad se prăbuşi, ca un sac gol, după primul foc. Îl lovise în piciorul stâng, deşi Bäckström nici n-ar fi visat să ţintească înspre un asemenea loc prostesc.

Bäckström mai trase câteva focuri pentru siguranţă, oarecum la întâmplare, apoi totul se liniştise. Talib zăcea pe spate, nemişcat, cu ochii pe jumătate deschişi, însă sclipirea din ei se dusese, falca nu-i mai mişca, îi curgea sânge din urechi şi din nas, iar picioarele îi zvâcneau ciudat. Bäckström se aplecă şi apucă pistolul negru pe care-l avea Talib la brâu şi şi-l puse la centură.

Apoi se duse să vadă ce-i cu Farshad, care se văicărea pe podea, ţinându-şi piciorul rănit cu amândouă mâinile. Sângera ca un porc abia înjunghiat pe covorul scump al lui Bäckström şi se văita cât îl ţinea gura.

— OK, taci odată, rahat plângăcios ce eşti, zise Bäckström şi, fiindcă tot era acolo, folosi ocazia pentru a-i trage un şut zdravăn în acelaşi picior pe care i-l aranjase deja micul Siggy.

Farshad dădu ochii peste cap şi-şi pierdu cunoştinţa. Bäckström băgă în buzunar teancul de bancnote şi evaluă situaţia. În sfârşit, un pic de linişte şi pace, îşi zise, însă în acelaşi moment sună telefonul.

— Bäckström, mormăi Bäckström, privind dezastrul din jur.

— Care-i situaţia, Bäckström? zise un glas de femeie. Sunt Kovac de la supravegheri.

— E OK.

— Sunt pe casa scării, lângă apartamentul tău cu nişte colegi, ne întrebam dacă n-ai vrea să ne dai drumul înăuntru, zise Kovac.

— Fără dobitocii ăia de la Intervenţie Rapidă? întrebă Bäckström, care n-avea de gând să facă aceeaşi greşeală de două ori.

— Doar poliţişti normali, îl asigură Kovac.

— OK, făcu Bäckström, un minut lăsaţi-mă.

Puse banii bine, în ascunzătoarea secretă. Îşi turnă un pahar zdravăn de whisky. Îşi băgă şi Sig Sauerul la cingătoare, deşi locul începea să se cam aglomereze.

Cred că asta ar fi, cugetă Bäckström, uitându-se încă o dată la dezastrul din apartament. Ca să fiu sigur.

Deschise apoi uşa şi-i lăsă înăuntru, iar el se aşeză pe sofa cu paharul. Îşi mai turnă unul, pentru siguranţă. Ce naiba s-a ales de poliţia asta? îşi zise. Era acolo, în pericol de moarte de mai bine de un sfert de oră şi reuşise să readucă armonia şi ordinea în jur de unul singur. Şefii lui nu-i putuseră oferi decât cinci puştani mucoşi, care apăruseră după ce treaba era de mult terminată. Două femei, doi negrotei, un amărât care era doar mulatru şi, probabil, ciuca bătăilor. Ce naiba se-ntâmplă cu poliţia suedeză? îşi zise Bäckström.

•

Când sosi Peter Niemi, după jumătate de oră, se opri în prag şi oftă din toţi rărunchii. A fost odată un loc al faptei, îşi spuse. Era încă un loc al faptei, formal vorbind. Chiar dacă fusese vizitat deja de vreo cincizeci de persoane, de la paramedici la poliţişti, care probabil că mişcaseră tot ce se putea mişca şi-şi lăsaseră amprentele pe tot ce nu putuseră urni din loc.

— OK, zise Niemi, o să vă rog pe toţi să plecaţi, ca eu şi colegul meu să ne putem apuca de treabă.

— Las-o baltă, Niemi, zise Bäckström. Eu aici locuiesc.

— Bäckström, Bäckström, făcu Niemi.

Probabil e-n stare de şoc, îşi zise.

— Uite pistolul lui Talib, zise Bäckström, aşezând arma pe tragicele rămăşiţe a ceea ce fusese cândva o măsuţă de cafea din marmură scumpă. Şi uite-l şi pe al meu, zise.

— Dar cuţitul de pe covor? zise Niemi, indicând cu bărbia obiectul.

— E-al lui Farshad Ibrahim, zise Bäckström. N-ai decât să-l iei cu tine.

— Găuri de gloanţe, făcu Niemi.

— Tot ce s-a întâmplat, aici s-a întâmplat, zise Bäckström. Nemernicii au descuiat şi mă aşteptau aici. Am intrat în casă şi s-a dezlănţuit iadul.

De restul o să te prinzi şi singur, îşi zise.

— A mai tras cineva în afară de tine, Bäckström? întrebă Chico Hernandez.

— N-am nici cea mai vagă idee, minţi Bäckström. Totul s-a întâmplat al naibii de repede şi-i cam încurcat, dacă pot spune aşa. Şi-acum, domnilor, vă rog să mă scuzaţi. Simţiţi-vă ca acasă, eu o să mă duc să mă întind un pic.

Se duse în dormitor şi închise uşa după el. Niemi şi Hernandez se priviră şi ridicară din umeri.

•

După o oră, Bäckström primi o vizită de la Anna Holt şi de la colega lui, Annika Carlsson.

— Cum te simţi, Bäckström? întrebă Holt.

— Într-o formă de zile mari, răspunse inspectorul, cu toate că prinsese şi vremuri mai bune.

În plus, simţea o detaşare ciudată, ca şi cum nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat lui.

— Pot să fac ceva pentru tine? zise Holt. Un consult medical, o şedinţă de consiliere, am închiriat şi o cameră de hotel pentru tine, apropo.

— Nici nu mă gândesc, zise Bäckström şi scutură din cap spre a-şi sublinia punctul de vedere.

— E-n regulă dacă rămân aici, să stau cu ochii pe tine? zise Annika Carlsson. Şi pot curăţa cea mai mare parte a mizeriei din living. Am vorbit cu Niemi şi n-are nimic împotrivă, încercă ea să-l convingă.

— Dacă vrei, zise Bäckström, privind-o uimit.

O lesbiană care se oferă să facă ordine pentru cineva ca mine. Unde-o să ajungem cu toate astea? îşi zise.

— Şi promit să dorm pe canapea, zâmbi Annika Carlsson.

— Prea bine, făcu Bäckström.

Ce tot trăncăneşte acolo? îşi spuse.

— Pe stradă cred că-s pe puţin cincizeci de jurnalişti, zise Holt. Presupun că n-ai avea nimic împotrivă să pun nişte agenţi în uniformă la uşă.

— Absolut nimic, ridică Bäckström din umeri.

— Vorbim mâine. Sună-mă dacă ai chef.

•

Bäckström intră în duş şi lăsă jetul de apă să curgă peste el. Se şterse, îmbrăcă halatul şi luă o pastilă cafenie şi una albastră din flacoanele pe care i le dăduse pe reţetă vraciul ăla, doctorul Mengele al poliţiei. Apoi se duse la culcare. Adormi de îndată ce puse capul pe pernă şi, când se trezi, simţi mirosul de cafea proaspătă şi de rulouri proaspete cu brânză şi unt.

•

— Bună dimineaţa, Bäckström, îi zâmbi larg Annika Carlsson. Vrei micul dejun în pat sau la bucătărie?

— Bucătărie, zise Bäckström.

Nu merită să-mi asum vreun risc, cugetă inspectorul.

70.

Marţi de dimineaţă, Anna Holt şi Toivonen încercară să facă o evaluare generală a situaţiei.

•

Hassan Talib suportase două operaţii noaptea trecută, în departamentul de neurochirurgie de la spitalul Karolinska. Leziuni grave pe creier, doctorii se străduiau să-l salveze. Era acum la terapie intensivă.

Hassan Talib avea doi metri, o sută treizeci de kilograme de muşchi şi oase, era temut în lumea interlopă din Stockholm, ba chiar şi printre cei ce arătau ca el. Căzuse pe spate şi se lovise cu capul de măsuţa de cafea. Dacă ar fi fost un răufăcător oarecare de prin filme, ar fi scuturat din cap, s-ar fi ridicat şi l-ar fi făcut fărâme pe Bäckström. Însă, fiindcă lucrurile se petrecuseră în lumea reală, nu se ştia dacă avea să supravieţuiască sau nu.

Farshad Ibrahim îşi petrecuse şi el noaptea pe masa de operaţie, cu toate că glonţul îl nimerise exact unde cereau regulamentele poliţiei, sub genunchiul stâng. Mai întâi îi rupsese tibia şi peroneul, cum ar fi fost de aşteptat. După care se petrecuseră câteva lucruri neaşteptate. Glonţul era din cele de tip nou, care se expanda când îşi atingea ţinta, cu intenţia de a minimiza riscul ca glonţul să treacă direct prin corp ori să ricoşeze. Preţul era riscul asumat de a face o gaură mai mare în corpul persoanei care era împuşcată. De data asta glonţul se ciobise, iar fragmentul trecuse prin femur şi atinsese artera femurală. Până să ajungă la spital, Farshad Ibrahim pierduse trei litri de sânge. Inima i se oprise de două ori în ambulanţă. Zece ore mai târziu se afla la terapie intensivă, cu prognostic incert.

Fratele său mai tânăr fusese consultat la iuţeală pe stradă, lângă imobilul lui Bäckström. Nas rupt, posibil oase şi degete rupte la mâna dreaptă. Nimic de care să nu se poată ocupa medicii din închisoare. Însă, pe parcursul drumului scurt până la sediul poliţiei, în duba celor de la intervenţii rapide, leşinase şi se prăbuşise. La început, crezuseră că joacă teatru, apoi deciseseră să-l ducă şi pe el la Karolinska, unde, în nicio oră, Afsan ajunse şi el pe masa de operaţie. Avea câteva coaste rupte în partea dreaptă, un plămân străpuns, însă era într-o formă mult mai bună decât fratele şi vărul lui.

— Scapă sigur, îi confirmă lui Honkamäki chirurgul, apoi se grăbise să adauge, cum fac doctorii: dacă nu se-ntâmplă ceva neaşteptat, fireşte.

Nasir Ibrahim era mort, după ce fusese torturat cu ceva ce ar fi putut fi un aparat de lipit obişnuit. Craniul îi fusese zdrobit de clasicul obiect contondent, deşi era încă neclar ce obiect anume era acesta. Pentru siguranţă, fusese şi sugrumat cu o frânghie, de care fusese prins, la gâtul lui, cartonaşul pentru adresă. Cadavrul era aşteptat să sosească la laboratorul criminalistic din Solna în ziua aceea, mai spre după-amiază. În caz că legiştii suedezi ar fi vrut să mai arunce o privire la treaba făcută deja de colegii danezi.

•

Pentru siguranţă, mandatele de arestare pentru Farshad Ibrahim, Afsan Ibrahim şi Hassan Talib fuseseră emise cu vreo două ore mai devreme, pe motive de bănuieli întemeiate. Două tentative de omor asupra inspectorului Evert Bäckström şi a inspectorului Frank Motoele, port ilegal de armă şi altele ce aveau să vină. Multe altele.

Cu toate că niciunul dintre cei trei nu se putea mişca fără ajutor, chiar şi pe paturile de spital fiind, li se pusese la uşă un număr impresionant de paznici. Douăzeci de agenţi în uniformă de la Unitatea Naţională de Reacţie Rapidă, de la Intervenţii şi din poliţia obişnuită. O duzină de inspectori care se treziră că, deodată, n-au mare lucru de făcut.

•

Inspectorul-şef Toivonen nu era tocmai fericit.

— Explică-mi şi mie cum de umflatul ăla pitic a reuşit să facă praf o întreagă anchetă, zise Toivonen, privindu-şi ţintă şefa, cu ochi înroşiţi. Trăim în Suedia sau cum?

— Păi, zise Anna Holt, încă trăim în Suedia şi asta nu-i aşa de simplu cum sugerezi.

— Nasir a fost ucis, Farshad, Talib şi Afsan sunt toţi la terapie intensivă, zise Toivonen numărându-i pe degete, ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

— Păi, repetă Anna Holt, pentru început, colegul Bäckström n-a avut nimic de-a face cu uciderea lui Nasir. Pare că ar trebui să stai de vorbă cu domnul Åkare şi cu amicii lui, sugeră Holt.

Face băşcălie? îşi zise Toivonen, care avusese, pe parcursul lungii sale cariere în poliţie, un număr mare de conversaţii lipsite complet de sens cu Frederik Åkare şi cu prietenii săi din banda de motociclişti. Ba chiar ultima oară Åkare îl şi bătuse pe umăr condescendent, înainte de a dispărea însoţit de avocatul său cu părul dat cu gel.

— Eşti un ticălos de finlandez, aşa-i, Toivonen? zisese Åkare.

— Ce importanţă are asta? răspunsese Toivonen, încercând să înfrunte zâmbetul batjocoritor al celuilalt.

— Cred că-l ştii pe şeful nostru cel bătrân, răspunsese Åkare. E şi el un ticălos de finlandez, apropo. Poate vrei să ieşim cândva la o plimbare cu motorul şi-o bere.

Toivonen nu ieşise nicăieri cu el. Acum n-avea încotro, dar nici pic de chef s-o facă.

•

— Din ce zice Niemi, rosti Toivonen, care n-avea de gând să cedeze uşor, Farshad avea în buzunarul pantalonilor o cheie de la apartamentul lui Bäckström.

— Una făcută recent, dacă am înţeles bine, zise Holt, care vorbise şi ea cu criminalistul.

— E totuşi foarte ciudat că s-a nimerit să fie fix apartamentul lui Bäckström.

— Pricep încotro baţi şi ştiu ce reputaţie are Bäckström, dar dacă ar fi fost pur şi simplu un caz de mită, n-ar fi trebuit decât să bată la uşă. Şi dacă de aceea erau acolo, atunci se pare că negocierile nu s-au desfăşurat prea grozav. Şi zic asta cu multă prudenţă, spuse Holt, care era o poliţistă cum scrie la carte.

— Poate că n-au avut destui bani la ei, zise Toivonen, fiindcă, din ce spune Niemi, Farshad n-avea la el un chior.

— Da, da, zise Holt. Poate că ar trebui s-o luăm uşor, să nu ne pierdem cumpătul. Tot ce ştim până acum sugerează că Farshad şi Talib, fără ştiinţa lui Bäckström, au intrat la el în apartament şi l-au luat prin surprindere. Voiau să-l omoare, să-l ameninţe, să-l şantajeze, să-l silească să-i ajute. Sau să încerce să-l mituiască. Pur şi simplu nu ştim. Bäckström pare să fi fost pe deplin justificat să se apere. Şi focul tras în piciorul lui Farshad a fost în deplină concordanţă cu regulamentul.

— Atunci ce zici de celelalte cinci gloanţe? Pe care le-a scos Niemi de prin pereţi şi tavan?

— Lucrurile, probabil, au fost haotice. Din ce zice Bäckström, s-au aruncat asupra lui de îndată ce-a intrat în apartament. Talib l-a amenințat cu pistolul, iar Farshad cu un cuțit. Bäckström a reușit să scoată și el pistolul. A fost un schimb de focuri. Care-i problema?

— Corectează-mă dacă greșesc, făcu Toivonen și trase o gură bună de aer, ca să nu-i explodeze țeasta.

Sunt calm, își zise.

— Bäckström se luptă cu Talib, îl pune la pământ, îl dezarmează și-l dovedește. Pistolul lui se descarcă accidental de câteva ori, pe parcurs. Imediat ce Talib nu mai reprezintă un pericol, îl împușcă pe Farshad în picior, o împușcătură perfectă, exact sub genunchiul stâng, fiindcă Farshad încearcă să-l înjunghie. Am zis bine? întrebă Toivonen.

— Mai mult sau mai puțin, ridică din umeri Holt. Din ce zice colega noastră Carlsson, care a luat micul dejun în dimineața asta cu Bäckström, acesta l-ar fi doborât, cică, pe Talib cu un procedeu misterios cu picioarele, pe care l-a învățat când practica judo, puști fiind. Bäckström susține că era bun câtă vreme s-a ținut de asta. Din păcate, Talib a căzut pe spate și a dat cu capul de măsuța de cafea a lui Bäckström, însă în situația dată nu-l prea putem face responsabil pe Bäckström pentru asta. După care, când Farshad a sărit la el cu cuțitul în mână, Bäckström l-a împușcat în picior.

— Asta zice el, cel puțin.

— Am vorbit cu Niemi și cu Hernandez. Din ce au analizat ei, nimic nu contrazice versiunea lui Bäckström. Amândoi acceptă fără probleme partea cu Talib. Gloanțele din perete nu puteau nici ele, după cum sunt răspândite, să fi fost trase de cineva aflat în picioare. E foarte probabil ca și asta să se potrivească cu ce-a zis Bäckström.

— Anchetă criminalistică, mda, făcu Toivonen. Ai văzut și tu cum arăta acolo. Cred că pe puțin cincizeci de persoane au umblat în sus și-n jos prin apartamentul ăla.

— Inclusiv tu și cu mine, și ceilalți colegi care erau prin zonă. Și nici asta nu-i vina lui Bäckström.

— Nu, Doamne ferește. Dați-i umflatului ăluia nenorocit o medalie și o mărire de salariu. Apropo, ai observat ce mobilă avea umf…

— Stai un pic, Toivonen, îl întrerupse Holt.

— Ce-i? Te ascult, zise Toivonen, încercând să-și păstreze cumpătul.

— Am deodată impresia că ești invidios pe dragul nostru Bäckström, zise cu un zâmbet Holt.

Sunt ca niște copii, exact ca niște copii, își zise în vreme ce Toivonen ieșea din biroul ei.

Deja, la ştirile de dimineaţă, Bäckström devenise eroul naţiunii. Câţiva dintre colegi clătinară amar din cap, întrebându-se cum naiba se putuse întâmpla aşa ceva. Cei mai mulţi preferară să-şi ţină gura şi să-şi vadă de-ale lor. Unul sau doi îşi exprimară îngrijorarea.

•

Jorma Honkamäki se număra printre aceştia. Dădu peste Frank Motoele la intrarea în spitalul Karolinska.

— Nu te poţi opri să nu te-ntrebi ce naiba s-a întâmplat acolo, pe bune, oftă Honkamäki.

— Cum adică? zise Motoele, privindu-l cu ochi deveniţi deodată negri precum o noapte de iarnă în savană.

— Piticania aia umflată, lămuri Honkamäki.

— Gândeşte-te la ce spui, zise Motoele întorcându-şi către sine privirea. Vorbeşti despre un erou. Puţin respect.

71.

Bäckström şi Annika Carlsson se furişară prin spate, prin curtea clădirii. Pe stradă, în faţa imobilului, era haos total, iar agenţii în uniformă se descurcau cu greu. Mulţi încercau să intre în scara blocului. Fie şi ca să se asigure că Bäckström chiar locuia acolo. Un şuvoi de scrisori, flori şi cadouaşe, plus o adevărată grădină memorială cu mesaje şi cu lumânărele, deşi afară vremea era ca-n toiul verii.

— Două chestii, zise Annika de îndată ce ajunseră în maşină. Trebuie să vorbeşti cu un consilier, apoi trebuie să vorbeşti cu colegii de la investigaţii interne.

— De ce trebuie? se posomorî Bäckström.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Carlsson. Cu care vrei să-ncepi?

— N-ai decât să decizi tu asta, făcu Bäckström.

— O decizie foarte înţeleaptă, zise Annika Carlsson, bătându-l cu palma peste braţ şi zâmbind.

•

Consilierea nu dură mult. Era cu un fost coleg pe care Bäckström îl ştia de când lucrase la Naţională. Suferise de epuizare, avusese o criză, se redescoperise şi-şi găsise un rol nou într-o organizaţie a poliţiei aflată în continuă schimbare.

— Cum te simţi, Bäckström? întrebă fostul coleg, lăsându-şi capul pe-o parte.

— Grozav, făcu Bäckström, mai bine ca niciodată. Şi tu? Am auzit că te-a cocoşat munca.

Dobitoc inutil, îşi zise.

Cinci minute mai târziu, Bäckström pleca.

— Şi în raport ce scriu? întrebă consilierul.

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

•

Vizita la departamentul de investigaţii interne al poliţiei din Stockholm dură o oră întreagă. Bäckström mai trecuse pe acolo în repetate rânduri. Şi stătuse mult mai mult, în vreme ce toţi din jur se certau şi ţipau unii la alţii într-un fel deschis şi colegial. De data asta începură prin a-i oferi cafea, iar inspectorul care era şef acolo veni personal să-l întâmpine, asigurându-l că de data asta nu era suspectat că ar fi făcut ceva rău. Bäckström schimbă o privire iute cu Annika Carlsson, care-l însoţise în caz că avea nevoie de-un martor şi care era, totodată, reprezentanta sindicatului poliţiştilor în districtul de vest.

Tot ce ieşise la iveală până atunci venea în sprijinul versiunii furnizate de Bäckström. Primii poliţişti sosiţi la locul faptei, Sandra Kovac, Frank Motoele, Magda Hernandez, Tomas Singh şi Gustav Hallberg, făcuseră declaraţii care-i erau favorabile.

— Am vorbit cu Motoele acum o oră. A fost primul care-a intrat în casă şi ne-a relatat nişte chestii destul de dure. A zis că arăta ca pe un câmp de bătălie şi că e un miracol că eşti în viaţă, Bäckström. Ai auzit probabil că un alt făptaş a încercat să-l înjunghie pe Motoele în stradă, cu două minute înainte să intre şi să te ajute pe tine.

— Nasoală treabă, zise Bäckström. Şi tânărul? Cum se simte, apropo?

Cum adică să mă ajute? Nişte mucoşi, îşi zise.

— Bine, date fiind circumstanţele, zise investigatorul, fără a intra în detalii. Bun. Avem de fapt doar patru întrebări.

— Ascult, glăsui Bäckström, iar Annika Carlsson îşi miji ochii, bine dispusă.

•

Bäckström avusese cu el arma de serviciu când intrase în casă, la unsprezece jumătate seara. De ce?

•

— Eram de serviciu, zise Bäckström. Dată fiind situaţia curentă, eu şi colegii ne luăm pistoalele cu noi ori de câte ori ieşim din secţie. Treceam pe

acasă doar ca să-mi schimb cămaşa şi să mănânc ceva înainte să mă întorc la secţie.

— Se cam lucrează non-stop la noi în perioada asta, zise Annika. Avem două omucideri duble ce par a fi legate de jaful armat de la Bromma. Avem prea puţini oameni în echipă. Şase poliţişti, în total, ca să se ocupe de două investigaţii.

Lua-m-ar dracii, îşi zise Bäckström, doar nu s-o fi îndrăgostit de mine?

— Da, e groaznic, încuviinţă investigatorul clătinând din capul cărunt. Ne-au cam îngenuncheat în perioada asta.

•

Farshad Ibrahim avea o copie după cheia lui Bäckström de la apartament. Avea inspectorul vreo idee despre cum pusese mâna pe ea?

•

— Păi… de la mine sigur n-o avea, zise Bäckström. Nu am mai avut de-a face cu Ibrahim înainte să mă atace în casă. Am două chei, pe una o ţin în sertar la muncă, cealaltă pe port-cheiul meu. Mai are şi omul care face curat în casă o cheie, evident.

— Nu ai idee cum a pus Ibrahim mâna pe cheia ta?

— Nu, minţi Bäckström.

Îşi dăduse deja seama ce se întâmplase, însă avea de gând să rezolve asta cu GeGurra şi Tatiana Thorén.

— Cheia n-am pierdut-o, dacă asta e-ntrebarea. Dacă o pierdeam, aş fi schimbat imediat încuietoarea.

— Şi îngrijitorul? sugeră investigatorul.

— Abia dacă am vorbit vreodată cu el.

— Cheia pe care o ai la serviciu, acum. Ţii sertarul acela descuiat?

— Ei, stai un pic, zise Bäckström. Doar nu vrei să insinuezi că unul dintre colegii mei i-ar fi putut da cheia cuiva ca Ibrahim sau Talib?

— Şi cei care fac curat în birouri? insistă investigatorul.

— Nu cred că ajungem nicăieri în felul ăsta, zise Annika Carlsson. Şi ne cam abatem de la subiect, dacă pot spune aşa.

— Da, sigur, încuviinţă investigatorul.

Să-mi amintesc să pun o cheie în sertar, îşi zise Bäckström. Pentru orice eventualitate. Dar cum fac rost de una care să arate la fel, dar să nu se potrivească în broască?

•

Bäckström băuse alcool în apartament. De ce?

•

— Un pahar de whisky, da, recunoscu Bäckström. Îmi bubuia inima cu două sute de bătăi pe minut, aşa că m-am gândit că aş avea nevoie de un

pahar. Deja îmi dădeam seama că în seara aia n-o să mai fac mare lucru, iar arma i-am încredinţat-o lui Niemi de îndată ce a sosit.

Investigatorul înţelese şi asta pe deplin, zicând că probabil la fel ar fi făcut şi el.

Am scăpat din bucluc, îşi zise Bäckström.

•

Bäckström trăsese, în total, şase focuri. Unul îl nimerise pe Farshad Ibrahim. Ştia care dintre ele?

•

— Ultimul, zise Bäckström. Dacă stau să mă gândesc un pic, sunt destul de sigur că aşa a fost.

Mai întâi Talib cel gigantic se năpustise asupra lui, cu pistolul în mână. Bäckström încercase să se apere şi reuşise să scoată şi el pistolul. Fuseseră trase câteva focuri cât se luptase cu Talib, pe care izbutise să-l pună jos şi să-l dezarmeze cu mâinile goale.

— Apoi celălalt s-a apropiat cu cuţitul, gata să mă lovească, zise Bäckström. Aşa că am ochit şi l-am împuşcat în partea de jos a piciorului stâng.

— Da, oftă investigatorul. Bun, cred că asta-i tot. Uneori chiar mi se pare că pe noi, poliţiştii, ne apără cineva de sus.

•

— Ce-ai vrea să faci acum, Bäckström? zise Annika Carlsson. Vrei să te duci acasă şi să te odihneşti câteva ore? Şi ceva de mâncare, poate?

— La secţie. Un burger pe drum e de-ajuns, zise Bäckström. Avem, totuşi, un caz de rezolvat.

— Tu eşti şeful, Bäckström, zise Carlsson.

72.

Nadja îl îmbrăţişa, şoptindu-i la ureche:

— Am pus o pungă în sertarul din biroul tău.

Bäckström se simţi aproape emoţionat, ca întotdeauna când cineva îi ajungea la suflet.

— Mersi, Nadja.

Ruşii, nemernici sentimentali, îşi spuse.

•

Tânărul Stigson se ridică şi-l salută milităreşte, cu toate că nici măcar nu purta uniforma.

— Bine ai revenit, şefu', zise Stigson. Mă bucur să te văd.

— Mersi, zise Bäckström şi-l bătu pe umăr.

Oare pe ăsta l-o fi luat şi taică-său la o tură? se întrebă.

•

— Ce noroc că a ieşit bine până la urmă, zise Alm.

— Mersi, zise iarăşi Bäckström.

Nemernic unsuros, îşi spuse în sinea lui. Parcă nu-i destul că eşti dus cu pluta, pe deasupra mai eşti şi linguşitor.

•

— Înapoi la treabă, rosti Bäckström. Ce e de raportat?

Totul mergea potrivit planului. Mai mult sau mai puţin. Întrebatul din uşă în uşă în Rinkeby se desfăşura, din păcate, cu dificultate. Nimic interesant, deşi colegii de la secţia de cartier păreau să-şi dea silinţa, declară Annika Carlsson.

Planul de cartografiere a cercului de cunoştinţe ale lui Danielsson se dovedea la fel de dificil. Mulţi dintre vechii săi prieteni nu păreau foarte dornici să vorbească, iar Alm începea să aibă tot mai multe dubii în privinţa câtorva.

— Fostul nostru coleg Stålhammar nu-i de fapt o persoană foarte de treabă. Parcă i-a făcut cineva un transplant de personalitate, din păcate.

— Ai schimbat placa, îi zâmbi exagerat de prietenos Bäckström.

— Nu ştiu ce să zic, replică Alm. Mereu am avut unele îndoieli.

Nadja Högberg încă mai căuta documentele contabile ale lui Danielsson. Identificase şi verificase nişte companii ce închiriau spaţiu de depozitare, dar nu găsise până acum mai nimic.

Toivonen trecuse pe la ea în absenţa lui Bäckström, întrebând-o cum se descurcau urmărind legătura dintre Farshad şi Danielsson. Ba chiar se oferise s-o ajute. Era gata să-i împrumute doi dintre oamenii din echipa lui de la ancheta jafului armat. Nadja îi explicase că ea, una, era de părere că totul avea să se lămurească de îndată ce se întorcea şeful ei. Şi nu ţinea de ea să ia asemenea decizii.

— La cine se gândea? Pe cine voia să ne arunce în cârcă? zise Bäckström.

— Luft de la Naţională şi Asph, de la secţia Stockholm-centru, oftă Nadja.

Tăntălăul şi Gogomanul, îşi zise Bäckström, care îi ştia pe amândoi şi avea deja în dotare un Hopa-Mitică.

— Ne descurcăm şi fără ei.

Na, ce să mai zici? cugetă inspectorul. În clipa în care cineva încearcă să-mi zboare creierii ei se apucă să-mi infiltreze pe cineva în echipa de anchetă.

— Altceva?

— Păi, cred că am găsit ceva interesant, zise Felicia Pettersson.

— S-auzim, făcu Bäckström.

Felicia Pettersson se ocupase de telefonul lui Akofeli. Ceruse liste detaliate cu apelurile din ultimele trei luni. Numărul la care sunase de cinci ori în ultimele douăzeci şi patru de ore înainte să dispară apărea acolo, practic, în fiecare zi.

— Se pare că suna acolo aproape zilnic, zise Felicia Pettersson. Cel mai adesea dimineaţa devreme. Între cinci jumătate şi şase, cât distribuia ziare. Nu mai suna pe nimeni atât de des, nici pe departe.

— Dar tot nu ştim al cui e numărul? zise Bäckström.

— Nu. Al colegilor de muncă nu e, fiindcă am vorbit cu ei. Şi nimeni din familia lui n-a recunoscut numărul. Şi nici prietenii. Nu pare să aibă, de fapt, prea mulţi prieteni. Cei cu care îşi petrecea timpul erau mai degrabă colegi curieri sau oameni pe care i-a cunoscut la universitate. Încă vreo doi din liceu şi un vecin. Nimeni nu ştie numărul ăsta.

— Şi cel care primea apelurile? De unde e?

— De aici din Solna. Solna, Sundbyberg. Aceeaşi zonă mereu.

— Ai verificat datele poliţiei, atunci?

— Sigur, zise Felicia. Numărul nu apare în arhiva interceptărilor telefonice din district. Acum apare, dar fiindcă l-am pus eu.

— OK, zise Bäckström, mângâindu-şi bărbia. E ceva… ciudat cu Akofeli.

— Nu ţi-ai dat încă seama ce te preocupa în legătură cu el, şefule? zise Felicia.

— Încep să-mbătrânesc. Cu un pic de noroc, mai devreme sau mai târziu îi dau de capăt. Ne ţinem de plan. Mai devreme sau mai târziu scoatem noi ceva. Continuă cu Akofeli, Felicia. Am un sentiment doar. Aş vrea să zic ceva mai precis, dar deocamdată e doar un sentiment.

I-am pus pe jar un pic, îşi spuse Bäckström, care începea să se simtă din nou el însuşi. Serios acuma, ce sentiment? Şi cum naiba să scap de madam Carlsson, ca să pot bea şi eu ceva în tihnă?

73.

În acea după-amiază, şefa poliţiei regionale ţinu o şedinţă extraordinară cu subordonaţii ei. Presiunea din partea presei era imensă. Lumea cerea să-şi vadă eroul, pe inspectorul Evert Bäckström. Nu-şi mai aducea aminte de ceva asemănător de când cu uciderea Annei Lindh, dar atunci nu pe ea o băteau la cap, ci pe şeful de atunci al regiunii. Acum acesta avea alte

responsabilităţi, mai puţin publice, însă trecuse mult timp ca să se asigure că nu fusese hărţuit de expunerea fără rost în presă.

Noul conducător al departamentului de resurse umane începuse şedinţa cu o sugestie interesantă. Lucrase înainte pentru un grup de strategii al Partidului Moderat şi o făcuse cândva pe purtătorul de cuvânt al prim-ministrului. Cu doar o lună în urmă luase parte la o conferinţă extrem de interesantă şi de confidenţială, la Gimo Manor. Şi, dacă tot era într-un cerc restrâns, nu vedea de ce n-ar fi dezvăluit puţin din ce ştia.

Obsesia poporului pentru ostentaţie şi vanitate era nemăsurată, o dovedeau o mulţime de sondaje de opinie. De fapt, „coeficientul de autoafirmare" nu fusese nicicând la fel de ridicat în ultimii treizeci de ani de când se făceau sondajele, iar tendinţa era inevitabil crescătoare.

Armata şi poliţia, ba chiar şi vameşii, cei de la paza de coastă şi pompierii voiau nişte grade mai vizibile, mai multe titluri, epoleţi, insigne, medalii şi premii. Oamenii de rând doreau ca familia regală să aibă un rol mai proeminent în societatea suedeză, voiau reinstalarea sistemului de onoruri publice, iar o majoritate însemnată solicita ca acesta să fie extins pentru a include cetăţeni obişnuiţi ca ei şi nu doar o mână de generali şi academicieni.

Iar prim-ministrul, care participase la ultima zi de discuţii, venise cu o sugestie extrem de interesantă. O sugestie îndrăzneaţă, demnă de un mare gânditor politic cum era el şi printre cele mai provocatoare idei pe care le auzise vreodată şeful departamentului de resurse umane.

— Bun, despre ce era vorba? întrebă şefa poliţiei regionale.

— Despre înnobilare. Prim-ministrul a propus reinstaurarea înnobilării. Se pare că făcuseră deja socotelile la Finanţe şi era vorba de miliarde care puteau fi economisite pe salarii, premii şi compensaţii.

— În ziua de azi totul se reduce la nişte vise deşarte. Ce mai înseamnă cincisprezece minute de faimă comparate cu şansa de a-ţi fâţâi dosul într-un reality show? zise omul de la resurse umane.

— Deci la ce te gândeşti mai exact, practic vorbind? întrebă cea mai bună consilieră a şefei poliţiei districtului.

Era o femeie slabă, cam de aceeaşi vârstă ca şefa ei, care avea o pasiune pentru profesorul lor de marketing încă din prima zi în care acesta începuse să lucreze acolo.

— Marea Medalie de Aur a Poliţiei, zise responsabilul cu resursele umane. Cea mai prestigioasă decoraţie din poliţie, aproape uitată de generaţii întregi.

•

Ultima dată se discutase despre acordarea acestei distincţii cu aproape treizeci şi cinci de ani în urmă. Era după criza ostaticilor din banca de la Norrmalmstorg, când cei doi „eroi de la Norrmalmstorg", inspectorii Jonny Johnsson şi Gunvald Larsson, eliberaseră ostaticii ţinuţi în seif şi-i săltaseră pe făptaşi în cătuşe, exact la timp pentru ca ziarele şi emisiunile de ştiri serioase să-i întâmpine cu un veritabil zid de microfoane şi blitzuri.

Dar nu ieşise nimic atunci. Şeful de atunci al Poliţiei, un fost candidat compromis al Partidului Popular, care obţinuse postul doar fiindcă nu se găsea nimeni mai bun, nu avusese pur şi simplu tăria să continue demersurile.

— Era în mijloc de campanie electorală, cu guvern social-democrat şi toate cele, Palme înnebunise, aşa că şeful poliţiei a închis subiectul. N-a avut tupeu, în principiu, conchise responsabilul cu resursele umane.

Ultima dată, medalia fusese acordată cu aproape şaizeci de ani în urmă. O primise inspectorul Viking Örn din Stockholm, iar motivul pentru care fusese socotit demn de această onoare era contribuţia sa decisivă pe parcursul aşa-numitei Revolte a Margarinei din noiembrie 1948.

— Medalia de Aur a Poliţiei, rosti şefa poliţiei regionale, savurând cuvintele.

Se gândise la cu totul altceva, dar decise să ţină asta pentru ea. Deocamdată.

— Crezi că te poţi ocupa de asta, Margareta? îşi întrebă consiliera juridică. Fă nişte note şi-o să mai avem o şedinţă mâine dimineaţă.

— O fac bucuroasă, zise consiliera juridică şi, fără vreun motiv anume, îi zâmbi cu căldură responsabilului cu resurse umane. O să fie plăcerea mea, adăugă.

•

Cine era Viking Örn?

•

Ce era Revolta Margarinei?

74.

Cine era Viking Örn?

•

Se născuse în 1905 în Klippan, regiunea Skåne. Era fiul morarului Tor Balder Örn şi a soţiei sale Fidelia Josefina, cu numele Markov înainte de căsătorie. Fusese poliţist şi un luptător legendar. La Jocurile Olimpice de la

Berlin din 1936 câştigase medalia de aur la lupte greco-romane, categoria grea, şi se spunea că-şi obţinuse puterea herculeană după ce, tânăr fiind, alerga pe scările abrupte ale morii, ducând în spinare saci de nouăzeci de kilograme cu făină.

Când Viking Örn fusese recrutat de poliţia din Stockholm în 1926, mare fusese jalea în Klippan şi în întreaga zonă Skåne. Klippan era căminul luptelor suedeze. Viking Örn câştigase deja nenumărate distincţii pentru clubul său, iar acum avea să plece ca să se alăture comunităţii de luptători din Stockholm.

În legendara finală din 1936, în Berliner Sport-Halle, îl învinsese pe marele erou al celui de-Al Treilea Reich, baronul luptător Claus Nicholaus von Habenix. După doar un minut, Örn îl blocase pe Habenix pe saltea, îşi schimbase priza, îl apucase de brâu cu o priză inversată şi rămăsese aşa un moment, cu baronul atârnând cu capul în jos în braţele sale uriaşe. Apoi Vikingul Suedez slobozise un răcnet atotputernic, îşi luase avânt şi-l azvârlise pe von Habenix până în al treilea rând de spectatori.

•

Doisprezece ani după aceea avea să primească Marea Medalie de Aur a Poliţiei.

•

Viking Örn era deja, în acel moment, inspector de poliţie şi conducătorul unităţii de intervenţie rapidă a poliţiei din Stockholm. Când fusese întemeiată unitatea, cu cincisprezece ani înainte, primul şef al acesteia o descrisese ca pe un echivalent al trupelor germane de şoc, SA. În anii de după război, munca lor căpătase o direcţie nouă, reprezentată în principal de două sarcini: transportarea prizonierilor deosebit de periculoşi de la şi către închisorile ţării ori alte instituţii, şi protecţia celor mai importante „clădiri, instituţii şi alte lucruri de valoare” din capitala regală.

Tot ei au beneficiat şi de primul vehicul de intervenţii. Era un Plymouth V8 negru, cu gabarit mărit, care putea duce până la zece poliţişti şi pe şofer. Nişte poliţişti mătăhăloşi, fiindcă Örn îi recrutase pe toţi aproape exclusiv de la clubul de lupte al poliţiei. Duba lor era cunoscută în popor drept „Maria cea neagră”, iar cei dinăuntrul ei erau cunoscuţi drept „Brigada Conopidă”, fiindcă asta era forma urechilor lor.

În a treia zi a Revoltei Margarinei, într-un moment critic al istoriei naţionale, când lucrurile erau foarte delicate, Viking Örn pusese în sfârşit capăt unui şir de evenimente ce s-ar fi putut sfârşi cu o tragedie. Ca răsplată, i se decernase Medalia.

•

Ce era Revolta Margarinei?

•

Revolta Margarinei a fost mult timp un capitol nebăgat în seamă al istoriei sociale suedeze, şi abia mult mai târziu istoricul Maja Lundgren, în disertaţia ei despre politicile de raţionalizare ale guvernului suedez de după Al Doilea Război Mondial, reuşise să furnizeze o analiză temeinică a evenimentului (*Taţi graşi şi mame slabe*, Bonnier Fakta, 2007).

Revolta începuse joi, 4 noiembrie 1948. Cauza furiei protestatarilor era faptul că guvernul suedez încă mai raţionaliza margarina, deşi trecuseră trei ani şi jumătate de la sfârşitul războiului, în mai 1945. Demonstranţii erau casnice din clasa muncitoare, iar la început fuseseră puţine la număr. Vreo cincizeci de femei, din care poate o duzină cu pancarte.

Din motive iniţial neclare, femeile deciseseră să demonstreze lângă clădirea Federaţiei Naţionale Sindicale (FNS), şi nu la sediul guvernamental din Oraşul Vechi. Prim-ministrul Tage Erlander şi ministrul responsabil, Gustaf Möller, scăpaseră uşor fiindcă furia protestatară era îndreptată către preşedintele FNS şi către mâna lui dreaptă, trezorierul Gösta Eriksson.

Pentru prima dată în istoria Suediei, un partid al muncitorilor avea majoritate parlamentară. Orice social-democrat cu capul pe umeri era perfect conştient că guvernul nu era decât o marionetă a FNS. De aici şi decizia de a demonstra la citadela FNS, şi nu la sediul guvernului.

Cele vreo cincizeci de femei adunate la intrarea sediului FNS înmânaseră o listă de revendicări unui reprezentant al sindicatelor şi li se spusese să se adreseze guvernului. Dar în principiu nu făcuseră mai nimic în afară de a sta acolo.

A doua zi tonul se înăsprise considerabil şi numărul femeilor crescuse. Câteva sute de mame cereau „margarină pe pâinea clasei muncitoare", denunţând faptul că „bogaţii mănâncă unt, noi mâncăm pe cartelă". Se scanda şi se striga. În a treia zi, pe 6 noiembrie, situaţia devenise critică. „Taţi graşi şi mame slabe" scria pe pancartele cele mai insultătoare, care-i înfăţişau şi pe Strand şi Erlander savurând un păhărel.

În ziua de dinainte de weekend se nimerise să fie şi comemorarea morţii marelui rege războinic Gustav al II-lea Adolf, deci o zi nu tocmai potrivită pentru un asemenea gen de protest.

Femeile din clasa muncitoare veniseră cu trenul din toată regiunea Mälar, iar în dimineaţa aceea numărul demonstranţilor trecuse de cinci sute. Poliţia districtului Klara din Stockholm solicitase ajutor şefului poliţiei, Henrik Tham, fiindcă forţele locale nu mai puteau garanta siguranţa şi ordinea publică. Tham ordonase să intre-n acţiune unitatea de intervenţii speciale, comandată de legendarul Viking Örn, care sosi personal cu duba cea neagră, însoţit de maşini de poliţie obişnuite. Îşi croise drum prin mulţimea furioasă

şi se oprise în susul treptelor de la FNS, înconjurat de temuţii săi colegi. Nici nu fusese nevoie să scoată cineva vreo sabie.

— Duceţi-vă acasă, babelor, sau o s-o păţiţi, răcnise Örn, ridicând ameninţător mâna dreaptă, o mână la fel de mare ca jamboanele servite de Crăciun la masa Majestăţii Sale Regele.

Şi fiindcă totul se petrecea în vremuri de demult, când femeile făceau, practic, tot ce le cereau bărbaţii, protestul se sparse. În plus, multe aveau şi copii în grijă şi mai începuse şi ploaia, o ploaie rece şi biciuitoare de noiembrie.

•

Peste noapte, Viking Örn devenise eroul clasei de mijloc conducătoare, i se decernase Medalia de Aur a Poliţiei şi fusese lăudat de şeful poliţiei în editorialele tuturor jurnalelor de dreapta din ţară. Însă eroul făcuse, din păcate, şi un număr de afirmaţii care, şaizeci de ani mai târziu – în lumina palidă a istoriei – sunau mai degrabă îndoielnic.

Într-un interviu la radio – Stockholm-Motala – îşi minimalizase chiar contribuţia. Mult zgomot pentru nimic, în vreme ce lupta cu baronul fusese cu totul altceva. Ce bărbaţi mai erau şi ăia care nu reuşeau să facă un cârd de femei isterice să-şi ţină gura şi să-şi vadă de treburi, de gătit, curăţat, spălat şi îngrijit copiii, în loc să umble pe străzi bezmetice şi să-l încurce pe el şi oamenii lui, ca şi pe toată lumea de bun-simţ în general? El, măcar, n-avea probleme cu disciplina acasă.

Prin zarva marţială a presei o voce dezaprobatoare se făcuse însă auzită. Femeia, o reporteriţă cunoscută sub numele de Bang, declarase scurt şi cuprinzător că Viking Örn îşi merita faima de lider incontestabil al bătăuşilor din Brigada Conopidelor şi că, dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat.

•

Şefa poliţiei regionale citi în tăcere referatul consilierei juridice. Pentru o clipă, îşi imaginase că Evert Bäckström e numai bun pentru medalia asta, apoi îşi venise în fire.

Responsabilul cu relaţii umane se strădui, ca de obicei, să dreagă busuiocul.

— Dar ceilalţi care au mai primit medalia? întrebă el. Nu cred că au fost toţi ca Örn.

— A, sigur că nu, rosti cu o voce neobişnuit de melodioasă consiliera. Medalia asta a fost decernată chiar şi unor personalităţi celebre în istorie.

— Chiar aşa? zise responsabilul, care era o fire optimistă, simţind cum nădejdile îi cresc.

•

Cel mai faimos era generalul SS german Reynhardt Heydrich. În 1939, Heydrich, la inițiativa suedezilor, fusese numit președinte al Organizației Internaționale a Poliției, primind în anul următor Medalia de Aur pentru „contribuția exemplară la menținerea legii și ordinii în Cehoslovacia, grav afectată de suflul războiului".

— Mai vrei și alte exemple? întrebă consiliera, cu un zâmbet blând.

•

O să facem ce facem de obicei, își zise șefa Poliției Regionale, grăbindu-se să ajungă la următoarea întrunire. Nu se putea evita, din păcate, o conferință de presă cu nemernica aia de piticanie grasă. Cu un pic de noroc, Anna Holt era îndeajuns de femeie pentru a menține totul între limite rezonabile. Cât despre ea, știa cel puțin o persoană care n-avea să participe. Dar o să fie obișnuita vază de sticlă, își zise.

75.

În aceeași zi, Bäckström ținu o conferință de presă împreună cu șefa lui, Anna Holt. Pe podium se mai aflau superiorul lui direct, inspectorul Toivonen, și purtătorul de cuvânt al șefei Poliției Regionale. Fiindcă erau așteptați o mulțime de oameni, șefa Poliției regionale le pusese la dispoziție sala mare a Comandamentului Poliției.

Din păcate, ea nu avea cum să fie de față, obligată fiind să participe la o serie de întâlniri importante. Sau asta, cel puțin, îi zisese lui Holt, însă în realitate, într-o lume în care nimic nu e vreodată ascuns de ochii ce vor să vadă și de urechile care vor să audă, se afla în biroul ei, singură, urmărind conferința de presă, în direct, pe TV4.

Anna Holt dăduse startul cu un scurt rezumat al celor întâmplate. Aproape nicio întrebare, deși începerea era plină-ochi cu jurnaliști.

După care Toivonen explicase ce se întâmplase în ancheta la jaful armat de la Bromma și precizase că principalii suspecți se aflau acum în custodie. În aceeași zi, procurorul urma să propună arestarea conform procedurilor a lui Farshad Ibrahim, Afsan Ibrahim și Hassan Talib pentru omor, tentativă de omor și tâlhărie.

Însă, în ce-i privea pe făptuitorii înșiși, Toivonen fusese rezervat. Situația era delicată și nu voia să comenteze. O strategie nu tocmai apreciată de ziariști, care își pregătiseră întrebările exact pe acest subiect, părând să cunoască deja majoritatea amănuntelor.

•

Kari Viirtanen, Nasir Ibrahim? Avea ceva de spus despre ei?

•

Fără comentarii.

•

Kari Viirtanen fusese împuşcat lângă apartamentul iubitei lui din Bergshamra. Făptaşii erau autorii jafului armat, dornici să se răzbune pentru că o dăduse-n bară şi împuşcase paznicii, nu?

•

Fără comentarii.

•

Nasir Ibrahim condusese maşina tâlharilor la jaful de la Bromma. O abandonase lângă clubul celor din Hell's Angels, la cinci sute de metri de locul faptei. Apoi fusese găsit în Copenhaga, omorât. Fusese răzbunarea motocicliştilor?

•

Fără comentarii.

•

Cam în acel moment, purtătorul de cuvânt întrerupsese şirul de întrebări pentru a-l lăsa pe inspectorul Bäckström să vorbească. Niciun jurnalist nu obiectă.

Putea Bäckström să relateze ce se întâmplase luni seară la el în apartament?

Deodată, în sală se făcu tăcere deplină. Jurnaliştii chiar îi ţistuiră pe fotografii care încercau să îi facă poze.

•

Bäckström îi surprinse pe toţi cei care-l cunoşteau. Se arătă rezervat, concis, aproape laconic. În cele câteva ocazii în care încercă să zâmbească, arăta ca o versiune suedeză a lui Andy Sipowicz, protagonistul serialului tv *NYPD Blue*, fapt care nu le scăpă reporterilor şi editorialiştilor prezenţi. Însă erau şi controverse. Nu se puteau decide între Andy Sipowicz şi personajul lui Clint, *Dirty Harry* Callahan.

— Nu-i mare lucru de spus, zise Bäckström. Au intrat în apartamentul meu şi, în clipa în care am ajuns acasă, m-au atacat şi-au încercat să mă ucidă.

Apoi dădu din cap, cu un zâmbet pieziş.

•

Cei de faţă socotiră asta o pauză dramatică, aşteptând continuarea. Însă Bäckström nu făcu decât să ridice din umeri şi să încline din cap, părând aproape neinteresat de subiect.

— Păi… cam asta a fost de fapt.

Însă cei prezenţi nu păreau să-i împărtăşească opinia. Urmă un tir de întrebări şi, când purtătorul de cuvânt reuşi să restabilească un pic de ordine, o invită să vorbească pe reporteriţa de la cel mai mare canal de televiziune.

— Şi atunci ce-ai făcut? ţipă femeia şi ridică microfonul, cu toate că Bäckström se afla la cinci metri mai încolo şi avea şi el o lavalieră prinsă la reverul hainei.

— Ce puteam să fac? Unul avea un pistol şi a dat să mă-mpuşte. Celălalt avea un cuţit şi a vrut să mă-njunghie. Aşa că n-am făcut altceva decât să-mi salvez viaţa.

— Dar ce-ai făcut, mai exact? răcni reporteriţa de la canalul naţional, care nu era pregătită să fie trecută cu vederea pentru a doua oară.

— Am făcut ce sunt antrenat să fac, zise Bäckström. L-am dezarmat pe cel cu pistolul şi l-am neutralizat. Pe celălalt, cu cuţitul, l-am împuşcat în picior. Sub genunchi, adăugă nu se ştie de ce.

•

— Hassan Talib, gâfâi reporterul de la *Expressen*. Unul dintre cei mai temuţi interlopi din ţară, cunoscut asasin. A încercat să te împuşte şi spui că l-ai dezarmat şi l-ai neutralizat. Potrivit informaţiilor de la spitalul Karolinska, Talib are craniul fracturat şi e la terapie intensivă, încă în stare foarte gravă.

— Mai întâi i-am luat arma, fiindcă încerca să tragă, apoi l-am pus jos cu o mişcare de judo pe care am învăţat-o în tinereţe. Din păcate, a dat cu capul de tăblia unei mese, îmi pare foarte rău pentru asta.

— L-ai dezarmat şi l-ai pus jos…

— Cred că el e de vină pentru asta, întrerupse Bäckström. Ce credeţi că puteam să fac? Să-i dau un pupic şi-o îmbrăţişare?

Nimeni din sală nu părea să creadă asta, aşa că urmară urale, aplauze şi Bäckström fu ridicat în slăvi. Şi lucrurile ar fi putut continua aşa toată noaptea, dacă n-ar fi pus chiar el capăt freneziei după vreo zece minute.

— Şi-acum vă rog să mă scuzaţi, zise, ridicându-se de pe scaun. Am, printre altele, o dublă omucidere de rezolvat.

— Încă o întrebare, se rugă reporteriţa de la TV3, şi fiindcă era mai bine-cunoscută pentru părul ei blond şi sânii mari decât pentru realizările jurnalistice, Bäckström îi oferi un profil de Sipowicz şi o înclinare binevoitoare din cap.

— De ce crezi că au încercat să te omoare tocmai pe tine? întrebă femeia.

— Poate că de mine se temeau mai mult decât de alţi colegi, zise Bäckström, ridicând din umeri.

Apoi îşi scoase microfonul şi ieşi. Când trecu pe lângă colegul Toivonen, în drum spre uşă, o făcu într-o manieră care nu scăpă nimănui.

•

Ce-i bun pentru Bäckström e bun pentru poliţie şi-i bun şi pentru mine, îşi zise şefa Poliţiei regionale, închizând televizorul. Deocamdată, cel puţin.

76.

Un erou neobişnuit de tăcut care, spre deosebire de Andy Sipowicz ori Harry Callahan, ţinea de lumea adevărată. În absenţa lui Bäckström însuşi, alţii trebuiau să vorbească despre el. Gazeta *Aftonbladet* avea un interviu cuprinzător cu instructorul său de tragere, care era liric de-a binelea.

„Cel mai bun elev al meu… unul dintre cei mai buni ţintaşi din poliţie… absolut fenomenal… mai ales sub presiune… cu sânge rece…"

Alţi câţiva colegi din poliţie vorbiseră despre el, iar faptul că mulţi preferaseră să rămână anonimi se datora, pur şi simplu, faptului că Bäckström fusese mereu „o persoană foarte controversată din perspectiva conducerii".

Era o unanimitate deplină şi toate comentariile se arătau entuziaste.

„Un anchetator legendar".

„Are întotdeauna dreptate".

„Întotdeauna le ia apărarea colegilor".

„Fără pic de frică, nu dă niciodată înapoi, nu stă niciodată deoparte".

„Porneşte direct spre ţintă, ca un tren".

Şi aşa mai departe.

•

Doi dintre colegi îşi dăduseră şi numele. Mai întâi vechiul său coleg şi prieten, inspectorul Rogersson, el însuşi un „anchetator legendar", care se mulţumise să spună că Bäckström era „un tip pe cinste". Al doilea fusese unul dintre foştii săi şefi, Lars Martin Johansson, pensionat acum, cel care-l dăduse afară de la Naţională.

— Ce părere am eu despre Evert Bäckström? zisese Johansson.

— Da, ce părere ai despre el? repetase reporterul, cu toate că îşi făcuse lecţia în privinţa relaţiei dintre Bäckström şi Johansson.

— Evert Bäckström e un dezastru absolut.

— Pot să citez asta?

— Absolut. Atâta vreme cât nu mă mai sunaţi niciodată pe numărul ăsta.

Comentariul lui Johansson, nu se ştie de ce, nu apăruse totuşi în ziar.

•

De îndată ce conferinţa de presă se sfârşi, Holt îi invită la masa de prânz pe cei implicaţi mai îndeaproape. Bäckström primi o vază de sticlă pe care îi fusese gravat numele, sub emblema Poliţiei, şi căpătă şi o insignă de poliţie de modă veche, care se presupunea că-i aparţinuse lui Viking Örn însuşi.

Îndată ce Bäckström ajunse acasă, bătu la uşa vecinului său alcoolic, fostul director la televiziune, şi-i oferi vaza în dar.

— Ce mama dracului să fac eu cu chestia asta? zise vecinul, holbându-se bănuitor la Bäckström.

— Mă gândeam că ai putea să te îneci în ea, şobolan împuţit, zise Bäckström.

În timpul vizitei la investigaţii interne ascultase înregistrarea apelului telefonic pe care vecinul îl efectuase la numărul de urgenţă.

•

Îşi petrecu restul serii citind toate scrisorile şi emailurile primite, ba chiar răspunse la câteva dintre cele mai interesante. Deschise toate pachetelele şi cadouaşele, bând şi câteva păhărele de tărie pe parcurs.

Cea mai bună vodcă din lume, îşi zise Bäckström, înălţând păhărelul pe care Nadja i-l pusese în pungă, împreună cu sticla. Tare inimoasă femeie.

77.

Miercuri, la două săptămâni de la uciderea lui Karl Danielsson, se întâmplară multe lucruri. Bäckström trecu de la statutul de „poliţist cunoscut" la „vedetă naţională".

Cea mai mare anchetă criminalistică de la uciderea ministrului de externe Anna Lindh încoace fusese făcută praf şi pulbere şi, cu toate că făptaşii fuseseră responsabili pentru escaladarea conflictului, lui Toivonen nu-i venea să râdă defel. Rămăsese, împreună cu colegii săi, cu sarcina de a încerca să cureţe mizeria, şi nu era treabă uşoară.

Cu Hassan Talib era imposibil de discutat. Doctorii se mulţumeau să clatine din cap şi atât. Chiar dacă pacientul supravieţuia, n-avea să lămurească lucrurile prea mult, nici măcar în viitor. Avea leziuni cerebrale extinse, cu efecte permanente.

— Domnule inspector, vă recomand să nu vă faceţi speranţe în privinţa asta, îi zise doctorul lui Toivonen.

•

Farshad şi Afsan Ibrahim puteau, cel puţin, să vorbească. Problema era că niciunul nu se arăta dornic să discute cu poliţiştii.

Fredrik Åkare fusese deja interogat. Venise bine dispus, aducându-şi şi avocatul, dar părea cu totul nelămurit. Se presupunea că el şi prietenii lui l-ar fi ucis pe Nasir Ibrahim? O persoană pe care n-o întâlnise niciodată şi pe care nici n-ar fi visat s-o întâlnească? Şi încă în Copenhaga? Trecuse cel puţin un an de când vizitase capitala daneză, ca să-şi vadă nişte vechi prieteni şi cunoştinţe.

— Uneori aproape că-mi fac griji pentru tine, Toivonen, zisese Fredrik Åkare, cu un zâmbet. Sper că nu te-ai apucat de băut, nu-i aşa?

•

Peter Niemi veni şi el cu un nou raport de evaluare criminalistică, unul care, într-un caz obişnuit, ar fi însemnat un pas înainte în anchetă.

— Pistolul pe care Bäckström l-a luat de la Hassan Talib se potriveşte cu gloanţele pe care le-a scos legistul din ţeasta lui Kari Viirtanen, zise Niemi. Deşi să mă ia dracu' dacă ştiu ce-o să facem cu informaţia asta acum.

Toivonen oftă adânc. Umflatul ăla mic şi afurisit, îşi zise.

— Ce facem acum? repetă Niemi.

— Asigură-te că toate lucrurile astea ajung la procuror, zise Toivonen. De preferinţă înainte ca Bäckström să mai ţină o conferinţă de presă.

— Am priceput, făcu Niemi. Vrei tu, sau o fac eu? adăugă.

— Ce?

— Să-l strângem de gât cu mâinile goale pe rahatul ăla umflat, rânji Niemi.

78.

Nadja Högberg nu participase la conferinţa de presă şi refuzase şi invitaţia de a veni la masa de prânz, deşi Bäckström însuşi o rugase. Avea multe pe cap, fiindcă descoperise, în acea dimineaţă, un depozit deţinut de Shuregard la doar jumătate de kilometru de secţia de poliţie din Solna. Un coleg prietenos se prinsese într-unul dintre multele cârlige aruncate de Nadja. Compară lista clienţilor companiei cu cea pe care o avea de la secţia din Solna şi descoperi că un spaţiu mic de depozitare fusese închiriat firmei Flash Electrice SRL.

Nadja se duse să arunce o privire, luându-l pe tânărul Stigson cu ea. În spaţiul de depozitare se aflau zece cutii ce conţineau datele contabile de la Karl Danielsson Holdings. Însă nici urmă de Flash Electrice.

Găsi, în cutia din fundul grămezii, un testament olograf vechi de douăzeci şi nouă de ani, semnat cu martori în ajunul Crăciunului din 1979. Conţinea următoarele:

În susul paginii era un singur cuvânt, pe mijlocul foii liniate, probabil ruptă dintr-un caiet. Se scrisese cu pixul.

„*Testament*"

Apoi un spaţiu de două rânduri, urmat de textul propriu-zis.

„*Eu, Karl Danielsson, în deplinătatea facultăţilor fizice şi mentale şi într-o dispoziţie foarte bună după un prânz bun, declar că acesta este testamentul meu final şi definitiv, prin care cer ca tot ce deţin să fie moştenit, în eventualitatea morţii mele, de Ritwa Laurén şi de primul meu născut, Seppo*.

Solna, 24 decembrie 1979".

Hârtia era iscălită, caligrafic, de Karl Danielsson, iar martorii semnau „Roly Stålhammar" şi „Halfy Söderman".

Probabil că erau beţi, oftă Nadja, care era mai degrabă conservatoare în asemenea privinţe.

Nadja şi Stigson luară cutiile şi testamentul şi se întoarseră cu ele la secţie.

Îşi petrecu primele două ore răsfoind actele contabile. Declaraţii ale unor tranzacţii diverse, acţiuni şi alte titluri, teancuri groase de chitanţe pentru felurite cheltuieli având de-a face cu afacerile, în special divertisment şi călătorii.

Îşi dădu seama, după asta, cum îşi câştigase banii firma Karl Danielsson Holding. Nu fiindcă Danielsson ar fi fost vreun geniu într-ale investiţiilor, ci fiindcă altcineva, foarte probabil, îi dăduse o groază de bani negri pe care-i spălase recurgând la diverse tranzacţii financiare.

Cu opt ani în urmă, compania aproape falimentară primise un împrumut remarcabil de generos, cinci milioane de coroane, de la o agenţie de împrumuturi din străinătate. Singura garanţie oferită creditorului fusese cuvântul lui Karl Danielsson, care avea pe-atunci un venit taxabil de doar două sute de mii pe an. Mişcările de pe piaţa mondială de acţiuni se ocupaseră de restul afacerii. Împrumutul fusese înapoiat rapid, în nici trei ani, iar firma avea acum un capital propriu declarat de peste douăzeci de milioane, cu o valoare reală chiar mai mare cu câteva milioane.

Nadja oftă şi-i chemă pe cei de la Infracţiuni Financiare pentru a le reaminti că e rândul lor să preia investigaţia după ce ea descoperise chestiile de bază. Aceştia îi promiseră că se vor implica. Lucrurile erau cam haotice momentan, dar până săptămâna viitoare situaţia trebuia să se îmbunătăţească.

Nadja se uită la ceas. Era vremea să se ducă acasă şi să-şi pregătească cina, pe care o lua de obicei în faţa televizorului.

În schimb însă îl sună pe Roland Stålhammar pe mobil, se prezentă şi-l întrebă dacă putea să-l invite să mănânce împreună. Avea nişte întrebări pe care voia să i le pună.

La început, Stålhammar nu se arătă prea dornic. Credea că poliţia îşi bătuse destul joc de el şi de prietenii lui. De cei vii şi de cei morţi deopotrivă.

— Nu vreau să-mi bat joc de nimeni, zise Nadja. Are de-a face cu vechiul testament al lui Karl Danielsson. Şi să ştii că-s bucătăreasă bună.

— Am avut mereu o slăbiciune pentru genul ăsta de femei, zise Stålhammar.

Două ore mai târziu, Stålhammar suna la uşa apartamentului ei de pe strada Vintervägen din Solna. Plăcintele erau în cuptor, borşul de sfeclă pe aragaz şi heringul rusesc cu sos deja pe masă, însoţit de bere, apă şi cea mai bună vodcă din lume.

Nadja era roşie în obraji de la dogoarea focului. Roly Stålhammar îi întinse un bucheţel de flori. Mirosea a loţiune după ras, purta un sacou elegant şi părea complet nebăut.

— Eşti o bucătăreasă a naibii de bună, Nadja, declară Stålhammar o oră mai târziu, când se aşezară în camera de zi la o cafea şi un păhărel de coniac armenesc. Îmi pare rău că am fost nesimţit la telefon.

•

Roly Stålhammar îşi amintea bine de testamentul lui Kalle Danielsson.

— Erau, cred, vreo şase băieţi care petreceau împreună Crăciunul, iar Mario se ocupa de mâncare. Ştiam toţi despre Seppo, că era băiatul lui şi al lui Ritwa. Copilul avea pe-atunci doar câteva luni. Cred c-am început prin a-l tachina pe Kalle, întrebându-l cine-o să plătească pentru copilaş, noi sau el. Lucrurile erau cam tulburi pentru Kalle în perioada aia şi, dacă-mi amintesc bine, la Crăciunul ăla n-avea un sfanţ. Sunt sigur că ştii mai bine ca mine cum era situaţia când a murit. Încă avea ceva lucruri de valoare ce s-ar putea vinde probabil, dar nu cred că puştiul ar trebui să se-aştepte la milioane. Urâtă treabă şi cu maică-sa.

— Dar dacă îţi spun că Danielsson avea la ciorap cel puţin douăzeci şi cinci de milioane când a murit? întrebă Nadja.

— Aş spune că vorbeşti exact cum vorbea Kalle la băutură în ultimii ani, zise Stålhammar şi scutură din cap. Kalle era un suflet de artist, un boem. Dacă avea bani în buzunar, era generos până la risipă. E-adevărat, nu părea să rămână vreodată fără parale. În parte fiindcă avea diverse pensii, ceva investiţii private, dar mergea şi la Valla adesea, îi făcea bine. Anul ăsta am scos un câştig frumuşel amândoi. Obişnuiam să pariem adesea, după cum ştii. Am câştigat cu un cal ce avea o cotă de o sută la unu în primăvara asta.

— Şi acum zece ani, cum mergea treaba?

— Când mai bine, când mai rău, ridică Stålhammar din umerii laţi. Deci cât avem aici? întrebă Stålhammar, privind-o curios şi răsucind paharul de coniac între degetele aspre.

— Douăzeci şi cinci de milioane.

— Eşti sigură? zise Stålhammar, fără să-şi poată ascunde uimirea. Kalle se pricepea de minune la contabilitate. Ţin minte că afacerea cu electronice mergea cam prost de la o vreme, dar Kalle a scos-o la liman. N-a trebuit decât să se ducă la bancă şi să facă un împrumut baban, s-a ocupat el de toate. Îţi trebuie ouă ca să faci omletă, aşa zicea Kalle.

— Douăzeci şi cinci de milioane. De data asta nu-i tocmai omletă, zise Nadja.

— Să mă ia toţi dracii, zise clătinând din cap Roly Stålhammar.

79.

Alm nu reuşea să se dezbare de obsesia pentru Seppo Laurén şi paricid. Vorbise cu un prieten de la Poliţia Naţională care se pricepea la computere şi, potrivit acestuia, existau mai multe căi de obţinere a unui alibi fals prin folosirea computerului personal. Puneai pe altcineva să stea acolo în locul tău. Dacă erai îndeajuns de isteţ şi de viclean, persoana aceea nici măcar nu trebuia să stea acolo la modul fizic.

— Te poţi conecta la alt computer şi uneori chestiile astea pot fi greu de depistat, zisese expertul.

— Chiar? făcuse Alm, care avea obiceiul să-şi zgâlţâie computerul când nu făcea ce voia el.

— Avem, la ora actuală, şi programe care pot face treaba asta în locul tău. Iar tu poţi să te ridici de-acolo şi să faci ce pofteşti. Computerul se descurcă de unul singur, face tot ce-i spune programul să facă.

— Joacă, de pildă, jocuri în locul tău? întrebase Alm.

— Da, de pildă.

•

Nadja nu se arată prea impresionată când Alm îi relată ce-i spusese unul dintre „cei mai buni calculatorişti" din poliţie.

— Am priceput ce zici, Alm, dar nu e asta problema.

— Cum aşa?

— Lui Seppo îi plac jocurile pe computer. E cam singurul lucru pe care-l face cu plăcere. De ce ai pune un program să facă asta în locul tău? Lăsând deoparte faptul că probabil ar fi putut concepe el însuşi un asemenea program.

— Da, uite, zise Alm. Ascultă ce-ai zis acum un moment, Nadja.

— Lasă-l pe Seppo, zise Nadja. Nu el l-a ucis pe Danielsson.

— Cum poţi spune asta? De unde ştii?

— Seppo nu poate minţi, zise Nadja. Cei ca el sunt incapabili să mintă. Dacă l-ar fi omorât pe Danielsson ţi-ar fi spus asta când l-ai întrebat. Ţi-ar fi spus-o în exact acelaşi fel în care a răspuns la celelalte întrebări.

•

Ce idiot sadea, cugetă Nadja după plecarea lui Alm.

•

Nu doar că se dă expertă-n computere, dar acuma-i şi expertă-n psihiatrie, îşi zise Alm, în vreme ce trăgea uşa după el.

•

Alm nu se lăsă, şi în următoarea zi îşi căpătă, în sfârşit, răsplata. Miercuri, pe 9 aprilie, cam la o lună înainte să fie omorât, Karl Danielsson fusese internat la urgenţe în spitalul Karolinska. În jurul orelor unsprezece, în acea seară, unul dintre vecini îl descoperise inconştient, căzut la intrarea în bloc, şi chemase salvarea.

Fiindcă n-avea leziuni externe vizibile, personalul de pe ambulanţă se gândise că suferise un atac cerebral sau infarct, însă, când îl dezbrăcă, doctorul găsi alte urme de lovituri. Cineva îl trântise la pământ, atacându-l din spate. Nişte vânătăi mari arătau că primise lovituri în spatele genunchilor, în ceafă şi în gât. Avea contuzii uşoare şi-şi pierduse cunoştinţa.

Îşi revenise la spital. Doctorul îl întrebase ce-şi amintea, iar Danielsson replicase că se împiedicase, probabil, pe scări.

— Dar dumneavoastră nu credeţi asta? zise Alm când vorbi cu doctorul.

— Nu, replică medicul. Nici nu se pune în discuţie. Cineva l-a atacat din spate. Probabil a început prin a-l lovi la genunchi, ca să cadă cu capul înainte. Şi-a continuat să-l lovească după ce a căzut la pământ.

— Vreo idee despre arma pe care a folosit-o atacatorul?

•

Doctorul avea păreri clare pe această temă. Ba chiar şi le notase.

— O bâtă de baseball, un ciomag, un baston lung. Pacientul arăta ca şi cum ar fi fost atacat de huliganii de la fotbal sau de alţii de teapa lor. Şi chiar a fost un meci pe Råsunda în seara aia. AIK contra Djurgården, dacă-mi amintesc bine.

— Ţii minte asta? Eşti sigur? zise Alm.

— Ai ţine minte şi tu dacă erai de gardă în noaptea aia, zise doctorul cu un zâmbet amar. Arăta ca într-un spital de campanie pe-aici.

Alm discută, după aceea, cu vecina de palier a lui Seppo. O femeie care atrage atenţia cu silueta ei bine conservată, deşi e binişor trecută de cincizeci de ani, cugetă Alm, care împlinise şaizeci cu câteva luni înainte.

— Cred că în principiu bietul băiat îţi trezeşte milă, zise Britt-Marie Andersson. E, până la urmă, retardat, dacă pot spune aşa.

— Doamnă Andersson, ai vreo idee despre cum a ajuns să intre în conflict cu Karl Danielsson?

— Adică în afară de faptul că e fiul lui? zise cu un zâmbet abia schiţat femeia.

— Deci ştii despre asta? zise Alm.

— Majoritatea celor care au apucat să locuiască suficient pe-aici probabil că ştiu. Dar nu sunt sigură că băiatul însuşi ştie. Maică-sa…

— Da? o încurajă Alm.

— Păi, în fine, acum e la spital şi aşa mai departe, zise doamna Andersson, strângând din buze. Dar maică-sa era foarte tânără pe-atunci. Nu făcea un secret din faptul că ea şi cu Danielsson sunt împreună, chiar dacă el trebuie să fi fost cu cel puţin douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă. Numai că nu ştiu sigur dacă şi Seppo ştie.

— Şi cum se înţelegea Seppo cu Danielsson? îi reaminti Alm.

— Părea, în cea mai mare parte a timpului, să fie băiatul de mingi al lui Danielsson. Fă asta, fă ailaltă. Şi presupun că de obicei făcea ce i se spune. Însă uneori se luau la harţă de parcă erau câinele şi pisica. În ultimii ani a fost cam ciudat, dacă pot spune aşa.

— Îmi poţi da un exemplu, doamnă Andersson?

— Păi… odată, iarna trecută, când am ajuns acasă şi am ieşit afară să-mi scot scumpetea mică la plimbare, am văzut că la intrare era o agitaţie cumplită. Danielsson era beat şi răcnea. Brusc Seppo s-a năpustit asupra lui şi-a încercat să-l strângă de gât. A fost groaznic, zise femeia, clătinând din cap. Am ţipat la ei, le-am spus să nu se poarte urât şi s-au oprit.

— Dar înainte de asta Seppo a încercat să-l sugrume? zise Alm.

— Da, dacă n-aş fi oprit încăierarea nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, oftă doamna Andersson, înălţându-şi pieptul.

Hmm, cugetă Alm, mulţumindu-se să dea din cap. Am pus gheara pe el.

De îndată ce termină discuţia cu doamna Andersson, îl sună pe mobil pe colegul Stigson şi-i ceru să vină îndată pe strada Hasselstigen. Stigson ajunse acolo în cincisprezece minute. Seppo nu deschise decât după câteva minute bune de sunat la uşă.

— Joc jocuri pe calculator, zise.

— O să trebuiască să te opreşti un pic. Trebuie să vorbim cu tine, rosti Alm, făcând un efort să vorbească totodată prietenos şi autoritar.

— OK, ridică din umeri Seppo.

•

A doua oară când îl lovise pe Karl Danielsson. Mai ţinea minte în ce zi?

— Nu-mi amintesc, clătină din cap Seppo.

— Dacă aş spune că a fost ziua în care AIK a jucat cu Djurgården? Ţii minte când a fost asta?

— Pe 9 aprilie, încuviinţă bucuros Seppo. Acum îmi amintesc. Era într-o miercuri.

— Îţi aminteşti asta? făcu Stigson. Că era într-o miercuri? Cum de-ţi aminteşti aşa ceva?

— Fiindcă şi astăzi e miercuri, zise Seppo, miercuri 28 mai. Aprilie are treizeci de zile, explică Seppo, întinzând spre Stigson mâna cu ceas, ca să pună greutate pe ce spusese.

Flăcăul e complet idiot, îşi zise Alm şi decise să schimbe subiectul.

— Mai ţii minte cum l-ai lovit?

— Da.

— Ai folosit karate?

— Nu. L-am pocnit cu bâta de baseball.

— Seppo, ce ne spui tu este foarte grav, zise Alm. Mi-ai zis că prima dată când l-ai lovit pe Karl ai folosit karate, însă de data asta ai folosit o bâtă? De ce-ai făcut asta?

— Ţi-am spus, eram foarte furios.

Alm puse mâna pe telefon şi vorbi, în şoaptă, cu procuroarea. Apoi îi luară bâta de baseball, dar pe Seppo îl lăsară acasă.

— O să trebuiască să mai vorbim şi mâine, probabil, zise Alm. Aşa că nu vrem să pleci nicăieri.

— E-n regulă, zise Seppo. Nu mă duc nicăieri niciodată.

80.

A doua zi după conferința de presă, Bäckström își adună puterile pentru o nouă întrunire a echipei de investigație. Alm se afla acolo, disperat să spună ce aflase, așa că Bäckström se ocupă fără grabă de diverse formalități și abia după aceea îi ceru Nadjei să povestească despre marea ei descoperire, conturile și testamentul lui Danielsson.

Și nici Nadja nu se grăbea.

— Adică vrei să spui că Danielsson valora douăzeci și cinci de milioane? zise Bäckström.

Un beţivan oarecare? Încotro se-ndreaptă Suedia? se întrebă.

— Mai mult sau mai puțin, încuviință Nadja. Fiindcă nu se mai aplică taxa de moștenire, cam atât or să capete Seppo și maică-sa.

— Și cei de la taxe și impozite? zise Bäckström. Or să vrea să pună laba și pe ultimul bănuț.

— Nu prea cred, replică Nadja. O să le vină greu să găsească găuri în blindajul lui contabil.

— Ceea ce îmi întărește teoriile, se băgă Alm, care nu mai putea să stea acolo fără să deschidă gura. E mai mult decât obișnuita ură față de tată. Cred că e vremea să discutăm serios cu procuratura, să-l reținem pe băiat și să-l declarăm oficial suspect. Să căutăm bine prin apartamentul lui. Să-i punem pe criminaliști să arunce o privire la bâta de baseball pe care am adus-o ieri.

Alm se opri și se holbă la Bäckström și Nadja, acum că spuse ce avea de spus.

— Să nu ne ambalăm, zâmbi prietenos Bäckström. Cum stăm cu telefoanele mobile, Felicia?

•

Foarte bine, potrivit Feliciei Pettersson. Făcuse rost, cu o zi înainte, de lista cu apelurile telefonului la al cărui număr Akofeli sunase aproape zilnic, în lunile dinaintea morții sale. Același mobil de pe care sunase de cinci ori în ultimele douăzeci și patru de ore înainte de dispariție.

— Cartela era activată de numai șase luni, zise Felicia. Pare să fi fost folosită mai mult pentru primit apeluri.

— De la Akofeli, zise Bäckström.

— În principal. Am mai găsit un număr de cartelă, dar care nu suna decât cel mult o dată pe săptămână. Iar numărul acela e folosit de mai mulți ani.

— Ce știm despre el?

— Totul, zâmbi mulțumită Felicia. Aș îndrăzni să afirm că știm totul.

— Totul? repetă Bäckström.

Ce tot spune acolo?

— Am primit ieri lista de apeluri, aşa că abia am început să le verific. Dar sunt sigură că ştiu cui i-a aparţinut.

— Cui?

— Lui Karl Danielsson, anunţă Felicia.

•

— Ce naiba zici acolo? întrebă Bäckström.

— Lua-m-ar dracii, făcu Stigson.

— Interesant, rosti Nadja.

Care-i faza? se întrebă Alm, care nu spusese nimic la auzul veştii.

•

— N-a fost foarte greu să-mi dau seama, zise Felicia. Tu m-ai pus pe drumul cel bun, am mai zis-o, şefule.

— Te ascult, făcu Bäckström.

•

— Telefonul era folosit des până la moartea lui Danielsson, continuă Felicia. După aceea nimic. Ultimele trei apeluri au fost făcute toate în jurul orei şapte seara, cu câteva ore înainte de uciderea sa. Mai întâi un apel scurt pe un număr de mobil aparţinându-i lui Roland Stålhammar. Probabil ca să vadă dacă era în drum spre casa lui Danielsson, la cină. Apoi un apel ceva mai lung către Gunnar Gustafsson, zis şi Gunnar Jocheul. Poate ca să-i mulţumească pentru pontul la curse. Şi, în sfârşit, un apel la care intră mesageria celui apelat. Poate fiindcă Seppo Laurén nu voia să fie deranjat când se juca la calculator. Şi mai sunt multe telefoane date diverşilor amici şi cunoştinţe ale lui Danielsson. Sunt abia la început, deci o să mai dureze câteva zile până am o listă completă.

— Să vedem, zise Bäckström. Avem trei telefoane. Toate cu cartelă. Unul îi aparţine lui Akofeli şi altul lui Danielsson. Şi amândoi sună la cel de-al treilea, care e ţinut doar ca să primească apeluri, cu proprietar încă neidentificat. Iar mobilele lui Danielsson şi Akofeli au dispărut după ce au fost omorâţi.

— Da, zise Felicia Pettersson.

— Următoarea întrebare, făcu Bäckström. Nu cumva…

— Nu, îl întrerupse Felicia, scuturând din cap. Danielsson şi Akofeli nu s-au sunat niciodată unul pe altul, dacă asta te-ntrebai, şefu'.

— Nimic nu-ţi scapă, aşa-i, Felicia? o lăudă Bäckström.

— Mersi, şefu'. Dacă te interesează, cred că…

— Sigur că da.

— … că o să rezolvăm cazul de îndată ce descoperim persoana care are al treilea telefon mobil.

— Clar, zise Bäckström.

Dacă-nchizi ochii, aproape că poţi crede că micuţa Pettersson are sânge rusesc în vene, cugetă el.

— Ia staţi un pic, se băgă Alm. Care-i legătura între Danielsson şi Akofeli, în afară de faptul că au fost amândoi omorâţi şi au sunat pe acelaşi număr de mobil?

— Nu-i destul? făcu Nadja.

Omul ăsta e prost ca noaptea, îşi zise rusoaica.

— Îl ştiu amândoi pe ucigaş, dar nu se cunosc între ei. Aşa cred eu, cel puţin, spuse Felicia.

— Şi cine-ar putea să fie? zise Alm, simţind că deodată îi pică fisa. Singura persoană care admite că-i cunoaşte pe ambii este Seppo Laurén. Eu cred că ne putem imagina foarte bine că Seppo are un mobil în plus, cu cartelă, fără abonament.

— Mă rog, în privinţa asta…, ridică din umeri Bäckström, problema e că majoritatea criminalilor pe care i-am cunoscut eu nu-s foarte dornici să admită nimic.

— Dar nu pot să cred, făcu Alm, roşu în obraji. Dă-mi un răspuns direct! Ce-o să facem cu Laurén?

— Du-te, stai de vorbă cu el, întreabă-l dacă l-a omorât în bătaie pe Danielsson şi dacă l-a strangulat pe Akofeli.

— L-am întrebat deja despre Danielsson.

— Şi ce-a zis?

— A negat, zise Alm.

— Păi atunci asta e, rânji Bäckström. Bun, cred că n-o să avansăm prea mult dacă mai stăm aici pe scaune. La treabă. Eu, cel puţin, asta am de gând să fac.

•

Dar numai după un prânz copios, îşi zise Bäckström. Chiar şi o legendă vie are nevoie de-o masă ca lumea.

81.

După ce mâncă, Bäckström îşi petrecu restul zilei acordând o serie de interviuri în exclusivitate, în care norocoşii reporteri primiră câte o mostră de înţelepciune.

Pentru reporteriţa de la cotidianul creştin *Dagen*, Bäckström îşi mărturisi visele copilăriei şi credinţa sa în bunul Dumnezeu.

— După ce-am fost pus la pământ de o forţă ucigaşă, mi s-a dat puterea de a mă ridica şi de a riposta, zise cu o expresie pioasă.

Pentru reprezentanţii celor două ziare de seară dezvălui că opinia sa, formată de multă vreme, era că poliţiştii erau prea reticenţi când era vorba de împărtăşit informaţii. Mai ales ziarelor de seară.

— Cum altfel putem spera să ajungem la marele nostru inspector, publicul? Fără voi şi colegii voştri am fi pierduţi, oftă Bäckström, dând din cap către reporterul de la *Expressen*.

— Interesul public, glăsui jumătate de oră mai târziu, discutând cu jurnalistul de la *Aftonbladet*. E de fapt de datoria poliţiei să informeze presa, pentru ca şi aceasta, la rândul ei, să poată spune cetăţenilor cum se desfăşoară lucrurile.

În conversaţia cu *Svenska Dagbladet*, Bäckström rosti, privindu-l intens pe trimisul gazetei:

— Prea mulţi dintre colegii mei din poliţie aplică legea cu o prea mare îngăduinţă.

La sfârşit fu intervievat de *Dagens Nyheter*, unde se mulţumi să se arate de acord cu toate întrebările închise care i se adresară.

— Complet de acord, repetă Bäckström pentru a nu se ştie câta oară. N-aş fi putut formula mai bine nici eu. E absolut groaznic. Încotro ne îndreptăm, adică, în calitate de stat constituţional?

•

În drum spre casă se opri să-i facă o vizită lui GeGurra şi să discute cu el cu cărţile pe faţă. GeGurra se arătă nu doar uluit, ci de-a dreptul copleşit de ruşine când îşi dădu seama cum obţinuseră tâlharii cheia de la apartamentul lui Bäckström.

— Te asigur, dragul meu Bäckström, că femeia aceea m-a păcălit şi pe mine. I-am spus, când a sunat şi m-a întrebat dacă n-aş vrea să ne vedem la cină, că aveam altă întâlnire. Că urma să cinez la Operakällaren cu un foarte drag prieten ce se întâmplă să fie poliţist. N-am avut de unde şti că are asemenea intenţii îndoielnice. Mi s-a părut că era, pur şi simplu, captivată de tine.

Cum să nu, îşi zise Bäckström.

— Bun, şi ce facem cu măsuţa de cafea, covorul şi găurile de gloanţe din pereţi? întrebă Bäckström.

•

N-avea de ce să-şi facă griji. GeGurra avea toate contactele şi resursele necesare ca să repare totul. Şi imediat.

— Insist să-mi permiți să fac asta, Bäckström, zise GeGurra. Faptul că n-am știut nimic nu mă scutește câtuși de puțin de obligații. Până la urmă, am fost complice fără să vreau la un atentat asupra vieții tale.

— Masa de cafea, covorul și pereții, o ținu pe-a lui Bäckström, care n-avea de gând să se lase aburit de cuvinte frumoase.

— Sigur, dragă prietene, zise GeGurra. Ce părere ai de măsuța aia, de pildă? întrebă, arătând spre măsuța de cafea din propriul său birou. Veche, lemn chinezesc lăcuit, culorile s-ar potrivi de minune cu canapeaua ta, o lăudă GeGurra.

— Și covorul e fain, zise Bäckström, arătând cu bărbia spre mocheta pe care stătea măsuța.

— Și ăsta e tot vechi, din China, zise GeGurra. O alegere excelentă, părerea mea.

•

Polițiștii puși la ușa lui fuseseră înlocuiți cu doi paznici de la firma Securitas. Îl ajutară să care măsuța, mocheta și diversele cutii care sosiseră pe parcursul zilei.

Bäckström își pregăti o masă simplă din ce găsi prin frigider. Apoi se apucă de sortat ce căpătase peste zi. Emailuri, scrisori, pachețele și cadouri. De toate pentru toți, de la o împletitură în formă de găină, suport pentru ceainic, și o epistolă scrisă de mână ce conținea o sută de coroane până la o sumă mai mare, pe care un binefăcător anonim i-o transferase în cont.

Aruncă suportul pentru ceainic la gunoi.

Citi scrisoarea. Un oarecare „Gustav Lans, 83 de ani, director de bancă pensionat" scria „Dumnezeu să te apere, domnule inspector. Îți mulțumesc pentru munca asiduă depusă".

Mersi și ție, boșorogule, își zise Bäckström, care băgă bancnota de-o sută în portofel și aruncă la coș scrisoarea.

Nici nu terminase bine cu treburile administrative, că auzi o bătaie în ușă.

— Bună, Bäckström, zâmbi Annika Carlsson. Mă gândeam să văd dacă ești bine, înainte de culcare.

Bună, zise Bäckström, în gândul lui.

— Vrei o ceașcă de cafea? o-ntrebă el.

•

Annika Carlsson îi admiră noua măsuță și noul covoraș. Ba chiar și găurile de gloanțe din pereți și tavan.

— În locul tău le-aș lăsa așa. Sunt foarte mișto. Gândește-te numai la fetele pe care-o să le aduci aici. Uau, tipul ăsta are găuri de glonț în pereți, zise Annika. Până și pe mine mă fac să…

— Scuze, Annika, o întrerupse Bäckström, dar pot să te-ntreb ceva personal?

— Sigur, zâmbi Annika. Dă-i drumul, te ascult.

— Şi promiţi că nu te superi?

Fiindcă n-aş vrea să-mi muţi fălcile înainte de culcare, îşi zise. Destul am pătimit cu Talib şi cu celălalt nemernic.

— Te-ntrebi dacă-s lesbiană? făcu Annika, privindu-l cu încântare.

— Da, recunoscu Bäckström.

— Se tot bârfeşte, spuse Annika, ridicând din umerii laţi. Partenera mea cea mai recentă a fost o poliţistă care lucra la departamentul de violenţe domestice din oraş. S-a terminat de şase luni. Dar ultima dată când am făcut sex a fost cu un tip. Nici măcar nu era poliţist. Era un soi de agent de vânzări, l-am agăţat într-un bar.

— Şi-a fost bine?

— Nu, clătină din cap Annika. Numai gura de el, fără nimic în pantaloni. Aproape numai gura de el.

O femeie să vorbească aşa… Unde dracu' ne îndreptăm? îşi zise Bäckström, mulţumindu-se însă să dea aprobator din cap.

— Îmi place să fiu deschisă la minte, nu vreau să-mi limitez perspectivele, ca să zic aşa, lămuri Annika Carlsson. Te întrebai ceva anume, Bäckström?

— Mă gândeam, de fapt, să mă duc la culcare, zise Bäckström.

Ce naiba a ajuns Suedia asta? gândi. Ce-o să se aleagă de mine şi de toţi bărbaţii normali, decenţi şi muncitori? Ce-o să se aleagă de noi?

82.

Primul lucru pe care-l făcu Bäckström în dimineaţa de vineri fu să-şi alunge de pe cerul său albastru şi ultimele urme de nori. Se duse glonţ la Toivonen în birou şi ceru un nou pistol de serviciu, fiindcă al său era reţinut la laborator, unde încăpuse pe mâna puturoşilor de la investigaţii interne.

— La ce-ţi trebuie? zise Toivonen, aruncându-i o privire mohorâtă.

Nu te freacă grija pe tine, îşi zise Bäckström, însă se abţinu. Când aveai de-a face cu tâmpiţi ca Toivonen era mai bine să te menţii într-un registru formal.

— Sunt poliţist, zise Bäckström, şi am dreptul la o armă de serviciu. E de datoria ta să-mi faci rost de una.

— Pe cine mai vrei să-mpuşti de data asta, Bäckström? făcu Toivonen, un pic mai voios parcă.

— O vreau pentru protecţie personală în timpul serviciului şi pentru alte necesităţi legate de activitatea mea profesională, zise Bäckström, care-şi învăţase bine lecţia.

— Las-o baltă, Bäckström, clătină din cap Toivonen. Fii şi tu cinstit. Recunoaşte că-ţi place să umbli de nebun şi să-mpuşti oameni.

— Solicit o armă nouă, repetă Bäckström cu voce dârză, oţelită.

— OK, Bäckström, zise cu un zâmbet prietenos Toivonen. O să încerc să-ţi spun clar, aşa de clar încât până şi tu să pricepi. N-o să-ţi mai dau altă armă de serviciu. Nici dacă mă rogi să ţi-o vâr cu mâna mea în curul ăla gras.

— O să primeşti o solicitare scrisă, făcu Bäckström. Cu o copie pentru dosarele conducerii şi una pentru sindicatul poliţiştilor.

— N-ai decât. Dacă şefii te lasă să ai armă, e treaba lor. Dar nu mai vreau să-mi mânjesc mâinile cu sângele nimănui.

Aici discuţia se opri.

•

În seara aceea, Toivonen, Niemi, Alakoski, Arooma, Salonen şi alţi câţiva fraţi finlandezi din poliţie ieşiră la restaurantul Karelia. Până şi inspectorului Sommarlund i se îngădui să-i însoţească, deşi era de fel de pe insula Åland, unde se vorbea suedeza. Bărbaţi cu rădăcini în glia finlandeză, bărbaţi de onoare, inimoşi. În ce-l privea pe Sommarlund, putea la fel de bine să se fi născut şi el pe pământ finlandez. Însă se-ntâlniseră pentru a sărbători ceva ori pentru a-şi linge rănile împreună? Cui îi păsa, orice motiv era îndeajuns de bun, şi aveau să facă ce făceau de obicei.

Mâncară bot de elan afumat, somon şi pateuri cu ou, apoi miel cu napi fierţi. Băură bere şi vodcă şi cântară „Trandafirul din Kotka" la primul, al doilea şi al treilea pahar.

— *Kotkan Ruusu*, rosti cu privirea pierdută Sommarlund.

Probabil că fusese o femeie pe cinste, îşi zise.

•

Bäckström luase taurul de coame şi se dusese să-şi viziteze una dintre cele mai înfocate admiratoare, una care pusese şi poze cu ea când îi scrisese. Merita un drum până acolo, dacă era să te iei după fotografii, şi fiindcă locuia în centru putea oricând s-o şteargă dacă se dovedea vreo expirată.

Poate că nu şi-a făcut pozele alea de curând, îşi zisese o oră mai târziu Bäckström, dar cu entuziasmul ei nu-i nimic în neregulă. Super-salamul îşi făcuse treaba temeinic, ca de obicei, şi când coborî din taxi dimineaţa, în faţa uşii de la scara lui, văzu că soarele se înălţa deja pe cerul fără nori. Bäckström urcă scările până la etajul doi, fiindcă vreunul dintre vecinii săi puturoşi uitase să trimită jos liftul, şi, cum sta pe casa scării, frământând în mână cheile, auzi paşi pe treptele ce duceau spre etajul de deasupra.

•

Mai devreme, unul dintre martorii lor luase legătura cu inspectorul Annika Carlsson.

— Lawman, zise el. Nu știu dacă mă mai ții minte. Lucrez pentru Hamalii Verzi, eram coleg cu Akofeli.

— Țin minte. Cu ce te pot ajuta?

Oare or fi luat bicicletele alea de pe stradă, cum le-am zis? se întrebă Annika.

— Vreau să adaug ceva la declarație, zise Lawman.

— Unde ești? zise Annika, preferând să vorbească față în față.

— Nu-s prea departe, zise Lawman. De fapt, tocmai am livrat un colet la secția voastră de poliție. Pentru Bäckström, pistolarul minune. Unul dintre clienții noștri mai nebuni a vrut să-i trimită un cupon de cadouri. E cam necurată treaba, dacă mă-ntrebi în calitate de avocat, dar…

— Cobor imediat, zise Annika Carlsson, și, cinci minute mai târziu Lawman se afla pe un scaun la ea în birou.

•

Cu o zi înainte, pe Lawman îl pocnise un gând. Uitase să le spună ceva Annikăi și colegilor ei când discutaseră, la el la serviciu.

— Mai ții minte că Akofeli m-a întrebat despre dreptul la legitimă apărare? Cât de departe se poate merge cu el?

— Da, zise Annika, scoțând la iveală declarația lui.

— Am uitat să vă spun ceva, mi-a ieșit din minte cu totul.

— Ce anume?

— M-a rugat să-i dau un exemplu de violență care ar justifica legitima apărare. I-am zis de agresiuni de tot soiul, până la tentativă de omor. Am mai zis și ceva de „jus necessitatis", dreptul de a ajuta pe altcineva.

— Știu, zise Annika Carlsson. Și ce-ai uitat să spui?

— Domnul Șapte, Septimus, a pus și o întrebare mai concretă. Oarecum în treacăt, printre altele.

— Ce voia să știe?

— Voia să știe cum stă treaba cu violul, zise Lawman. În cazul în care cineva încearcă să te violeze, ai același drept la autoapărare ca în cazul unei tentative de omor?

— Și cum ți s-a părut întrebarea asta?

— L-am luat direct. L-am întrebat dacă vreunul dintre clienții noștri dubioși s-a dat la el cumva.

— Și el ce-a zis?

— A ridicat din umeri, atât, zise Lawman. Nu voia să vorbească despre asta.

Negare, îşi zise Annika Carlsson. Exact cum învăţase la cursul acela despre agresiuni sexuale din toamnă. Nu recunoşti că eşti victimă. Dar Bäckström terminase programul pe ziua aceea, se părea, aşa că n-avea cu cine discuta.

Îi spun mâine dimineaţă, imediat ce dau cu ochii de el, îşi zise.

•

Zgomote de paşi pe casa scării. Micul Siggy era în ghearele putorilor de la laboratorul criminalistic, aşa că nu-i mai rămânea de făcut decât tot o şmecherie în stil Bäckström. Păşi înainte, ridică mâna stângă şi-şi băgă mâna dreaptă în interiorul sacoului.

— Nu mişca, ori îţi zbor capul de pe umeri, se stropşi Bäckström.

— Uşurel, ce naiba, zise băiatul cu ziarele fluturând, un exemplar din *Svenska Dagbladet*, ca să nu mai existe dubii.

— De ce nu iei liftul, în loc să te furişezi pe scări şi să bagi oamenii în sperieţi? zise Bäckström.

•

— Nu credeam că eşti genul care se sperie repede, domnule inspector, zise rânjind băiatul cu ziarele. Bravo ţie, apropo. Te-am văzut la tv alaltăieri seară.

— Liftul, repetă Bäckström.

— A, da, zise distribuitorul de ziare. Fac cum face toată lumea care aduce ziare. Iau ascensorul până la ultimul etaj şi de-acolo cobor pe scări.

— Şi de ce nu-l iei şi când cobori? Te-ar scuti de mersul pe scări.

— Durează prea mult, gândeşte-te. Să tot intru şi să ies din lift, din etaj în etaj. M-ar prinde seara pe-aici.

•

Când Bäckström intră pe holul locuinţei sale şi închise uşa după el, îl păli deodată un gând ca un trăsnet, luminându-i interiorul căpăţânii rotunde.

Akofeli, îşi zise. Hasselstigen nr. 1, o clădire de cinci etaje, cu lift. De ce naiba n-ai luat liftul până sus?

83.

— Rulouri proaspete, intenţii paşnice, noutăţi interesante, rosti Annika Carlsson, bălăngănind o pungă cu bunătăţi luate de la brutărie.

— Intră, mârâi Bäckström.

Nu dormise prea mult, fiindcă stătuse vreo două ore cufundat în gânduri înainte de a se prăvăli în pat.

— Cât e ceasul?

— Zece, zise Annika. Mi-am zis că sigur îţi faci toată noaptea de cap cu vreo admiratoare, aşa că n-am venit foarte devreme.

— Drăguţ din partea ta, zâmbi strâmb Bäckström.

Deschisă la orice, îşi zise. Dar e simpatică totuşi.

— Bun, deci dacă te bagi la duş, mătuşica Annika o să-ţi facă micul dejun.

— Clătite, şuncă? sugeră Bäckström.

— Sub nicio formă, pufni Annika.

•

— Ce crezi, Bäckström? întrebă Annika o jumătate de oră după aceea, după ce-i povestise ce aflase de la Lawman.

— Despre ce? făcu Bäckström, a cărui minte umbla brambura.

— Crezi că Danielsson o fi încercat să facă sex cu el cu de-a sila? Pare genul ăla. Mai în vârstă, alcoolic, prieteni mai mult bărbaţi, activ sexual, fiindcă avea Viagra şi prezervative în apartament. Un tânăr ca Akofeli, de culoare, pe jumătate cât el. Probabil foarte atrăgător pentru Danielsson după ce bea şi se mai relaxa un pic.

— Nicio şansă, clătină din cap Bäckström. Nu era Danielsson genul.

— Cum adică nu era genul?

— Genul care să-i fută în cur pe alţii.

— Ce vrei să zici? făcu Annika Carlsson. Până şi tu, de pildă, ai încerca dacă ai avea ocazia.

— Mă refer la cururi de bărbaţi, lămuri Bäckström.

Deschisă la orice, îşi zise.

— Dacă aşa spui tu…, făcu Annika, ridicând cu nonşalanţă din umeri.

— Mai bine ascultă la mine, zise Bäckström. Astă noapte, când am ajuns acasă, mi-am dat brusc seama ce anume nu avea sens în povestea cu Akofeli. Ştii tu, chestia care mă rodea pe mine.

•

— OK, OK, făcu un sfert de oră mai târziu Annika. Deci a luat-o pe scări în loc să ia liftul. Care-i problema? Poate voia să mai facă un pic de mişcare. Şi eu fac multă mişcare pe scări. Îţi face foarte bine, să ştii.

— OK, uite ce-o să facem, zise Bäckström.

— OK, făcu şi Annika, cu agenda ei neagră deja pregătită.

— Vreau să ştiu totul despre turele cu ziare ale lui Akofeli. Ce itinerar avea, cu ce clădire începea, unde termina, câte ziare distribuia în total, câte aducea pe Hasselstigen şi în ce ordine le împărţea. Clar?

— OK, încuviinţă Annika Carlsson. Şi cum dau de tine când termin?

— La serviciu, zise Bäckström. Stai numai să pun ceva haine pe mine.

84.

Cu toate că era sâmbătă, Bäckström se afla la birou şi încerca să-şi pună gândurile cap la cap. Ba chiar uitase de prânz gândind aşa de intens.

— Aici eşti, carevasăzică, zise Annika Carlsson. Te-am căutat prin cantină.

— Mă gândeam, zise Bäckström.

— Ai avut dreptate. E ceva foarte ciudat în felul în care distribuia Akofeli ziarele.

Ce surpriză, gândi Bäckström, care deja începuse să înţeleagă binişor ce se petrecea.

— Spune-mi.

•

Zi de zi, la ora trei dimineaţa, Akofeli şi ceilalţi lucrători din acelaşi district îşi ridicau ziarele de la punctul de distribuţie al companiei aflat pe Råsundavägen. În cazul lui Akofeli era vorba de două sute şi ceva de *Dagens Nyheter* şi de *Svenska Dagbladet*, plus câteva zeci de exemplare din *Dagens Industri*. Urma apoi un traseu fix pe care i-l stabilise firma, menit să-i uşureze pe cât posibil munca.

— Poţi spune că o lua pe la cvartalul din nord-vest şi că mai avea doar două clădiri după ce termina cu blocul de pe Hasselstigen nr. 1. Întreaga poveste dura între două ore jumătate şi trei, ideea fiind ca toată lumea să-şi primească ziarul la cel târziu şase dimineaţa.

— Ultimele două clădiri? făcu Bäckström.

— Aici începe să devină ciudat, zise Annika. Ultima clădire de pe traseul lui e la numărul 4, iar penultima la numărul 2. Numărul patru e după intersecţia cu Råsundavägen, iar staţia de metrou de la Rinkeby, unde stătea el, e la câteva sute de metri distanţă de Råsundavägen. În loc s-o apuce pe ruta cea mai scurtă, se pare că şi-a schimbat partea de sfârşit a traseului. Trece pe lângă numărul 1 fără să distribuie niciun ziar. Se duce direct la numărul 4, care-ar trebui să fie ultima clădire, şi împarte ziarele acolo. Se-ntoarce apoi la numărul 2, penultima clădire, şi distribuie presa acolo. După care traversează strada şi-şi termină traseul cu Hasselstigen numărul 1.

— Un ocol de câteva sute de metri, zise Bäckström, care se învăţase de-acum cu zona.

— Peste trei sute de metri mai exact, zise Carlsson, care măsurase ea însăşi distanţa cu câteva ore în urmă. Un ocol fără vreun sens, care îl costa cel puţin cinci minute. Cam neobişnuit, fiindcă e de aşteptat, în principiu, să se întoarcă acasă în Rinkeby cât mai rapid cu putinţă, să-şi lase deoparte

căruţul cu ziare şi să mai doarmă vreo două ore înainte să se ducă la firma de curierat.

— Şi-apoi? Ce face el la numărul 1?

— Aici faza devine şi mai ciudată.

•

Erau unsprezece chiriaşi abonaţi la ziar, şase la *Dagens Nyheter* şi cinci la *Svenska Dagbladet*. Rămăseseră zece de când cu uciderea lui Danielsson şi, fiindcă bătrâna doamnă Holmberg trecuse de la *DN* la *Svenska Dagbladet*, cele două grupuri media erau acum la egalitate.

— Cinci dintr-unul şi cinci din celălalt, rezumă Annika Carlsson.

Ce importanţă are asta? îşi zise Bäckström.

— Continuă, făcu inspectorul.

— Mai întâi primeşte ziarul doamna Holmberg, care stă la parter. Nu-i aşa de ciudat, fiindcă în drum spre lift trece pe la uşa ei. Apoi logic ar fi să ia liftul până la ultimul etaj şi să coboare pe scări, lăsând ziarele la uşa celorlalţi zece abonaţi rămaşi. Aşa că ultima persoană care ar primi ziarul ar fi victima noastră, Karl Danielsson, pentru că stă la etajul unu şi e singurul de la acel etaj care e abonat.

— Dar nu şi-n dimineaţa aceea? zise Bäckström.

— Nu, fiindcă, aşa cum ai observat atunci când ai sosit la locul crimei, Akofeli avea încă ziarele în traistă. Potrivit inventarului făcut de Niemi şi Hernandez, avea nouă ziare rămase în geanta de umăr. Şi amândoi sunt meticuloşi. Unsprezece minus cel pe care-l adusese doamnei Holmberg minus cel pe care urma să i-l livreze lui Danielsson când a văzut că uşa e întredeschisă şi Danielsson zace mort pe holul apartamentului.

— Ziarul pe care l-a lăsat pe jos, în faţa uşii.

— Exact.

— Şi mereu proceda aşa?

— Cred că făcea lucrurile în ordinea asta de mai demult, zise Annika Carlsson, cel puţin asta-i impresia mea.

— Ce te face să crezi asta?

— Am ajuns la locul faptei un pic înainte de ora şapte dimineaţa şi m-am înţeles cu Niemi să cercetez clădirea în vreme ce ei se ocupau de apartament. La parter e o încăpere unde locatarii îşi lasă bicicletele şi cărucioarele pentru copii. Nu-s multe, fiindcă majoritatea locatarilor sunt pensionari, dar tot erau un cărucior şi câteva biciclete. Şi căruţul de ziare al lui Akofeli, potrivit listei de inventar pe care am întocmit-o atunci, deşi pe moment nu mi s-a părut nimic ciudat.

— De ce nu l-ar fi lăsat la intrare? zise Bäckström. I-ar fi fost mai simplu aşa.

— Aşa mă gândesc şi eu, doar că atunci nu mi-a trecut prin cap. Eşti mai deştept ca mine, Bäckström, zâmbi Annika.

— Păi…, făcu Bäckström, cu un surâs plin de modestie.

— Apoi, când mă ocupam cu asta, una dintre locatare a venit să-şi ia bicicleta.

— Extrem de agitată, zise Bäckström.

— Da, se-ntreba ce se petrece, fiindcă erau vreo zece de-ai noştri pe-acolo, umblând prin clădire. Nu am intrat în detalii. I-am explicat că era vorba despre o solicitare telefonică de urgenţă. Am întrebat-o cine este şi ce e la debaraua pentru biciclete. Mi-a spus cum o cheamă, mi-a arătat şi actul de identitate înainte să i-l cer. Mi-a explicat că locuia acolo, că voia să se ducă la lucru şi că mereu îşi lua bicicleta dacă era vreme frumoasă. Lucrează ca recepţioneră la Hotelul Scandic de pe autostrada ce duce la aeroportul Arlanda. E la vreo cinci kilometri distanţă, iar ea începea lucrul la ora opt.

— Şi căruţul cu ziare?

— Nici n-a trebuit să-ntreb. A zis că de obicei era acolo, cel puţin în ultimele câteva luni. Şi o agasa, fiindcă mereu îi stătea în cale când încerca să-şi scoată bicicleta. A zis că se gândise chiar să lase un bileţel pe el. Ştia că aparţine distribuitorului de ziare. Ea nu era abonată, citea ziarele pe gratis la serviciu.

— Deci n-avea de ce să fie atentă la itinerariul lui Akofeli.

— Nu. Presupuneam că se mai intersectaseră pe casa scării. Şi nu m-am prins. În niciun caz atunci.

— N-ai discutat cu nimeni din clădire? zise Bäckström.

— Drept cine mă iei? Cum să fac aşa ceva?

— O colegă isteaţă valorează cât greutatea ei în aur, zise Bäckström.

— Akofeli se vedea cu cineva care locuia în clădirea respectivă, spuse Annika Carlsson.

— Evident, zise Bäckström. Am bănuit asta de la bun început.

85.

Anna Holt se trezi, în acea dimineaţă, cam pe la şapte. Avusese un vis întrucâtva erotic, defel neplăcut, şi când se deşteptă îl văzu pe Jan Lewin întins în pat lângă ea, privind-o. Îşi sprijinea capul pe mâna dreaptă, iar cu stânga se juca cu sfârcul ei drept.

— Te-ai trezit, zise Holt.

— Da, sunt foarte treaz, replică zâmbind Jan Lewin şi făcu din bărbie un semn către propriul său pântece.

— Doamne, zise Holt băgându-şi mâna sub aşternuturi, ca să verifice. Cred că avem o problemă acută aici.

— Şi ce-ai de gând să facem în privinţa asta? întrebă Jan Lewin, cuprinzând-o cu o mână de după gât.

— O rezolvăm, zise Holt dând cearşafurile la o parte şi aşezându-se deasupra lui.

•

Dimineaţa e cel mai bine, îşi zise Holt după o jumătate de oră. Se simţea plină de energie, ca întotdeauna după sex. Jan, însă, părea mult mai relaxat şi gata să se culce la loc. Tipic, îşi zise în vreme ce telefonul începea să sune.

— Ce neghiob te sună la ora asta, într-o sâmbătă? gemu Lewin.

— Am eu nişte bănuieli, zise Holt, ridicând aparatul.

E şefa Poliţiei Regionale, îşi zise.

— Sper că nu te-am trezit, Anna, zise şefa Poliţiei Regionale.

Părea la fel de trează ca Holt şi mult mai furioasă.

— Eram trează, răspunse Holt, fără să intre în detalii şi zâmbindu-i cu subînţeles lui Lewin.

— Ai citit ziarele? întrebă şefa.

— Nu, ce ziare?

— Toate, răspunse şefa Poliţiei Regionale. Bäckström, lămuri ea, pare să fi dat interviuri peste tot. Până şi la fiţuica aia creştină, unde a profitat de ocazie ca să se dea mare credincios.

— Vorbesc eu cu el, zise Holt.

Poţi spune orice despre Bäckström, dar prost nu e, îşi zise.

— Mulţumesc, zise cealaltă şi închise.

— Acum am ceva de făcut, zise Holt. Tu, pe de altă parte, ar trebui să mai dormi un pic.

— Pot să fac micul dejun, zise Jan Lewin, ridicându-se într-o rână.

— Probabil că te-ntrebi…

— Nu, scutură din cap Lewin. Sunt poliţist, ţi-am mai spus asta? Deja m-am prins de motivul acelui telefon.

Mereu e Bäckström ăsta, îşi zise.

•

Anna Holt se aşează la computer şi intră pe net să citească ziarele de dimineaţă. Temerile îi fuseră confirmate. Apoi îl sună pe Bäckström. Ca de obicei, acesta nu răspunse. Vorbi apoi cu Annika Carlsson.

Dacă ea poate, şi eu pot, îşi zise Anna Holt. Se referea la şefa Poliţiei Regionale. Apoi îl sună pe Toivonen.

— Toivonen, mârâi Toivonen.

— Holt, zise Holt.

— Ascult, şefa. Am stat până târziu aseară prin oraş, explică bărbatul.

— Bäckström, zise Holt şi petrecu apoi două minute explicându-i despre ce-i vorba.

— În cazul ăsta, propun să aşteptăm până luni, zise Toivonen. E weekend şi vorbim despre Bäckström aici.

— E la lucru, de fapt, zise Holt. Am vorbit cu Annika Carlsson acum câtva timp. Zicea că s-a dus la birou cu noaptea-n cap.

— Doar aşa, ca să mă calce pe mine pe nervi, zise Toivonen.

86.

— Şi-acum ce facem? întrebă Annika Carlsson.

— Acum acţionăm frumos, încetişor. Graba strică treaba, zise Bäckström.

— Te ascult.

— Lista aia pe care a făcut-o Alm cu toate cunoştinţele lui Danielsson, aş vrea să arunc o privire. Sună-l, zi-i să vină imediat şi să mi-o aducă.

— Nu-i nevoie, zise Carlsson, citeşte-o pe-a mea, am o copie.

— Păcat. Abia aşteptam ocazia să-l calc pe idiot pe nervi.

•

Băieţii din gaşca veche din Solna şi Sundbyberg, îşi zise Bäckström, citind lista cu cunoştinţele lui Danielsson, cincisprezece minute mai târziu. Halfy, Flash, Gunnar Jocheul, Naşul Grimaldi şi fostul său coleg Roly Stålhammar. Băieţi de treabă ce-şi petrecuseră ultimii cincizeci de ani beţi mangă.

Apoi îl sună pe unul dintre ei.

•

— Inspectorul Bäckström, eroul naţiunii, făcu Halfy Söderman. Cărui fapt datorează această plăcere un om de rând ca mine?

— Trebuie să vorbesc cu tine, Söderman.

Ăsta-i muci deja, iar eu stau aici blocat la birou, treaz, pleoştit şi prost plătit, îşi zise.

— Uşa mea ţi-e deschisă, zise Halfy. Ar fi o onoare pentru mine şi umila mea casă. Şi-ar avea domnul inspector şi vreo solicitare anume în privinţa răcoritoarelor?

— Nişte cafea ar fi numai bună, zise cu asprime Bäckström. Neagră, fără zahăr.

Se duse apoi în biroul Nadjei şi luă agenda lui Danielsson, după care chemă un taxi.

•

— Sigur nu vrei un strop? zise Söderman, făcând din cap spre sticla cu coniac ce se afla pe masa din bucătărie, între el şi Bäckström.

— Sunt în regulă.

— Nu eşti doar iute de mână, ci ai şi-un caracter puternic, Bäckström, declară Söderman, turnându-şi o porţie generoasă de alcool peste cafeaua din propria ceaşcă. Băutura-i bună, oftă el de plăcere. Şi-ţi face bine. Un milion de alcoolici nu pot greşi.

Poate nu toţi, cugetă Bäckström.

— Voiam să te-ntreb ceva, zise, scoţând agenda neagră a lui Danielsson.

— Fiindcă-i vorba despre tine, dă-i înainte, Bäckström. Dacă apărea vreunul dintre aşa-zişii tăi colegi, până acum mă luam la cafteală cu ei.

— Agenda lui Karl Danielsson, zise Bäckström. Sunt acolo nişte notiţe şi nu le dau de cap.

— Îmi închipui, rânji Söderman. Kalle era un ticălos uns cu toate alifiile.

— Sunt nişte coduri care se tot repetă. Credem că înseamnă că plătea nişte sume de bani la trei persoane diferite.

— Cred, zise Söderman. Şi fără vreo pată pe caracter. Care-s numele?

— Sunt iniţiale, iniţiale de nume, plus sumele. HA, AFS şi FI. Cu litere mari, uite, rosti Bäckström, întinzându-i agenda lui Söderman.

— Şi ce-ar trebui să-nsemne abrevierile? Care sunt numele?

— Hassan Talib, Afsan Ibrahim şi Farshad Ibrahim.

— Ăştia-s nenorociţii care-au încercat să te omoare, zise Halfy, răsfoind agenda.

— Da. Ţii minte ca Danielsson să fi vorbit vreodată despre ei?

— Niciodată nu vorbea despre chestii din astea, oricât de mult ar fi băut. Dar să ascundă bani pentru nişte indivizi de felul ălora? L-aş fi crezut în stare, dar nu era prost să vorbească despre asta.

— Nu?

— Nu, zise compătimitor Halfy Söderman. Mă tem că n-ai înţeles bine, domnule inspector. Îţi dai seama, aş fi fericit să te ajut să-i priponeşti pe călăreţii ăia de cămile până ce crapă la bulău. Dar mă tem că-s probabil nevinovaţi.

— Chiar aşa? făcu Bäckström.

— Kalle Danielsson era un gagiu mai ciudat de felul lui, zise Halfy. Însemnările astea-s despre cu totul altceva, n-au nicio legătură cu culegătorii ăia de curmale de prin Dracuştieundestau.

— S-auzim, zise Bäckström.

— E-o poveste fainã, zise Halfy, scuturând din cap şi zâmbindu-i cu toatã gura oaspetelui sãu. Stai comod, Bäckström?

— Da.

— Pãi atunci o sã-ncep. Ţine-te bine, sã nu ţi se facã rãu.

87.

— Pe unde-ai umblat, Bäckström? întrebã Annika Carlsson dupã ce Bäckström se întoarse la birou, trei ore mai târziu.

— Am luat un prânz hrãnitor şi-am rezolvat o dublã crimã, zise Bäckström.

Şi mi-am cumpãrat şi nişte pastile pentru gât pe drum, îşi zise.

— Dar tu ce-ai fãcut? întrebã inspectorul la rândul sãu.

— Am verificat ce m-ai rugat, spuse Annika. Pânã acum pare cã se potriveşte. Am gãsit maşina închiriatã pe care mi-ai cerut s-o caut. Închiriatã de la garajul OK din Sundbyverg sâmbãtã, pe 17 mai. Înapoiatã a doua zi.

— Chiar aşa? fãcu Bäckström. Şi care-i problema?

— Toivonen. Mã tem cã va trebui sã ai o discuţie cu el.

— Dacã vrea sã discutãm, ştie unde mã gãseşte, zise Bäckström.

— Îţi dau un sfat, zise Annika. În locul tãu aş merge şi-aş vorbi cu el, fãrã sã mã dau prea mult în stambã. L-am mai vãzut o datã în starea asta şi n-a fost prea plãcut.

— Chiar aşa? fãcu Bäckström.

Deci scârba de iepuraş o face pe durul, îşi zise.

•

Cu toate acestea, Toivonen nu scotea flãcãri pe nas. Dimpotrivã. Când Bäckström intrã în cameră, îl salutã amabil din cap şi-l rugã sã ia loc.

— Mã bucur sã te vãd, Bäckström, spuse Toivonen. Am nişte poze faine pe care m-am gândit sã ţi le arãt.

Ce dracu' zice acolo? se întrebã Bäckström.

— Mã gândeam sã-ncepem cu astea, fãcu Toivonen şi-i întinse un vraf de poze fãcute de cei de la supravegheri. Sunt de vinerea trecutã, când ai fost în oraş şi te-ai întâlnit cu Tatiana Thorén. Înainte de asta ai luat masa, dacã nu mã înşel, cu Juha Valentin Andersson-Snygg, cunoscut la ora actualã drept Gustaf Gustafsson Henning. Presupun deci cã el v-a fãcut cunoştinţã.

— Ce dracu' e asta? mârâi Bäckström. Am o anchetã care se poticneşte fiindcã n-am suficienţi oameni. Şi tu risipeşti resurse ca sã-ţi hãrţuieşti propriul coleg? Sper cã ai o explicaţie a naibii de bunã.

— Mereu îți place să exagerezi, făcu Toivonen. Îi urmăream pe frații Ibrahim și pe Talib. S-au dus la Café Opera și-acolo ați apărut deodată tu și domnișoara Thorén. Fiindcă Farshad părea interesat de tine îndeosebi, ne-am gândit că n-ar strica deloc să urmărim și pista asta.

— Nu l-am cunoscut pe idiot niciodată, până să apară la mine-n casă și să-ncerce să mă omoare, spuse Bäckström.

— Ascultă și tu ce zici, făcu Toivonen. Parțial te cred. Cred că au apărut acolo sperând să te poată mitui. Să găsească pe cineva care să le spună cum merge cazul jafului armat, fiindcă începeau să se simtă, probabil, amenințați. Și probabil că Thorén a făcut rost de cheia de la apartament. Tare iute ai mai sărit din nădragi, din câte-am înțeles.

— De la mine n-a căpătat nicio cheie.

— Nu, dar după ce ai adormit a făcut o dublură. E o curvă, apropo. Una din alea scumpe.

— Dacă zici tu, Toivonen, ridică Bäckström din umeri. Eu personal n-am plătit niciun bănuț. Ție cât ți-a cerut? Vreo cinci sute de mărci finlandeze, sau cât?

— Poți să te calmezi, Bäckström. N-am de gând să te în fund pentru că ai încălcat legea în privința prostituției. Situația e mult mai gravă, continuă Toivonen. Am făcut seria asta de poze în aceeași seară în care ți-ai făcut tu de cap cu pistolul în casă. Ești într-un bar din cartier și bei. Bere și un whisky mare înainte de masă, iarăși bere și vreo două păhărele de tărie în timpul mesei, cafea și-un coniac mare după masă. Un ofițer de poliție, în timpul liber, se duce într-un bar cu pistolul la el și consumă alcool. Înțeleg perfect de ce i-ai întâmpinat pe colegii noștri cu un pahar în mână după aceea, când i-ai primit în casa ta. De poze ce crezi, apropo? Foarte bună calitate, este?

— Habar n-am ce tot spui acolo, zise Bäckström, luând prima fotografie în mână. În poza asta am un pahar de bere cu conținut scăzut de alcool, cu un pahar de suc de mere alături. Ar trebui să-ncerci și tu combinația.

— Cum să nu, rânji Toivonen. Și după aia îți mai pui niște apă într-un păhărel, ca să meargă cu berea ta slabă. Și sfârșești cu încă un suc de mere, de data asta într-un pahar de coniac. Tare ești amuzant, Bäckström, și dacă n-aș fi făcut rost de o copie a notei tale de plată, probabil că te-aș fi lăsat în plata Domnului.

— Deci ce poftești, până la urmă? zise Bäckström.

— Vreau să-ți fac o mică propunere, zise Toivonen.

— Ascult.

— Nu dau doi bani pe așa-zișii noștri colegi de la investigații interne. Eu nu-s deloc genul să mă iau de un polițist de-ai noștri. Dacă mă calcă vreunul

prea tare pe bătături, de obicei îl iau de urechi. Aşa am făcut mereu lucrurile pe-aici, prin Solna.

— Propunerea. Ziceai că vrei să-mi propui ceva, făcu Bäckström.

— Tot mai mulţi colegi sunt deja sătui de rahaturile pe care le-ai spus prin presă. Restul tâmpeniilor am putea să ţi le trecem cu vederea. Dar dacă vrei să mai faci băşcălie prin ziare cred că ar trebui să-ţi schimbi meseria. Ai putea să faci reportaje cu cazuri de omor sau să-l înlocuieşti pe profesorul ăla obosit de la Poliţia Naţională, Persson, care tot trăncăneşte în fiecare joi la emisiunea aia, Poliţia în Alertă. Dacă ţii gura închisă, o să ne-o ţinem şi noi pe-a noastră. Dar dacă nu te opreşti cu datul din gură, mă tem că pozele astea, cu nota de plată de la bar şi cu alte câteva chestii pe care eu şi colegii le-am pus deoparte, or să apară într-unul din ziarele alea tabloide foarte nasoale. Nu asta voiai, până la urma urmelor? O mai mare deschidere a poliţiei către presă?

— Am înţeles ce zici, făcu Bäckström.

— Bine. Şi, fiindcă nu eşti bătut în cap, presupun că ne-am înţeles. Apropo, cum merge ancheta?

— Merge bine, zise Bäckström. Aş zice că până luni rezolvăm totul.

— Povesteşte-mi, zise Toivonen.

— Vorbim atunci, zise Bäckström şi se ridică.

— Abia aştept, zâmbi Toivonen.

Ne vedem la conferinţa de presă, îşi zise Bäckström, înclinând scurt din cap şi ieşind.

88.

— Cum a mers? întrebă Annika. Începeam să-mi fac griji.

— E-n regulă.

— Şi ce voia? Când a dat buzna la mine era turbat de draci. Începusem să-mi fac griji.

— Ucenicul meu de demult, ce să zic, făcu Bäckström. Voia un sfat şi un pic de ajutor de la vechiul lui supervizor şi mentor.

— Mă bucur s-aud, zâmbi strâmb Carlsson. Şi cu cazul nostru ce facem, atunci?

— Ca de obicei, zise Bäckström. Ne înfigem tare în suspect, îi punem telefonul sub ascultare, totul discret, invizibil, fără urme. Sun-o şi pe Nadja, poate veni să ne-ajute. Îi semnez eu pentru ore suplimentare. Cred că ne

putem descurca fără ăştia tinerei, iar pe Alm nu vreau să-l bag în povestea asta.

— Nu pare să existe un telefon mobil, zise Annika Carlsson. Eu, cel puţin, nu l-am putut găsi.

— Ei, cum să nu fie. E mobilul pe care au sunat şi Danielsson şi Akofeli. Cel pe care doar se primeau apeluri. Dacă avem noroc, numărul încă mai e valabil. Şi ar trebui să existe şi-un număr de fix.

— De asta m-am apucat deja.

— Prea bine, rânji Bäckström. Cred că luni o să vină momentul cătuşelor.

89.

În dimineaţa zilei de duminică, Hassan Talib suferi o altă hemoragie cerebrală. Doctorul care-i salvase viaţa cu o săptămână înainte se strădui să repete isprava, dar de data asta nu-i mai ieşi atât de bine. Operaţia fu abandonată după doar un sfert de oră şi Talib fu declarat mort la cinci jumătate dimineaţa, în secţia de neurochirurgie a spitalului Karolinska.

Nu era de bine când mureau oameni precum Talib. Prea mulţi începeau să intre la idei. Inspectorul Honkamäki decise îndată să sporească paza. Vorbi cu Toivonen şi cu Linda Martinez. Toivonen comunică decizia oficial şi mai ceru şase poliţişti în uniformă şi şase ofiţeri de la supraveghere.

Agenţii în uniformă urmau să întărească paza externă. Ceilalţi aveau să patruleze prin spital şi prin jurul lui, sperând să descopere la timp vehicule şi indivizi suspecţi şi orice altceva ieşit din comun.

La ora nouă, în dimineaţa aceea, Frank Motoele apăru în secţia de ortopedie. Îşi salută colegii de la intrare, luă liftul până la etajul şapte, unde Farshad Ibrahim era închis într-o rezervă, cu piciorul în ghips de la gleznă până în susul coapsei.

— Situaţia? întrebă Motoele, salutându-l din cap pe poliţistul aflat la uşa rezervei.

— Totul în regulă, zâmbi agentul. Pacientul doarme. Am vorbit cu asistenta cu puţin timp în urmă. Cică îl doare şi-l tot îndoapă cu analgezice, aşa că trebuie să ne descurcăm aşa. Marea majoritate a timpului şi-o petrece dormind. Dacă vrei să vorbeşti cu frăţiorul lui, e la chirurgie toracică. De data asta fără cuţit.

— Cred că mă duc să arunc o privire, zise Motoele.

— Dă-i drumul, făcu agentul. Eu mă duc, între timp, să trag o ţigară. Înnebunesc aici. Plasturii ăştia cu nicotină sunt o glumă proastă.

Ceva nu-i în regulă, cugetă Motoele, chiar înainte să deschidă uşa rezervei lui Farshad.

Pentru siguranţă, împinse uşa cu piciorul, cu mâna pe patul armei. Încăperea era pustie, fereastra deschisă, patul fusese tras la geam şi cineva-i legase de picioare o coardă de căţărat.

Până jos erau douăzeci de metri şi şapte etaje. Cineva era deja acolo jos, aşteptând un bărbat ce încerca să coboare pe coardă, în ciuda faptului că avea piciorul în ghips. Nu apucase să coboare decât câţiva metri când Motoele îşi scoase capul pe fereastră.

Apucă frânghia şi începu s-o tragă în sus. O sarcină simplă pentru cineva ca Motoele, la o sută de kilograme de muşchi şi oase, în vreme ce Farshad Ibrahim, aflat la celălalt capăt al corzii, abia dacă avea şaptezeci. În plus, Farshad făcuse o mare greşeală. În loc să se lase să alunece uşurel pe frânghie până jos, rămase agăţat acolo şi fu ridicat aproape un metru. Atunci Motoele îşi întoarse privirea către interior şi dădu drumul corzii. Farshad îi dădu şi el drumul, prăbuşindu-se neajutorat şi căzând pe spate de la aproape douăzeci de metri. Muri pe loc. Doar în acel moment îşi dădu Motoele seama că, de jos, complicele lui Farshad scosese o armă şi începuse să tragă.

Dar nu trăgea prea bine. Motoele, pe de altă parte, nu se grăbea deloc. Îşi scoase arma din toc, se lăsă pe vine lângă pervaz, ţinti spre un picior, cu amândouă mâinile pe armă şi cu ochii deschişi. Totul potrivit regulamentului, iar dacă avea noroc putea nimeri artera femurală a bărbatului. Cel de jos se prăbuşi, lepădându-şi arma şi prinzându-se de piciorul rănit, ţipând într-o limbă pe care Motoele n-o înţelegea.

Motoele îşi întoarse privirea înăuntru, băgă arma la loc în toc şi ieşi pe coridor să-şi întâmpine colegii. Deja auzea strigăte şi paşi apropiindu-se în fugă.

•

Inspectorul Honkamäki îl sună pe Toivonen în următoarea jumătate de oră şi-i oferi un scurt raport. Cineva îl ajutase pe Farshad să deschidă geamul camerei. Aceeaşi persoană îi făcuse rost şi de-o frânghie de căţărat cu noduri, cam de douăzeci de metri lungime. Motoele încercase să-l tragă înapoi. Farshad scăpase frânghia şi căzuse pe spate de la o înălţime de douăzeci de metri. Unul dintre complicii săi începuse să tragă în Motoele. Mai multe focuri. Motoele ripostase. Cu un singur foc în picior care-l neutralizase pe atacatorul său. Complicele fusese arestat, identificat, dus la urgenţe, la doar câteva sute de metri de secţia de ortopedie. Şi erau aproape siguri cine-l ajutase pe Farshad cu fereastra şi cu frânghia.

— N-o găsim pe una dintre asistente, născută în Iran. A dispărut în mijlocul turei, acum o oră, raportă Honkamäki.

— Ce mama dracului aţi făcut acolo? gemu Toivonen.

— Totul după regulament, replică Honkamäki. Tu ce naiba ai fi făcut în locul lui?

— Fratele mai mic e încă viu? zise Toivonen.

— Da, e încă viu, dar îmi dau seama de ce te-ntrebi asta, zâmbi pieziş Honkamäki.

— Du-l la închisoare, zise Toivonen. Trebuie să ne descurcăm cumva cu paza.

— Am încercat deja, zise celălalt, dar refuză să-l preia. Zic că n-au condiţiile medicale necesare.

— Du-l la spitalul Huddinge, zise Toivonen.

— Huddinge? Pentru ce?

— Nu-l vreau în districtul nostru, unde oamenii mor ca muştele înconjuraţi de poliţişti.

— OK, făcu Honkamäki.

— Şi în ce-l priveşte pe Motoele…

— Se rezolvă, îl încredinţă Honkamäki. Cei de la laborator au venit deja, iar cei de la investigaţii interne sunt pe drum. Numai Bäckström ne mai lipseşte, adăugă cu un hohot de râs.

•

Să fiu al naibii, trei la zero pentru creştini, îşi zise Bäckström urmărind, în următoarea dimineaţă, ştirile de la televizor. În sfârşit pot să pun gura pe clătite şi şuncă, se bucură în sinea-i, fiindcă gardianca lui era, evident, ocupată cu altele.

•

— Înţeleg că eşti în stare de şoc, Motoele, zise investigatorul de la interne.

— Nu, făcu Motoele clătinând din cap. Nu-s în stare de şoc. Totul a fost făcut după regulament.

Respect, îşi zise şi căzu pe gânduri.

90.

Luni, după prânz, Bäckström era gata să lovească. Vorbi mai întâi cu Annika Carlsson şi-i explică detaliile.

— Bäckström, Bäckström, clătină din cap Annika. Eşti probabil cel mai iscusit poliţist cu care am lucrat vreodată. Nici nu pot să număr câte probe vrei să strângi discutând cu persoana asta oribilă.

— Nici eu, zise Bäckström. O să faci, deci, cum te-am rugat?

— Sigur, şefule. Cu Felicia şi tânărul Stigson cum procedezi?

— Întăriri, zise Bäckström. Să-l iau pe Stigson cu mine iese din discuţie, iar dacă treaba se-mpute n-aş vrea să-mi fac griji pentru Felicia.

— Ai dreptate, încuviinţă Annika.

— Pot să aştepte afară, în maşină, până ce-i chemăm, zise Bäckström.

•

O porniră apoi spre strada Hasselstigen numărul unu, în două maşini fără însemne. Stigson şi Pettersson opriră afară. Bäckström şi Annika luară liftul. Annika se pitulă pe casa scării, iar Bäckström sună la uşă. Pentru că întâlnirea fusese aranjată de dimineaţă, uşa se deschise aproape imediat.

— Bine ai venit, domnule inspector, rosti Britt-Marie Andersson cu un zâmbet larg, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor şi, nu se ştie de ce, îşi trecu mâna stângă peste decolteul generos. Te servesc cu ceva?

— O ceaşcă de cafea mi-ar prinde bine. Mă-ntrebam, de fapt, dacă aş putea să folosesc toaleta?

— Sigur, zise Britt-Marie Andersson, lăsându-şi capul pe-o parte şi aplecându-se un pic în faţă ca să-şi pună în valoare dotările. De ce eşti aşa de oficial, oricum? Sunt Britt-Marie, zise şi-i întinse o mână bronzată.

— Bäckström, zise Bäckström, încercând să-şi ia o expresie de Harry Callahan, celebrul inspector de poliţie.

— Eşti un tip de modă veche, pare-se, zâmbi Britt-Marie Andersson şi scutură din cap. Simte-te ca acasă, eu o să aduc cafeaua.

Bäckström se duse la toaletă. De îndată ce o auzi trebăluind prin bucătărie, ieşi pe furiş şi descuie uşa de la intrare. Dacă situaţia se agrava, nu voia să trebuiască să spargă uşa colegii lui. Trase apoi apa, deschise cu zgomot uşa toaletei, se duse în living şi se aşeză pe canapeaua înflorată a gazdei sale.

Britt-Marie Andersson pregătise un platou întreg. Ba chiar îşi convinsese gândacul de câine să se care în coşuleţul său înflorat. Se aşeză apoi pe fotoliul roz şi se trase spre Bäckström, astfel încât genunchii ei bronzaţi aproape că atinseră nădragii bine croiţi de in ai lui Bäckström când turnă cafeaua în ceaşcă.

— Presupun c-o bei fără zahăr, zise Britt-Marie cu un oftat mulţumit.

— Da.

— Ca bărbaţii adevăraţi, oftă iarăşi femeia.

Cu excepţia dăţilor când beau espresso, fiindcă atunci de obicei am şi nişte lapte cald pe lângă, îşi zise Bäckström.

— Fără zahăr e bine.

— Şi te pot ispiti c-un pic de coniac, sau un pic de whisky? zise Britt-Marie Andersson arătând spre sticlele de pe tavă. Eu mă gândeam să beau un pic de coniac, se alintă ea. Doar un picuţ.

— Sigur, zise Bäckström, probabil că-i o idee bună, zise Bäckström fără să explice de ce.

— Şi spune-mi, zise femeia lăsându-şi capul pe un umăr, fiindcă-s moartă de curiozitate. Ziceai, la telefon, că ai vrea să treci pe aici ca să-mi mulţumeşti.

— Da, sigur, făcu Bäckström, aşa am zis.

— Scuze că te-ntrerup, zise Britt-Marie, sorbind precaută din ceaşcă, cu buzele ţuguiate, dar îmi place mult cum te-mbraci. Costumul galben de in cămaşă de in cafenie, cravată asortată, pantofi italieneşti de piele, făcuţi manual, sunt sigură. Majoritatea inspectorilor pe care i-am cunoscut arată de parcă au dormit pe bancă în parc înainte să se ducă la lucru.

— Haina îl face pe om, zise Bäckström. Mulţumesc pentru compliment. Am venit, cum spuneam, ca să-ţi mulţumesc.

— Iar eu abia aştept să aflu cum te-am ajutat! zise Britt-Marie Andersson.

— Şi eu la fel, zise Bäckström. Pentru început, ne-ai dat pontul cu fostul nostru coleg, Roly Stålhammar. Ai uitat doar să menţionezi că ai avut o relaţie cu el acum vreo patruzeci de ani şi că pe atunci v-o trăgeaţi într-o veselie. Şi, când s-a dovedit că nu ne-a folosit la nimic, ne-ai ajutat identificându-i pe fraţii Ibrahim şi pe vărul lor cel atât de antipatic. Fiindcă, urmă Bäckström, sunt sigur că i-ai văzut vorbind cu Kalle Danielsson şi sunt absolut convins că zdrahonul ăla de lângă maşină a făcut un gest obscen. Dar fiindcă tot nu eram mulţumiţi, ai izbutit să convingi un coleg de-al nostru mai neghiob să creadă că Seppo Laurén ar fi fost un tip violent, care se întâmpla să-şi urască şi tatăl, pe Karl Danielsson. De fapt, în ultimele două săptămâni ai reuşit să-mi faci subordonaţii să alerge dintr-o parte-n alta ca un cârd de găini fără cap. Un singur lucru ai uitat să ne spui.

— Care-ar fi acela? zise Britt-Marie Andersson, care se îndreptă acum de spate, fără vreo urmă de zâmbet sau vreun tremur al mâinilor, şi-şi umplu iarăşi păhărelul minuscul de coniac.

— Că de fapt tu l-ai omorât pe Karl Danielsson în acea seară de miercuri, cu propriul lui capac de cratiţă, iar după aceea l-ai strangulat cu cravata de la gât ca să te asiguri că ai făcut o treabă bună. Apoi ai luat diplomatul cu toţi banii ăia pe care a fost îndeajuns de prost să ţi-i arate. Şi că, vineri dimineaţă, l-ai sugrumat şi pe tânărul tău iubit Septimus Akofeli. Începuse

să-şi dea seama ce-ai făcut, iar joi avea impresia că ai acţionat în legitimă apărare, ca să-l împiedici pe Danielsson să te violeze. Probabil că l-ai pomenit pe Danielsson cândva, de faţă cu el. Probabil ai zis că Danielsson ar fi încercat să ţi-o tragă împotriva voinţei tale. Şi când v-aţi văzut vineri, tu şi Akofeli, el voia să te duci la poliţie şi să explici ce s-a întâmplat de fapt. Că tu ai fost victima, nu Danielsson. Pe Akofeli l-ai strâns de gât în dormitorul tău, continuă Bäckström, arătând cu bărbia către uşa închisă din capătul camerei de zi. După ce l-ai regulat de i-au mers fulgii, ca să fie docil când te-ai oferit să-i faci un masaj. Înainte să mergeţi la poliţie amândoi şi să daţi cărţile pe faţă.

— E cea mai SF poveste pe care am auzit-o în viaţa mea, zise Britt-Marie Andersson. Dar, fiind aşa de insultătoare pentru mine, sper că n-ai mai spus-o nimănui, domnule inspector. Fiindcă altminteri aş fi silită să fac plângere pentru calomnie. Defăimare gravă a persoanei, cum se zice acum. Şi cum ar fi asta?

— Nu-ţi face griji, e doar între noi doi, minţi Bäckström. N-am suflat o vorbă.

— O, mă bucur, zise femeia, iar zâmbetul aproape că-i reveni la normal. Am brusc impresia că noi doi o să găsim o soluţie. Suntem ca sacul şi peticul, aşa-i, Bäckström? continuă ea, turnându-şi un al treilea păhărel de coniac.

— M-am întâlnit cu fostul tău cumnat alaltăieri, zise Bäckström. Un personaj foarte interesant.

— N-aş prea crede, pufni Britt-Marie. În ultimii cincizeci de ani a fost alcoolic, n-a spus un cuvânt adevărat toată viaţa lui.

— Mă gândeam să-ţi spun totuşi ce mi-a zis. Şi, în locul tău, as asculta cu foarte multă atenţie.

91.

— Când am văzut însemnările din agenda lui Kalle credeam că vrei să vorbim despre Bea, spuse Halfy, turnându-şi o duşcă generoasă în ceaşca de cafea. Dar te-apuci să vorbeşti despre o gaşcă întreagă de musulmani care n-au nicio legătură. Ce-i asta, 11 septembrie sau ce?

— Bea, făcu Bäckström. Zi-mi despre ea.

— Fosta mea cumnată. Britt-Marie Andersson. Fătucă din Solna, cele mai mari ţâţe din Solna şi cea mai bună la pat din nordul oraşului cândva, când bărbaţii erau bărbaţi, înainte ca poponarii să preia controlul. Iar noi cu ce ne-am ales? C-o grămadă de lesbiene nenorocite.

— Tot nu pricep unde baţi.

— Bea, Britt-Marie Andersson. Cunoscută ca Bea. Conducea cândva Salonul BeA, cu A mare. În Sundbyberg. Făcea coafuri permanent la tot soiul de babornițe şi, dacă veneai după program sau sunai şi făceai rezervare din timp, puteai să ai parte de-o partidă bună de sex după draperiile de la salon. Aşa a şi cunoscut-o frate-meu. Roly i-a făcut lipeala. Roly, normal, nu trebuia să plătească niciodată, ferească sfântul. Campion al Suediei, următorul Ingemar Johansson, aşa ziceau despre el prin ziare. Şi dacă-i vedeai scula, Bäckström… dacă şi-ar fi dat jos chiloţii la vreun meci şi-ar fi dat din cur o dată, l-ar fi azvârlit pe Ingemar afară din ring.

— Şi fratele tău a ajuns să se însoare cu ea?

— Da, era nebun după ea. Cam în perioada aia, Roly o cam luase razna şi-şi petrecea în ring cea mai mare parte a timpului, aşa că Bea s-a măritat cu frate-meu. Îi intrase-n cap că frate-meu, dragul de Per Adolf, are o căruţă de bani. Şi avea mai mult sens să-şi încerce norocul cu el decât cu Roly Stålhammar, care în curând a-nceput să se-mpleticească beat prin Solna, povestindu-le tuturor despre vremurile bune de altă dată.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? zise Bäckström. Fratele tău a murit, parcă, acum zece ani.

— Da, şi sincer, a fost o uşurare a naibii de mare. Eu şi băieţii deja îl trimiseserăm la naiba. Într-o seară, când eram toţi la o petrecere la Maria, l-a făcut pe Mario cioroi. Aşa că l-am poreclit Hitler şi l-am invitat să se care. Îl chema şi Adolf pe frate-meu, ştii, şi-avea şi-o mustăcioară din aia. Deci frate-meu s-a însurat cu Bea şi s-au mutat într-o casă fainã prin Råstasjön. Ipotecată din temelii, dar Bea nu ştia asta când îl regula în draci şi-şi imagina că o să moştenească o mare chestie. Numai că, fiindcă frate-meu n-avea o leţcaie, a ajuns să locuiască în Hasselstigen. Şi l-a schimbat cu Kalle Contabilul, Kalle Danielsson.

— Care avea bani?

— Lucrurile începeau să se mişte pe-atunci, zise Halfy, dând din cap şi turnându-şi a patra porţie.

— Şi ce s-a întâmplat cu Kalle Danielsson, aşadar? Între el şi Bea, adică?

— Era la fel de nebun după ea cum fusese şi frate-meu, zise Halfy. A lăsat-o baltă pe micuţa Ritwa şi pe băieţelul ei. Nu-i stătea în cap decât cum să i-o tragă. Cred că l-a costat nişte milioane bune de-a lungul anilor. Ai citit agenda lui?

— Tot nu pricep.

— HA, AFS, FI, zise Halfy. Încep să mă-ntreb dacă nu eşti cam încet la minte, Bäckström.

— Uneori gândesc cam greu, zise Bäckström. N-ai vrea să m-ajuţi un pic?

— HA e de la „hâţânat”, făcut laba, zise Halfy şi ilustră asta cântând la o chitară imaginară, în zona prohabului. AFS e de la „Andersson felaţie specială”, continuă, ţuguindu-şi buzele, i-ar FI, normal, e de la „Futai Integral”, când ţi-o tragi cum o fac oamenii normali, conchise Halfy. Kalle ţinea un jurnal cu dăţile când făcea sex cu Bea, e chiar aşa de greu de priceput? Cinci sute pentru o labă, două mii pentru o muie. Cinci mii pentru un futai clasic. Zice chiar că o dată a trebuit să plătească zece mii fiindcă a uitat să-şi ia prezervativ şi a făcut-o fără. Kalle nu mai era normal la cap spre final, dacă era în stare să plătească zece mii pentru un nenorocit de futai. Las-o baltă cu arabii, Bäckström, spuse Halfy golindu-şi dintr-o înghiţitură ceaşca. Astea toate au de-a face cu Kalle Danielsson care o regula pe fosta mea cumnată, Britt-Marie Andersson. A revenit la numele de fată când şi-a dat seama că frate-meu era rupt în cur. Zece ani a chemat-o Söderman şi nimeni nu s-a bucurat mai mult ca mine când şi-a schimbat numele înapoi în Andersson.

— Ia stai un pic, zise Bäckström, gândind cu febrilitate. Felaţie? Nimeni nu-i zice aşa. Atunci de ce?

— În stilul lui Kalle, rânji Halfy. Mereu era aşa, un pic ironic. Iar Britt-Marie se dădea mereu mai bună decât era, ca să spun aşa. Dacă te duceai la ea nu aveai parte doar de-o muie oarecare. Nu, te alegeai cu felaţia specială Andersson, sau AFS. O chestie clasică de-a lui Kalle.

— Înţeleg, făcu Bäckström, verificându-şi pulsul, să vadă dacă nu leşinase.

92.

— Felaţie, zise Bäckström, ţuguindu-şi buzele, după ce termină cu rezumatul conversaţiei cu fostul cumnat al lui Britt-Marie Andersson.

— Ştii ce, Bäckström? zise Britt-Marie Andersson, aplecându-se spre el şi expunându-şi nurii cei atât de impresionanţi, în vreme ce-şi aşeza mâna bronzată pe coapsa stângă a inspectorului. Încep să cred că te tentează şi pe tine, continuă ea în vreme ce mâna îi urca pe nădragii galbeni, bine croiţi.

De ce naiba n-a sunat? îşi zise Bäckström, privindu-şi ceasul. A naibii lesbiană, gândi el exact în momentul în care un mobil începu să ţârâie în încăperea în care se aflau.

— Al tău sau al meu? făcu Bäckström, scoţându-şi telefonul şi uitându-se la el ca să se asigure. Al meu nu e, spuse, clătinând din cap şi băgând mobilul la loc.

— Probabil e vreo greşeală, zise Britt-Marie, deşi pentru o clipă mijise ochii asemenea colegei lui, Annika Carlsson.

Aceeaşi colegă care tocmai sunase pe al treilea număr de mobil, cel care părea să fi fost folosit pentru a primi apeluri de la Danielsson şi Akofeli. Exact atunci când Bäckström o pusese să sune.

— Ştii ce, Bäckström? rosti Britt-Marie, aşezându-i-se deodată în poală, mângâindu-i pieptul şi gulerul cămăşii. Încep să cred că poate noi doi ar trebui să ne unim forţele.

— Ia spune, zise Bäckström.

Nu se simţea defel speriat, deşi îl apucase de cravată.

Să fii prevenit înseamnă să fii protejat, îşi zise.

— Suntem de aceeaşi vârstă, continuă femeia. Ţi-aş putea oferi nişte excursii prin locuri de care habar nu ai, şi vorbesc de sex aici, nu de nişte excursii oarecare. Putem împărţi banii lui Danielsson. Banii pe care i-a furat de la escroci ca arabii ăia oribili care au încercat să te omoare. Putem…

— Cam de ce sumă ar fi vorba? o întrerupse Bäckström, rece ca o piatră, deşi deja femeia care-i stătea în poală îl apucase de cravată cu amândouă mâinile.

Mâini bronzate, puternice, mâini mari pentru o femeie, mâini ca de bărbat.

— Sunt doar curios, clarifică Bäckström.

— Vorbim de aproape un milion de coroane, spuse Britt-Marie Andersson, în vreme ce mâinile îi cuprindeau cravata lui Bäckström, o cravată albastră cu crini galbeni.

— Eşti sigură? Am vorbit cu procurorul de dimineaţă şi colegii mei s-au dus să-ţi verifice cutia de valori de la SE Bank din mall-ul Solna, acum vreo două ore. Au găsit acolo servieta lui Danielsson, şi în ea erau, de fapt, două milioane. Bancnote de o mie, în teancuri de câte o sută de mii. Şi apelul ăla pe mobil, apropo, zise Bäckström. Când a început să-ţi sune mobilul din poşetă, acum două minute, te-a sunat unul dintre colegii mei. E acelaşi telefon pe care te sunau Danielsson şi Akofeli. Danielsson fiindcă voia sex pe bani, iar Akofeli fiindcă, probabil, te iubea. Ştii ce, Britt-Marie Andersson? Încep să cred că stau de vorbă cu o persoană foarte neobişnuită, ţinând cont de ocupaţia mea.

— Ce fel de persoană? făcu femeia, ai cărei ochi erau acum la fel de mijiţi că ai Annikăi Carlsson atunci când se gândise să-l plesnească pe Stigson pentru că vorbise despre aceeaşi Britt-Marie la modul misogin.

— Un autor de crimă dublă de sex feminin, replică Bäckström. N-avem, în momentul ăsta, nici măcar o femeie care să execute vreo pedeapsă cu închisoarea pentru aşa ceva. Şi nici n-am avut, de fapt, în ultimii patruzeci de

ani, adăugă el. Ultima a fost o prostituată finlandeză. Acum o avem și pe omoloaga ei suedeză.

Și în acea clipă ea acționă, probabil din cauza furiei, a reacției reflexe la spusele lui și fiindcă își dăduse seama, în cele din urmă, ce fel de joc se juca acolo. Îl apucă de nodul cravatei. Trase cât de tare putu și căzu pe spate, pe dușumea, când micuța capsă de plastic ce o ținea se desfăcu.

Cravată clasică de poliție, își zise el, deși îl costase de zece ori mai mult decât cea pe care obișnuia s-o poarte tatăl lui cel alcoolic. Mereu cravată albastră cu capsă, cu nod gata făcut, ca să-i împiedice pe infractori să-l sugrume când îi dobora și-i închidea la vechea pârnaie din districtul Maria. O purta și acasă în weekend, fiindcă uitase cum se face un nod de cravată obișnuit.

— OK, Bea, zise Bäckström, scoțând din buzunar cătușele și apucând-o de mâini ca să i le pună. Ușurel, fii cuminte.

Dar nici vorbă de cuminţenie. Femeia se răsuci pe podea și-i seceră picioarele, se aruncă asupra lui și-l apucă de gâtul rămas fără cravată. Și strânse tare, cu niște mâini mai mari și mai puternice ca ale lui.

Cățelușul sări din coșuleț și-i veni stăpânei în ajutor, apucându-se să-l tragă de pantalonii galbeni și scumpi de in. Apoi Britt-Marie Andersson, femeie trecută de șaizeci de ani și – dintr-o perspectivă criminalistică – un criminal imposibil de imaginat, apucă sticla de coniac de pe masă și-l lovi cu ea în plină față.

— Rahat, Annika! mugi Bäckström, văzând stele verzi înaintea ochilor.

În general, ar fi preferat să moară decât să strige după ajutor, cu toate că femeia încerca să-l ucidă.

•

Inspectorul Annika Carlsson intră valvârtej în încăpere. Îi dădu un șut lui Dulceață Mică, propulsându-l în cealaltă parte a camerei, apoi o pocni cu bastonul telescopic pe stăpâna câinelui, lovind-o de două ori peste umeri și de două ori peste brațe. Apoi îi încătușă mâinile. O apucă de păr, ridicându-i fața spre ea, și-i transmise singurul mesaj ce conta într-o situație tensionată între femei.

— OK, scârbă, stai liniștită sau te omor, zise Annika, renunțând la vocea de soră de suferință și de femeie-polițist.

Apoi își îndreptă atenția spre șeful ei, inspectorul Evert Bäckström.

— Mă tem că scârba ți-a rupt nasul, Bäckström, îl înștiință, în vreme ce Felicia Pettersson și Jan O. Stigson o scoteau pe Britt-Marie Andersson din apartament.

— Nu-i nimic, pufni Bäckström, sângele curgându-i din amândouă nările.

Îşi băgă mâna pe sub cămaşă şi scoase reportofonul pe care-l prinsese cu bandă adezivă de stomac, pe sub sacoul bine croit de in galben.

— E-n regulă, atâta timp cât reportofonul merge încă, rosti Bäckström. Doar să-mi daţi un plasture, ca să ne putem întoarce la secţie, zise, prinzându-şi nasul cu degetele groase.

93.

Nici nu apucă bine să-şi pună plasturele pe nasul spart şi să se întoarcă în birou, că în încăpere dădu buzna colegul Niemi.

— Ce naiba ai păţit, Bäckström? zise acesta. Zici că te-a mutilat careva.

— Lasă asta. Ce voiai?

— O descoperire în cazul nostru. Colegii de la Laboratorul naţional de Criminalistică tocmai au sunat ca să ne spună că au găsit urme de ADN în mănuşile de menaj pe care le-a găsit tipul ăla polonez în container. ADN de femeie.

— Menajera lui Danielsson? sugeră Bäckström, care ştia deja de câteva zile cum stau lucrurile.

— Aşa am crezut şi eu.

Bietul finlandez probabil că e slab de minte, îşi zise Bäckström. A stat câteva zile prin apartamentul lui Danielsson, şi cine naiba ar angaja o menajeră oarbă?

— Până când am găsit şi sub unghiile lui Akofeli acelaşi ADN, zise Niemi. Singura problemă ar fi că nu găsim nimic care să corespundă în baza de date. Nu ştim cine e femeia.

— Veştile astea-s vechi, Niemi, zise Bäckström şi se lăsă pe speteaza scaunului, deşi nasul îl durea ca naiba. Am arestat-o deja. Mă bucur că eşti aici, fiindcă poţi să treci şi să iei o mostră de la ea. Apoi aş vrea ca tu şi partenerul tău sud-american să-i examinaţi apartamentul. Fiindcă acolo a fost ucis Akofeli. Şi după aia, dacă mai ai un pic de vreme, maşina pe care a folosit-o ca să scape de cadavrul lui e jos, în garaj.

— Ce naiba zici acolo, Bäckström? bâigui Niemi.

— Sunt poliţist, spuse Bäckström. Şi am rezolvat deja cazul acum două săptămâni.

•

Apoi Toivonen.

— Felicitări, Bäckström, zise şeful lui. Încep să cred că, dacă reuşeşti să-ţi ţii gura închisă, s-ar putea să avem o relaţie civilizată.

— Mersi, făcu Bäckström. Ştii cum să înmoi inima unui poliţai bătrân.

— N-ai pentru ce, rânji Toivonen şi plecă.

Te omor, iepuraş nenorocit, îşi zise Bäckström.

Sună, apoi, procuroarea.

— Bună, Bäckström. Am auzit că tocmai l-ai prins pe făptaşul nostru.

— Da.

— Am vorbit şi cu Niemi, continuă femeia. Şi mă gândeam să trec la procedurile de arestare mâine dimineaţă. Avem suficiente probe acum.

— Să-ţi fie de bine, zise Bäckström şi închise.

•

Până şi Holt veni să-l viziteze.

— Felicitări, Bäckström, zise dând din cap şi zâmbind. Ai omorât dragonul în locul meu.

— Mulţam, făcu Bäckström. Facem o conferinţă de presă?

— Cred că mai bine nu, clătină Anna Holt din bretonul negru. Au fost prea multe în ultimul timp. O să dăm un comunicat obişnuit mâine, după ce se face oficial arestarea.

Cum să nu, îşi zise Bäckström. Îmi iei, mai întâi, onoarea. Apoi îmi iei gloria. Iar eu rămân cu nişte pantaloni rupţi, o masă de cafea ţăndări, o mochetă plină de sânge şi găuri de gloanţe prin tavanul şi pereţii casei mele. Şi, ca mulţumire, îmi daţi o vază de sticlă pe care i-am dăruit-o vecinului alcoolic şi o insignă care cică ar fi aparţinut unui bătrân bulangiu care nici măcar n-a avut curajul să recunoască asta şi şi-a petrecut timpul cu alţi indivizi în chiloţi mulaţi ca să fie fericit.

— Ce părere ai, Bäckström? întrebă Anna Holt.

— E OK, din partea mea, zise Bäckström, aruncându-i o privire de inspector Sipowicz în vreme ce şefa pleca.

Hai, şterge-o de aici, scorpie pipernicită ce eşti, îşi zise.

•

— Şi ce naiba facem cu Seppo Laurén? întrebă Alm.

Faţa îi era roşie ca focul şi trecuseră doar două minute de când plecase Holt.

— Mă bucur că eşti aici, Alm, zise Bäckström. Uite ce-o să facem, ascultă cu atenţie.

— Ascult.

— Vreau ca mai întâi să aduni tot ce-ai scris despre micul Seppo. Vreau să rulezi hârtiile şi să pui o bandă elastică în jur. Şi după aceea să ţi le bagi în cur.

Nu-i doar slab de minte, îşi zise Bäckström, urmărindu-l pe Alm cum pleacă, dar nici n-are simţul umorului.

— Respect, şefule, zise Frank Motoele, ieşind din ale lui şi salutându-l din cap pe Bäckström.

— Mersi, chiar apreciez.

Să am eu ochii ăia, nu mi-ar mai trebui micul Siggy, îşi zise. M-aş putea holba la infractori până mă roagă să-i iert.

— A mai rămas unul, zise Motoele, căzând din nou pe gânduri. Pe micul Afsan îl aranjăm după proces. Am prieteni prin penitenciare. De ambele părţi. E uşor.

— Înţeleg ce spui, făcu Bäckström.

A mai rămas unul, ce dracu' zice acolo? gândi.

— Respect, repetă Frank. Dacă aveam mai mulţi oameni ca tine, şefule, am fi rezolvat deja multe.

— Ai grijă de tine, Frank, spuse Bäckström.

Felicitări, Evert, îşi zise. Tocmai te-ai împrietenit cu cel mai sinistru poliţist din emisfera vestică.

•

— Bun, şi-acuma ai de gând să stai aici posomorât, Bäckström? întrebă Annika Carlsson. Ce-ţi face nasul, apropo?

— E bine, făcu Bäckström, pipăindu-şi şovăielnic bandajul.

— Ce-ar fi să ieşim la o bere? Fac cinste, dacă asta te ajută.

— OK, zise Bäckström.

94.

Acestea fiind zise, îşi duse colega la barul lui favorit. Ceea ce era numai bine, fiindcă tornada blondă se dusese până la Jyväskylä să-şi vadă familia, luându-l cu ea şi pe gagicul cel morocănos.

Ce om normal la cap ar fi în stare să-şi rişte curăţenia lunară şi-o coţopeneală săptămânală ca lumea pentru o lesbiană în toată legea? Fie ea şi dispusă la orice? îşi zise.

Iar lucrurile, în pofida aşteptărilor, decurseră bine până spre finalul serii.

— Ştii ce, Bäckström? zise Annika Carlsson. Nu mi-am tras-o niciodată într-un pat Hästens. Ce părere ai?

Apoi îl prinse de braţ şi-l strânse cu degetele ei lungi şi vânoase. Era ca şi cum cineva l-ar fi prins într-un cleşte de metal.

— Să fiu al naibii, făcu Bäckström, pe care nasul îl durea aşa de tare încât, până la urmă, nu-l mai deranja dacă se alegea şi cu falca ruptă înainte să-şi piardă cunoştinţa în patul lui, acasă.

În apartamentul ciuruit de gloanţe care-i fusese cândva casă.

— Păi… dacă e să fim complet onești, zise Bäckström.

— Spune mai departe, îl îndemnă Annika.

— Să mă ia toţi dracii, nu ştiu dacă am destul curaj să fac asta.

Poftim, am zis-o şi am falca încă întreagă, îşi spuse.

— Ţi-am mai zis, Bäckström, sunt deschisă când vine vorba de sex, spuse Carlsson. Pot, dacă vrei, să fiu foarte, foarte dulce. Dar dacă ar fi să-ţi schimbi părerea şi să decizi că vrei să-ncerci altceva, atunci pot să fiu şi foarte, foarte rea.

— Să mă mai gândesc, îngăimă Bäckström, simţind deja cum transpiră la greu pe sub sacoul galben de in.

O femeie să vorbească aşa. Groaznic, cugetă el.

— Nu-i nicio problemă, ridică Annika din umerii laţi. Atâta vreme cât te hotărăşti înainte să plecăm de-aici. E-n regulă oricum, îl asigură, trecându-şi unghiile peste palma lui. Şi am zis deja că fac cinste.

După care băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă de o mie de coroane. Uimitor de asemănătoare cu cele la care se holbase cu o săptămână în urmă în seiful băncii de pe Valhallavägen.

Deci aşa merg lucrurile, gândi Bäckström. Îşi pierduse încrederea în umanitate cu mai bine de cincizeci de ani în urmă.

— Cum de-ai scos banii din seif?

— Ca de obicei, cum fac dintotdeauna fetele, îi zâmbi Annika Carlsson. Plus că tu ai fost drăguţ să urci şi să-l suni pe Toivonen, deci a fost uşor. Am luat un teanc, l-am rulat, l-am băgat într-o mănuşă de plastic şi l-am vârât în locul obişnuit.

— În păsărică, zise Bäckström, deşi ştia deja răspunsul.

— Îţi dai seama că mai întâi am umezit mănuşa cu salivă. Un sfat care mi s-a dat cândva. Am lucrat ca gardian la o închisoare de femei înainte să intru la academia de poliţie. Habar nu ai ce-am găsit între picioarele clientelor cât am lucrat acolo. Şi să vezi ce coşmar a fost când a trebuit să ne întâlnim cu Niemi. Sunt cam strâmtă, deci aveam o mâncărime teribilă, clarifică ea. Ce zici, Bäckström? Mi-a intrat în cap că am face un cuplu perfect, zise şi-şi trecu iarăşi unghiile peste mâna lui, ca să-şi sublinieze punctul de vedere.

— Trebuie să mă gândesc, zise Bäckström.

Ce s-a ales de omenire? Încotro se duce Suedia? Ce mama naibii s-a ales de poliţia noastră? se apucă să cugete.

•

Şi ce mama naibii s-a întâmplat cu prinţesa şi jumătatea de împărăţie?

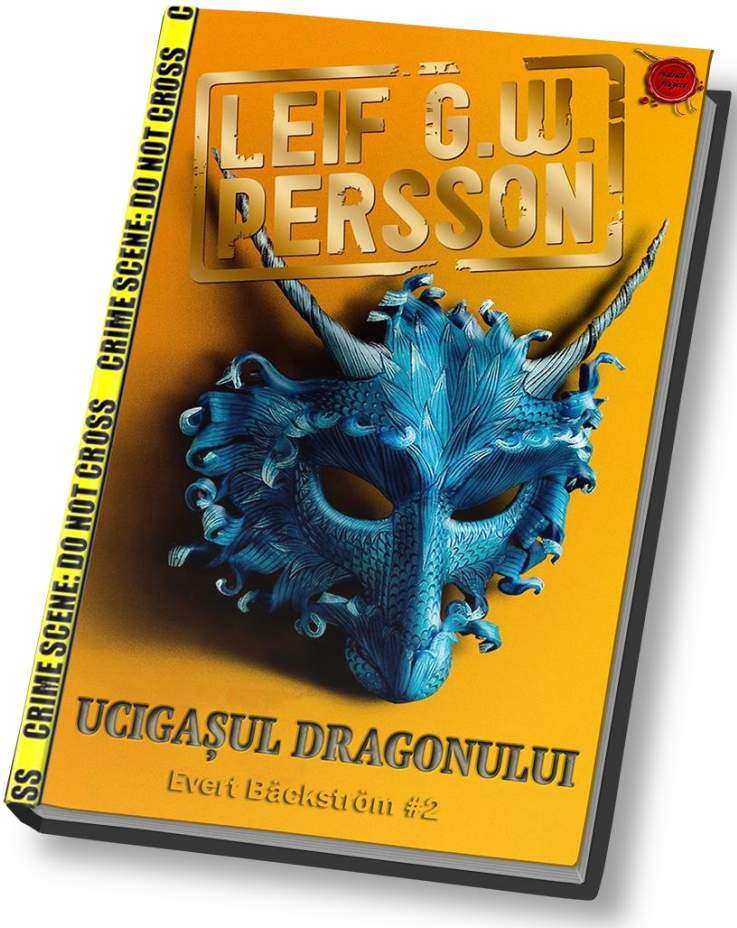

virtual-project.eu